DE NIEUWE SCHOLASTIEK

X

DE NIEUWE SCHOLASTIEK
X

DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK

DEEL VI, 1

rgg 1970-2021

NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

2024

De Nieuwe Scholastiek

2026

DE NEDERDUITSE DOGMATIEK
DEEL VI, 1

In dit deel :

NGD VI, 1, 20 leven op de paradijs aarde deel 2

NGD VI, 1, 21 de ontsluiering van genesis

Leven op de paradijs aarde
Deel 2

RGG 2021

hoofdstuk 1 de profeet en de blinde
hoofdstuk 2 jona en jonientje
hoofdstuk 3 in a cold world we are together, in a childhood dream
hoofdstuk 4 tante uit dronten
hoofdstuk 5 I've Gotta Get A Message To You – het belang en nut van de vogeltjes
hoofdstuk 6 de nederlandse kerkgeschiedenis in drie lagen
hoofdstuk 7 ontsnapping uit 1984 ? pas op voor 1986, het gevangenis alarm
hoofdstuk 8 over het openen van sloten die draaien en telkens veranderen
hoofdstuk 9 het kinderkruis
hoofdstuk 10 de krokodillen totem
hoofdstuk 11 dieren totems
hoofdstuk 12 de ondergrondse gangen
hoofdstuk 13 'de bloeiende stok' – een bespreking van de brieven van ledeboer – een 1800se paulus
hoofdstuk 14 tekenen van de lente
hoofdstuk 15 de bloeiende gevangenis – het verzet in de jaren 1800 – van ledeboer tot van dijke – zijn geestelijke kind
hoofdstuk 16 schatten in de nederlandse kerkgeschiedenis – de hemelse watervallen van tranen als teken van de wedergeboorte
hoofdstuk 17 de beteugeling van nederland
hoofdstuk 18 god en kerk : verstoppertje spelen voor volwassenen
hoofdstuk 19 de wilde weldoener van het hemels geld
hoofdstuk 20 bouwen aan een nieuwe aarde – de ketting van psalm 1-6
hoofdstuk 21 de ontwaking van de schepping
hoofdstuk 22 ter gelegenheid van het uitbrengen van het boekje 'egypto-judeo commentaar hosea voor predikanten' – het paradijs : het land van melk en honing
hoofdstuk 23 de eekhoorn : verzamelaar en verzendelaar van de dingen die boven zijn
hoofdstuk 24 de taal van het kruis
hoofdstuk 25 de opname van hosea
hoofdstuk 26 de sanskrite wortels van de islam
hoofdstuk 27 de vrouw als herscheppende duisternis
hoofdstuk 28 psalm 1 en het raadsel van de eerste wereldoorlog (onafhankelijkheids oorlog)
hoofdstuk 29 psalm 2 en de verbreking van het zegel van de eerste wereld oorlog
hoofdstuk 30 het oerverbond

hoofdstuk 31 het hongerhart
hoofdstuk 32 het herstel van de numeriaanse metaforen op de paradijs aarde
hoofdstuk 33 de verbonden van exodus
hoofdstuk 34 kuyper als egyptisch enigma van kheper, de wedergeboorte van nederland
hoofdstuk 35 de omgekeerde wereld
hoofdstuk 36 bespreking en aanvullend commentaar op abraham kuyper's 'voor een distel een mirt' uit 1891
hoofdstuk 37 beelden van het kuyperiaanse bloed van iedere nederlander : de herder en zijn schaapshond
hoofdstuk 38 de wolf zal met het lam zijn en zij zullen geen kwaad doen
hoofdstuk 39 de vogel van de paradijs boom
hoofdstuk 40 garuda in de bijbel – het oorspronkelijke hindoeïstische christendom in de grondteksten
hoofdstuk 41 goede morgen, hemelse vogel
hoofdstuk 42 leren vliegen – het belang van een goed ventiel
hoofdstuk 43 vliegen naar de paradijs aarde - de plug
hoofdstuk 44 de oceaan van melk
hoofdstuk 45 India oorsprongen van Israel - god in het hindoeisme
hoofdstuk 46 essentiele emancipatie in de 70-er en 80-er jaren
hoofdstuk 47 de trein van de zeventiger en tachtiger jaren
hoofdstuk 48 zeven sloten - het vishnu slot
hoofdstuk 49 zeven sloten - slot 2. het royen slot
hoofdstuk 50 zeven sloten - slot 3. het shih slot
hoofdstuk 51 zeven sloten – slot 4. het kartavirya slot
hoofdstuk 52 zeven sloten – slot 5. het naga slot
hoofdstuk 53 zeven sloten – slot 6. het charis slot
hoofdstuk 54 zeven sloten – slot 7. rusland
hoofdstuk 55 ascetia
hoofdstuk 56 ascetia en de ascetologie
hoofdstuk 57 de theologische klok
hoofdstuk 58 het midianitische geheim
hoofdstuk 59 lunteren op de paradijs aarde

hoofdstuk 1 de profeet en de blinde

Het volk wil niet luisteren. Nee hoor. Jongeren moeten koste wat het koste voor galg en rad opgevoed worden, maar je kunt geeneens meer spreken van een opvoeding. De profetische tucht wordt veracht en belogen. Je mag ook niet vragen of ze wel genoeg te eten hebben, want dat is stalken. Je mag ook niet bezorgd om ze zijn of zorg aanbieden, want dat is negatief. Alles is hier omgedraaid, alles. En het wordt kinderen met de paplepel ingegoten. Waarom ? Om de peperdure ziekenhuizen mee te kunnen bekostigen. Het is een markt, draait allemaal om geld, en problemen verkopen nu eenmaal, dus schopt men problemen. Een markt-samenleving is het, geen profetische samenleving. Naar geestelijken wordt niet geluisterd. Wel hebben ze hun marktgeestelijken die rustig meeliegen. Het is allemaal lafheid.

Het volk wil niet luisteren. Nee hoor. Ze willen de hemelse opvoeding niet. Als God een hemelse boodschapper zendt wordt deze altijd afgeschoten. Altijd. Wij geestelijken komen uit een andere wereld. Wij hebben wonderen en tekenen gedaan, maar de mens wil het niet. De mens wil niet geholpen worden. En zo drijft de mens steeds verder af van de paradijs aarde. Alles wat God's boodschappers vertellen wordt omgedraaid, en daarom spreken wij bijna niet meer. Je kunt het lagere zelf alleen overwinnen door het hogere zelf. Je kunt het buiten-paradijselijke zelf, wat heel bedrieglijk is, en totaal gezombificeerd, alleen overwinnen door het paradijselijke zelf.

Het volk heeft duizend-en-een excuses. Het volk wil dit nog, en dat nog, en wil de minimalologie niet leren. De mens drijft steeds verder af. En ze nemen zovelen met hen mee. Ragnarok is gekomen. Het is bitter koud. De profeet stond in de bus niet op voor een blinde. Iedereen sprak er schande van. Het ging als een lopend vuurtje door de stad. 'Oh, en hij noemt zichzelf zo geestelijk en goed. Stond niet eens op in de bus voor een blinde.' En zo is de profeet gehaat. Stenen worden er naar hem gegooid. Want de profeet was niet opgestaan in de bus voor een blinde. Nou, de hele stad weet het nu. Dat kan toch niet ? Je noemt jezelf profeet en je staat niet eens op voor een blinde ? Dat vertellen de mensen ook aan hun kinderen door, en die geloven het ook. Mensen doen geen onderzoek. Mensen gaan niet na of het wel klopt wat er in de kranten staat. De laatste roddels zijn altijd waar, altijd. Ze zoeken niet door totdat ze de context hebben gevonden. De profeet was namelijk de busbestuurder. Het was een hemelse bus, op weg naar de paradijs aarde. Als hij was opgestaan voor de blinde en de blinde achter het stuur had gezet, dan waren ze nooit op de paradijs aarde aangekomen, maar in het ravijn gedreven.

Maar ja, zul je denken, waarom was die profeet dan nog daar ? Als je die vraag hebt, dan heb je nog niet veel van de paradijs aarde begrepen.

hoofdstuk 2 jona en jonientje

De mens is op een dodenrit, op een zelfmoordrit, en het is de mens wel goed zo. De tandmongolen gieten gedwongen cement in de monden van kinderen en natuurmensen om hen in een coma te leggen, waar ze flink aan verdienen. Zelfs kaakchirurgen waarschuwen daartegen, want die moeten alle rotzooi opruimen, maar de tandmongolen gaan rustig door. Of niet ? Corona is gekomen en de

avondklok, en de EU heeft de helft van hun cement-producten in de ban gedaan. Afgeschaft. Bot kan zichzelf weer herstellen, maar je moet geen troep eten. Geen overmatig suiker, zout en vet. Geen vlees eten, want vlees is fataal voor de tanden. Het vormt namelijk een parasitair laagje om je tanden wat je tanden gaat aanvreten. Ga alleen naar de dokter als het echt nodig is, en nog beter naar een natuurdokter, of naar een geestelijke dokter die je naar de juiste personen kan leiden, en dan is het dus beter om naar een geestelijke dokter te gaan die niet van de markt is, anders wordt je nog bedrogen mogelijkerwijs. Maar het belangrijkste is om je hogere zelf te raadplegen, je hogere zelf dokter. Het belangrijkste is dus om profetisch te leven. Ik heb mensen uit coma's getrokken, maar ook heel practisch ze uit de rolstoel geholpen door hen aan te raden met gevaarlijke medicijnen te stoppen, en er zijn ook voorbeelden van mensen die uit hun rolstoel kwamen doordat hun gevaarlijke cementeringen uit de mond werden gehaald. Een mond cementering is een tikkende tijdbom. Het is niet van de natuur. Je bot moet kunnen ademen.

Op de paradijs aarde wordt geen vlees gegeten. Het is slechts iets metaforisch. 'Ja, maar ik moet eten.' Er zijn ook betere manieren om te eten. En wat is er gebeurd met : 'to save my child I rather go hungry.' ? [1] 'Ja, maar toch moet ik eten.' Dus je hebt honger, en gaat dan maar moorden ? Dan is niemand meer veilig. Waar leef je dan voor ? Zijn er geen betere manieren ? Wat als iets groters en sterkers dan jou, of misschien slimmer en machtiger, honger heeft en dan ook maar zo gaat denken, en dat doen ze toch wel : dan ben je zelf de klos. Het recht van de sterksten of machtigsten was overigens een misvatting van Darwin's 'survival of the fittest.' Ook was het een verdraaiing van het werk van Nietzsche en die verdraaiing komt uit de nazi wereld. Wil je een nsb-er zijn ? Waar leef je dan voor ? Daarom kom ik terug bij mijn stelling : 'De mens is op een dodenrit, op een zelfmoordrit, en het is de mens wel goed zo.'

Ik zal een verhaal vertellen :
Lang geleden heel ergens anders heette mijn buurvrouw mevrouw B. Adjas, en haar buurvrouw daarnaast heette mevrouw S.C. Hoen. En daarnaast woonde Jan Turf. Jan Turf ging eens hengelen, en werd toen zomaar ineens door een grote vis gegrepen en de diepte ingetrokken. Daar beleefde hij allerlei avonturen die hij maar nauwelijks kon navertellen, maar niemand geloofde hem. Mevrouw S.C. Hoen geloofde hem niet, en mevrouw B. Adjas geloofde hem niet. Ik was de enige die hem geloofde. Hij vertelde mij grote en reusachtige avonturen, maar kon de meerderheid van zijn avonturen niet vertellen. Ik zei dat ik die vis weleens wilde zien. Hij heeft mij toen meegenomen naar zijn hengelplaats. 'Daar moet het zijn,' zei hij, terwijl hij met zijn vinger in de diepte wees. Ik zag wat borrelen, en daar kwam waarempel de vis opzetten. Het was een reusachtig beest. Maar toen was het beest ook weer snel weg. Ik zei toen : 'Niet meer hengelen dan.' Dat begreep Jan Turf toen maar al te goed, drommels goed. Ik ben toen met hem teruggelopen, en ik vertelde het aan mevrouw B. Adjas en mevrouw S.C. Hoen, en nog wilden ze het niet geloven. Ik heb ze toen meegenomen naar dezelfde plaats. Jan was er niet bij. Ik wees met mijn vinger in de diepte. 'Daar moet het zijn,' zei ik. De vis kwam toen weer opzetten, maar alhoewel ze het zagen geloofden ze het niet, en zeiden dat het vast een truuk was. Het beest sprong toen ineens uit het water en greep zichzelf vast aan de arm van mevrouw B. Adjas. Sindsdien heeft hij niet meer losgelaten, en ze loopt nog steeds met het beest rond, en nog steeds gelooft ze het niet. Moraal van het verhaal : Goedongelovigheid is net zo erg als goedgelovigheid. Jan Turf kreeg door dit alles de bijnaam : 'Jona', en mevrouw B. Adjas noemden ze sindsdien Jonientje.

De tandmongolen zouden eens een biologie boek open moeten slaan om te zien dat er zenuwen door tanden heenlopen en dat er maar al te snel klachten kunnen ontstaan als er cement op wordt gedonderd. De zenuw kan ook afsterven en onstekingen veroorzaken. Maar tandmongolen zijn te goedongelovig en goedgelovig. Goedongelovigheid en goedgelovigheid zijn de ouders van de tandmongolen. Het zit in de familie. Ze dragen lange badjassen opdat niemand hoeft te zien wat voor vissen zich hebben vastgebeten in hun vlees. Jonientje als boegbeeld van hun modderschuit, en haar vlag praalt op de top van de modderhoop.

---

voetnoten :

[1] neneh cherry – woman (1996)

hoofdstuk 3 in a cold world we are together, in a childhood dream

Hoofdstuk 65 zal het moeilijkste hoofdstuk zijn van het boek 'leven op de paradijs aarde.' Vannacht had ik een droom over Heimdall, die leek op een oom van de stad van de grootouders van mijn achternaam, alhoewel die oom een andere achternaam is omdat hij aangetrouwd is. Heimdall is de germaanse brugwachter van de brug tussen de goden en de mensen, de regenboogbrug de bifrost. Dit is dus de brug tussen midgard, de mensenwereld, en asgard, de godenwereld, die zou instorten tijdens ragnarok. Heimdall kan de toekomst voorzien en heeft geopende bovennatuurlijke oren die alles kunnen horen, zelfs het groeien van de grassprietjes. Hij heeft dus verzicht en was ontstaan uit het schuim van de branding, uit negen moeders. Odin is zijn vader, wat een germaanse woordparallel is van Eden, het paradijs. Heimdall is dus de paradijs zoon en in dat opzicht van belang. Hij kwam met een lied : 'In a cold world we are together, in a cold world we are together, in a childhood dream.' Het was een zware oorlog tegen breure, waar hoofdstuk 65 van het boek 'leven op de paradijs aarde' over spreekt. De dag ervoor dacht ik na over een koosnaam die ik vroeger had, en in de droom die ik vannacht had gebruikte hij mijn koosnaam. Het was dus oorlog tegen breure. Toen ik vanochtend het nieuws checkte ging het ook veel om de burgeroorlog omtrend de avondklok. Dit loopt hier ook zeker aan parallel. We zien op aarde wat er in de geestelijke wereld gebeurd. Ziekenhuizen worden aangevallen, en winkels worden gesloopt door de corona vandalen. De macht breure wil niet loslaten. Het is een bloedlijnen geest. 'In a cold world we are together.' Ragnarok is gekomen. Toch zegt Heimdall ook dat het een kinderdroom is.

Laten we kijken wat hoofdstuk 65 over breure zegt :

'Buiten de paradijs steden en paradijs dorpen zijn de weilanden, de tuinen en de wildernissen. De mens moet komen tot de hogere zelfnatuur. Elk paradijs heeft zijn eigen slang, zo ook de paradijs aarde. Er is een verboden boom, genaamd de boom van breure. Het is de boom van het verachten van het zwijgoffer, en de boom van het verachten van het hogere zelf. Als de mens van deze boom neemt, dan verschuilt de mens zich achter god en schuift al zijn verantwoordelijkheden op god. Het

hogere zelf is het god zelf, om het lagere zelf te overwinnen. Het gaat niet buiten jezelf om. Het gaat om het wordingsproces. Je kunt niet alles afschuiven op iets wat zichzelf god noemt. Je moet tot je eigen god zelf komen, het pure zelf in het paradijs. Dit wordt het hogere zelf genoemd of hogere zelfnatuur. Als je lui en laf alles maar op iemand anders telkens projecteerd en niet op de paradijs bron in jezelf, dan bedrieg je jezelf, en dat is wat breure is. Breure is de witte slang, een lange witte cobra, van de verachting van het hogere zelf, want als je het hogere zelf veracht, dan heeft deze slang nog steeds macht over je. Wel is het zo dat we ons lagere zelf, ons vleselijke zelf moeten verloochenen. Juist als we het hogere zelf verachten en komen tot één of andere god die we voor ons karretje kunnen spannen, dan is die god slechts een masker van het lagere zelf, het vleselijke zelf, en dat is wat zelfzucht is. Het is een geest van valse vroomheid. Alleen door het hogere zelf kunnen we aan deze slang ontkomen, en deze slang heeft iedereen al gebeten, en iedereen is erdoor in slaap geraakt. Dat is wat deze wereld is, en daarom moeten we terug naar de paradijs aarde, waar we door het hogere zelf deze slang en zijn boom kunnen overwinnen.'

Breure en het rijk van breure zijn de boze wachters van het paradijs, die van het paradijs iets heel anders hebben gemaakt. Het zijn plunderaars. Het gaat hen niet om de waarheid, maar om de macht. Ze zijn op een powertrip, een drugstrip. Dit zijn verschillende gezagsstructuren tegen elkaar diep in de psyche van de mens. Breure is een slang van zowel goedgelovigheid als goedongelovigheid. Zo heeft het de poppetjes gemaakt.

Dan zegt het hoofdstuk vervolgens :

'Ik ken deze slang al sinds kind zijn, alleen wist ik toen zijn naam nog niet. Het probeerde me te wurgen. Toen later begon hij telkens zijn naam uit te spreken en te sissen. Ik had dan het gevoel alsof ik stikte. Het is een zware geestelijke strijd. Deze slang werkt met omkoperij, verwennerij. Deze slang is erger dan de draak. Het bereed de draak.

Het werkt met valse cadeau's. De mens trapt er graag in. Een hysterische koninginnen cobra is het, werkt graag door de bloedlijnen heen. Wurgt haar kinderen met de navelstreng. Ze eet haar kinderen, en leidt hun zielen tot valse paradijsen. Waakt op, ze noemen het god. Kom tot de paradijsen van de hogere zelfnatuur.

'Ja, maar je kan het zelf niet. Je hebt die en die nodig,' zeggen ze dan. Ze zijn totaal aan de drugs. Je lagere zelf kan het niet, maar je hogere, geestelijke zelf kan het wel. Daar zit een groot verschil in. Ze hebben dit soort verhaaltjes gemaakt om de zonde mee goed te praten. Alles zit al in je zelf, alles is al in jezelf, maar er is verschil tussen lager zelf en hoger zelf, tussen het vleselijk zelf en het god zelf. Ben je dan zelf god ? Niet op de manier van de mensen. De mensen weten helemaal niet wat het betekent. Ze hebben van god een titel gemaakt, maar het is een principe. De god van de mensen is machtszuchtig en eerzuchtig, en is gek genoeg altijd op hetzelfde niveau als wat deze mensen geloven en denken. Ze hebben het zelf gemaakt. Ben je zelf god dan ? Ja en nee dus, niet zoals de mensen zeggen dat god is. God is geen popie jopie of ander soort aandachtstrekker. Het is de bron van al het leven, en het betekent 'wording', het betekent 'het zijn', het betekent 'het hogere zelf' en het is diep in je binnenste. Daarom mag de mens loskomen van de boom van breure, van de valse godziekte waar men ziekelijk aan afhankelijk is, en de mens mag komen tot de boom van het hogere zelf, de boom van de hogere zelfnatuur. Kan de mens die omschakeling wel maken ?

Breure is op jacht. Het is een zware strijd. Een hysterische hissende, sissende koninginnen cobra die graag door de bloedlijnen werkt om de vrucht te doen verstikken. Doodgeboren in de baarmoeder, en als er ook maar één teken van leven is, dan snelt ze haar scherpe pinnen door het hart van het kind. Nee, het kind mag niet ontkomen. Breure ziet het kind als haar eigendom. Het zijn de zware nachtmerries van de feutus in een worsteling om geboren te worden op de paradijs aarde. Iedereen moet dit ding voor zichzelf overwinnen dus. Een ander kan het niet doen.

Breure verdrinkt haar kinderen. Nooit hebben ze rust. Altijd moeten ze werken voor haar dromen. Zo kunnen ze nooit tot hun hogere zelf komen. Breure wilde het volk niet laten gaan, en daarom moesten de plagen komen, zoals vandaag corona is gekomen omdat de oude orde de nieuwe generatie niet wil loslaten. Wij zijn door Breure verdronken. Breure is een psychiatrische markt-macht die recht tegenover de psycho analyse van het hogere zelf staat, de psychologie van het hogere zelf. Jung (1875-1961) stelde dat het 'zelf' een archetype is van heelheid, volkomenheid. Je mag in de psychiatrie geen zelf hebben, geen eigen identiteit, maar je moet totaal onderworpen zijn aan de ideeën van deze nazi's, de handlangers van Breure. Het is een totaal verknipt moederschap waarin het kind slechts een slaaf is van de wanen van de moeder. Denk niet dat er in de psychiatrie daadwerkelijke psychologie wordt bedreven. Het is een bedrijf. Zorg wordt een product genoemd, en het slachtoffer een klant. De klant is daar geen koning, maar een gevangene, een slaaf, onderworpen aan hun zieke ideeën. Zij wanen zichzelf god, het god ras, en het hogere zelf hebben ze verboden.'

Dat is niet zo best, mensen. Hoe kan de mens loskomen van dit breure virus ?

Mattheus 17:21 : Dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.

Het was één van de pijlers van de opleiding exorcisme en demonologie. Sommige geestelijke virussen kunnen niet overwonnen worden zonder letterlijk te vasten op voedsel. Dat mag zeer zeker niet overdreven worden, en je moet je heel goed aan de regels houden. De mens zit vast aan de ketenen van Breure en die kunnen door vasten doorbroken worden, maar wat voor vasten hebben we het hier over ? Er zijn verschillende soorten van vasten. Breure werkt door overmatig zout. Je moet er voor zorgen dat je dagelijks niet boven de 6 gram zout uitkomt, maar in het vasten kun je dat nog wat meer verlagen. Blijf wel altijd voldoende drinken. We spreken hier over een zout vasten wat belangrijk is om van Breure los te komen, deze slang op de paradijs aarde. Er was ook een slang in het vroegere paradijs dus. Elk paradijs heeft zijn eigen slang. Deze slang biedt de mens valse kennis aan, vals voedsel, om de mens onder zijn hypnose te brengen, zodat de mens afdwaalt. Normaal gesproken moet je goed voor jezelf zorgen, maar in gevecht tegen dit soort geestelijke virussen moet je soms vasten, en er zijn dus een heleboel vormen van vasten, maar het gaat hier om een zout vasten. Probeer eens een dagje te vasten op zout dat je niet boven de 5 gram uitkomt die dag. Probeer eens op een vrije dag je ontbijt en middageten over te slaan om je te wijden aan het luisteren naar de hogere zelfnatuur, zodat je lichaam gezuiverd kan worden, en ga dan bijvoorbeeld 's avonds na 8 uur weer eten. Dat is dus een halve vast, en als je dan eet, neem dan geen producten met overmatig zout. Kijk daarvoor op de verpakking. Als je dan een keer een maaltijd of twee maaltijden overslaat dan wordt je ook verbonden met Venezuela waar veel mensen maar één keer per dag eten. In Venezuela eten de allerarmsten uit de vuilnisbak. Zo geef je door je vasten energie terug aan de mensen, zo geef je hen hun dromen terug die eens van hen werden afgeroofd. Energie moet namelijk eerlijk verdeeld worden. Dit vasten is dan meer een vasten van zorgvuldig en bewust

eten, een keer wat overslaan om de hemel te zoeken, terug te keren tot het paradijs, als een Daniël's vasten.

hoofdstuk 4 tante uit dronten

In een droom was ik op de paradijs aarde in mijn natuurdorp, bosdorp. De gids van mijn overleden tante woonde daar ook, die overigens sprekend op haar leek, wat wel vaker het geval is bij gidsen. Er waren wat kinderen die haar geholpen hadden. Ik kwam terug van de supermarkt met een winkelkarretje. Ik kwam de kinderen tegen, en we waren daarna in het schuurtje van de gids van mijn tante, die ik voor het gemak dan ook maar mijn tante noem. Ik sprak met de kinderen over de tachtiger jaren, waar ze nauwelijks iets vanaf wisten, dus ik legde hen wat uit. Even later moesten ze het schuurtje weer uit, want ze hadden ook weer dingen verkeerd gedaan volgens die gids, en ik dacht nog van : 'het zijn kinderen.'

Breure was uit de hemelen gevallen, de grote witte slang, maar was op de aarde in een rat veranderd, een dievende rat. We kunnen dat om ons heen zien hoe jongeren het gemunt hebben op winkels. De opvoeding moet lopen via het geestelijke. Deze mensen zijn totaal zielloos. Dat hebben ze niet meegekregen van huis uit, want alles wordt hier geregeerd door materiële instanties, geen geestelijke, intellectuele bronnen, want die zijn uitgedoofd. 'Het zijn kinderen. Kinderen zijn geen speelgoed.' Vele jaren geleden had ik een droom van een grote speelgoedslang die uit de hemelen viel. Zorgcentra moesten in veiligheid gebracht worden, zoals nu ook. Deze slang aast op hulpbehoevenden. Vannacht in de dromenserie was Breure eerst een slang, en toen een rat op de aarde gevallen, en beiden waren omhuld door een regenboog. Corona en de avondklok zijn aan het woord. Het volk pikt de rellen niet. We spreken van een kleine burgeroorlog.

hoofdstuk 5 I've Gotta Get A Message To You – het belang en nut van de vogeltjes

Hij was overleden, en kwam tot mij in een droom. Hij was vroeger een leraar op de bijbelschool, op mijn tweede theologische opleiding. Hij was ook predikant. Hij kwam om mij een gave te brengen. Het was een pakketje van hele dikke energie, met een paars-rode gloed en zwart geribbeld draad, maar het was verder nogal donker. Ik omhelsde hem. Hij was blij mij te zien. Ik vroeg me af wat de gave was. Ik werd wakker van het gefluit van vogeltjes. Ik kon hun zielen zien. Ze waren zo prachtig. Ik ging naar mijn computer, en ik hoorde een vogeltje dichtbij het raam. Ik ging naar het raam en keek naar buiten. Dichtbij op het hek, dichtbij het raam, zat een koolmeesje en staarde mij aan. Ik begon tegen het koolmeesje te praten, en het koolmeesje bleef nog even zitten, terwijl er een

warmte door mij heen ging. Ik ging toen weer naar mijn computer, en toen hoorde ik weer hetzelfde geluid dichtbij mijn raam, en ging toen weer naar het raam om te kijken. Nu zaten er twee koolmeesjes op het hek me aan te staren, en toen gingen ze op de takken van de struikjes dichtbij het raam zitten, en gingen van tak tot tak. Weer ging er warmte door me heen. Overal zag ik energie structuren tussen de dorpen en de steden.

Ik klikte het nieuws aan en de beegees waren erop en het nummer 'I’ve Gotta Get A Message To You' uit 1968 was erop en ik herinnerde me hoeveel ik van dat lied hield.

The preacher talked to me and he smiled – De predikant sprak tot mij en hij glimlachte
Said, Come and walk with me – zei kom en wandel met mij
Come and walk one more mile – kom en wandel met mij nog een mijl
Now for once in your life you're alone – nu ben je voor een keer in je leven alleen
But you ain't got a dime – maar je hebt geen cent
There's no time for the phone – en er is geen tijd voor de telefoon
I've just got to get a message to you – ik heb een boodschap voor je
Hold on, hold on – houd vol, houd vol
One more hour and my life will be through – nog een uur en dan zal mijn leven erdoor zijn
Hold on, hold on – houd vol, houd vol

Ik sloeg wat preken open van de overleden prediker, en het ging over armenhulp en dit zinnetje sprong eruit : 'U bestaat, omdat God het wil, en God houdt van u.' In de droom huilde hij over wat de mens de dieren en ook de vogels had aangedaan. En laten we eerlijk zijn. Is dat nou de liefde van God als de mens zijn schepping kapotmaakt ? Deze kerken mogen zich geen kerken noemen die dat doen. De prediker had knikkende knieen over wat de dieren was aangedaan en de vogels, de vogels die we toch nodig hebben voor de opname, en hij was hysterisch aan het wenen terwijl hij de vogelzielen in zijn handen had. Oh, God's mooie schepping kapotgemaakt, allemaal voor de hebzucht van de mensen.

Eén van zijn preken vertelde over hoe het een stralende dag was, en hoe de mooiste bloemen bloeiden en de vogels hun hoogste lied zongen, maar dat het duister en stil was geworden in twee mensenharten, de harten van Adam en Eva. Het werd toen avond. In de hof heerste een sfeer van ontspanning en rust, de koelte was aangenaam na de warme dag. 'Adam, waar ben je ?' kregen ze toen te horen. Dit gaat over de zondeval. De mens was helemaal weggegleden van het paradijs door de zonde, maar wat betekent het paradijs ?

De predikant was nu zelf in het paradijs geweest, en het was heel anders dan hij het had voorgesteld. Beeldspraak, allemaal beeldspraak, en de mens moet weer leren recyclen. Vandaar dat de weg terug tot het paradijs de recyclocratie is. Dat is een grote machine. Dat is een wetenschap. De opname gebeurt door het beeld van de vogel, en ook door het beeld van de raket.

Het is van belang om de lijn te volgen van het thema de wilde jongens in de boeken, dus ook de hele bespreking en exegese van het boek de wilde jongens van william burroughs uit de zestiger en zeventiger jaren over een apocalyptisch visioen van 1988, dus werkt eigenlijk hetzelfde als orwells 1984 wat gebaseerd is op een visioen in de veertiger jaren, maar dan als een opstand tegen het 1984

systeem, dus de wilde jongens is daar een antwoord op, en daar komen die dingen ook weer allegorisch in terug.
Een beeld van de afval buis tot de recyclocratie … dus je afval kwijt en recyclen, als afvalverwerkingsdrang en voortplantingsdrang wat tegelijkertijd een overlevingsdrang is … Het probleem is dus dat je dat niet zomaar kunt doen … Nee, want je moet je hierbij aan allerlei regels houden, dus het is een bepaalde wetenschap … weten hoe de buizen lopen … wat de voorwaarden zijn, etc. etc. … vandaar voordat dit punt bereikt is : angst angst en nog eens angst … want het is een zaak op leven en dood … Stel je voor dat er iets in dat systeem fout gaat, wetende dat alles puur kern energie is en dat ogenschijnlijk kleine foutjes in de kern centrale toch tot grote kern rampen kunnen leiden, etc. … vandaar dus dat die geestelijke wetenschap waterdicht moest zijn, en daartoe kwam het diepte toetsen opzetten, en dit raakt verankert in de robotologie … techniek, techniek, techniek … dat is alles wat het daarboven is … niks geen simpele opname waar de evangelischen op wachten en elkaar tussentijds theologisch de hersenen inslaan over wie gelijk heeft … want de opname is als een raket die de lucht inmoet, en wie weet hoe dat gaat ? dus dan heb je parallellen zoals kuifje met een raket naar de maan … ik liep eens als kind van het dorp naar huis en moest langs al die huizen en ik keek telkens naar binnen, samen met mijn neefje … en telkens weer was die aflevering van kuifje en de raket op de tv's … en dan is er nog de parallel van willie wortel … en in egypte dan het hele seker mysterie in de woestijn …

de boeken zijn gegeven door de natuurmoeders en natuurvrouwen … die zijn puur archetypes, belichamingen, van bovenstaande kennis, van de recyclocratie … eergisteren nacht in een droom was ik met zo'n natuurvrouw en die noemde ook weer het boek de recyclocratie, boek 14, op, dat het voor nu van belang was … dus ik had het die ochtend er weer even bijgehaald …

in het voorwoord staat dan :

'Recycling is een vak, een wetenschap. Alleen de beste recyclers zullen overleven. De rest gaat gerecycled worden en zullen dus ook overleven. Recycling betekent dat alles zal overleven uiteindelijk, maar in andere vormen, juiste vormen. Dit is dus een hoopvolle boodschap. Zijn wij klaar voor de recyclocratie ?

Er mag hierin geen menselijke, vleselijke inmeng zijn. Dat gaat allemaal gerecycled worden. Het vlees gaat robo-recycled worden, door de machines van de recyclocratie. Deze zijn niet lomp, log en orthodox, maar genuanceerd en ongewoon. Dat wat in geen denken is opgekomen. Boven denken, daar stroomt het, komende vanuit het hart boven het hoofd. Draag jij je hart al op je tong, en heb jij je hart al boven je hoofd staan ? Laat je hart spreken. Recycling betekent afstand nemen, onderzoek doen, om overzicht te krijgen, om te zien wat je nu eigenlijk aan het doen bent, aan het doen was. Het gaat niet buiten de intellectualiteit om. Er komt niet even een grote tovenaar naar beneden dalen met een toverstokje die ineens alles goed gaat maken, terwijl je al die tijd lui hebt zitten wachten. Dat zijn ook allemaal sprookjes en fabeltjes die gerecycled moeten worden, op hun zinnebeeldige waarde geschat moeten worden. Het letterlijke gaat gerecycled worden, opdat de poorten tot het geestelijke opengaan. We hebben het dan over het robo-geestelijke wat al gerecycled is, wat dus vanuit de toekomst stroomt.'

het is weer weekend aan het worden ...
we gaan het hebben over de puzzel van de nederlandse kerkgeschiedenis ...
een prettig en inzichtrijk weekend

hoofdstuk 6 de nederlandse kerkgeschiedenis in drie lagen

zorg dat je de nederlandse kerkgeschiedenis begrijpt, want het heeft alles met je psychologie te maken. zie de nederlandse kerkgeschiedenis als een puzzel om jezelf te begrijpen. blijf in de gaten houden dat het niet om een letterlijke kerk gaat, maar om processen die zich in jezelf afspelen, chemische processen. je kunt dus niet zeggen : oh, dat is geschiedenis, heeft niks met mij te maken. het heeft namelijk alles met je te maken. door de psycho analyse op deze dingen te begrijpen kun je ook beter de situaties in deze wereld begrijpen. theologie is de beeldspraak van de psychologie, van de ziel. het verteld dus een verhaal. vandaar ook dat dit geen saaie kerkgeschiedenis is, want we laten het zien in verband met de wilde jongens in de natuur die tot de wilde vrouwen gaan, de wilde moeders, van de natuurbron van het oer. dit zijn geen dode feiten dus, maar levende bronnen van je eigen ziel, en zeer zeker nodig om recyclocratisch tot de paradijs aarde te komen.

De sleutel tot de bevrijding van Nederland ligt in de Nederlandse kerkgeschiedenis. 1834 was de afscheiding van de koningskerk, de nederlands hervormde kerk, en 1886 was een tweede afscheiding, de doleantie, die de gereformeerde kerk tot leven riep, o.l.v. Abraham Kuyper die toen ook minister-president van Nederland werd. Daaruit voort kwam nog een afscheiding genaamd de vrijmaking in 1944, o.l.v. Klaas Schilder. Maar hier loopt duidelijk nog een lijn onder, die van belang is, omdat dat de bloedlijnen zijn van de wilde jongens, en die lijn is de lijn van de gereformeerde gemeenten, die veel soberder zijn, en die meer de bevindelijk gereformeerden zijn, oftewel de meer persoonlijke beleving in plaats van de orthodoxie. Klaas Schilder waarschuwde in dromen ook dat de laag van de Kuyper kerk die in Nederland regeerde te vraatzuchtig was en te materialistisch. De gereformeerde gemeenten zijn dan meer low profile. Ik had een droom van de Kuyper laag als een woest brullende beer, en ook als een beer die vissen uit de rivier probeerde te grijpen. Het was in natuurgebied, maar ik moest toen een put in waardoor ik tot de diepere laag kwam, die van de gereformeerde gemeente, die de bloedlijnen van de wilde jongens verborgen hield, oftewel de regressieve kern, de wederkeer, waardoor het een kwartslag draait. Het gaat dus niet om de letterlijke gereformeerde gemeente, maar om de metaforische gereformeerde gemeente. De beer viel dus aan, maar ik kon vluchten onder de grond. Hier kwam ik bij de wilde jongens. Zij leefden in de natuur in soberheid.

Het begon met de prediker Ledeboer die bij de 1834 afscheiding hoorde, maar die zich daar ook weer van afscheidde tot zelfstandigheid, omdat hij niet bij de regering om erkenning wilde vragen. Hierdoor kwam hij in de gevangenis terecht. Na zijn overlijden scheurde het in twee stromingen :

de dijkianen en bakkerianen. In 1907 gingen de dijkiaanse ledeboerianen samen met de zogeheten gereformeerde kerken onder het kruis en die werden de gereformeerde gemeente, o.l.v. de predikant G.H. Kersten. De gereformeerde kerken onder het kruis was een benaming voor de vervolgden die zich niet wilden onderwerpen aan de regeringskerk. Kersten wilde dieper gaan dan de leer van de veronderstelde wedergeboorte van Kuyper. Kersten stelde namelijk de persoonlijke bekering centraal.

De veronderstelde wedergeboorte ging een eigen leven leiden in Nederland. Het is nog wel erger dan geloven, nog wel luier en gemakszuchtiger. Nu was de mens bij voorbaat al wedergeboren als de mens in de juiste familie was geboren, bij de juiste kerk. Het zijn groepsgeesten die een eigen wedergeboorte simuleren, en die wedergeboorte is gewoon het lidmaatschap. Zo werkt dat ook in de wereld. Medische organisaties werken ook allemaal door de veronderstelde wedergeboorte. Zij zijn het zalige ras.

Schilder moest door de suiker heenhakken. De synodale gereformeerde kerk, de kerkenregering, had gesteld dat iedereen zich moest onderwerpen aan haar leer, en Schilder werd afgezet omdat hij zich ertegen verzette. Hij wilde niet geleid worden door de synode, maar door God. De kerk was grotendeels ingedut in de leer van de veronderstelde wedergeboorte, zoals ook na zijn dood de kerk weer indutte. De synodale kerk had een dwang bewind opgericht, ook door stellingen in 1942, wat Schilder niet kon accepteren, en wat tot de vrijmaking in 1944 leidde. Dit was een fundamentele scheuring in kerkelijk Nederland. Het scheurde families uit elkaar. De strijd was om de veronderstelde wedergeboorte. Schilder kon deze dwang niet accepteren, alsof hij iets gedwongen moest eten, en koos het hazepad.

Veronderstelde wedergeboorte is een drug, een ergere drug dan geloof, want nu hoef je dus helemaal niets te doen, want je familie had het al, en je kerk, en je hebt het gewoon ge-erfd. Het is de erfzaligheid. De predikant G. Wisse (1873-1957) noemde het de gevaarlijkste dwaling van die tijd, voornamelijk vanaf 1905, en uiteindelijk is hij toen ook overgestapt naar de christelijk gereformeerde kerk, wat meer tot de onderlaag behoort, omdat het daar gaat om de bevindelijkheid en niet de orthodoxie. Zijn vertrek uit de regerende gereformeerde kerk in 1920 zaaide al het zaad voor de vrijmaking van 1944. De intellectuele mens had genoeg van het taartjes bakken en taartjes eten. De wilde jongens riepen op tot meer soberheid, het terugkeren tot de natuur. Dit kon zeker niet rechtsstreeks. Het was een zware strijd. De mens kwam tegenover verschrikkelijke poortwachters te staan die Nederland bewaakten. Nederland, taartjesland. Nederland, broodland. De mens moest komen tot de charismatische en hermitatische bron. De mens moest komen tot het profetische, en alleen zo kon de mens dieper boren tot de onderste laag, die van de gereformeerde gemeente, de verborgen bloedlijnen van de wilde jongens, om daar te komen tot de metaforische kerk van de regressief-gereformeerde gemeente (rgg), een abstract model, de opgenomenen door de natuurvrouwen (vgl. walkuren in de germaanse theologie). Hier wordt de calvinistische kern gezuiverd en een kwartslag gedraaid. Zonder de profetische-charismatische beweging zou dit nooit kunnen gebeuren. Daarom was de hermitatie in de 1990-er en 2000-er jaren zo belangrijk en fundamenteel. De hermitatie was een charismatische vernieuwing en verdieping van de bevindelijk-gereformeerde kern, oftewel het persoonlijk beleven, de persoonlijke wedergeboorte, niet vanuit een boekje of vanuit familie- of kerkbanden, niet door een lidmaatschap dus. De hermitatie bracht de regressie voort, wat een vernieuwende beweging is van de wederkeer die kwam met de vrijmaking. De bedoeling was namelijk dat de grote reuzen van secularisme (een maatschappij buiten de

geestelijke bron om) en cessationisme (afwijzing van de geestelijke gaven), ook binnen kerkverband, zouden vallen. Zowel de hermitatie als de regressie om dieper te kunnen boren tot de onderste laag zijn gebaseerd op een complexe vorm van theologische en psychologische dialectiek. Het thema de wilde jongens is een roep terug tot de psycho analyse van de kerkelijke achterbuurten.

Er is al geroepen. De roependen zijn al gekomen. Hun echo klinkt nog voort. Willen wij zoeken naar deze bronnen ?

Wedergeboorte is niet iets vanzelfsprekend, maar een leerproces. De vanzelfsprekendheid van de wedergeboorte oftewel de veronderstelde wedergeboorte is een bedrieglijk iets van de hedendaagse samenleving wat in vele vormen zich aan de mens opdringt, als drugs, om van de mens een niet nadenkende consument te maken. Het is dus een reclame spotje van luilekkerland, iets waar wilde jongens van vluchten. Zij vluchten tot de wilde vrouwen van de natuur, tot de wilde moeders. Telkens weer bespreken wij dit thema in onze boeken, en telkens weer verdiepen wij het. G. Wisse predikte dat Nederland aan de rand van de afgrond was gekomen, dat er een stortvloed was gekomen van geestelijk verval, dat de mens werd bedrogen door een duivelse genotscultuur, een verdovend gevaar van welvaartscultuur. De zonde werd op professionele manier schoongepraat, en mensen tuimelden er in vanwege hun gebrek aan onderzoek en toetsen, want dat is ook wat de veronderstelde wedergeboorte bewerkstelligt, dat de mens niet meer kritisch denkt, niet meer door dingen heenprikt, het niet meer test. Dit gif droop de kerken binnen. De mens was zwaar en zwaar vergiftigd geraakt. Hij stelde dat de zonde was ontzondigd. De mens die voor plezier leeft, voor de koekjes, wil niets van het woord zonde weten. Alles mag, alles kan. Men is verondersteld wedergeboren. Men is onder hypnose.

---

de meeste mensen slapen alleen, een lied van labi siffre ... wat zou het betekenen ? Het gaat erover dat wat de kranten dan ook zeggen, deze mensen zijn eenzaam.

omdat mensen allemaal in hun eigen wereldje leven en niet eens daadwerkelijk contact hebben gemaakt ... vandaar dat je kunt denken dat je samen slaapt met iets of iemand, maar nee ... in die eenzaamheid kun je door psycho analyse tot de ware bronnen komen ...

het lied gaat over de menselijke gecompliceerdheden die relaties kapot maken en daarom is psycho analyse zo belangrijk om door deze menselijke complicaties en gecompliceerdheden heen te komen ... kijk wat het betekent, prik er doorheen ... kom tot de diepere lagen, de onderste lagen ... durf tot de achterbuurten van zowel theologie als psychologie te gaan ... er is daar een werk te doen ... een puzzel op te lossen ... in for it ? ga met ons mee, of blijf rustig doorslapen ...

wij zijn de wilde jongens die terugkeren tot de wilde moeders ...

ja, we worden beschuldigd omdat we het diepere pad gaan, ons afzonderen van de afgoden die de mens heeft gemaakt... we worden beschuldigd dat we eigenwijs zijn, onze eigen wil doen en willen, hoogmoedig zijn, omdat we niet buigen voor deze hebzuchtige, zelfzuchtige, betweterige mensen ... omdat we hen niet als god vereren en aanbidden ... maar wij zijn dat niet, wat ze van ons hebben voorgesteld ... het zijn valse, opgelegde identiteiten, projecties ... de meeste mensen slapen alleen ...

als je ontwaakt bent en opgenomen dan kun je niet meer van de zonde genieten ... want dan ben je gevoelig als de hemel, en dan is zonde pas echt pijn ...

als we gebroken zijn, en afgezonderd, in gescheiden werkelijkheden, de diepte in zijn gegaan, dan pas zullen we begrijpen tot in het merg, de liefde die we verloren hebben, de contacten, kunnen we teruggaan tot de schaduwwerelden om daar psycho analyse op toe te passen, tot hoger begrip te komen ... het lied gaat erover dat de wereld vol is van vreemdelingen en dat het een hotel is van harteleed ... als je meezondigt met hen in plaats van psycho analyse toe te passen, dan maak je de hel alleen maar groter ... dat is wat ware pijn is ... de meeste mensen slapen dus alleen, wat de kranten dan ook mogen zeggen ... wat de mensen je dan ook proberen aan te smeren ... nee, ze leven in hun eigen bekrompen wereldje ... er is nog nooit contact gemaakt ... ze zijn nog nooit bij elkaar gekomen om echt kinderen te krijgen ... de schepping is nog niet gekomen, dit zijn nachtmerries van de feutus ...

hoofdstuk 7 ontsnapping uit 1984 ? pas op voor 1986, het gevangenis alarm

1986 : een jeugd nachtmerrie, ik zal het nooit vergeten ... de challenger spaceshuttle stortte neer ... deze mensen wilden ontsnappen uit 1984 door op mensen techniek te vertrouwen ... daarom ga ik nooit een letterlijke raket of vliegtuig in want het is de hoogmoed van de mens ... ik zal het gezicht van de ouders van het meisje wat meeging nooit meer vergeten ... zij was een onderwijzeres die ook met de astronauten meeging, en ook omkwam in deze ramp ... hoe kun je als ouders dan gewoon staan kijken, gewoon je kind mee laten gaan ? ze had die keuze natuurlijk zelf gemaakt, maar ik zou daar als ouder niet achterstaan, en toen moesten ze zien hoe hun dochter neerstortte ... verschrikkelijk, ik zal het nooit meer vergeten ... het is een grote waarschuwing ... er is GEEN directe ontsnapping uit 1984, uit de orwelliaanse wereld van 'big brotheris watching you' ... vandaar ook onze boeken ... er is een ontsnappingsroute en die gaat via de dialectische psychosofie ... van psychologie tot psychosofie dus ... hierover gaat het artikel van vandaag, op deze mooie zaterdag ...

Je kunt niet zeggen : Ja, nee, ik heb niks met de kerk te maken. Dialectisch gezien heb je er ook niks mee te maken, maar toch, maar toch … Het is beeldspraak. It's me, it's you. We zitten in die systemen psychologisch gezien opgesloten, en er moet psycho analyse op toegepast worden. Wie denkt dat de geschiedenis al voorbij is is niet helemaal. Wij zijn de geschiedenis. We hebben alles met de nederlandse kerkgeschiedenis te maken, want het zijn onze bloedlijnen, en het raadsel moet opgelost worden, de puzzel gelegd, en ik ben er in opgegroeid. Het is wat ik ben, metaforisch gezien, en ik heb er strijd mee. De kerk, dat ben je zelf. Het is maar een woord, een abstract model. Wil je weten wat er mis is ? Luister dan goed. Zo niet, slaap dan rustig verder. Het is een gevangenis, een gevangenis van de ziel, en er is een ontsnappingsroute waarbij je het kind niet

zomaar met het badwater mag weggooien. Al die mechanismes, er zit toch ook wel veel heil in, en daarom moet het een kwartslag gedraaid worden. Wat is het kind, en wat is het badwater ? Daar gaat het om, want als je dit omdraait ben je schuldig aan moord. Velen gooien het kind weg en houden het badwater. Dat is de horror realiteit waar we in leven. En je kunt uit de kerk ontsnappen, maar hoe krijg je de kerk uit jezelf ? Nee, het is een verdraaid deel van je. Alles wat je moet doen is het terugdraaien. Hoe was het ook alweer ? Hoe was het oorspronkelijk bedoeld ? Zoals het nu is is het niet goed. Zou je er dan geen psycho analyse op toepassen ? Ren, ren, tot de wildernis, maar ook : ga dieper en dieper erin om er beter uit te komen. Vandaar dat we gebaseerd zijn op de dialectiek van de ogenschijnlijke tegenstellingen : stelling – tegenstelling – samenstelling. Dit maakt het lastig te communiceren, omdat het zo complex is. 'Those human complications destroyed our love relations.' Zou je daarom niet de dialectische studie en wetenschap volgen ? 'Vluchten en verdiepen' daarom.

Slechts vluchten, nee dat kan niet meer. Vluchten kan niet meer. Daarom kun je alleen vluchten als je verdiept. Wij zijn wilde jongens die terugvluchten naar de wildernis, als van een stam waar nog nooit contact mee is gemaakt. De buitenwereld kent deze stam helemaal niet, en toch waant de buitenwereld dat ze de wilde jongens kennen. 'Kom terug,' roepen de families en de kerken, 'Je bent van de markt, je bent van ons.' Zie, je bent niets anders dan een product. Ze houden niet echt van je, willen je lijken van vermoordde dieren te eten geven. Denk niet dat die mensen samen zijn. Nee, want wat de kranten dan ook zeggen, de meeste mensen slapen alleen, zingt Labi Siffre. Ze leven in hun eigen werelden en hebben slechts complotten gemaakt om de buit te verdelen. Het zijn jagers en trofee verzamelaars. Ze onderhandelen slechts. Lees het boek Brave New World uit de dertiger jaren er op na, voordat in de veertiger jaren het boek 1984 kwam. Families bestaan niet in de buitenwereld. Het zijn slechts reageerbuizen. Ontwaak, en wees blij dat je de stem van ontwaking nog hoort. Het is iets van de natuur. Laat je niet intimideren door grote groepen. Ze zijn niet bij elkaar. Ze doen maar alsof om de buit te verdelen, maar straks zullen ze elkaar verscheuren.

Je kunt de draaischijven niet weggooien, maar je moet de juiste combinaties zien te vinden. Dit zijn ingewikkelde draaiende sloten, waar een bepaalde combinatie-sleutel voor is.

De vergriekste ziel, oftewel de psyche is vaak totaal losgesneden van haar egyptische wortels, de oerziel van de natuur, de hebreeuws-egyptische 'neph(t)ys', en daardoor dus ook vaak demonisch en parasitair in de zin dat het niet in de juiste combinaties is gedraaid. Een puzzel dus nog wel te verstaan, omdat er nog geen psycho analyse of diepte-psychologie op is toegepast. De seculiere markt-psychologie, ook totaal los van god en gebod, totaal los van de hebreeuws-egyptische en voortijdse wortels, is ook maar al te vaak demonisch, gedreven door geld en macht. Ze houden juist de ware info verborgen en zijn belust op bijzaken en zakelijkheden. Daarom is de psychosofie vaak meer op zijn plaats, de wijsheids-psychologie dus. De seculiere psychologie is ook cessationistisch, oftewel tegen de geestelijke gaven, en die gebruikt ze ook veelal niet, tenzij het om de para-psychologie gaat. De markt-psychologie wil niet met de geestelijke gaven werken, want de markt-psychologie wil de mens niet genezen, want dan is ze een klant kwijt. De psychosofie daarentegen is pastoraal, en bedrijft geen handel in de ellende van de mens. Deze is dus ver te zoeken in de wereld vandaag de dag. Er is dus een groot verschil tussen seculiere markt-psychologen en psychosofen. Psychosofie is iets van de natuur. Het probeert de mens weer terug te leiden tot neph(t)ys, de oerziel van de natuur. Hierin komt de band tussen de wilde jongen en de wilde moeder in zicht.

Napoleon ging vooraf aan de 1816 synode van Willem I, van de hervormde kerk, oftewel de koningskerk, en deze synode heeft wel wat Napoleonitische invloeden. Napoleon is een belangrijke bron.

Stellingen van Napoleon :
1. Terug naar de moederborst
2. godsdienstvrijheid
3. Val van het medische rijk
4. komen tot de logistiek
5. komen tot je unieke individu, niet de massa productie
6. terug tot de natuur en de natuur limieten
7. afschaffing van de marteling om gedwongen informatie te winnen

Napoleon moest niets van dokters hebben. Hij vertrouwde ze niet, en hij stelde dat ze heel veel op hun geweten hadden, meer dan leger generalen. Hij wees op de natuur als medicijn. Als we kijken naar de 1816 synode van Willem I dan zien we dat dit heel erg hiërarchisch is. Lagere besturen die zich moeten onderwerpen aan hogere structuren in de kerk, en alles onderworpen aan de koning. Er zijn benoemingen zowel door verkiezingen als door de koning, en als een predikant is afgezet door wangedrag, dan is dat eens en voor altijd. 'Eens afgezet, altijd afgezet.' Napoleon was meer psychosofisch, en die kern lag verborgen in 1816. In artikel 9 wordt gesteld dat het hoofddoel is de vermeerdering van de godsdienstige kennis. Artikel 89 gaat over de armenzorg. Het is verder allemaal heel organisatorisch en autoritair. Maar het Napoleonitische zaad lag erin verborgen. Het was allemaal nog ruw en rauw materiaal. De wilde jongens hadden heel wat aan deze machine te sleutelen. Dit beest moest nog getemd worden. Hieruit kwamen dus drie lagen voort : de 1816 kerk zelf, de bovenste laag, en dan als tweede laag de laag van de gereformeerde synodale kerk, en als onderste laag de laag van de gereformeerde gemeenten, de bevindelijk-sobere kerken. In deze drie lagen zou de psychosofie zich verder kunnen ontwikkelen.

De psychosofie is zachtmoediger dan de seculiere markt-psychologie, en gebruikt de theologie als een extra beeldende laag waarin zij haarzelf kan uitdrukken. Het was zo een diepere boor, als Napoleon's geschenk aan de mensheid, maar het zaad had wel tijd nodig om wortel te schieten.

In deze tijd is de zonde tot een hoogtepunt gekomen, een piek. Men is volleerd geworden in de zonde, professioneel geworden in de zonde, deskundig in het zondigen, en tegelijkertijd is de zonde in deze tijd ook tot een breekpunt gekomen : corona is gekomen.

De drie lagen van de nederlandse kerkgeschiedenis : de bovenste laag van de koningskerk was de asfaltering en cementering van de natuur, en de tweede laag van de kuyper kerk, de gereformeerde kerk, die het af probeerde te breken door de afscheiding, werd even later ook tot een eigen soort asfalt en cement over de natuur. De onderste laag als abstract model is de laag van de gereformeerde gemeente die voortkwam vanuit de afgescheiden kruiskerk, om terug te gaan tot de natuur, tot de soberheid, door het minderen. Niet meer onderworpen aan kerk of koning. Ze waren er nog niet, want ze werden vervolgd, vandaar ook de naam kruiskerk. Ze hadden een trauma, en werden ook geestelijk vervolgd door de valse afgod van de eeuwige verdoemenis, een big brother apparaat om de mens in lijn te houden, in de stad te houden. Vandaar dat de dialectische psychosofie moest

komen. Nog steeds zijn deze mensen niet vrij. Wat is dialectiek ? Het zijn recyclocratische kringlopen van de natuur in de literatuur. Het gaat door een stelling, dan door een tegenstelling, om dan te komen tot een samenstelling. Het gaat door een ja, door een nee, en dan door een hoe, waar en wanneer, door een misschien. Alles gaat door deze kringlopen, en zo kan de psychosofie verdiept worden, en die moet dus ook op de bovenste lagen toegepast worden, de Willem I laag en de Kuyper laag, om al het asfalt en cement weer weg te boren om terug te keren tot de natuur. Dit gaat niet lomp, maar door te kijken wat goed was, en hoe dat wat slecht was in de juiste richting te draaien en te verbeteren. Dat is wat de recyclocratie voorstelt, en dat is de raket van de opname. We gaan weg. We hebben het gehad. We gaan de diepte in. We gaan boren, en tegelijkertijd met een raket naar een nieuwe planeet : de paradijs aarde. Blijf niet achter. Zeg tegen iedereen : goodbye. Dat hoeft niet letterlijk, maar in je binnenste. Je komt iemand tegen en je zegt in jezelf : goodbye. Maar neem ook zielen mee. Laat de kinderen niet hulpeloos als wezen achter. Wij zijn niet met pensioen gegaan. Ga zelf ook niet met pensioen. Daarom heeft u dit nog kunnen lezen.

Na Napoleon was Willem I de kerkvorst. In 1816 kwam er een nieuw kerkelijk fundament in Nederland, wat van belang is.

EERSTE AFDELING
Algemene bepalingen

Art. 1. Tot het hervormd kerkgenootschap behoren allen die, op belijdenis des geloofs, tot ledematen zijn aangenomen, dezulken, die in de hervormde kerken gedoopt zijn, en die gene, welke in andere landen, als tot het hervormd kerkgenootschap behorende, erkend, zich hier te lande ter neder zetten, mits door behoorlijke bewijzen of attestatien van hunnen doop of lidmaatschap buiten 's lands hebbende doen blijken.

Wat betekent dit in dialectisch psychosofische zin ? Dialectiek betekent dus door tegenstellingen op zoek te gaan naar een hogere samengestelde waarheid. De doop is een beeld van het kruis. Het is meer in OT verband, het verhaal van Jona die een reis had gemaakt door de baarmoeder, net zoals ra, of de dode met de hond jn-p, Jona-peh, Jona in de waterput (Anubis), in de egyptologie. Draag je dit kruis ? Dan ben je aangesloten aan de recyclocratie en kan alles verdiept worden, zodat je behoort tot de reformatie of hervorming, wat dus gewoon de hervorming is van je denken.

Romeinen 12:2
En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene.

Vers 3 zegt dan : Koestert geen gedachten, hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid.

We gaan dus niet letterlijk weg, maar in het geestelijke worden wij hervormd door de vernieuwing van ons denken. We gaan niet naar de letterlijke hervormde kerk, want dat zou materialisme wezen.

Vers 6 zegt : Wij hebben nu gaven (charisma), onderscheiden naar de charis, het loon, die ons gegeven is :
7 profetie, naar gelang van onze pistis, ons luistervermogen.

Aramees : Wij hebben gaven, onderscheiden door de tucht (tebuta), getuchtigdheid, ons gegeven, oftewel door het kruis. Profetie naar gelang onze hymne, onze standvastigheid, regelmaat, onze beveiliging, demonologie (hymnet).

Als hier geen exegese op is, dan kan het corrupt worden, zoals ook gebeurd is, en waarom al die afscheidingen ook waren. Zoals we ook op de dordtse leerregels een exegese hebben toegepast in het boek 'van reformatie tot regressie'.

Art. 2. Deze allen blijven tot het hervormd kerkgenootschap behoren, zo lang zij niet vrijwillig en duidelijk verklaard hebben zich daarvan af te scheiden of om wettige redenen daar van afgescheiden zijn.

Wat betekent dit dialectisch psychosofisch ? In 1834 (de Cock), 1841 (Ledeboer) en 1886 (Kuyper) werd duidelijk verklaard waarom zij niet meer tot het letterlijke hervormde kerkgenootschap wilden behoren. Dat was een kruis, want zij werden vervolgd. Zowel de Cock als Ledeboer hebben hiervoor in de gevangenis gezeten. Van binnen waren zij natuurlijk nog steeds min of meer hervormd. Het kind wordt niet met het badwater weggegooid. Je kunt niet hakken met de botte bijl, en moet in de dialectiek van tegenstelling ook komen tot samenstelling, maar dan wel onder strenge voorwaarden. Ook dit is niet letterlijk, maar symbolisch. In de dialectiek zeggen we zowel ja als nee, niet 'of, of', maar het gaat hierin om het hoe, het wanneer, het waar, onder welke omstandigheden, onder welke voorwaarden, en wij moeten deze dialectische kringlopen leren kennen. Het zijn de seizoenen van de literatuur. Onze ziel gaat ook door deze seizoenen, ook ons denken, ook profetie. Daarom kunnen mensen die de dialectische psychosofie niet kennen ons niet begrijpen. Leer daarom de dialectische psychosofie kennen en draai er in mee. We kunnen alleen draaiend terug tot de paradijs aarde, in de orkaan, de wervelstorm, zoals de vur in boek 1 laat zien in haar dichterlijke beeldspraak. Dat is wat de recyclocratie is.

Art. 3. Het bestuur der hervormde kerk wordt synodaal, provinciaal, klassikaal en gemeentelijk uitgeoefend.

Dit betekent dat het op territoriaal niveau is, oftewel vanuit de context. De recyclocratie (boek 14) is namelijk verbonden en gefundamenteerd in de contextuologie, boek 13, anders zou er geen overzicht zijn, en zou er tunnelvisie ontstaan, wat in vele kerken gebeurd is. De contextuologie moet toegepast worden op vele gebieden, dus territoriaal, ook op het gebied van taal, want dingen gebeuren in een diepere egyptologische context, en dan is slechts het kennen van de israelologie niet voldoende. Voor de recyclocratie en het komen van de paradijs aarde is het dus van belang dat predikanten de israelologie kennen en de egyptologie en dit ook te onderwijzen, anders komen er te grote gaten, en gaat het zijn eigen leven leiden los van de context. Dan zal de raket als een challenger neerstorten en de paradijs aarde niet halen, zoals in 1986. 1986 is een grote valstrik in het ontsnappen uit 1984 van big brother, als een beeld van de hoogmoed van de mens. De mens moet op het fundament van de contextuologie, de geestelijke territoriale oorlogsvoering, door de recyclocratie komen tot 1988, het jaar van de wilde jongens (zie boek de wilde jongens, een dodenboek, van william burroughs). Hoe belangrijk was dus deze erfenis van Napoleon overgedragen aan koning Willem I. Dit geschenk kon alleen uitgepakt worden door de dialectische psychosofie. Na de Dordtse nachtmerrie van 1618 en 1619 mag de mens dus komen tot het

dialectisch-psychosofisch zaad van Napoleon wat uiteindelijk tot de door hem gewilde godsdienstvrijheid zou leiden. Dit zaad kwam opzetten met zware vervolging. We hebben het dan over 1816. Napoleon ging hierin ook zelf ten onder, zoals in Ragnarok de reuzen, de goden en de beesten die tegen elkaar streden allemaal ten onder gingen om plaats te maken voor de baarmoeder die op kwam zetten, de terugkeer van de natuurmoeders en natuurvrouwen. Iedereen moest wedergeboren worden. De letterlijke godsdienstvrijheid is overigens nooit daadwerkelijk gekomen, alleen maar in naam, want 1984 duldt geen andere goden dan hemzelf. De charismatici werden zwaar vervolgd door 1984, waar ikzelf ook slachtoffer van ben geworden. Er is alleen symbolische godsdienstvrijheid in de dialectische psychosofie, maar dit is een geleide godsdienstvrijheid, als wetenschap.

hoofdstuk 8 over het openen van sloten die draaien en telkens veranderen

De vur, boek 116. DE BERG is een fundamenteel boek, waarlijk dynamiet. Je kunt niet zomaar gokken. Deze sloten hebben gevaarlijke draaischijven, en het is altijd weer russisch rouletten. Ga niet zomaar gokken, maar leer de wetenschap van de dialectische psychosofie om zo de juiste combinaties te vinden. Deze draaischijven hebben allemaal seizoenen waar de mens doorheen moet. Je kunt zo ook niet zomaar weggooien, want het zijn immers sloten. Het zijn delen van de mens zelf.

116. DE BERG

1. Ik beklim deze berg nu al zo lang,
En ik glijd steeds dieper weg in het dal,
Ik ben bij de vallei bloemen,
Bij het mysterie van tijd achter de ramen

2. Het dal reikt tot het raadsel van de zee,
De late regen van het herfstgetij

3. Ik probeer de sloten te openen,
Maar zij draaien, en telkens veranderen zij

Het is het slot van 1816, de neo-napoleonitische erfenis van Willem I. Je kunt je er niet letterlijk aan onderwerpen, en daarom moesten de afscheidingen ook komen tot de vrijmaking, om zo tot de onderste laag te komen die in staat is om er symbolisch mee om te gaan, het dialectisch psychosofisch te verklaren. Je moet leren surven op deze woeste golven, want het is het raadsel van een zee. We hebben geleerd hoe parel te duiken, en nu moeten we leren te surven op de golven. Surven op het internet van de geestelijke wereld. We zijn achter de ramen. Het is allemaal achter schermen. Afscheiding is een metafoor voor onderscheiding.

We gaan verder met de bespreking van de kerkreglementen van 1816 van Willem I.

Art. 4. De leden der collegiën, waaraan dit onderscheiden bestuur, volgens na te meldende bepalingen wordt opgedragen, stemmen altijd hoofdelijk, zonder enigzins gebonden te zijn aan lastbrieven van de vergaderingen of kerken, voor welke zij kunnen geacht worden te verschijnen.

De hemelse democratie is dat er naar iedereen geluisterd wordt, maar dat alles wordt getoetst aan een hoger orgaan, vandaar dat de democratie ook altijd gematigd is.

Art. 5. De mindere kerkbesturen hebben het recht voorstellen in te zenden aan de hogere, en om in voorkomende gevallen derzelver voorlichting te vragen; terwijl zij daarentegen verplicht zijn aan de aanschrijvingen te voldoen der hogere collegiën, en in het bijzonder ten spoedigste de berichten en rapporten in te zenden, welke van hen gevorderd worden.

We zien hier de urim en de thummim, de hogere toetssteen waaraan alles getest wordt, in principe aan de dialectische psychosofie van napoleon, de hogere stellingen en principes die hij had doorgekregen, als fundamenteel voor de verdere kerkgeschiedenis. Stel je voor dat Calvijn in deze tijd zou terugkomen, dan zou hij met de zweep door de kerken gaan, en dan zouden er letterlijk koppen gaan rollen. Stel je voor. Calvijn zou dat niet pikken. De letterlijke Calvijn moesten we ons van afscheiden, maar de symbolische Calvijn heeft waarde. Zo moesten wij ons ook afscheiden van de letterlijke hervormde kerk, en komen tot de geestelijke hervorming van het denken. Dat is wat de dialectiek is : nee naar het letterlijke, ja naar het symbolische. Er moest een dialectische psychosofie komen, een verdieping van het Hegeliaans gedachtegoed.

Art. 6. Een minder kerkbestuur vermenende, door de besluiten van een hoger bezwaard te zijn, heeft het recht zich deswegens bij nog hoger bestuur te beklagen, onder gehoudenheid nochtans, van aan de ontvangene bevelen inmiddels te gehoorzamen, ten zij de zaak, bij de eindelijke uitspraak niet weder in zijn geheel zoude kunnen gebracht worden, in welk geval echter daarvan onmiddellijk aan het ministerieel Departement voor de zaken der Hervormde en andere erediensten, behalve die der roomsch katholieken, zal worden kennis gegeven.

De mens kan altijd in hoger beroep gaan bij hogere principes.

Art. 7. Van alle zaken, bij uitspraak van een kerkelijk collegie beslist, valt appèl aan het in rang volgend hoger collegie, doch ter tweeder instantie beslist zijnde word geen nieuw appèl toegestaan.

Dit is ook ter ontnuchtering, dat de mens moet leren roeien met de riemen die hij heeft. Het is geen gokkast. De mens moet het kruis leren dragen en dingen verdiepen, wat ook een vur principe is dat het goede altijd maar één keer komt, en dan is het weg. Zo leert de mens het weinige van het goede volgen en er gevoelig voor worden om het in zichzelf te ontwikkelen en het ook te worden. Vastgroeien is namelijk altijd een gevaar, en daarom krijgt de mens van niets teveel. De mens mag de natuurgrenzen niet over, wat ook een napoleonitisch principe is. De mens moet geduld leren en dankbaar zijn met wat hij heeft. Het gaat om het kleine, en het verborgene. Het gaat om de puzzel. Het is er niet buiten, maar het is er in. Als de mens naar buiten gaat is er altijd een zekere grens aan

verbonden, is de mens altijd aan een zeker touw gebonden, en moet de mens terug om er dieper in te gaan.

Art. 8. In een hoger kerkelijk collegie zal niets behandeld worden dan het gene in een minder college niet is kunnen afgehandeld worden, de gemeene kerken onder hetzelve ressorterende nut is, en tot het hoger collegie behoort.

Alles geeft biofeedback. Volkomen loskomen van de geschiedenis is dus onmogelijk, omdat je altijd schatplicht hebt, oftewel belasting moet betalen aan het verleden, opdat het tot hogere vormen kan komen.

Art. 9. De zorg voor de belangen, zo van het christendom in het algemeen, als van de hervormde kerk in het bijzonder, de handhaving harer leer, de vermeerdering van godsdienstige kennis, de bevordering van christelijke zeden, de bewaring van orde en eendracht en de aankweeking van liefde voor Koning en Vaderland, moeten steeds het hoofddoel zijn van allen die in onderscheidene betrekkingen met het kerkelijk bestuur belast zijn.

Er moet dus een zekere balans zijn tussen progressiviteit en regressiviteit, wat ook weer onderdeel is van de dialectische psychosofie.

Art. 10. Alle kerkbesturen gedragen zich wijders overeenkomstig de voorschriften van dit reglement, en de algemene of bijzondere verordeningen, welke vervolgens zullen worden vastgesteld; alle daarmede niet overeenkomstige, wetten en inrichtingen worden, bij het successivelijk in werking brengen dier verordeningen, gehouden voor vervallen.

Alles wordt dus getoetst aan de bovenstaande symbolische principes van het neo-napoleonitische denken, als een opnamologische wetenschap.

Art. 11. Aïle stemming tot het formeren van nominatien ter vervulling van posten van kerkelijk bestuur, of tot het verkiezen van leden in hetzelve, geschiedt steeds bij beslotene biljetten.

Art. 12. Geene kerkelijke vergadering vermag te corresponderen met buitenlandsche kerken, zonder voorafgaand toestemming van Zijne Majesteit den Koning.

Koning is een metafoor van de demonologie en van de prioriteiten, als beeld van de geestelijke oorlogslogistiek of geestelijke oorlogsprofetie. Er moet dus eerst aan de nodige voorwaarden voldaan zijn alvorens naar buiten te treden. De mens mag dus niet hoger gaan dan zijn voegen.

Art. 13. Alle de hervormde kerken in het Koningrijk, zo wel Waalsche, presbyteriaansche, Engelsche en Schotsche, als Nederduitsche, behoren tot hetzelfde geheel en zijn onder hetzelfde gemeenschappelijk bestuur geplaatst.

Art. 14. Dezelve kerken zullen echter, naar hare bijzondere behoeften en omstandigheden, hare afzonderlijke huishoudelijke inrichtingen kunnen hebben, mogende nochtans deze inrichtingen niets behelzen, strijdig met die eenheid in beginselen en gelijkvormigheid in hoofdzaken, welke de onderscheidene kerken, als delen van hetzelfde geheel, behoren te kenschetsen. Ten aanzien der

kerken in de zuidelijke Provinciën, en in Nederlandsch-Oost-en West-Indien, zullen nadere bepalingen gemaakt worden.

Art. 15. Gene veranderingen kunnen in dit reglement gemaakt worden, dan door Zijne Majesteit, op voorstel, of im-mers na voorafgaande overweging bij het Synode, hetwelk echter, voor en aleer ten dezen besluit te nemen, daarop de consideratien zal inwinnen van de provinciale kerkbesturen.

De koning is dus souverein en heeft het monopolie. Er wordt niks veranderd zonder hem. Natuurlijk is dit een beeld van het hogere, dus letterlijk mogen wij dit niet nemen. Dit richt dus de schermen op. Alles gaat achter glas, achter de ramen.

hoofdstuk 9 het kinderkruis

De predikant Ledeboer (1808-1863) wilde zich niet letterlijk onderwerpen aan Willem I's synode van 1816, en hij wierp het boekje zomaar van de kansel af en begroef het toen in de tuin. Hij wilde geen letterknecht zijn, maar geleid worden door hogere ingeving, oftwel niet door mens of koning, maar door profetie. Dit kwam hem duur te staan. Hij sloot zich aan bij de afscheiding maar wilde geen erkenning aanvragen bij de regering, dus scheidde zich er in 1840-1841 er vanaf. Hij preekte gewoon door, maar werd toen opgepakt en in de gevangenis gezet in Leiden van 1843-1845. We hebben het over de onderste laag van afgescheidenen in 1800 wat later in 1907 de gereformeerde gemeente werd, wat altijd een afgezonderde kerk was die zich niet wilden besmetten met het wereldse en gemakkelijkere geloof van de lagen erboven. Ik groeide op in zo'n buurt en weet er dus alles van. Ik had er vriendinnetjes en ervoer er altijd een bovennatuurlijke rust die ik niet kon verklaren. Ze leefden heel sober, waren hele vriendelijke mensen. Ze leefden dichtbij de natuur.

Nee, het was zeker niet de bedoeling om je daar letterlijk bij aan te sluiten, maar symbolisch was ik er op aangesloten. Ik had een droom over de predikant Ledeboer vannacht. Hij was uit de gevestigde kerken gevlucht tot de wildernis, en had een heleboel kinderen meegenomen. Er was een bos met een smalle stroom water. Verderop was een diepte waar het bos overging in een reusachtig strand, bovennatuurlijk en buitenaards, met een reusachtige zee. Het was prachtig. Zoiets had ik nog nooit gezien.

Het ging toen niet meer om Ledeboer in die droom, maar om iets wat erachter lag, iets buitenaards. Ik was op een andere planeet. Het ging om een buitenaardse en verborgen bron in het werk van Paulus. Paulus betekent in de grondtekst de mindere, de asceet, de hongerende, of het kind. In de grondtekst had hij pinnen of pennen door zijn vlees, zoals bij de indianen. (vgl. doorn in het vlees) Ook was hij dus in de gevangenis, en was hij ook gekruisigd, omdat hij zei dat hij de littekenen daarvan in zijn lichaam droeg (gal. 6:17). Het was het kruis van Paulus, een kinderkruis. Kinderen lijden vandaag de dag in de gevangenis van de markt. Ze zijn tot product geworden, achter de ramen. Het is het lijden van Paulus. Paulus is altijd de predikant van de geestelijke gaven geweest,

en dit komt voort vanuit het kruis van Paulus. De kinderen worden geleid door dit kruis. Op deze planeet had het ook andere namen. Het was een symbolisch verhaal. Het waren de wilde jongens. Alleen zo konden ze terugkomen tot de wilde moeders. Er zitten dus verborgen lagen onder het Paulus verhaal, en dat begint al in Israel, bij de grondteksten, en dan dieper en dieper. We zijn dus niet echt kinderen van de markt, maar kinderen van het kruis. Zowel het werk van Paulus als het werk van Ledeboer bevatten deze hele oude hieroglieven, buitenaards, en die mogen ontcijferd worden. Egypte, Israel, de reformatie, de afscheiding en de wederkeer zijn hieroglieven die een diepere buitenaardse boodschap bezitten, hogere boodschappen dus.

Bij Ledeboer begon de onderste laag van de nederlandse kerkgeschiedenis, de derde laag, wat geen laag was van asfalt en cement wat ze in de bovenste lagen over de natuur hadden gebracht. Nee, dit was een stuk natuur.

Ledeboer sprak eens over Jeremia 31 en Jesaja 42, in 1843, in zijn boek 's Heeren wegen :

Jeremia 31:21: Richt u merktekenen op, stelt u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, op den weg die gij gewandeld hebt; keert weder, o Jonkvrouw Israëls, keert weder tot deze uw (natuur)steden (kampen in de grondtekst).
Jesaja 42: 16: En Ik zal de blinde leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben, Ik zal de duisternis voor haar aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht: deze dingen zal Ik haar doen, en Ik zal ze niet verlaten.
Hier ging de droom vannacht ook over. Niet geleid worden door mensenvlees, maar door de hogere bron in jezelf. Hiertoe zijn de merktekenen, de hieroglieven, de littekens van de nederlandse kerkgeschiedenis, om de diepere natuur weer te vinden. Dat is waar het kruis van paulus over gaat. Ledeboer stelde zich bij deze teksten in zijn voorwoord corrigeerbaar op, luisterend. Laten wij ook zo'n gemoed hebben, altijd weer open voor het hogere en diepere, want er staan vele verleiders op de kust. Ik ging ook mee. Thuis was in de droom geopenbaard dat een familielid een gnoom was, en ik heb dit al eerder meegemaakt in een droom, zoals jaren geleden werd in een droom geopenbaard dat een familielid een trickster dwerg in een rolstoel was met koplampen, en er kwamen clownsgeluiden uit die rolstoel voort. Mijn oma bevestigde die droom toen, en zei dat één van haar dochters inderdaad een toverheks was. Het is natuurlijk beeldspraak maar deze trickster gnomen en trickster dwergen draaien alles om wat je zegt en gebruiken het tegen je, en stoken anderen tegen je op, allemaal omdat je niet van hun kerkgenootschap bent en niet denkt zoals zij denken. Ik ging dus in die droom ook met Ledeboer mee terug naar de natuur, en kwam toen op die buitenaardse planeet. Aardse families en kerkgenootschappen zijn zo bedrieglijk, en ontmaskerd als gnoom kerken. Ledeboer noemt bovenstaande bijbelteksten een beproeving.

Hij zegt dan :

'Wanneer ik iets zal van mijzelf verhalen, Dan zette God mijn Heer' het merk en palen En doe mij schrijven 't geen de waarheid is; Hij doe mij, niet met sierlijkheid van woorden. Maar zo als ik het van den Heere hoorde, Vertellen aan het, volk dat uit Hem is.'

We moeten het brengen zoals we het op ons hart krijgen, zoals we het gedroomd hebben, niet om het hapklaar te maken voor de mensen en om mensen naar de mond te praten. Ik geef u rauwe, ruige natuur des hemels. Het is over het tuinhekje van de kerk heen.

Hij noemt dan :

'Gods eer moet boven alles gaan, daar komen geen vader, moeder, broeders, zusters, familie of leermeesters in aanmerking. Volgt Mij, zegt de Heere (de natuur), die niet alles verlaat, ja zijn eigen leven niet haat om Mijnentwil, kan Mijn discipel niet zijn. 'Zegt het de rechtvaardige dat het hem wel zal gaan en de goddeloze kwalijk. Spreek Mijn woord zegt de Heere, opdat Ik u, niet versla!' (Jer. 1: 17) Kiest wie gij dienen wilt God of de Mammon.'

Hij wilde geen letterknecht zijn of familieknecht, want dat zijn slechts machten van de mammon, van het materialisme. Hij wilde terug naar de hogere natuur. Hiervoor liet hij alles achter. Hij stelde dat de mens geen gesneden, organisatorische beelden moest volgen, maar het gaat om de organische beelden van de hogere natuur.

Hij zegt dan : 'De mensen kunnen mijn lichaam krijgen, maar God heeft mijn ziel.'

Want we dragen nog steeds dat kinderkruis van Paulus, die pinnen door ons vlees, en zijn nog steeds in de gevangenis, op de kindermarkten achter de ramen. We worden nog steeds verkocht. We zijn nog steeds een product. Zij hebben ons lichaam, maar God heeft onze ziel. De hogere natuur heeft onze ziel. In onze dromen zijn wij met God, met de hogere natuur. Wij zijn opgenomenen.

Hij zegt dan : 'Ik sprak over de wegen Gods, met Gods kinderen, niet bij bespreking, maar bij ondervinding.'

Ledeboer staat voor de bevindelijke laag, de persoonlijke laag, van het zelf ondervinden en ervaren, het zelf onderzoeken, niet vanuit een boekje, niet vanuit voorgekauwde orthodoxie. Ledeboer stond voor de tederheid van de natuur, niet de grofheid van een opgelegde onnatuur. De onnatuur moest weer ondergaan.

Kerken zeggen vaak dat als je niet gelooft zoals hen dan ga je naar 'de hel'. Maar wat is 'de hel' eigenlijk ? Het is beeldspraak. Zoals er vroeger ook veel werd gezegd : 'Met een ingebeelde hemel naar de hel gaan.' Het betekent als je er niks meer bijleert, dan sterft je ziel af, zoals in de oorspronkelijke Israelitische talen is de hel het graf, want als je stopt met leren, dan stop je met leven. Het is hetzelfde als een blinde die door zijn blindheid in de afgrond loopt. Het zijn gezegdes. Ledeboer gebruikt deze woorden ook, omdat dat nu eenmaal de spreektaal was, en nog steeds. Maar hij laat het zien in de context : Waar twee blinden elkaar leiden vallen zij beiden in de gracht. Dat is wat de hel is. Het woord hel bestaat overigens niet in de Israelitische talen. Het wordt alleen zo vertaald in het westen, en komt uit de germaanse theologie waarin het iets heel anders betekent. In de vertalingen komen zowel David als Jona in de hel, maar zij worden er ook weer uitgehaald. Sommige vertalingen vertalen het gewoon als het dodenrijk. Ledeboer noemt de hel de blindheid. We komen dan ook weer terug op het vers waarmee hij zijn boek begon :

Jesaja 42: 16: En Ik zal de blinde leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben, Ik zal de duisternis voor haar aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht: deze dingen zal Ik haar doen, en Ik zal ze niet verlaten.

We gebruiken het woord hel zelf ook weleens. Zoals : het is hier een hel. Of zoals Labi Siffre het zingt in zijn 1988 nummer 'de meeste mensen slapen alleen' dat het plicht is, geen liefde, en in plaats daarvan is hun bed een kerkhof, en het doet pijn als de hel.

David sprak : 'Ook al is mijn bed in de hel, toch bent u daar.'
Er is altijd een weg eruit, als wij willen leren.
De hel betekent leven voor plezier, niet om te leren. Hierdoor begint de ziel af te sterven, zoals de Israelitische teksten het gewoon het dodenrijk noemen, de hel als graf dus, en wil je van je bed je graf maken ? Tijd om te ontwaken, tijd om te leren. Er is nog zoveel te leren. Je bent nooit te oud of volwassen om te leren. Ledeboer stelt dat we elkaar niet naar deze hel moeten leiden. Neen. Het is beter ons te bekeren en elkaar te leiden tot de hogere natuur. Daarom had ik de droom van Ledeboer met een hele groep kinderen in de natuur die hij had uitgeleid. Laten we niet de definities aanhouden van de kerken, want die draaien alles om als de gnomen. Ledeboer brak met de kerken, met de ordes en de families.

Hij noemt dan Psalm 25 :

'Heer', wijst mij toch Uwe wegen, Die Gij wilt dat ik zal gaan;Tot dezelve maakt genegen Mij, en doet mij die verstaan. Leert en stiert mij naar Uw woord. De verborgenheid des Heeren is de mens geopenbaard, Want Hij maakt vrij mijnen voet Uit all' der godlozen netten.'

Ledeboer was een Mozes figuur in de jaren 1800 toen de natuur kerkelijk geasfalteerd en gecementeerd werd zoals ze eens bij de indianen hebben gedaan.

Hij zegt dan : 'Des daags en des nachts onderwees mij de Heere. Maar er kwam strijd, hevige strijd op af; ik heb de zaken toen niet opgetekend, daarna schrijf ik nu, wat de Heere mij doet herinneren. Het gebeurde dan dat alles tot het minste toe mij werd ontnomen, zodat ik geheel in het duister kwam of er nooit, iets aan mijn ziel gebeurd was.'

Dat komt natuurlijk omdat wij moeten minderen, en niet opgeblazen worden. De pinnen van Paulus gingen ook door zijn vlees, opdat de hoogmoed der mensen hem niet zou kunnen vergiftigen.

Hij zegt dan : 'Totdat het op een zekere morgen geschiedde, dat er een hevige strijd, zo als ik er nooit een gehad heb, opdeed tussen de Satan en mijn ziel, zodat ik dacht van mijn verstand beroofd te zullen worden of een einde aan mijn leven te zullen gemaakt hebben; tot dat, toen die strijd op het hevigst was, mij dezelve ontnomen werd en ik de Engelen Gods de 136e Psalm van het begin tot het einde in een onzichtbaar koor boven mij hoorde zingen. Een Psalm die ik niet wist ooit in mijn leven gezongen te hebben, noch kende. Ik had niet te doen dan te luisteren. En de Engelen Gods dienden Hem.'

Psalm 136 is de psalm van 'God in natuur en geschiedenis' die 'met verstand de hemel schiep, die de aarde op de wateren uitbreidde, die het volk uitleidde, door zee en wildernis, tot het beloofde land, de paradijs aarde.'

Hier ging mijn droom vannacht ook over. Het is een natuurpsalm. Wat een strijd had Ledeboer in de jaren 1800, en deze strijd hebben wij ook, de strijd tegen 1984, big brother is watching you.

Dan spreekt Ledeboer over zijn geboorte :

'Barensweeën waren de geboorte voorafgegaan; ik had een nieuw vlesen hart ontvangen, waarin de Heere Zijn wetten had geschreven. Ieder oogopslag en voetstap was in of buiten de Heere. Zo kon het niet blijven, naar 's Heeren gewone handelingen met Zijn volk; Ik zal ze lokken en in de woestijn leiden, en daarna zal Ik tot haar hart spreken.'

En : 'Strijd om in te gaan; eng is de poort die ten leven leidt en nauw de weg.'

Hebben wij het kruis van Paulus ontvangen wat leidt tot de geestelijke strijd toerusting van Efeze 6 ? Mijn oma vertelde mij dat ik elke dag die toerusting voor de geestelijke strijd aan moest doen. Het is een kinderkruis, het kruis van de feutus, wat nodig is om geboren te worden.

Ledeboer : 'De Heere geeft kracht naar kruis en kruis naar kracht. Vreemdelingen hebben hier geen blijvende stad, de soldaat moet in de strijd. Gij hebt ten bloede toe nog niet gestreden, strijdende tegen de zonde. Zij moeten leren kennen wat het zeggen wil: Toen gij jong waart gordet gij u zelf, als gij zult oud geworden zijn zal een ander u gorden en brengen waar gij niet wezen wilt. Zij moeten het arglistige hart, de diepte des Satans, en de bedrieglijkheid der wereld leren kennen. Die pas op school komen menen doorgaans allesgeleerd te hebben. Die het minst geoefend zijn, zijn allen de baas en dat zijn zij dan ook in zo ver zij het door Christus' kracht zijn, maar niet uit en van zichzelf. Het eigen moet er af. Gods werk moet vrij blijven. De ouden hebben nodig: dit heb Ik tegen u dat gij uw eerste liefde verlaten hebt; de jongen: gij zult grotere dingen zien. - Welkom in de strijd.'

Hij zegt dan : 'De Herder zendt zijn hond, zendt Gij de Uwe.'

We hebben veel over deze zwarte hond gesproken. Het is een hemels virus. Door dit virus kunnen wij geen deel meer hebben aan de wereld, valt er niet te genieten van de zonde. 'Self indulgence hurts like hell.' De natuur zond Ledeboer in de jaren 1800 om het volk uit te leiden als de hond van de herder.

hoofdstuk 10 de krokodillen totem

De krokodil is een beeld van de feutus die onderwater in de baarmoeder nachtmerries heeft en maar niet geboren kan worden, niet boven water kan komen, en daarom eerst teruggaat naar het oer en naar het hiervoormaals. Dit is de basis voor geboorte, namelijk de regressie. De krokodil is dus een teken van komende geboorte.

hoofdstuk 11 dieren totems

Vannacht had ik een droom van een gezicht van as, maar het was helemaal wit geworden en bewoog. daarna had ik een droom dat ik ergens anders woonde in mijn dorp, en er was een soort open hal of gang tot mijn huis want er liep ook een muur langs die daarna ophield, dus meer een open gangweg, en ik stond daar te praten met een schoonmaakster die ik ken die bij de zorg had gewerkt in mijn dorp, en dat ging zowiezo al vaak over de misstanden daar, en nu zei ze dat mensen daar gewoon half op straat leefden, zelfs kinderen van 3 jaar. Toen zag ik ineens aan het begin van het gangpad een groep mensen aankomen waarvan ik wist dat het machten waren, dus ik zei tegen haar : kom snel naar binnen, want ze komen eraan. maar ineens begon alles heel traag te worden. ik nam haar bij de arm, maar het leek wel een eeuwigheid te duren. Ik kon me niet meer goed bewegen. Ik was zo blij toen we binnen waren maar ik had geen kracht meer om de deur dicht te doen, ik kon alleen maar de deur naar het slot toeduwen, en daar ging het wel naartoe maar het had geen kracht genoeg om in het slot te vallen, en toen kwamen die machten binnen. Het waren hele oude mannen met medailles opgespeld, als leger officieren, maar ze hadden hun macht verloren. Ze waren uit hun hoge posities gevallen en ze waren heel traag en dement. Ik was niet bang ofzo, want ik voelde zoveel mooie dingen, en ik was nog steeds in die vertraging. na een tijdje zeiden ze dat ik een dief was, dat ik geplunderd had. ik zei : hoezo ? Toen zeiden ze : je hebt de hel geplunderd. en ik bleef maar die mooie stromen voelen alsof ik iets geopend had, iets vrijgezet had, gevangenen verlost etc.

Toen zag ik wat modder of blubber achtige gezichten die ook heel traag gingen ... Ik was toen op een soort openlucht markt of speciale bijeenkomst zoals koninginnedag ofzo ... Er was een grasveld en ik zag wat zwarte katten. ik keek toen naar die katten om te kijken of ik ze misschien kende, want ik ken wel meer zwarte katten hier, maar ik kon ze niet een twee drie herkennen ... Er waren wat gaten in de grond hier en daar waar toen hele kleine katjes uitkwamen, echt piepklein, kleiner dan een vuist ... Ik zag toen ook steeds meer grotere zwarte katten, en toen ook wat zwarte panters ...

Ik ging vroeger vaak naar dat soort dagen met mijn neef, en we zouden daarna het bos ingaan ... We zouden weggaan ... echt zoiets als het dorp achterlaten ... We waren net het bos binnen en we fietsten op een pad, en toen ineens dacht ik aan thuis of ik alles wel goed had afgesloten en of alles er wel was, ik dacht aan mijn tas, en hoopte dat die wel gewoon binnen was ... Ik wilde omkeren, maar toen dacht ik : nog even fietsen tot die open plek daar ... Toen ik bij die open plek was aangekomen wilde ik omkeren en ik riep mijn neef, maar ik zag hem niet meer ... die was zo ineens foetsie weg ... Toen zag ik ineens een heel groot schip, en een soort sinterklaas figuur stond erop, niet de sinterklaas die we kennen, maar meer sober ... een natuursinterklaas ofzo ... Ik werd op het schip opgenomen, en het was zo gigantisch hoog ... Ik zag hem toen van dichtbij, en toen was het een soort noach figuur met een staf, een oude wijze man, en er zat een klein aapje met een hele lange staart op zijn schouder. Het was dus een soort ark van noach ... en daarvoor had ik ook over allerlei dieren gedroomd dus, ook dat ik in een soort meer was, heel groot, als een paradijs meer in de natuur, en er waren nijlpaarden en krokodillen ...

Er zijn dus twee soorten corona's ... een natuur corona en een slecht corona, plakmachten die tot de aarde zijn gevallen ... het is dus heel dubbel ... Daarvoor had ik al dat ik rigil kent rotzooi naar beneden zag vallen, toronto achtige toestanden ... Dat is allemaal hetzelfde ... Het zijn 'directheden' ... Na al die dromen zag ik die gevallen demente officieren, die bejaarden ... en ze hadden zelf ook een soort schip maar dat waren gestolen muziek instrumenten ... zoals ook wat het leek de phil collins drum ... dus wel mooie muziek en geluiden, maar ze konden het niet recht krijgen ... ze bakten er niets van ... alsof ze geen koers konden houden ... Het miste wat ... Ze konden het schip niet besturen en het ging allemaal de afgrond in ... maar je hoorde dan wel telkens hetzelfde deuntje ... Leek ook net alsof ik iemand uit Zeeland die zelfmoord had gepleegd en die ik kende hoorde zingen ... of een jongen die ik kende van de bijbelschool, die doof was aan één oor ...

Het zijn directheden dus, dat er niet genoeg filters zijn ... het gaat dus om de filterologie ... zoals bijvoorbeeld de bomen communiceren ... dat gaat via allerlei ingewikkelde processen ... de bomen, bloemen, planten ... hebben dan allerlei mediums, filters, waardoor de boodschap gaat en komt dan pas bij de ander aan ... daar gebruiken ze ook elkaar voor ... dus bloem A wil bijvoorbeeld een boodschap naar bloem Z zenden, en zendt het dan via bloem B, dan bloem C, dan bloem D, enz. zodat er genoeg filters zijn, anders komt die rigil kent geest van siamezering ... de plakmachten … bijen maken ook hun honing door de filterologie, want dat gaat ook allemaal via mediums, dat het van de ene tot de andere bij wordt gespogen …

De filters zijn tussenstappen, terwijl die machten dus eigenlijk een gebrek zijn aan tussenstappen en filters, een gebrek aan ruimte en ijs ... die zijn van de stad … Dieren zijn bijvoorbeeld symbolen van de immunologie en van de filters, wat dus wil zeggen : leren van de dieren ... wat hun betekenissen zijn. wordt ook wel dieren totems genoemd ... leren contact maken met ze ... die zijn overal om ons heen om ons te helpen …

hoofdstuk 12 de ondergrondse gangen

Vannacht had ik een droom over de jongen Ragnarok, of Ragnie zoals hij soms genoemd wordt. Het was een familie spel. 'Je bent helemaal in je eentje.' Er was een ruzie, en Ragnarok viel mij aan in het spel, en toen moest ik hem verslaan. Ik moest Ragnarok toen ook bevrijden van de familie in het spel. Hij leek een beetje op mijn neef waar ik mee bevriend was tijdens mijn gehele jeugd. We trokken altijd met elkaar op. In een droom eens was ik in zijn huis en er waren ondergrondse gangen met spelletjes, en daar kon je een spelletje selecteren, en dat ging ook allemaal door gangen en tunnels. Er waren heel veel spelletjes. Vroeger hadden ze daar ook een spelcomputer.

hoofdstuk 13 'de bloeiende stok' – een bespreking van de brieven van ledeboer – een 1800se paulus

Het gaat dus niet om de kerk van het koninklijk gezag, en ook niet om de kerk van het kerkelijk gezag, de twee lagen die Nederland bestuurden in de jaren 1800 en 1900. Neen. De predikant Ledeboer liet een veel diepere weg zien toen hij zich daarvan afscheidde en de natuur inging om de hemel te zoeken. Hij wilde geen koningsknecht of kerkknecht zijn, en ook geen familie knecht, en hierom kwam hij in de gevangenis terecht, als een 1800se Paulus. Ook wilde hij geen letterknecht zijn, want mensen hadden allerlei dingen opgeschreven. Neen. Hij wilde geleid worden door ingeving van de hogere natuur, het paradijselijke intellect, en dat ligt diep in de mens zelf opgeborgen. Dat kan een mens niet zomaar ontvangen van een ander mens. Daar moet een mens zich net als Ledeboer voor afzonderen en die natuur ingaan die in zichzelf verborgen ligt. Ik kan u geen andere weg wijzen dan die weg. Wij zijn blij met de brieven die hij hiertoe heeft achtergelaten. Ook hij had hierin een zware strijd. Zeker was het ook een strijd tegen de tand des tijds. Van hoe diep komen wij. Na zijn heengaan werden zijn brieven verzameld en gebundeld als de brieven van Ledeboer, net zoals het met Paulus vele eeuwen daarvoor gebeurde. Het was een bundel van 70 brieven in 1865.

Openbaring 2:17 zegt :

Wie een oor heeft, die hore, wat het geestelijke tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.

Wij zijn zeker niet als wezen achtergelaten. Door alle eeuwen heen heeft de hemel gesproken, dwars door het mensenwoord heen. Die sporen liggen overal, en de mens moet leren ziften. Hoe kun je het hemelse woord ziften van het mensen woord ? Ledeboer stelde dat de mens moet leren de Psalmen te verstaan als zijn leven en zijn levensweg. Dat is wat het verstaan van het Woord betekent, wat dwars door het mensenwoord heenloopt. Het zijn de lijnen van de hemel. Ledeboer stelde dat deze strijd werd beschreven in Romeinen 7 en 8. Dit is de oude en nieuwe mens, dag en nacht, het kennen van goed en kwaad. Het loopt dwars door elkaar heen. In het verstaan hiervan, wat de gave van onderscheiding is, ligt het geheim van de wedergeboorte, en dan zal men de witte keursteen ontvangen, die een ieder kent die het ontvangen heeft, en dit betekent geestelijk te worden, niet meer in de schaapskooi te blijven, want dan zou je onder de boze staan. De mens moet als Ledeboer, weg, weg uit die schaapskooi, stelt hij in zijn eerste brief. En zo is dat ook gebeurd, ook al moest hij daarvoor de gevangenis in. Dat is onderdeel van het pad. We voelen ons soms zo opgesloten, zo vernederd, maar het hoort bij het pad. Zo kom je juist dieper de wildernis in. Het is iets geestelijks. Ledeboer stelt dat er een grote strijd is tegen deze eerstelingen, tegen de pioniers, zij die het gedurfd hebben de schaapskooi te verlaten voor hogere doelen. Het zijn de bergen en dalen van het pad door de wildernis, stelt hij. Je hebt alles, maar je bezit niks, zegt hij.

Hiertoe moeten wij de witte keursteen ontvangen, zegt Ledeboer. Anders komen we er niet doorheen. Dit is dus het onderscheidingsvermogen tussen mensen woord en hemel woord, wat dwars door elkaar heenloopt. Dit kunnen we ontvangen door te leren luisteren, tijd te maken voor het geestelijke. Zij die in het vleselijke leven en daar al hun tijd aan besteden zullen het niet verstaan, en zo de witte keursteen missen. Zij maken hun eigen keurstenen, van vooroordeel en roddel. Zij gaan eigen rechter spelen, en bouwen dan hun marktje ermee om hun peperdure levensstijl ermee te kunnen bekostigen. Ledeboer zei : 'Aju paraplu,' en deed er niet aan mee. Hij zonderde zich af. 'Bekijk het maar met jullie kermis.' Hij ging de schaapskooi uit, en werd door de

wolven van de schaapskooi achtervolgt en in de gevangenis geworpen. De schaapskooi was namelijk een fokkerij. Nu zult u misschien denken : 'Maar wat win je daar dan mee ?' Het hemelse lijden is ons gewin, want het leidt ons veel dieper. Kijk naar de woorden lijden en leiden. Zeggen ze niet hetzelfde ? Ze lopen gelijk met elkaar op. Wij voor en met de hemel lijdt, zal ook geleid worden. Ledeboer stelt : Het is waken, strijden, zelfverloochening en kruis dragen, om zo de morgenster van de profeten te ontvangen, wat als een beeld is van de witte keursteen. Er gebeurt dan iets diep in je binnenste, als je leert te luisteren, de hemel te ontvangen, en dat gaat door groot toetsen heen. Wie toetst, daar de tijd voor neemt, komt zo ook tot die hemelse witte keursteen. Daar is alles om te doen. Dan ben je beveiligd tegen de leugen. Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid, stelt de Vur. Zo heeft de mens een lamp op zijn pad. Dat is wat het hemelse woord is. Het hemelgeleerd zijn, stelt Ledeboer, is de ware wedergeboorte. Wij moeten niet mensengeleerd zijn of lettergeleerd zijn, maar hemelgeleerd, en dit loopt dwars door alles heen. Dat is wat de hemelse dialectiek is. Het is niet zo overkeurig dat het niets menselijks meer aanraakt. De paden van de hemel, van het paradijs, lopen er dwars doorheen. Ja, opgesloten voelt de mens zich hierin, de oude mens die tegen de nieuwe mens strijdt, en de nieuwe mens gevangen houdt. Maar hier loopt het hemelse woord en pad doorheen. Dat we dat verstaan mogen. Kennen wij het hemelse weer ? Dat wij in en uit mogen gaan. Leren manoevreren, leren navigeren. Roeien met de riemen die we hebben. De lijdzaamheid geeft bevinding, zegt Ledeboer aan het einde van zijn eerste brief.

Op dit pad moeten we erachter komen dat het smal is, misschien steeds smaller vanwege de werkingen van de witte keursteen, en dat de poort eng is, misschien steeds enger vanwege de verfijningen die de witte keursteen in ons leven aanbrengt. Het mes snijdt diep, en scheidt, in zijn onderscheidende werkingen. Ledeboer stelt dat we teveel kracht, licht en wijsheid van de mensen hebben gehad en dat we juist daardoor niet vatbaar kunnen zijn voor de hemelse wijsheid van de hogere natuur. In de wildernis, wat een moeizaam pad is, wordt deze menselijke kracht gebroken, het menselijke licht gedoofd, en zal de menselijke wijsheid vergaan. Die moeten we allemaal achterlaten, als een oud kleed afdoen. Kunnen we dat ? Want dit is namelijk een verslaving en het kan heel subtiel gaan. Misschien merken we het niet eens op. Vandaar dat het zo belangrijk is die witte hemelse keursteen te ontvangen opdat het ontmaskerd wordt. Die keursteen wordt niet uitgedeeld in de schaapskooi, alleen maar valse, menselijke keurstenen waardoor de schapen elkaar afmaken. Het zijn dan slechts wolven in schaapskleden.

Dan zegt Ledeboer : De hemel zal alleen luisteren naar hen die zich luisterend hebben ontbloot, de ontblote bidder. In de wildernis moeten we namelijk alle klederen van de oude mens afdoen. Daarom zijn de mensen in de beeldspraak ook bloot in het paradijs, met die betekenis. Dat heeft niks met stadse blootheid te maken, want dat is daar een karikatuur en misvorming van. De ware blootheid protst niet, maar stelt het lijden als gewin. De ware blootheid is de hemelgeleerdheid. Dan is er niets tussen de mens en de hogere natuur. De mens moet hiertoe zich losmaken van het koningsgezag van de kerk en ook van het kerkelijk gezag van de kerk, en alle belachelijke kledij ervan uittrekken. Weg met die mobieltjes, weg met die rare hoedjes en brilletjes, weg met die vreemde mondenrekken, en ga zo maar door. Ook vele sieraden om weg te gooien. Scheurt uw klederen. Laat geen kleed van de schaapskooi u tegenhouden, of een of ander sieraad. Uw ware sieraad ligt in de natuur. De hemelgeleerdheid is wat aan alles vooraf gaat, maar die mag niet op zolder blijven liggen, stelt Ledeboer. Hiertoe moeten wij dieper graven.

Er ligt dus nog een natuur onder de natuur. Dieper graven, stelt Ledeboer. Geen genoegen nemen met wat je om je heen ziet. Ga maar dieper. Je bent er nog niet. Bouw je koninkrijkje hier niet, maar trek verder. Laat je niet omkopen. Hierin ligt het ware leven verborgen. Het is een verborgenheid, niet iets wat je in de winkel kunt kopen, of wat je kan verdienen bij de mensen. Acht alles als schade en drek om de hemelgeleerdheid te winnen. Dat is een weg die veel hoger gaat. Acht alles voor vuilnis om op die hogere weg te komen. Blijf niet plakken. Eerst afbreken, dan opbouwen. Leer hierin te werken met de witte keursteen. Wordt niet fundamentalisch, ga niet barbaars, lomp met de botte bijl om je heen hakken. Neem het niet letterlijk, maar maak fijne onderscheiding. Ledeboer stelde dat het een wereld is met stekeblinde ogen, hard stik dove oren en hard keiachtig, rotsstenen harten, wat we ook tegenkomen op ons pad door de wildernis. En dan heb je de witte keursteen hard nodig. In de reformatie, na de reformatie, stelt Ledeboer, moet er een beweging komen van terugkeer en verlaten, en daar was hij op gericht. De terugkeer is tot wat de modernisering roekeloos overboord heeft gegooid. Er was teveel weggegooid. Er waren ook oude dingen die belangrijk waren, waar nog ondervinding was, lijnen van het hemel woord. De verlating moest toegepast worden op de de nieuwe, moderne grondslag van 1816, het koninklijke gezag in de kerk. Net als Jeremia rende Ledeboer weg van dit brandende instituut, ook al zou hij hiervoor in ballingschap gaan. De breuk wordt hoe langer hoe groter, stelt Ledeboer, maar hierin leert en leidt de hemel ons. Ledeboer stelde dat de wereld een tuchteloos geslacht droeg, maar dat het beter is onder de roede van de hemel door te gaan en in de jeugd een juk te dragen, om zo bewaard te worden voor zoveel dingen waar de mens zo vatbaar is en waar de mens zo open voor staat. Zelf verloochening houdt ook in de wilverloochening en de verloochening van de eigen zin, stelt Ledeboer in zijn twintigste brief. Hij stelt dat de mens meent van nature dat alles hem toekomt en behoort, maar ziel en lichaam zijn van de hemel, en de hemel doet ermee wat de hemel wil, omdat de hemel daartoe de kennis heeft. Deze hogere bron ligt in de mens zelf verborgen. De mens moet eerst zijn totale verduisterde onwetendheid onder ogen komen. Ook het verstand van de mens is door en door verziekt en verduisterd, verdraaid. Daartoe is de wildernis, om de mens dat te doen beseffen. Dat is allereerst een bittere drinkbeker, maar die zal daarna het zoete schenken, stelt Ledeboer. Hij stelde dat we dan soms wel in een soort gevangenis kunnen zijn, maar dat de ergste gevangenis de eigen wil is.

Hij stelt dat als we open gaan staan voor de hogere, hemelse wil, die van hemelgeleerdheid, dan zijn wij al niet meer in de stad, maar in de klaverwei. Dat is het begin. We moeten daar gaan waar de stadse wil overgaat in hemelse wil. Dat is het weide gebied, aan het begin van de wildernis, het tussengebied. Het is al een bepaald loon wat we krijgen, een zoete Mei. Dan stroomt er water uit de rots. Al het harde is dan aan het breken. We kunnen dan door het harde heenkijken, en verborgen bronnen worden aangeboord. Dan gaan de knotsen waarmee we geslagen zijn bloeien. Dan begint men te springen over berg en dal. Het is de losmaking en loslating die van boven komt, stelt Ledeboer. Zo kan de mens eilanden verlaten. De stokken waarmee we geslagen zijn gaan dan bloeien en vrucht dragen. Hij noemt het de geestelijke dauw in droge, schrale streken van de ziel. Het is een rode, geestelijke inkt. Het kruis is dan een leger, een beddeken, een rustplaats voor de ziel, de ziel omarmende en omhelzende. Het kruis is slechts een vorm van de gekruisigde, stelt Ledeboer. Het zijn delen van elkaar. Het kruis is lijdzaamheid en zachtmoedigheid, stelt Ledeboer. Het zijn banden om de ziel geslagen, ketenen van een gevangenis om te verbinden aan de hemel, om de ziel te trekken door vlakke velden tot de binnenwildernissen waar de hemel op allerbijzonderste wijze spreekt, stelt Ledeboer. Het kruis is de sleutel die moet draaien in het sleutelgat. Hij spreekt ook over dat het kruis geboorte geeft aan het kruis.

hoofdstuk 14 tekenen van de lente

Numeri 17 gaat over de bloeiende staf van Aaron oftewel de bloeiende staf van Orion wat een beeld is van het bloeiende kruis, wat dus ook de bloeiende gevangenis inhoudt. Het offer moet rijpen, het geduld moet rijpen, en dan gaat het bloeien, wat ook de boodschap is van de 1800se verzetspredikant Ledeboer.

En dat moet ook wel, want we zijn in een hardnekkige nachtmerrie, oftewel een frozen nightmare of brainmare kun je het ook wel noemen. Eens zullen de nachtmerries bloeien. Dan breekt de lente door. Geestelijk gezien zijn we dus ook op doortocht naar de eerste tekenen van de lente.

5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

In het Aramees is deze staf ook een plaag of een speer, en deze zou bloeien, vrucht dragen. Daarom moeten we ook nooit opgeven, maar zorgen dat we uitverkoren zijn, wat betekent dat we zelf het goede verkiezen. Dat wat wij verkiezen reflecteerd namelijk terug op ons, dus er is niets spookachtig aan de uitverkiezing (Helaas wordt dat veelal als een gokautomaat voorgesteld, wat het dus niet is). Het Aramees laat duidelijk zien dat het hier gaat om het 'gode welgevallig zijn'. In het Aramees is de staf ook een demoon of engel die ons met vuisten slaat, waarbij we ook kunnen denken aan de doorn van Paulus. Die zou dus uiteindelijk gaan bloeien. Het is een zeer hardnekkig iets waar hij maar niet vanaf kwam. Dit kwam omdat hij grote openbaringen had gekregen, en die komen altijd met een grote prijs. De gave moet namelijk rijpen en beveiligd worden. In het Aramees gaat het om de pen door het vlees.

8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

We kunnen spreken van een Oud Testamentisch kruis, de speer van Orion. Als Orion bloeit, dan betekent het dat zijn verloren kern, rigil kent, is teruggekeerd en gezuiverd is. Er is dus het lagere rigil kent en hogere rigil kent. Dat is een grote tegenstelling, zoals er ook een grote tegenstelling is tussen het lagere orion en het hogere orion.

hoofdstuk 15 de bloeiende gevangenis – het verzet in de jaren 1800 – van ledeboer tot van dijke – zijn geestelijke kind

Na de dood van de 1800se verzetspredikant Ledeboer verdeelde zijn werk zich in twee delen, het deel van de predikant Bakker, en het deel van de predikant P. van Dijke, waar we nu mee verder gaan, want uit de Dijkianen is de gereformeerde gemeente van 1907 voortgekomen, die zich afgescheiden hielden van de nog zeer materialistische bovenlagen van de kerken van koningsgezag en kerkengezag, wat veelal gewoon gezag was van mensenvlees. De gereformeerde gemeente is altijd zeer sober geweest, en dat kon je ook wel zien bij ons in het dorp. Ze leefden ook dichter bij de natuur. Het heeft geen zin letterlijk zoals hen te leven, maar het heeft zeker symbolische betekenis. Ze werden zwaar vervolgd omdat ze zich niet onderwierpen aan het gezag van de koningskerk en de kerk van ander kerkelijk gezag. Het boek 'het veelbewogen leven van P. van Dijke' uit 1884 is een boek over zijn leven waar ook de brieven van van Dijke (1812-1883) instaan. Het boek begint met de tekst uit hebr. 13:7 dat wij hen die ons voor zijn gegaan in het prediken van het hemelwoord in gedachtenis hebben. Net als Ledeboer was hij ook in de gevangenis gekomen door zijn werk. Gedenkt hun wandel, hun pad, staat er ook. Dit pad liep door de natuur, en bleef zich maar afscheiden. Zij wilden niemand's knecht zijn dan een hemelknecht.

In zijn eerste brief wordt er de nadruk gelegd dat we aan de wereld moeten afsterven, maar dat ook de wereld aan ons moet afsterven. Het stervensproces komt dus van twee kanten. Dit is gebaseerd op een Paulinische tekst uit Galaten 6:14 over het kruis : 'door welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.' We kunnen stellen dat dit ook de reden is waarom het kruis twee zijden heeft, twee armen. Het één ontkomt niet aan het ander. Dit is het principe in de ziel waarop de hemel rust, stelt van Dijke. We kunnen dan ook denken aan het beeld van de bloeiende staf van Aaron in Numeri 17, als beeld van het kruis. Als het zaad tweeledig is gestorven, dan zal dat zeker een oogst geven.

5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor, opdat zij niet sterven.
11 En Mozes deed het: zoals de Here hem geboden had, deed hij. 12 De Israëlieten immers hadden tot Mozes gezegd: Zie wij geven de geest, wij komen om, wij komen allen om. 13 Al wie ook maar nadert tot de tabernakel des Heren, zal sterven. Moeten wij dan tot de laatste man de geest geven?

Hier zien we dat het symbolische sterven aan twee kanten gebeurd : wij moeten sterven aan het mensenvlees, en het mensenvlees moet aan ons sterven. Of : wij moeten sterven aan de zonde, en de zonde moet aan ons sterven. Dat is het tweeledige sterven aan het kruis. Dit is een basis om in de diepere tunnels te komen om terug te keren tot de natuur, niet in de stad te blijven rondhangen. Zo

zal het kruis dus bloeien, de natuur voortbrengen. Zo zal de gevangenis dus ook gaan bloeien. De dood, de gevangenis, kan ons niet houden. Ook de doorn in het vlees zal dus gaan bloeien en vrucht voortbrengen. Van Dijke was in die zin een geestelijke vrucht van Ledeboer, zijn geestelijk kind. Ook van Dijke was verzetspredikant. Hij was net als Ledeboer in strijd met de familiaire geest van Nederland. Hij sprak : 'onze zaligheid ligt niet in de wil van mensen of in de wil van de bloedlijnen.' Een mens komt er niet door van onderen geboren te worden, door de verjaardagscultus. Neen. De mens moet van boven geboren worden, vanuit de hemel. Er is hierin natuurlijke tegenspoed, maar ook geestelijke verkwikking, stelt van Dijke. Het is een nomadisch pad in de natuur, zoals bij de Exodus. Stilstaan is fataal. Telkens moeten zij verder trekken. Van Dijke wijst op de woorden : De vossen der aarde hebben holen, en de vogelen des hemels hebben nesten, maar op dit pad heb je niets en kun je nergens je hoofd ten ruste leggen.

Als we om ons heenkijken dan zien we dat de wereld volleerd is in zonde. Als ninja's grijpen ze naar hun wapens en instrumenten bij het minste of geringste, en vervolgen dan hun naaste. Als je er één ziet zijn er al snel meer. Hoe kun je dan sterven aan de wereld en de wereld aan je laten sterven ? Het is iets van de natuur, het wonder van de bloeiende staf van Aaron, maar daarvoor moet je dus wel in de natuur zijn. Van Dijke wijst er op dat Paulus de mens leerde om tegen de wetten van de mens in te gaan, en ook tegen de wetten van ons eigen vlees, dus zowel collectief als individueel. Neem dus altijd het andere pad. Het is de eis van de hemel dat we de lagere wetten van het vlees en de zonde verloochenen, leren verloochenen. Allereerst komt het dan aan op onderscheiding, waarvoor we de witte keursteen nodig hebben. Leren onderscheiden, anders ben je een blinde vuistvechter, zoals de ninja's die te snel naar de werpsterren grijpen. Teveel en te snelle martial arts, en je raakt met jezelf in de knoei, en dan breng je jezelf ten onder. Je kunt er moe van worden als je ziet dat de vijand je onvermoeid blijft aanvallen, en dan is de verleiding groot om het recht in eigen handen te nemen en te worden zoals hen, en daarom moet de mens volleerd worden in het verloochenen van de aardse wetten. Van Dijke noemt het de grootste les die te leren is. Hij had naar eigen zeggen een begeerte om los te komen van de wereld. Dit is van groot belang, anders is de godsdienst van de mens slechts een godsdienst voor hemzelf, zijn eigen vlees, zijn lagere, zondige natuur. Hij wijst dan op het herderen als een manier om van egoistische zelfzucht los te komen. Zoek de natuur op, de weide, en ga herderen. Bescherm de dieren tegen de roofdieren, verzorg hen, en ga op zoek naar hen. Dat kan op vele manieren. Er zijn zeker ook valstrikken in het herderen, maar het is een pad van groot belang om aan de wereld te sterven, en de wereld aan u. Ook in het herderen mogen wij niet overmoedig zijn en losbollig, en daarom hebben wij de witte keursteen nodig om te onderscheiden tussen goed en kwaad, wat ook inhoud tussen leugenachtigheid en waarheid. Als eerste moeten wij onszelf leren herderen om ook een goede herder voor anderen te zijn.

Van Dijke stelt dat het niet genoeg is om zomaar gericht te zijn op de dingen van boven en die te zoeken, maar wij moeten ons er in verlustigen. Alleen zo kan de mens loskomen van de lusten van de wereld, hetgeen ook in het eeuwig evangelie besproken wordt. Als het alleen maar ons werk is en niet onze hobby, onze lust en leven, dan is er al een man overboord. Dit kan alleen aangeboord worden in de diepte. Als wij aan de oppervlakte blijven dan kan deze hemelse lust niet in ons leven groeien. Als we gewoon onverschillig zeggen : 'Ik heb het gewoon niet,' en dan weer onze wereldse lusten volgen, dan is dat wat het is en zal zijn. Wie zaait op de akker van het vlees zal ook het vlees oogsten. Als we dan zeggen : 'Ik wil veranderen, maar ik kan het niet,' dan mogen we onthouden : 'Kan-niet ligt op het kerkhof, en wil-niet ligt ernaast.' Waar een wil is, is een weg, en die weg gaat

diep. Het probleem van de mens is dat de mens duizend-en-een smoesjes heeft omdat hij van binnen toch nog zich in wereldse dingen verlustigd. Wel is het belangrijk onderscheidingsvermogen te krijgen, want er zijn ook daadwerkelijk verdraaiingen op dit gebied, dat de mens geen onderscheid tussen wereld en hemel kent, tussen goed en kwaad, waarheid en leugen, het geestelijke en vleselijke. Er zijn een heleboel wat we noemen 'ingebeelde zondes' en ook een heleboel 'ingebeelde goede werken', allemaal door gebrek aan onderscheid. Daarom : Verlustigt u in de dingen van boven, maar weet wel eerst waar we het dan over hebben, zodat je niet met het verkeerde kalf meegaat.

Van Dijke stelt dat het om het onderscheiden van de wereld gaat, en in die onderscheiding te leven. Dit is iets zeer zeldzaams, deze witte keursteen, waarvan gezegd is dat het alleen voor de overwinnaars is, oftewel zij die intens luisteren. Zoals een liedje in de zeventiger jaren zegt : 'I listen to you carefully so the two of us can show.' Everybody loves a winner but nobody wants to know. Wat betekent : Iedereen wil maar winnen, maar ze willen niet weten wat het betekent. Daarom moet je allereerst leren luisteren. Maybe this time we'll come together you and I will live forever. Hold me close and tell me we can't lose. Oh oh oh everybody loves a winner.

Er zijn zekere bewijzen in de natuur die de mens mag ontdekken, maar daar moet de mens wel tijd voor vrij maken, zich in verlustigen en dan ook daadwerkelijk daarvoor de natuur ingaan. Ook dit kan alleen door te luisteren. Laat je niet afleiden door mensen die je terugroepen. Je moet doof worden naar de wereld, en de wereld moet doof worden naar jou. Eerst moet je dus doof worden tot de zonde. Als je het gevoel hebt dat mensen niet naar je luisteren, en mensen je niet begrijpen, dan ben je al op dit pad, want ook de hemelse doofheid werkt van twee kanten. Je kunt niet doof worden tot de wereld als de wereld nog naar je luistert en je zo goed begrijpt, want dan is er iets verschrikkelijks mis. 'Wee u, ja wee u, wanneer iedereen wel van u spreekt.' Dit geld ook voor de hemelse blindheid : 'blindheid tot de wereld, en de wereld blind tot u.' De vleselijke begeerten worden gevoed door hoogmoed des levens, gierigheid des levens, en de wellust des levens, stelt van Dijke, en de mens kan die drie alleen te boven komen door de hemelse onderscheiding waarop hij wijst. Oftewel : kom tot die keursteen in de hemel voor u weggelegd. Zwem hiervoor tegen de stroom in. Spring over die hindernissen die u in de weg staan om deze keursteen te bemachtigen. Zorg dat je deze wedstrijd wint. Oefen jezelf hiervoor. Oefening baart kunst. Geef nooit op. Ook jij mag een hemelgeleerde zijn. Dit is een luisteroefening. Van Dijke stelt dat zwijgen voor de hemel de beste en zuiverste godsdienst is, in zijn vijftiende brief. Als je dan spreekt, dan moet het over de dingen van de hemel zijn, anders is het slechts ijdelheid. Spreken wij voor de hemel of spreken wij voor de wereld ? Wij moeten zwijgen als het aankomt op wereldse dingen, en de wereldse dingen moeten zwijgen als het aankomt op ons, wat dus ook weer een tweezijdig zwijgen is. Verblijd je daarom als de wereld tot je zwijgt.

Numeri 17:5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

Numeri 17:10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor.

Dit is dus het bloeien van het kruis, dat het het zwijgen bewerkstelligd. Van Dijke stelde : 'Zet de wereld maar wat aan de buitenzijde van het hart, want die gaat steeds alle dag voorbij. En het is alles maar stof wat uw oog er op ziet. Ik laat mij aan het ijdel geroep en geschreeuw der mensen niet gelegen liggen, doet ook maar alzo.'

De zonde is in dit tijdperk geromantiseerd. Van Dijke stelt dat de mens verliefd is geworden op zijn eigen wil en zin, als een afgod. Daarom is het zo belangrijk je te verlustigen op de dingen van de hogere natuur, de dingen van de hemel, van de paradijs aarde, en je niet liederlijk en lichtzinnig te storten op de dingen van het vlees, want die zijn een pad van verderf. Zelfs de hemel kunnen we niet romantiseren. Het is een smal pad met een enge poort, wat maar smaller en enger wordt als een zekere strengheid, een bittere drinkbeker. We kunnen niet zomaar vriendjespolitiek met de hemel sluiten, en moeten het wereldse zeker niet als spiegel gebruiken van de hemel, want de hemel gaat veel dieper. Wij moeten aan de wereld sterven en de wereld aan ons, en ook aan het valse hemelse. Romantiek moet plaatsmaken voor het kruis, en dan pas zal het kruis in geduld en volharding gaan bloeien. De natuur kent geen wereldse romantiek, maar het rijpen van de ascese tot de vrucht van de tucht, oftewel het bloeien van zowel kruis als kooi, als het bloeien van de staf van Aaron in Numeri 17. De mens is afgedwaald op het pad van romantiek, en kent de weg terug niet meer. Hiertoe is het 1800se natuurpad van Ledeboer tot van Dijke medicijn. Zo begint het asfalt en cement van de vleeskerken die zich hebben laten knechten tot vleesdienst af te breken. Van Dijke noemde het vlees het Mesech der wereld. Mesech was een volk ten noorden van Israel wat mensenhandel, slavenhandel, bedreef. Om hieraan af te sterven moet de mens symbolisch de Jordaan overgaan. Hij noemt in dat opzicht ook Izaak die 42 jaar blind geweest is op aarde, wat we ook kunnen zien als een beeld van het loskomen van de aarde, blind worden tot de wereld en de wereld tot ons. Om tot de hemelse lente te komen moet de mens eerst door een moeizame winter heen, en zo mag de staf van Aaron in ons leven gaan bloeien. De hemel sprak tot van Dijke de woorden : 'Ik ben tot lijden gemaakt.' Dat is dus zeker niet iets afstandelijks. De mens moet het lijden, het kruis, ook worden, om zo ook zelf tot bloei te komen als de staf van Aaron. Wij moeten tot een punt komen dat we het wereldse voedsel niet meer kunnen verdragen en het niet binnen kunnen houden, zoals van Dijke ook van zichzelf schrijft in de zessendertigste brief. Zo kunnen wij wederkeren tot de hemelborst om van de hemelse melk te drinken. Het leven van van Dijke is ook vol van symboliek in die zin. Hij wijst dan ten slotte op de veren van de hemel, wat we kunnen zien als een beeld van de opname, belichaamt in bovenstaande dingen

hoofdstuk 16 schatten in de nederlandse kerkgeschiedenis – de hemelse watervallen van tranen als teken van de wedergeboorte

Na de dood van Ledeboer gingen de Ledeboerianen op in de Bakkerianen en de Dijkianen. De dijkianen gingen in 1907 samen met de kruisgezinden, wat de gereformeerde gemeente werd o.l.v. de herder G. H. Kersten (1882-1948). Dit was nog een laag dieper dan de Kuyper kerk. Kuyper was van de afscheiding van 1886, ook wel de doleantie genoemd, of klagende afscheiding van de koningskerk. Hij wilde het calvinisme vernieuwen. Abraham Kuyper (1837-1920) was van 1901-1905 minister-president van Nederland. Er zat dus nog een laag onder, een derde laag, van de

ledeboerianen die van dijkianen tot kerstenianen werden, oftewel de gereformeerde gemeente, en het is belangrijk deze onderste, diepere laag van de nederlandse kerkgeschiedenis te bespreken omdat dit de bloedlijnen zijn van de wilde jongens, de verzetspredikanten, die helemaal teruglopen tot de bloedlijnen van de wilde moeders. Zij onderwierpen zich niet aan de moderniseringen van de tijdgeest, maar gingen terug in de terugkeer en de verlating.

In het boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schrijft de verzetspredikant Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

De wilde natuurprofeten zuchten hieronder, zoals we in het OT lezen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht. Hij spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

In zijn preek 'de roem in zwakheden' stelt hij : 'Het ijdel vermaak der goddelozen, zijn uitbundig gelach, zijn wereldse verlustigingen, kortom alles, waarin de mens van nature zijn leven zoekt en waarin hij roemt, is in de dienst des Heeren een ban, is er schade en drek geacht. Wat de wereld een oorzaak van blijdschap en roem is, dat wordt Gods volk een oorzaak van bitter klagen. Want voorwaar, die een ander leven deelachtig wordt, leert te klagen, met een levende klacht. Zijn klacht is zo anders dan die der wereld; de levende klacht raakt niet zozeer de gevolgen der zonde, maar in de wortel de zonde zelf. Wat klaagt een levend mens? een iegelijk klage vanwege zijn zonden. In die klacht ligt iets geheel verborgens; iets, dat de wereld veroordeelt. Vandaar de smaad en schimp van zwartgalligheid, die over Gods volk wordt uitgegoten. Voorwaar, Gods volk is een klagend volk. Tranen zijn dikwijls hun spijze dag en nacht. En toch, hun klacht is zoeter dan al de vreugd der wereld. Hun klachten, zuchtingen en tranen zouden de ontdekten niet willenruilen voor al het goed dezer wereld. Gods volk begeert de klacht. En toch, geenszins om in de klacht te rusten.'

Hij wijst dan op Paulus die roemde in zijn zwakheden. In de griekse grondtekst staat er ook dat Paulus zich verblijdde en verlustigde in zijn zwakheden. In het originele Aramees is het verbonden aan bruiloftsliederen. Paulus stelt dus in de originele Aramese grondtekst dat de mens een verhouding moet krijgen met het kruis. Ook het eeuwig evangelie wijst op het verlustigen in het kruis. Dit is nodig om aan de valse lusten van de zonde te ontkomen. Die kunnen alleen sterven door een relatie te hebben met het kruis. Daarom is de bruid in het hooglied donker, als teken dat de mens de aarde in moet, sterven aan zichzelf.

Kersten stelt : 'Dat wij Paulus toch wel verstaan. De zwakheden, waarin de apostel roemt, zijn niet zijn te bestraffen onvolmaaktheden. Paulus roemt niet in de zonde. Hij zegt op een andere plaats dit zeer duidelijk: 'Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde ? dat zij verre.' Neen, in de zonde roemt Paulus niet. De zwakheden, waarin hij roemt zijn de zwakheden, de smaadheden, de noden, devervolgingen, de benauwdheden. Geen leed is zo groot, dat het deze roem in zwakheden zou kunnen doen verstommen. In de gevangenis te Filippi zongen Paulus en Silas

Gode lofliederen met hun voeten in de stok. "Wij roemen", schrijft Paulus in Rom. 5, 'ook in de verdrukkingen wetend, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding.'

Hij stelt ook dat de bruid roemt in haar donkerheid, maar dat dit tegelijkertijd haar lieflijkheid is. De wilde jongens zijn daarom ook bedekt met de modder van moeder aarde, wat tegelijkertijd hun camouflage is in de wildernis. Zij dragen de tekenen van het kruis en het gekruisigd zijn. Zij leven liever in hemelse dwaasheid dan in wereldse wijsheid. Is het dwaze van God dan niet wijzer dan de wijsheid van de wereld ? Paulus sprak hier ook over. Het ging over de prediking van het kruis. De wilde jongens, de verzetspredikanten, zijn daarom altijd kruispredikanten. Ze hebben de dwaasheid van het kruis verkozen boven de wijsheid van de wereld die bedrieglijk is. Zij laten zich niet temmen door de wijsheid van de wereld. Zij zijn de moeilijk opvoedbaren, de rebellen, de opstandigen tegen de zonde. Zij tuchtigen door het woord van het kruis, want het is een steen des aanstoots, en zij laten zich ook tuchtigen erdoor. Het werkt aan twee zijden. Zij zijn gestorven aan de wereld en de wereld aan hen. Kersten stelt dat dit een taal is die de mens moet leren verstaan en beoefenen, de taal van het roemen in zwakheden. Dit is de taal van de wilde jongens waardoor zij terugkeren tot de wilde moeders in de natuur, tot moeder aarde. Zij is donker en daarom heeft de wereld haar altijd vervolgd, en ook haar kinderen, de wilde jongens. De wilde jongens roemen in hun donkere moeder, omdat zij een beeltenis is van het kruis waarin zij roemen. Daarom waren zowel Jona, Jezus als Ra tot in de aarde gegaan.

De Kuyper kerk was slechts een tussenkerk, want de mens moest nog dieper. De Kuyper laag was de tweede laag, maar Kersten ging nog dieper, zoals in 1944 ook Klaas Schilder met de vrijmaking zich afscheidde van de Kuyper kerk om dieper te gaan. Zoals de vur ook stelt in boek 3, de wilden : 'Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen.' Zijn wij wel diep genoeg gegaan ? Het boek stelt dat we de rode hei opmoeten, want daar heeft zij (moeder aarde) haar tenten. Zo komen de wilde jongens tot de wilde natuurmoeders die donker zijn. Dit zijn woeste en wilde velden, waarin grote oorlog is, stelt boek 3. Er zijn veel valstrikken op dit pad. De mens was helemaal versteend in de koningskerk, onder betovering van de heks, zoals in het eeuwig evangelie daarvan ook een sprookje is. Ook in de Kuyper kerk heerste deze verstening nog, omdat de mens nog meer moest loskomen. Ik had eens een droom van dikke blanke vrouwen met dure victoriaanse kledij aan van die tijd, en zij vraten veel, en zaten in de kerk, en keken om zich heen naar anderen om te kunnen roddelen en vooroordelen te hebben. Het is een strijd tegen versteende zombies, maar wij moeten ook de mens helpen om los te komen van de versteningen. Dit loskomen is dieper in de natuur, en alleen het kruis kan deze versteningen verbreken.

In de negentiger jaren bezocht ik eens voor mijn werk een jongen in een crisis centrum. Het was er heel rustig. We waren in een afgelegen woonkamer waar ook een hele oude vrouw zat. Het enige wat die vrouw nog kon zeggen, en wat ze maar telkens bleef herhalen was : 'het derde dienblad.' Als ze het gezegd had dan was het weer even stil, en dan zei ze weer : 'het derde dienblad.' Ik neem zulke dingen bloedserieus en ik heb me altijd afgevraagd wat 'het derde dienblad' betekende, maar zij had het over de derde laag van de Nederlandse kerkgeschiedenis, oftewel de ontsnappingsroute. Er moest nog ergens daadwerkelijk een tunnel gegraven worden van de tweede laagse Kuyperkerk van kerkgezag (synodaal gereformeerd) tot de diepere derde laag, want Ledeboer was al afgescheiden van de afgescheidenen voordat de Kuyperkerk kwam opzetten. Vandaar dat die tunnel er alsnog kwam in 1944 met de vrijmaking, en zo kon men tot de derde laag komen. Schilder hing een beetje tussen de tweede en derde laag in, als tunnel, en met een beetje denkwerk en puzzelwerk

zou je zo tot de derde laag kunnen komen. Ook Kuyper was natuurlijk al een wilde jongen door zijn afscheiding van de koningskerk, maar het moest allemaal veel wilder. Daartoe moest Schilder komen. 1944 was een grote kerkelijke d-day. Toen kwamen de wilde jongens. Ze braken het asfalt en de cement af die nog over de natuur hing. De mens kon zo terugkeren tot de wildernis door het asfalt oerwoud heen. Na de dood van Schilder dutte het weer in, dus er moest nog een vrijmaking komen die de hermitatie werd genoemd, en zo kon men uiteindelijk terugkeren en verdiepen door de regressie. Zo wordt de cirkel rond. Ook boek 3 van de vur bespreekt dit proces.

Het gaat erom de juiste schakels te vinden, de missing links. Alles is er al. Zoals de vur boek 3 zegt dat in de velden de sieraden geregen moeten worden om te kunnen ontsnappen door de tunnels onder de stad. Een belangrijke schakel is de verzetspredikant G. Wisse (1873-1957) die tegen de erfzaligheid van het stenen verbond streed, want de aardse bloedlijnen maken niet zalig, maar doen de mens veranderen in een stenen zombie. Zijn vertrek uit de regerende gereformeerde kerk in 1920 zaaide al het zaad voor de vrijmaking van 1944. Het baande de weg voor de kerkelijke d-day in 1944. G. Wisse durfde een wilde jongen te zijn tegen alles wat ingebakken en versteend was geraakt, ingedut. De intellectuele mens had genoeg van het taartjes bakken en taartjes eten. De wilde jongens riepen op tot meer soberheid, het terugkeren tot de natuur. Dit kon zeker niet rechtsstreeks. Het was een zware strijd. De mens kwam tegenover verschrikkelijke poortwachters te staan die Nederland bewaakten. Nederland, taartjesland. Nederland, broodland. In mijn droom aten de dikke dames van de Kuyper kerk taartjes zoals Bessie Turf. Het was nog een grote strijd rondom de tweede laag. Daarom moet het werk van Kuyper nog verdiept worden. Het was een te belangrijke beweging om zomaar weg te werpen, maar de mens is er nog niet klaar mee. Kuyper is een groot enigma, een belangrijke tussenschakel. Maar dan moet de mens toch echt tot de Wisse schakel komen. Zo wordt het sieraad geregen. Zo kan boek 3 van de vur, de wilden, in vervulling gaan. Dit is al gebeurd. Men moet alleen nog op zoek naar de schakels en daarvoor strijden. De strijders moesten hierin volledig aan hun vlees sterven, een harde dood, opdat zij door de walkuren opgenomen zouden worden, zoals in de germaanse theologie. Dat is Nederland's eigen, maar deze bron was zwaar bedolven onder steen. Nederland is een germanen land. Ook in dat opzicht moet Nederland terug naar de bron. Er wacht iets voor Nederland in de natuur.

In zijn boek 'Droefheid naar God' schreef de verzetspredikant Wisse in 1926 :

'Zo zijn kennis en bevinding onderscheiden. Maar maak nu anderzijds niet de fout, om ze als aan elkaar tegenovergesteld te beschouwen. De kennis is de middellijke weg. Ook hier geldt: onbekend maakt onbemind; wie niet verstandelijk weet van God, zonde, verlossing, enz., kan er moeilijk inwendig mede werkzaam worden.'

We zien hier hoe de verlustiging in de dingen die boven zijn opgewekt kan worden : door studie, de tijd ervoor nemen om je er in te verdiepen, want onbekend maakt onbemind. En dat is ook de toets : Waar ga je je kostbare tijd aan besteden ? Aan de dingen van de wereld of de dingen van boven ? In het Grieks als Paulus zegt dat hij roemt, zich verblijd, zich verlustigd, in zijn zwakheden, in het kruis, dan zegt de worteltekst ook dat hij om zwakheden, om het kruis vroeg, ervoor bad. Alleen de kruizologie kan ons doen verlustigen in het kruis. Onbekend maakt namelijk onbemind.

Wisse stelt dat zo het 'dat' tot een 'wat' mag worden, doordat we het persoonlijk gaan ondervinden en leren kennen, niet alleen maar als dorre feitjes. Men gaat zo de taal van het kruis verstaan, zoals

de wilde jongens. Zo kan men het letterlijke waarin men versteent is geraakt ook overbruggen tot het symbolische. Zo zal het kruis gaan bloeien. Wisse noemt het de practische hemelgeleerdheid. Zowel theoretische als practische theologie moeten samengaan. Zo komt men tot de meer bevindelijke laag, de meer gevoelige laag, en kan men gevoelsmatig de zonde niet meer verdragen. Dan spuugt de mens het uit, kan de mens het niet meer binnen houden. Wisse stelt dat het inwendige, bevindelijke leven moet worden opgediept. Het is bedolven onder steen van koningsgezag en kerkelijk gezag.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Hij noemt het een empirische ervarings wetenschap, want het gaat niet buiten de mens om. De mens mocht niet meer zomaar een koude steen blijven. Hij was het ei al aan het uitbroeden. Hij noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse, verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

We kunnen stellen dat het meer gaat om het loskomen van de tranen van het vlees die de mens doen verstenen, om zo te komen tot de hemelse tranen die de mens opwekken in het hogere leven. Wij mogen roemen, ons verblijden en ons verlustigen in de natuurweldadige hemelse watervallen van tranen. Zo worden de sieraden geregen. Elke schakel is een traan.

hoofdstuk 17 de beteugeling van nederland

Abraham Kuyper schreef prachtige boeken over de geestelijke natuur. Wel is het belangrijk verder cement en asfalt af te breken door het verdiepen van zijn werk. Zo kan de mens van de tweede, afgescheiden laag van de nederlandse kerkgeschiedenis komen tot de diepere derde laag.

In zijn boek 'de gemeente gratie' uit 1902 schrijft hij :

'Tusschen de Scheppingsheerlijkheid in het Paradijs, en zijn eigen ge-boorte, ligt de afval, en zoo rust op die wereld, en op dat menschelijkleven in die wereld, en op zijn eigen aanhoorigheid tot die van God ver-vreemde wereld, een schaduwe als des doods.'

Hij schrijft over het paradijs. Sommige mensen geloven niet in het paradijs. Ze zijn er zelf ook nooit geweest. Het paradijs is beeldspraak. Het is niet letterlijk, maar guess what ? De werkelijkheid is niet het letterlijke, maar juist de beeldspraak. Alleen de waarde is de waarheid, niet het letterlijke, dus in die zin bestaat het paradijs als abstracte geestelijke werkelijkheid. Er is geen andere werkelijkheid dan de abstracte, dat wat waarde geeft door verdieping. Hoe meer waarde, hoe meer werkelijkheid er is, dus de mens kan het letterlijke vergeten. Het letterlijke is nooit de werkelijkheid. Het letterlijke bestaat helemaal niet. Het is de verstening van slechts een geloof, een illusie. Daarom ligt er hoe dan ook een weg door de theologie en door de nederlandse kerkgeschiedenis. Kuyper als tussenlaag is hierin onmisbaar.

Kuyper noemt de zondeval, ook in het Noachitische tijdperk, brooddronkenschap, een woord wat tuchteloze overmoed betekent, joligheid. Maar zelf is Kuyper ook aan de genadekoek, en bakt hij zijn broodjes wel verschrikkelijk zoet, alhoewel hij wel het wenen over de zonde, de schuld, en de doodschuld van het menselijk geslacht als teken van de wedergeboorte aanduidt. Hij hangt er dus een beetje tussenin, als tussenlaag. Hij is een echte genade bakker, wat potentieel levensgevaarlijk is, en de mens kan laten indutten. Hij waarschuwt dan wel voor de valstrikken, maar toch, maar toch … Daarom is het belangrijk zijn werk te verdiepen. Feit is dat Kuyper prachtig kon vertellen over de natuur en de bijbelse verhalen. Pensionering ligt wel op de loer op elke hoek van de straat in het geloofsgoed, of liever gezegd genadegoed, van bakker Kuyper. Heel nederland moest aan de drugs om aan de koningskerk te ontkomen, en bakker Kuyper werd de nieuwe koning, een iets wildere koning, als een wilde jongen in opleiding, maar hij bakte er nog niet veel van. Van 1901-1905 was hij minister-president van Nederland. Hij wilde de mens temmen met genade, beteugelen met genade. Wie denkt dat de kerken destijds normaal waren is niet helemaal. Nederland was in gevangenschap van een beest, en de mens had daartegen een strijd te voeren. Ze waren volkomen gebrainwashed, en moesten roeien met de riemen die ze hadden. Ze waren versteend, het was verletterlijkt. Ze moesten loskomen van de duivelse sectes van het beest, overgedragen van geslacht tot geslacht onder de koningshamer. Ze moesten ontwaken van deze nachtmerrie. Ze waren letterknechten vervuld met een boek wat niet eens van hun eigen taal was, en wat veel te kortzichtig en selectief, dus zeer gebrekkig, was vertaald, en dit boek had hen angst aan gejaagd.

Alhoewel Kuyper een iets te zoete genadebakker was, ook al was hij een wilde jongen, een rebel tegen de koningskerk, toch stelt hij ook dat het kruis het middelpunt is, 'en alles wat geschiedt wordt

door dat kruis verklaard, en at wat hierna te komen staat ligt in dat kruis geprofeteerd.' (p. 106) Al het verlangen naar zaligheid en genade zal moeten worden tot verlangen naar de ascese, de hemelse watervallen van tranen, want die wekken de mens waarlijk op, en zijn het teken van ware wedergeboorte. Kuyper maakt een beetje teveel van het kruis een soort gouden geluksmascotte. Hij was een gouden geluksbakker die de kantjes er teveel afliep, teveel sjoemelde, ook al behoorde hij tot de wilde jongens. Hij at van twee walletjes. Toch was hij dus een belangrijke laag tussen de eerste en de derde. Maar ontvetting zou daarin zeker geen kwaad kunnen.

hoofdstuk 18 god en kerk : verstoppertje spelen voor volwassenen

'God' is vaak het persoonlijke duveltje in een doosje van de mens. 'God' is altijd weer een goede smoes, en waarom de ene mens het beter weet dan de andere mens. 'Mijn god is beter dan jou god.' Of : 'Jouw god is de mijne niet.' Is dit eerlijk ? Godspelletjes spelen doen we al helemaal niet. Het is zwaar kinderachtig. 'Mijn papa is sterker dan jouw papa.' Er zou dus ruimte moeten zijn voor een soort theofusie voor een veel eerlijker beeld op deze dingen. Niet jezelf verstoppen achter het woordje God of een bepaalde kerk, maar komen tot wat het inhoudt. Mensen spelen vaak welles nietus spelletjes, over en weer, en elke vorm van onderbouwende educatie ontbreekt vaak, of het is gebrekkig aan fundament. Vaak kunnen ze het niet eens verklaren omdat het gewoon een gevoel is, iets sentimenteels vanwege een ge-erfd hebbedingetje van de familie of de clan waarin ze geboren zijn. Is dat eerlijk ? Bepaald geboorte dan de zaligheid ? Nee, de mens moet wedergeboren worden. Daartoe kwam de vrijmaking, want de mens streed voor de erfenissen, voor een eigen vlag. Verlaat al die corrupte familie-stokpaardjes. 'Ja, m'n moeder zegt het, dus zal het wel zo zijn.' Wat een zwaar ondervoed intellectueel niveau heb je dan. De erfzaligheid is het gemakkelijkste maar ook het domste, zelfzuchtigste en oneerlijkste, gewoon puur nationalisme.

Theofusie dus. Komen tot een veel eerlijker godsbeeld. De muren moeten afgebroken worden. Je moet het psychologisch kunnen verklaren anders kun je wel ophouden. Zomaar een gevoel kan iedereen wel ophoesten. Iedereen kent wel een soort van gezelligheidswaan. 'Het is zo, omdat ik het zo voel,' heeft nog nooit iemand over de woeste zee gebracht. Een illusie voor luie mensen.

hoofdstuk 19 de wilde weldoener van het hemels geld

Een hemels geld. Je hebt het zolang je het weggeeft. Als je het voor jezelf houdt, dan verdwijnt het. Een hemels geld. Het zijn bouwstenen voor zorg centra die open zijn voor iedereen. Zodra je iemand weigert zorg te verlenen, dan verdwijnt het, heb je niks. Daar is de mens nogal goed in : de

naaste zorg weigeren. Bijvoorbeeld : omdat ze niet hebben betaald, of ze zijn niet verzekerd. De mens is goed in het verzinnen van excuses om anderen geen zorg te geven. Of : 'Ja, maar het zijn slechte mensen, die verdienen geen zorg.' Nee, je hoeft ze ook niet in huis te nemen of contact met ze te hebben, maar iedereen verdient een basis zorg. Dakloosheid, geldloosheid, gebrek aan medische zorg is een grote zonde naar de mensheid. Goed en slecht is ook maar relatief. Waar baseer je het op ? Iedereen heeft hiervoor weer andere maatstaven. Dan klopt er toch iets niet ? Wat de een goed noemt noemt de ander slecht. De mens kan dat niet bepalen. Alleen de hemel bepaalt dat, en zelfs de slechte mensen krijgen zorg. Het hemelse geld is een zorgdrager, en als je geen zorg draagt, en mensen zorg weigert, niet gunt, dan verdwijnt het hemelse geld, want daar is het niet voor gemaakt.

Een hemels geld. De mens zou het wel willen besturen, er allemaal regeltjes voor maken. Oh, de mens is zo goed in het maken van regeltjes, zodat ze net iets meer krijgen dan de ander. Maar daar trapt het hemels geld niet in. Ik werd vannochtend wakker en ik was nog niet helemaal wakker, tussen slapen en waken in, en ik had een soort droom van een prachtige oceaan. Ik was op het wildernis strand, en er verscheen een energie boven de golven, een prachtige energie. Het was een hele fijne energie van het hemelse geld. En het begon te spreken. Het begon kaartjes te zenden.

De mens heeft van geld een monster gemaakt, bepaald alles voor financieel gewin, en ze weten niet meer wat het oorspronkelijk hemels geld betekent. Als je het niet weggeeft, dan verdwijnt het. Omdat de mens gierig is en bekrompen hebben ze dus helemaal geen geld meer, en verzinnen ze gewoon alsof ze nog geld hebben. Dat wanen ze gewoon. Ze drukken het met hun grote monster machines, maar het is vals geld. En dat valse geld hebben ze tot koning gemaakt, en het is een vals beest. Zeer gemeen, zeer hooghartig. Weet niks, maar weet alles beter. Studeert niet meer, is met pensioen gegaan, en kan lekker rentenieren, anderen het zware, vuile werk laten doen. Goed geregeld allemaal. En als je niet verzekerd bent kom je er niet in. Dat is geen zorg, maar een zeur.

Zorg is de zere teen van de mens geworden. Alles meten ze af aan hoeveel geld het opbrengt. Het hemelse geld wat ik boven de golven zag zweven was als een traan. Als je niet voelt wat de ander voelt dan is het hemelse geld er niet, als je je niet in hen kan verplaatsen. 'De beste stuurlui staan aan wal,' daar gelooft het hemels geld niet in. Dan is het weg. 'De beste dokters zitten achter de kassa' is een andere, waar het hemels geld ook niet in gelooft. Dan is het hemels geld weg. De mens gelooft niet in het hemels geld, dus gelooft het hemels geld ook niet in hen.

Geld, geld, geld, de mens is er maar dol op, en het hemelse geld kennen ze niet, en daarom kent het hemelse geld hen ook niet. Graag halen ze dan nog even hun ouwe god uit de doos, stoffen het even af, als een duveltje in een doosje, alsof dat nog verschil gaat uitmaken. Maar het hemelse geld heeft niets te maken met al die aardse religies waar de mens zich met z'n valse geld achter verstopt. Het hemelse geld is namelijk theofusie. 'Ik heb geld, geld, geld,' denkt de mens, 'en jij hebt lekker niks.' Of de mens denkt net zo gemakkelijk : 'Ik heb god, god, god, de ware god, de enige echte, en jij hebt lekker niks.' Ja, geld is de god van de mens, en het gaat allemaal de buik in, men vreet er goed van, terwijl venezuela uit de vuilnisbakken eet. Het hemelse geld prikt hier doorheen.

Ik was gelukkig toen ik wakker werd. Ik had de golven gezien met het hemelse geld erboven, pure natuur. Ik was in de natuur, en ik zag het nog steeds toen ik wakker was. Het communiceerde. Het zond kaarten. Het brak de stenen muren af, de harde, valse realiteiten die mensen gebouwd hebben.

Ze kunnen het hemelse geld niet buitensluiten. Het zit nog steeds in alles verborgen. Het is alomtegenwoordig. Het is overal. De mens kan zeggen : 'ik draag geen zorg, want ik heb geld.' Maar het hemelse geld draagt dwars door alles heen nog steeds zorg. Er is basis zorg voor iedereen. Het hemelse geld stoort zich niet aan de waanillusie die mensen hebben gebouwd.

Ik zag de paradijs aarde, de aarde van het hemels geld. Er was theofusie, dwars door alles heen. De mens denkt in muren, maar het hemelse geld stoort zich er niet aan, en stroomt door alles heen. Het hemels geld kent altijd zijn weg.

Oh, ik ben zo rijk, zo rijk, omdat ik alles weggeef. Ik ben zo rijk, omdat ik zaai en strooi, als een wilde weldoener, als zwarte piet, een wilde jongen bedekt met de wilde aarde.

Strooi, zaai, zorg, door het hemelse geld. Het regende op aarde. Er was weer natuur. De stenen muren werden afgebroken. Zoveel eeuwen van steen, allemaal verwoest door de hemelse regen, de hemelse tranen van theofusie. Het brengt weer frisse lucht. De mens kan weer ademen.

Een nieuwe schepping, wedergeboren op de paradijs aarde. Dan is de mens pas echt geboren. Het hemelse geld is zijn moeder. Wat een prachtige glimlach boven de golven.

hoofdstuk 20 bouwen aan een nieuwe aarde – de ketting van psalm 1-6

het artikel van vandaag gaat over : 'van democratie tot gamocratie'. niet van : pietje zegt het, dus zal het wel zo zijn (democratie), maar zorgen dat je dit spel wint (gamocratie).

Het hemels geld.
Het begint al te minderen in je hand, want je moet het weggeven. Als je het weggeeft, dan zie je wat het is : bouwstenen, en die beginnen dan te groeien in je hand, waarmee je kunt bouwen. Wat bouw je dan ? Zorgcentra. Dwars door alles heen, open voor iedereen, want ieder mens heeft recht op basis zorg, en ook de dieren. Wil je het alleen voor jezelf gebruiken en oppotten, dan stroomt het weer weg, want daar is het niet voor gemaakt. Dan verdwijnt het, en mag je verder gaan met je saaie leventje.

Het werkt dwars door alles heen, en je doet er goed aan erin te geloven, want het is de hemelse waarde. Iedereen heeft een hemelse waarde meter om waarde op te diepen, en hoe dieper je meet, hoe meer hemels geld je kan opboren. Maar dan is het belangrijk er iets mee te doen. Er is zoveel met hemels geld te doen.

Het hemels geld spreekt en luistert, bovenal luisteren, want het is een hemels oor. Wie niet luistert heeft ook geen hemels geld. Aards, vals geld spreekt niet, en luistert al helemaal niet. Het is alleen maar bezig met manipuleren en bedriegen.

Zodra je niet luistert, stroomt het hemels geld van je weg, want het hemels geld is luistervermogen, verplaatsingsvermogen, invoelingsvermogen. 'Ja, maar Jezus dit, Jezus dat, onze zonden zijn vergeven,' zeggen dan de religieuzen, want die proberen allerlei excuses te vinden om niet te hoeven luisteren, hun oren gesloten te houden tot het hulpgeroep van de naasten. En die proberen ook de schijnbare macht van het valse, aardse geld in stand te houden. Daarvoor halen ze allerlei dingen uit de kast, maar omdat ze niet luisteren, maar alleen spreken, stroomt het hemels geld van hen weg. 'Aju, paraplu.'

Als de ark dan komt, dan kunnen ze niet naar binnen, omdat ze niet luisteren, niet willen luisteren, en zo zinken ze weg in de golven van onverschillige, hardnekkige geldzucht naar vals, aards geld waarmee ze anderen kunnen bedriegen, zodat ze beter over zichzelf voelen. Maar is er dan geen zorg voor hen ? Jawel hoor. De golven zullen goed voor hen zorgen. Maar de ark zullen ze niet binnengaan, want de ark is de plaats van het hemelse geld. De ark is het grote hemelse oor, dus het is allemaal heel logisch. Wie denkt dat het geld buiten het oor omgaat bedriegt zichzelf. Daar is het menselijk ras goed in : zelfbedrog.

Zodra je niet luistert, stroomt het hemels geld van je weg. Hoe meer je luistert, hoe meer hemels geld je hebt. Oor zoekt oor.

Alleen op deze basis kan er theofusie plaatsvinden. Ieder land, gebied, religie of ideologie heeft zijn eigen valuta, en die kunnen omgerekend worden. Zo is er ook theovaluta met een wisselkoers. In elk religieus stelsel kan de waarde omgewisseld worden. Theofusie is dus gebaseerd op theovaluta.

Het hemels geld, het is dus een traan, een oor, een kruis, een gave in de zin dat je het weer door moet geven, en zo heb je het. Je hebt dus wat je geeft. Er zijn dus lagere gaven en hogere gaven.

Iedereen heeft een wisselaar, maar die werkt dus alleen door het oor. De mens moet meer wisselen, en minder zeuren.

'Ehm, ehm, maar dat kan toch niet ? Mijn god is toch meer waard dan de jouwe ? Mijn god weet het toch veel beter dan de jouwe ?'

--- Kijk maar op de meter, het staat er toch echt.

'Nee, dat kan niet. Dat moet wel fraude zijn. Ik heb het toch altijd bij het rechte eind gehad ? Dat zeiden die en die ook.'

--- We zijn hier op de paradijs aarde, en het is echt zoals het op de meter staat. Dit is de wisselkoers, en daaraan moet je je houden.

Een heleboel menselijke illusies zullen er op de paradijs aarde niet meer zijn. De hemelse meters met hemelse valuta en wisselkoersen leiden de mens.

De mens moet zich berusten in theofusie, en niet blijven wanen dat alleen hun geloof zaligmakend is. Het is slechts een valuta, en alleen de wisselkoers bepaald de waarde.

Is dat een spel ? Ja, het is een spel. Zorg dat je het wint, dat je de beste bent. Het is een hemels spel met hemelse prijzen. Het is een gamocratie op de paradijs aarde, dus geen democratie.

Psalm 1 zegt : 'welzalig hij die niet wandelt op het pad der zonde, maar die zich verlustigd in de hemelse leer en richting.' In het hebreeuws is dit verlustigen ook een buigen, en in het hebreeuws is creativiteit een teken van deze verlustiging. Kortzichtigheid en stramheid is een teken dat deze verlustiging er dus niet is, zoals in vele kerken die een monopolie op deze teksten wanen, terwijl het niet eens van hun religie is, want het komt uit Israel en Egypte. De hemelse leer en richting is in het egyptisch de m't, mht, ook verbonden aan de amoet, en deze godin was de belichaming van de leer en de waarheid, en ook van de beproeving, het toetsen, want iedere ziel die tot haar kwam moest getoetst worden, wat ook weer op het kruis wijst. 'Want hij is als een boom geplant aan waterstromen of zaadstromen,' staat er dan verder in psalm 1 en in het hebreeuws is deze boom ook een paal of een kruis. De gekruisigde wordt dus zelf tot kruis, oftewel hij is beproefd om te beproeven, te toetsen dus.

De boom is de aarde ingegaan, diep, net zoals Ra, Jona en Jezus, bedekt met de wilde aarde als een wilde jongen, als een zwarte piet, om te zaaien, strooien en zorg te dragen. Dit heeft dus met een luistervermogen te maken. Deze boom is als maria die in tegenstelling tot de heen en weer rennende martha stil zat te luisteren aan de voeten van de charis (geestelijke gaven, 'christus'), en zoals ruth die aan het voeteneinde van boaz in slaap viel. Boaz was ook een pilaar in de tempel van Salomo, met als betekenis volharding. Pilaar is in het hebreeuws ammud, wat ook weer terugwijst op de amoet in egypte. De les hiervan is dat wij moeten volharden in het luisteren naar de hemelse gave, waarvan de boom die geplant is aan waterstromen een beeld is. Wij moeten ons verlustigen in het kruis, in zwakheden, in het toetsen. De boom of het kruis van psalm 1 is dus een beeld van het hemelse oor waaraan wij gelijkvormig dienen te worden. Dit is de betekenis van de boom des levens in het paradijs. Op de paradijs aarde moeten wij tot deze boom gaan. Psalm 2 gaat dan over de wedergeboorte door deze dingen. 'Mijn zoon zijt gij, ik heb u heden verwekt.' Eerst moet de mens het geheim van de bomen leren. De boom, het kruis, gaat over de profetische verbondenheid met de hemel, met de wilde aarde, de paradijs aarde, maar in psalm 2 zijn er ook hen die zeggen : 'Laat ons de hemelse banden verscheuren en hun touwen van ons werpen.' Zij willen namelijk niets te maken hebben met het luisteren, met het hemelse oor. Zij strijden tegen het profetische en nemen er ook geen kennis van. Psalm 3 is dan de morgen, na de nachtmerrie, een nieuwe dag. Het ontwaken op de paradijs aarde. Het levenswater mag dan voortspuiten uit het kruis, uit de geslagen rots. De mens mag als een boom geplant worden aan waterstromen, en daarna ook zelf die waterstromen of zaadstromen worden. We mogen zo deze drie psalmen onthouden als : kruis, wedergeboorte, ontwaking. Het oor is het pad tot de baarmoeder. Als we dan zelf het levenswater en levenszaad zijn geworden, dan mag de zee ook splitsen tot het pad van de exodus, terug tot de wildernis en het oer.

Psalm 4 is dan een avondpsalm. Dan gaat de mens de aarde weer in, de wildernis, het oer, als een baarmoeder, en zal de mens weer wedergeboren moeten worden. De psalmen zijn dus zoals de natuur cyclisch van aard. We moeten weer diep de aarde in, zwijgen, het luisteroffer brengen naar

de eis, als een hemels leger, stelt psalm 4, een avondpsalm. Telkens weer. Zo kunnen wij slapen en veilig wonen, op de paradijs aarde. Dan is psalm 5 weer een morgengebed. De psalmist buigt weer voor de hemelse leer, zoals in psalm 1, als beeld van de verlustiging in de beproeving, in zijn zwakheden en smarten, want zo komt hij dichter bij het hemels geheim. Hij heeft gezaaid in luisteren, en zal zo ook een luisterende hemel treffen, wat niets anders is dan de oogst van zijn eigen luisteren. Oor zoekt oor, en oor opent oor. Psalm 6 is een nachtpsalm. In de nachten weent de psalmist altijd, wat een teken is van wedergeboorte. Hij is in de nachten vermoeid, afgemat door zijn zuchten, waardoor hij kan afsterven aan de lagere werelden, als in een opname. Hij moet hierin geduld en volharding leren. De tranen zijn al de waterstromen en zaadstromen waaraan de boom, het kruis, kan groeien. Hij weent 's nachts zoveel totdat hij zelf deze tranen, deze levensstromen is geworden. Zo zal het kruis ook bloeien en vruchtdragen.

hoofdstuk 21 de ontwaking van de schepping

Johann Peter Lange, duitse theoloog (1802-1884) schreef een bijbelcommentaar in de jaren 1800. Hij noemt het boek genesis het boek van de primitieve mensheid, en van het primitieve tijdperk. Er werkten aan zijn commentaar ook anderen mee. Er wordt in het commentaar op genesis gesproken over een hoger ras, een geestelijke mensheid, en de adem die in de mens werd geblazen was een beeld van inspiratie, oftewel profetie. Men leefde in het paradijs door profetie, oftewel hemelse inspiratie. Dat was de ziel van de mens, en alleen zo kon deze ziel tot leven komen. De schepping wordt in verband gebracht met een ontwaking.

hoofdstuk 22 ter gelegenheid van het uitbrengen van het boekje 'egypto-judeo commentaar hosea voor predikanten' – het paradijs : het land van melk en honing

Lezen :

het eeuwig evangelie,
De Nieuwe Handelingen II, 1 : 14

'En de Heere sprak : Ziet dan de vloek van honger, waar honing binnenin groeit bewaakt door de bijen des hemels.'

Hooglied 5:1
'Ik ben gekomen tot mijn hof,
mijn zendelinge,

ik plukte mijn mirre en mijn balsem,
ik at mijn raat en mijn honig'

Jesaja 7:15
Boter en honig zal hij eten,
opdat hij het kwade weet te verwerpen
en het goede te verkiezen.

De diepere psycho analyse en psychosofie uit zich altijd door het pastoraat, dichterlijk. De hemelgeleerdheid is namelijk een gedicht, omdat beeldspraak ruimte geeft. Alles ligt dus besloten in het pastoraat, en dat wordt ook niet verkocht. Het psychoraat, oftewel de handels-psychologie, die een pseudo-wetenschap is, is gebaseerd op klinkende koude, harde munt.

Laat niemand zichzelf voor de gek houden : Het psychoraat is ook een kerk. Zij hebben hun eigen god : geld. En geld beslist. Ze doen alles voor de macht van geld : liegen, stelen, bedriegen, en zelfs sterven. They die for money.

Ps. 119:20 - Mijn ziel is verbroken vanwege het verlangen naar uw oordelen ten alle tijd.

Dit is in de diepte het verlangen naar het kruis, de verlustiging in zwakheden. In de Aramese grondtekst gaat het om het verlangen en de verlustiging in de exegese, de forensische exegese. Dit is een sterk verlangen, ten bloedens toe, en dit verlangen is ook verdiend, en wordt opgewekt door hemelse verleiding. Je hebt er dan tijd voor vrijgezet, in stille tijd en studie tijd.

Ik had vannacht een droom. Het psychoraat kwam tot mij in de vorm van een chinese vrouw. Het was een kerk, en omdat ik hun geloofsgoed niet aanhing, hun kerkelijke overtuigingen, stond ik op de zwarte lijst en werd ik gemeden en hulp werd ontzegd. Ik was namelijk van het pastoraat, en dat is een vies woord in hun ogen. Je mag geen geestelijke ervaringen hebben, en dat terwijl Jung een shamaan was. Het psychoraat is een verkrachting van het werk van Jung. Net zoals de nazi's het werk van Nietzsche hebben verkracht, en van Darwin. Alle moderniseringen van de psychosofie hebben het kind verdronken. De nacht ervoor en ook deze nacht had ik nachtmerries waarin ik een kind moest redden die ze probeerden te verdrinken. Het is een strijd tegen de geest van Mengele, de geest van het psychoraat. Ik moest denken aan een oom die eens een kind van de verdrinking had gered en van de ouders van het kind een horloge kreeg.

In de dromenserie van vannacht werd ons nieuwe commentaar van het boek Hosea uitgebracht, wat een Egypto-Judeo commentaar is, omdat het ook gebaseerd is op de veel oudere Egyptische grondtekst. Dit commentaar is grotendeels verzameld uit al eerder gepubliceerd commentaar op Hosea, maar dit keer gebundeld tot een geheel, zodat nu het hele boek Hosea bij elkaar ligt. Uniek van dit commentaar is dus dat het niet alleen de Israelitische grondteksten bespreekt, maar ook de Egyptische grondtekst. Ook wordt het teruggevoerd tot de voortijden en oertijden, waardoor er meerdere lagen in het boek Hosea te zien zijn, en het beter geschikt is voor introspectie. Het boekje is voor zowel predikanten als geinteresseerden. Het doel is dingen recht te zetten die door gebrek aan context en taal-context verkeerd werden geprojecteerd. Het uiteindelijk tot stand komen van dit boekje is een proces van vele jaren geweest. In allerlei opzichten is de aanpak van het boekje uniek, zodat er geen tweede van is te vinden.

De nacht voor de publicatie had ik een droom van een grot in een ijsgebied waar natuurvrouwen leefden, en zij waren als leeuwen. De droom ging over hun holen in dat gebied. Ik wist dat ze zouden komen. En deze nacht waren ze dan gekomen, en er waren overal nieuwe kerken met hele hoge torens. Het boekje is dus gebaseerd op het veel oudere Egyptische christendom en Israelitische christendom, wat een hele andere betekenis had dan wat het westerse christendom vandaag ervan heeft gemaakt. Het westerse christendom is foute boel, allemaal door gebrek aan kennis, zoals Hosea 4:6 zegt :

'Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis. Omdat gij de kennis verworpen hebt, verwerp Ik u, dat gij geen priester meer voor Mij zult zijn; daar gij de wet van uw God vergeten hebt, zal ook Ik uw zonen vergeten.'

De westerse christenen, of het westerse christendom, is een pseudo-geloof en pseudo-wetenschap gebaseerd op het psychoraat die tegen het pastoraat strijdt. Ze waren in rep en roer, in grote paniek, toen de natuurvrouwen waren gekomen. Ik was met een gelijkgestemd gezin in de natuurstad, en we liepen langs het plein, en daar waren de westerse christenen aan het protesteren op een symbolische manier. Het was heel mooi weer. Ze hadden een hele lange blokfluit van vele tientallen meters die maar bleef groeien als de neus van Pinocchio. Ik zei tegen het gezin waarmee ik in de natuurstad was : 'Kijk eens naar die blokfluit.'

In die dromenserie, na de komst van de natuurvrouwen, kwam die chinese vrouw van het psychoraat naar me toe, en nu had ze ineens alle interesse, en ze begon haarzelf uit te kleden voor me, en probeerde me te verleiden (dat is wat boze geesten soms doen). Ze liet me haar vagina zien, en ik keek ernaar en er gleed een rilling door me heen. Het waren twee kleine klompjes vlees, als twee boontjes van vlees, en het zag er heel glibberig uit. Ik zei toen : 'Oh, ik ben helemaal een andere afspraak vergeten, ik moet direct weg, anders krijg ik op m'n kop.' Toen zei ze : 'Ja, ik moet eigenlijk ook weg.' Ik moest denken aan een bepaalde personage uit het boek des levens in het eeuwig evangelie, wat ook besproken wordt in het commentaar op Hosea :

'En enkele van de vrouwen die nog overwaren ontdeden zichzelf van kleding, en trachtten de Heere te verleiden, maar het vuur van de Heere kwam in grote verbolgenheid over hen, en hun ogen smolten in hun kassen weg. En de laatste vrouw die over was was genaamd de koningin der haaien, en zij was als een skelet, en ook werd zij heks genoemd. En zij vroeg de Heere om toegang, en haar macht was zo groot dat zij ware het mogelijk de Heere zou kunnen verslinden, maar door Zijn beker kon zij het niet, en moest zij op afstand blijven. En zelfs de verheerlijkte engelen durfden haar naam niet uit te spreken, en brachten geen oordeel over haar uit. Zij hielden hun mond, terwijl de Heere het boek des levens nam, wat in een zwaard veranderde. En zo had de Heere een gevecht met haar wat duizend dagen en nachten duurde.'

(boek des levens, 2:7-8)

Daarna moest zij de zielen die ze had opgeslokt uitspuwen. Daarom moeten wij wel verder sleutelen aan het westerse christendom, omdat ze zoveel zielen opgesloten hebben. Het was een grote dag. Het was mooi weer in de natuurstad, met natuurkerken torenshoog. Er was een grote poort in de

onderwereld geopend, maar nog steeds was ik in de dromenserie bezig een kind te redden van de verdrinkingsdood. De strijd gaat dus door.

Slaap is een beeld van het minderen, het hongeren, van het kruis, waardoor hemelse dromen worden opgewekt. Slaap op zich doet het niet, omdat het slechts een beeld is, maar de mens moet dus minderen en hongeren, ook overdags, opdat het opium van de natuur wordt opgewekt, de dagdromen, de hongerdromen dus, wat in de dromenserie 'hongeraten' genoemd, wat je kunt vergelijken met honingraten. In de vur worden de natuurkerken, of droomkerken 'opiums' genoemd. Het is een geestelijk opium wat opgewekt wordt in de strijd tegen het materialisme, tegen het psychoraat. Het psychoraat is een mensenhandel, een handel in zielen. Hiertoe is het regressieve pastoraat uitgezonden. De paradijs aarde is gebouwd vanuit de hongeraten. Ik werd wakker met een honingzoete mond.

De vur zegt in boek 32:4 :
Ze hebben me stijf gestoken met angels, lief, maar 'k draag nu de honing van het kruis, naar jou toe stromende.

Boek 47 zegt :

18. Ik zag mezelf rondzwerven over zeeen, in een papieren boot, zonder klederen, alleen met een paar witte strepen over me heen, tezamen met rozen en oude bladzijden van oude boeken om me te bedekken. Mijn wapen begeleidde mij, terwijl ik de haaien opvoedde.

19. Boeken begonnen open te gaan, hun honing verspreidende, sprekende over werelden van verboden dieren en werelden van verboden bloemen en planten.

20. De bladzijden van een oud piraten boek schijnen zijn hoofd niet meer te bereiken. De enige herinnering die hij had van dit boek was de zwarte lap.

In dit paleis van het falen ligt een steen die jij kunt gooien.

21. Zij waren de slaven van valse scholen en valse woordenboeken,

Zij waren de criminelen van de oude kerken, gezegeld door de verjaardagen.

Hier leven kannibalen, die tempels hebben.

Boek 84 zegt :

Tranen druipen snel, na al die diepe wonden,
Een hart vol honingtranen
Je hebt Vur genezing gebracht,
Je draagt droefheid van binnen, als de honing van een lange nacht

Over een zee van tranen,
Over een rivier van bloed,

Je hebt het bos bereikt,

In die donkere nacht,

Voetstappen in het zand,

Bloeden de hele nacht,

Je betaalt een hoge prijs,

Tot de morgen zul je alles dragen

In een brandende nacht, vertoont zich het zachte strand,

Een bloedende morgen tot een bloemenveld

Honing na een wilde nacht

Boek 26 :

Ze hebben gestoken,
En nu is alles zacht als honing.
Ik had geen andere keus,
Ik kon niet meer terug.

Het vuur komt terug om te knagen,
Maar de honing blust het vuur

Boek 7 :

'Kom vlucht met mij. De dagen van de honger hebben honing voortgebracht. Kom waar zoete waarheid dwaalt, in 't hart van de diepte. Kom, haar armen wijdgespreid, als zoete honing op haar dekens, als open boeken rijzen zij, van het woord op haar tong. Kom, grotere diepte is zij, door daken heen breekt zij, om de kinderen naar huis te brengen.

Door bloemen heen, de waat'ren van grote diepte, boeken van honing openen zich voor u, om hen allen thuis te brengen.

De honing van de diepte, haar raad is op u.
Zij bracht honger op een schaal om honing te doen rijpen.'

hoofdstuk 23 de eekhoorn : verzamelaar en verzendelaar van de dingen die boven zijn

De wereld is een absurdocratie. De grootste misdaden worden met het grootste gemak goedgepraat, schoongepraat op de aarde, maar in de hogere natuur kan dat niet. Op de paradijs aarde zullen de machines zeggen : 'Maar wacht eens even …' Met hun kaartjes komen ze er niet doorheen, want hun kaartjes zijn vals. Er is een groot verschil tussen economisch en ergonomisch. De vleselijke mens probeert alles economisch te verklaren, terwijl de geestelijke mens altijd kijkt of iets ergonomisch is. Ergonomie is de nuttigheids wetenschap, of iets veilig is, of het goed is en gezond voor zowel het grotere geheel van mensen, dieren en de natuur.

In het bijbelcommentaar van Johann Lange in de jaren 1800 waar meerdere schrijvers en vertalers bij betrokken waren werd er gesproken over de schepping waarin ook een geestelijke mensheid geschapen werd. Er is dus ook nog een andere mensheid, en die mensheid zoekt de dingen die boven zijn. Ik heb er weleens dromen over, over die geestelijke mensheid, en wij komen dan ook uit een geestelijk gezin. Soms droom ik over een Egyptologisch gezin, een dieper gezin, zoals ook een paar dagen geleden. We waren met het gezin in een hemelse auto om te ontsnappen uit de wereld van het psychoraat. Het gezin was dus een gezin van het pastoraat, wat dus een wereld van verschil is. De hemelse auto was van de natuur, geheel natuurvriendelijk, en kon vliegen. Mijn Egyptologische, geestelijke vader van dat gezin zat achter het stuur, en de auto steeg maar heel langzaam op, en ging door een buurt heen, waar een man bij zijn tuin liep, een wat oudere man, en we gingen recht op die man af. Die man werd toen door de auto geraakt, maar hij ging niet eens plat. Hij liep gewoon door naar zijn tuin en ging in zijn tuin werken alsof er niet veel was gebeurd.

De wereld is economisch, maar de paradijs aarde is ergonomisch. We moeten ons dus niet afvragen of iets economisch verantwoord is, maar ergonomisch. Vannacht had ik een droom dat ik ook uit een stad probeerde te ontsnappen. Ik was bezig mijn tas op orde te maken, maar er ging iets van de tas kapot, en ik werd uitgelachen. Ik was in een busje met anderen, maar ik realiseerde me dat ik niet bij het busje hoorde, en ik liep weg met de kapotte tas. Ik ben toen het bos ingerend, en op de weg uit het bos was er toen een enorme hondswolf, echt een reusachtig beest. Hij stond middenop de weg, en ik moest er langs. Toen ik er langsliep zag ik ineens veel meer wolven, en er kwam ineens een enorme storm opzetten die mij het bos inzoog, insleurde. Toen ik wakker werd moest ik denken aan Anubis en aan de ergonomie. Ik had ook vannacht een droom dat het ouderlijk huis veel groter was, van het geestelijke, egyptologische gezin, en Nephthys was mijn moeder, en er lag een Donald Duck boekje van Knabbel en Babbel. Knabbel en Babbel zijn eekhoorntjes, als verzamelaars van noten om zo hun leven te bouwen. Wij mogen ook verzamelaars zijn van de dingen van boven, van de paradijs aarde.

Hebben we alles wat we nodig hebben ? Zijn we ergonomisch in de zin dat het goed, veilig en gezond is voor het grotere geheel en niet slechts voor onszelf ? Zijn wij ergonomisch of egoïstisch ? De ergonomie richt zich altijd op het hogere collectieve goed, terwijl de egoïsten en opportunisten van de lagere aarde alleen maar aan zichzelf denken en aan geld, en zo de grootst mogelijke medische misdaden goedpraten. Let op, deze criminelen, deze moordenaars, deze handelaren in organen, gaan gemaskerd als chirurgen. Ze zijn op zoek in je lichaam naar geld en macht.

Verzamel je noten, maar ….

Er zijn dus een heleboel voorwaarden aan verbonden,
het moet wel ergonomisch zijn, goed voor het grotere geheel, goed voor de langere termijn.
De eekhoorn is een beeld voor op lange termijn denken …
Dat is een totem die we in onze zak mogen steken …
Het is een totem die ons leidt en beveiligd …
Want als we de natuur ingaan dan moeten we ons wel laten onderwijzen door de wezens van de natuur … Er zijn namelijk ook in de natuur vele gevaren …

Nephthys is het principe voorgesteld als een moeder die altijd weer dieper leidt, altijd weer door dingen heenprikt, altijd weer dieper kijkt. Ze bedonderd ons niet zoals de aardse moeders die altijd maar weer het vlees van hun kind verwennen voor de economie. In mijn droom was het dromerig, met vele laagjes waardoor ik heen kon kijken. Ik was niet opgesloten in de materie, maar ik was met Nephthys. De aarde bedonderd zichzelf, maar Nephthys zondert af, en doet de mens sterven aan de lagere natuur. Zij is de zus van Isis. Toen Osiris in stukken gescheurd was en in heel Egypte was verspreid hielp zij Isis om die stukken weer te verzamelen, als beeld van de eekhoorn die noten verzameld. Het zijn allemaal stukken van onszelf die door deze wereld zijn afgescheurd, en die mogen we weer verzamelen. Je mag weer jezelf worden, niet wat anderen van je hebben gemaakt. Natuurlijk gaat het dan om je hogere zelf, je natuur zelf, zoals je waarlijk geschapen bent in het paradijs.

Het vleselijke beschuldigd het geestelijke altijd maar weer, probeert het altijd weer in zijn domme hokjes te stoppen, probeert het geestelijke altijd weer te verscheuren, allemaal voor de economie, allemaal voor egoïsme. Dat was gebeurd met Osiris, waar later de Jezus verhalen ook uit voortkwamen, en de verscheurde mantel van Jozef, zijn dromenkleed. Misschien zijn je dromen verscheurd, en voel je dat ook heel duidelijk, maar daarom is de eekhoorn tot je gezonden. Wees een verzamelaar van de dingen die boven zijn. In de ergonomie is de eekhoorn dus niet alleen een verzamelaar, maar een verzender, een verzendelaar, als een zendeling. Verzamel dus ook voor anderen.

hoofdstuk 24 de taal van het kruis

De jongen stond daar zonder hetzelfde te geloven,
en daarom wilden zij zijn leven doven,
Ze gooiden hem in de gevangenis voor altijd,
Het kon hen niet schelen, ze waren zonder medelij en spijt

Ik dacht toen aan wat de wereld is geworden,
Een dier heeft ogen, neus en mond,
en toch gaat het aan het lont

Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
in dit dal van tranen

Ik wilde hier niet meer wezen, en ging toen naar het bos,
Daar stond een jongen met een blokfluit zomaar op het mos

Een paar dagen geleden had ik een droom over Noord-Koreaanse officieren die een hotelketen hadden, maar het was eigenlijk een gevangenis. Ik had een sleutel ontdekt om ermee te ontsnappen en stond er nu naast. Ze stonden dichtbij me maar konden me niet zien, en maakten zich druk over het feit dat hun sloten gekraakt waren. Noord-Korea staat voor een spraak dictatuur. Je moet precies datgene zeggen wat zij willen horen, want anders …

Laat niemand zichzelf voor de gek houden : Deze gehele wereld is één groot Noord-Korea. Maar er is een weg doorheen en een weg eruit.

Hoe kom je dan tot de bron, en hoe communiceer je met de bron ? Een letterlijke, concrete weg is nooit het antwoord geweest, want het leidt alleen maar tot overmatige drama. De weg is abstract. Je kunt bidden, maar soms is het gewoon zo dat je alleen maar tot jezelf spreekt, en voor wat ? Gaat het dan allemaal om een grote schep met woorden ? Is dat de ware communicatie ? Is dat de levensbron ? Als je het te letterlijk en concreet maakt, te direct, dan ben je eigenlijk nog gewoon een gevangene van Noord-Korea, hoe zeer je ook jezelf probeert in te prenten dat het een luxe hotel is hier in het rijke westen. Moet je dan mooie woorden gebruiken als je contact maakt met de levensbron, of heeft de levensbron meer aan de verzuchtingen van het hart, en kent de levensbron die verzuchtingen ? Alle concrete en letterlijke talen van de mens stuiten kapot op de levensbron, maar de levensbron spreekt de taal van het kruis, van het lijden. Waarom is dat ? Omdat het lijden gevoeligheid is, en de levensbron is gevoelig.

De taal van het kruis, van het lijden, gaat diep genoeg om zo ook de vrucht van het kruis voort te brengen en het sieraad van het kruis. In deze verzuchtingen mag je tot de levensbron komen, die zowel in jezelf zit als buiten jezelf, want de levensbron is ook gestolen. Daarvoor moet je dus op ontdekkingstocht. De levensbron is gestolen en er is iets anders van gemaakt. Je kan dus denken : 'Ja, alles gaat om de hogere kennis, dus daar heb ik geen mensen voor nodig, en geen culturen en geen religies,' maar dat is dan wel te gemakkelijk gedacht, want de kennis is gestolen en verdraaid. Daarom gaat het om de exegetische kennis, de uitlegkunde, het terugdraaien, want in de diepte van het gestolene en het verdraaide ligt de waarheid verborgen, de waarde ervan. Daarom bespreken wij het, en het is niet zeker niet voor luie mensen. De exegetische kennis draait dus om alles heen om het verlorene, gestolene en verdraaide erin op te diepen. Dat is wat het aanboren van de bron betekent. Dat we naar de wildernis moeten is dus beeldspraak, want we moeten juist ook boren in de stad om de wildernis op te diepen waarin het verborgen ligt. Het gaat dus niet zo vroom worden dat je helemaal nooit meer een mens ziet, en het helemaal nooit meer over de menselijke religies en culturen hebt, want het pad gaat hier dwars doorheen. Er valt een heleboel in op te vissen.

Pinksteren bij de Israelieten is een oogstfeest en feest van de ontvangst van de hemelse leerregels die Mozes ontving, en bij de christenen is het Pinksterfeest het ontvangen van de hemelse leiding, het hemelse geestelijke. Beiden zijn belangrijk. Omdat er altijd twee stromingen waren, zowel een letterlijke als een symbolische, moesten de profeten optreden. De profeten na Mozes hadden soms kritiek op wat hij en zijn volgelingen verkondigden. Ook hielden ze soms afzijdig en hielden ze wijselijk hun mond, zoals Amos spreekt in 5:13 : 'Daarom zwijgt de verstandige in die tijd, want het is een boze tijd.' Amos betekent het doorsteken, een beeld van de leegte, de stilte, zoals bij het zevende zegel. Dit betekent ook het 'doorsteken van de oren opdat de mens de hemel hoort.' Zo is het feest van Amos het ontvangen van het hemelse oor, van luistervermogen.

In de Egyptologie, in het zevende uur van het boek van de openingen, zien we soortgelijke taferelen van een oogstfeest en het ontvangen van de veer van onderscheidingsvermogen. Al met al gaat het pinksterfeest diep, want men spreekt dan in vreemde talen, en men zet zichzelf niet neer bij het ogenschijnlijke. Men is niet gelijkvormig aan de wereld, maar weeft er omheen, om het verlorene en verborgene op te diepen, dat van lang geleden. De bron, de levensbron, is van een vreemde taal. Durven wij in vreemde talen te spreken om contact te maken met de levensbron ? Allereerst moeten we daarvoor de stilte in gaan, en het hemelse oor tot die vreemde talen te ontvangen. Het is niet zomaar een taal maar een taal van onderscheiding, want daar stond de veer voor in de Egyptologie, boven alles uitstijgen door het eerst dieper te omcirkelen, want het geheim ligt erin verborgen. Het is niet de bedoeling dat we met ons hoofd in de wolken gaan lopen. Het is een beeld ergens van. Amos sprak van een grote worsteling, als Jakob op Pniël. Het is een taal van het grondig toetsen, grondig ziften.

Amos 5 is hier heel duidelijk in :

14 Zoekt het goede en niet het kwade, opdat gij leeft.
15 Haat het kwade en hebt het goede lief.

Maar dan moeten we eerst weten wat goed en kwaad is, en daarom hebben we een hemels onderscheidingsvermogen nodig, een hemels oor, en een verlustiging om het hemels woord te kennen zoals in psalm 1. Als we volharden in het luisteren, in het onderzoeken, dan zullen we zijn als een boom geplant aan levensstromen. Dit is ook hoe het boek Amos eindigt, met deze belofte :

Amos 9

13 Zie, de dagen komen, luidt het hemelse woord, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de druiventreder bij hem die het zaad strooit.
14 boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten.
15 Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de Here, uw God.

Wij moeten dus in vele talen kunnen spreken, opdat wij in dit proces geen schakels missen. Wat voor geheimen liggen er in Israel ? Heel het boek Amos laat ons dus zien hoe we psalm 1 in vervulling kunnen laten gaan. Hier liggen grote geheimen van Israel in verborgen. Er is een geestelijk Israel en een vleselijk Israel, zoals er ook een geestelijke mensheid is en een vleselijke mensheid.

Een jongen met zijn blokfluit, diep in het bos.
Ken je het spel van Nephthys ? Het spel van diep – dieper – diepst ?
De jongen heette Amos.
Ik volgde hem toen, en hij liet me een gat in de grond zien.
Daar zijn we toen door naar binnen gegaan.
Nephys is de ziel in het Israelitisch.
Ken je de talen van de ziel ?
Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
in dit dal van tranen

Hij leidde mij toen naar een bron, en het was een bron waarin je wedergeboren kon worden.
Hij zei toen : Word wedergeboren in de bron, maar laat de bron ook wedergeboren worden in jou.
Het werkt dus aan twee kanten. Zoals we ook aan de wereld moeten sterven, en de wereld aan ons.

Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
Hoe ziek is de mens,
in dit dal van tranen

hoofdstuk 25 de opname van hosea

De religies horen bij elkaar, leggen elkaar uit. We kennen allemaal het voorbeeld van de blinde mannen en de olifant. Ze voelden allemaal een ander deel van de olifant en toch was het dezelfde olifant.

Wat heeft de bhagavad gita uit india gemeen met de psalmen uit israel ? De bhagavad gita betekent het lied van god of het lied van de heer. Het loopt aan elkaar parallel.

psalm 1:1
Welzalig de man die niet wandelt
in de raad der goddelozen,
die niet staat op de weg der zondaars,
noch zit in de kring der spotters;

bhagavad gita 1:1
Dhrtarastra zei: O Sanjaya, wat deden mijn zonen en de zonen van Pandu toen ze vol strijdlust bijeen waren gekomen in de bedevaartplaats Kuruksetra ?

Er is een oorlog tussen de zonde en het geestelijke. De zonde heeft een vernietigingslust naar het geestelijke toe. Als het geestelijke geen verlangen heeft om te strijden tegen de zonde, dan zou afscheiding van zonde niet mogelijk zijn. Symbolisch gezien is psalm 1:1 een strijdgodin. De mens kan alleen tot de strijdgodin komen als de mens een verlangen naar de geestelijke oorlog heeft en een walging heeft naar de vleselijke oorlog. Amos 5 is er heel duidelijk in : Amos 5 is hier heel duidelijk in :

14 Zoekt het goede en niet het kwade, opdat gij leeft.
15 Haat het kwade en hebt het goede lief.

Op mijn tweede theologische opleiding in Lunteren waren we een keer met praktijk in Assen waar ik een preek hield. Ik kan het me nog herinneren als de dag van gisteren. Ik had het erover dat als we vanuit de hemel willen leven dan moeten we onze stekker pluggen in de hemel. Zij die door het vlees leven stoppen hun stekker in een varkensneus. Maar wat we hierboven zien is dan daadwerkelijk de stekker in het stopcontact van de hemel stoppen. De psalmen worden juist geactiveerd als we de dichterlijke verzen van india tot hen brengen. Zolang dat niet gebeurd dan zit de stekker nog gewoon in de varkensneus van achterlijke onwetendheid.

psalm 1:2
maar aan de hemelse leer en richting zijn welgevallen heeft,
en diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.

BG 1:2
Toen Koning Duryodhana de troepenmacht van de zoons van Pându in slagorde zag, ging hij op zijn krijgsleraar toe en sprak de woorden

De mens heeft onderwijs nodig om het onderscheiden en afscheiden van de zonde goed te laten verlopen. De mens moet het verschil kennen tussen goed en kwaad, en daarom tot zijn leraar gaan hierin. De mens moet zich onderwerpen aan het hogere, en goed het verschil kennen tussen hoog en laag. Zij die hun intelligentie niet oefenen komen bedrogen uit. Zij die genoegen nemen met hun huidige peil van intelligentie en kennis komen ook bedrogen uit.

psalm 1:3
Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd,
welks loof niet verwelkt;
– al wat hij onderneemt, gelukt.

BG 1:3
O meester, kijk die reusachtige krijgsmacht van Pandu's zonen eens aan, zoals uw schrandere leerling, de zoon van Drupada, haar heeft opgesteld

De boom is een beeld van verdieping. Het graaft ook in onbekend, verborgen terrein, onder de grond. Het maakt contact met het vreemde. De boom is een beeld van context. Als wij in het hemelse soldaat zijn dan moeten we het hemelse leger kennen, de grotere context van de geestelijke

oorlogsvoering. Dit is een literaire oorlogsvoering, een metafoor voor de studie. De mens moet dus niet zomaar oorlog voeren, maar ontwaken. De echte oorlog is tegen de eigen onwetendheid.

psalm 1:4
Niet alzo de goddelozen:
die toch zijn als kaf dat de wind verstrooit.

BG 1:4
Er zijn in dit leger veel heldhaftige boogschutters, die niet onderdoen voor Bhuna en Arjuna; en er zijn ook grote krijgslieden, zoals Yuyudhana, Virata en Drupada.

De boog is een teken van strijd op afstand. De vijand is een plakmacht, als kaf aan koren, maar de mens moet allereerst afstand doen, zich terugtrekken, om zo de boog op te pakken en visie te hebben. Al het plakkende kaf zal verstrooid worden. De grootste vijand is onwetendheid, de onwil om te weten, die in de mens zelf zit. Deze plakt zich vast een maar een heel klein gedeelte kennis, en verabsoluteerd die kennis dan, gebruikt die kennis als drugs. Het heeft geen context. Het staart zich helemaal blind op iets en raakt ermee geobsedeerd en heeft nergens anders meer oog voor. De mens moet leren een boogschutter te worden, op afstand te leren strijden, nomadisch verder trekkend, op zoek naar de hogere contexten.

psalm 1:5
Daarom houden de goddelozen geen stand in het gericht,
noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen,

BG 1:5
Dhrishthaketu, Cekitana, Kasiraja, de ontwaakte, en ook de zeer machtige Purujit, Kuntibhoja and S'aibya zijn er daar, allen hebbende grote meesterlijkheid.

Spreuken 5:22 zegt : 'Plannen mislukken bij gebrek aan overleg, maar door de veelheid van raadgevers komt iets tot stand.' Monotheïsme is een metafoor voor één van zin zijn, maar polytheïsme, oftewel veelgodendom, brengt het ten uitvoer, omdat dit de mechaniek van de hemel verkondigt, de delen die met elkaar samenwerken, oftewel het gehele stelsel aan principes. Die moeten we dus kennen, en daarvan zijn de metaforen te vinden in de omliggende religies. Als je van het ene een afgod maakt en de verschillende delen ervan niet meer ziet, dan gaat het fout.
psalm 1:6
want de Here kent de weg der rechtvaardigen,
maar de weg der goddelozen vergaat.

BG 1:6
Daar zijn de geweldenaar Yudhämanyu, Uttamaujä van groot onderscheidingsvermogen, de zoon van Subhadrä, en de zoons van Draupadi. Al deze strijders zijn grote strijdwagenvechters.

Op de hemelse strijdwagens komen betekent dus dat je je paarden kent, en je wagen als beeld van de hemelse mechaniek en wisselwerking tussen de afzonderlijke delen. God kent dit, en wij moeten dat ook kennen, wat inhoudt dat het een pad is, en dat er hierin ook verschillende seizoenen zijn. Hierin komt het aan op onderscheidingsvermogen. Zijn wij op de hemelse strijdwagens of lopen wij

alleen maar in ons eentje rond ? Beiden is belangrijk. Hierin behoort dus een balans te zijn. Als we alleen maar op de strijdwagens zijn en ons niet oefenen in het zijn van een eenling, dan zal ook de strijdwagen omvallen. De hemelse kudde dienen we te kennen, maar algehele kudde mentaliteit is fataal.

Psalm 2:1
Waarom woelen de volken
en zinnen de natiën op ijdelheid?

BG 2:1
Safijaya zei: Toen Hij Arjuna, vol medelijden en met tranen van verdriet in de ogen, zo zag zitten, sprak de doder van Madhu de volgende woorden

Medelijden met het vleselijke in de oorlog tussen de zonde en het geestelijke, kan fataal zijn. Medelijden en medestrijden met het hogere geestelijke is belangrijk, maar het verschil is niet altijd makkelijk op te merken, en daarom moet de mens onderscheidingsvermogen oefenen. Het medelijden hebben met het vleselijke wat is uitgezonden tot de mens om de mens te vernietigen is verraad, en ijdelheid, en van het vleselijke zelf. De opdracht is niet om medelijden te hebben met het vleselijke, maar om het vlees te kruisigen, te doden. Medelijden met de zonde vormt een strik en is de weg des verderfs. Het vleselijke is de valse identiteit van de mens. De mens moet tot de ware identiteit komen, tot ware zelfverwezenlijking om in goede verhouding tot de bron te komen staan. De mens dient hierin een goed begrip te krijgen.

Psalm 2:2
De koningen der aarde scharen zich in slagorde
en de machthebbers spannen samen
tegen de Here en zijn gezalfde:

BG 2:2
De Allerhoogste Heer zei: 'Waarom ben je zo onzuiver in je weeklagen in dit uur van crisis? Dit past niet bij hen die de hogere waarden kennen, want het leidt niet tot de paradijs aarde, en is de oorzaak van schande, o Arjuna.

Als we tegen de zonde strijden moeten we ervoor zorgen niet in onze hoogmoed juist met de zonde mee te strijden tegen het hogere geestelijke.

Psalm 2:3
Laat ons hun banden verscheuren
en hun touwen van ons werpen

BG 2:3
Laat je niet gaan in dit onvermogen, o zoon van Pritha, deze lafhartigheid past je niet - geef het op en sta op, om de zonde te bestraffen.

Als de mens terugverlangt naar de vleespotten dan wil de mens de profetische banden met het hogere verbreken, en zo strijdt de mens aan de kant van de vijand mee als verrader. Ze willen het kruis niet, en het touw niet. Als de mens te liberaal wil zijn dan is dat op zich weer een gebondenheid.

Psalm 2:4
Die in de hemel zetelt, lacht;
de Here spot met hen.
BG 2:4
Mijn Heer, doder van Madhu en vernietiger van de vijand, hoe kan ik, wanneer de strijd woedt, een pijl afschieten op Bhishma en Drona, die ik eerbied verschuldigd ben?

Verderop in het hoofdstuk krijgt hij als antwoord dat de levende ziel niet kan doden en niet gedood kan worden. Het zijn namelijk slechts metaforen.

De BG uit India is dus heel adaptable. Laat India nooit teveel op zichzelf staan, want anders wordt het al snel new age. Je moet het leren toepassen op andere culturen. De BG is een grote sleutel tot andere teksten. Je kunt het dus op de psalmen toepassen, maar ook bijvoorbeeld op Hosea :

Hosea 1:1
Het woord des Heren, dat tot Hosea, de zoon van Beëri, kwam, in de dagen van Uzzia, Jotam, Achaz en Jechizkia, koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, de zoon van Joas, koning van Israël.

BG 1:1
Dhrtarastra zei: O Sanjaya, wat deden mijn zonen en de zonen van Pandu toen ze vol strijdlust bijeen waren gekomen in de bedevaartplaats Kuruksetra ?

De naam van Hosea betekent al 'hij die op het strijdveld wordt opgenomen'. Door het verlangen naar de hemelse oorlogsvoering, oftewel de hemelse studie, komt de mens tot de betekenis van die metafoor. Nooit sterft een mens daadwerkelijk, nooit doodt hij, en nooit wordt hij gedood, want het zijn metaforen van begrip en verandering. Iemand gaat dus nooit letterlijk dood, maar komt gewoon in een andere vorm, een andere dimensie. Als Hosea op het strijdveld wordt opgenomen komt hij dus tot de ware betekenis. Ware strijdlust is dus verlangen naar betekenis en waarde, naar nut, wat dus de ergonomie is. Ergonomisch leven, in plaats van economisch. De ergonomie is de hemelse economie.

Hosea 1:2
De Here zeide tot Hosea: Ga heen, accepteer een ontuchtige vrouw en kinderen uit een ontuchtige geboren, want het land wendt zich in schandelijke ontucht van de Here af.

BG 1:2
Toen Koning Duryodhana de troepenmacht van de zoons van Pandu in slagorde zag, ging hij op zijn krijgsleraar toe en sprak de woorden

Gomer, de vrouw van Hosea, betekende ook volkomenheid, in de zin dat Hosea ervan moest leren. Hosea is dus een dualistisch boek. De mens kan leren van het kruis en ontucht kan ook een metafoor zijn van het vreemde, van mengen, oftewel het exotische. Monogamie is een beeld van het ene, en polygamie bespreekt de afzonderlijke delen van het vreemde. Dat de mens meerdere verhoudingen had in het OT is hiervan een beeld. Gomer kan dus ook een beeld zijn van een andere religie of cultuur, vreemd aan die van Hosea, opdat Hosea werd opgenomen tot een hogere context, wat ook de naambetekenis is van de vader van Gomer. De eerste zoon van Hosea en Gomer had als betekenis : 'het gebied uitbreiden. Het zijn allemaal nomadische namen, zoals de vader van Hosea een naam had die betekende : 'het opgraven van een bron.' In deze zin was Gomer een strijdgodin, of strijdgodinnen, door wie Hosea werd ingewijd in de hogere geestelijke oorlogsvoering.

Hosea 1:3
Toen ging hij heen en huwde Gomer, de dochter van Diblaïm, en zij werd zwanger en baarde hem een zoon.

BG 1:3
O meester, kijk die reusachtige krijgsmacht van Pandu's zonen eens aan, zoals uw schrandere leerling, de zoon van Drupada, haar heeft opgesteld

Zo werd Hosea als een germaan opgenomen door de walkuren omdat hij een harde dood stierf als zelfoffer, om zo te gaan tot een voor hem vreemd en onbekend hemels leger.

Hosea 1:4
De Here zeide tot hem: Noem hem Jizreël, want het zal niet lang meer duren of Ik zal de bloedschuld van Jizreël bezoeken aan Jehu’s huis, en een einde maken aan het koninkrijk van het huis Israëls.

BG 1:4
Er zijn in dit leger veel heldhaftige boogschutters, die niet onderdoen voor Bhuna en Arjuna; en er zijn ook grote krijgslieden, zoals Yuyudhana, Virata en Drupada.

Het eerste kind van Hosea en Gomer was dus een teken van oorlog, van oorlogsverklaring, maar toch nog op een zekere afstand, als een boogschutter. Het is een oorlogsaankondiging, en er zou een bepaalde tijd overheen gaan om het uit te werken.

Hosea 1:5
Te dien dage zal het geschieden, dat Ik Israëls boog verbreken zal in het dal van Jizreël.

BG 1:5
Dhrishthaketu, Cekitana, Kasiraja, de ontwaakte, en ook de zeer machtige Purujit, Kuntibhoja and S'aibya zijn er daar, allen hebbende grote meesterlijkheid.

De vleselijke boog moet verbroken worden, zodat de mens de hemelse boog kan ontvangen, wat een ontwaking is voor de mens. De lagere vleselijke mens moet gaan slapen, en de hogere geestelijke mens moet ontwaken en de lagere mens afdoen. Deze hemelse boog moet dan wel geoefend worden, anders zal de mens weer in slaap vallen.

Hosea 1:6
Zij werd wederom zwanger en baarde een dochter; Hij zeide tot hem: Noem haar Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer over het huis Israëls ontfermen, dat Ik hun iets vergeven zou.

BG 1:6
Daar zijn de geweldenaar Yudhämanyu, Uttamaujä van groot onderscheidingsvermogen, de zoon van Subhadrä, en de zoons van Draupadi. Al deze strijders zijn grote strijdwagenvechters.

We moeten het zondige leven verwerpen, en er niet meer toe wederkeren, maar alles achter ons laten. Zo worden wij opgenomen op de strijdwagens van de walkuren. Met groot geweld betekent metaforisch dat we er werk van hebben gemaakt in volharding en niet zomaar met de hand hebben gewoven.

Hosea 1:7
Doch over het huis van Juda zal Ik mij ontfermen, en hen verlossen als de Here, hun God. Maar Ik zal hen niet verlossen door boog of zwaard of oorlogstuig, door paarden of door ruiters.

BG 1:7
En verder, zie eens al die bevelhebbers die zich aan onze zijde geschaard hebben, o beste van allegeestelijke gidsen. De leiders van mijn leger. Ik zal u hun namen noemen.

Er komen geen letterlijke wapens aan te pas, want het is zinnebeeldig, en de mens moet gaan voor het beste en hoogste, de hemelse indelingen. De mens moet de hoogste principes kennen waar alles aan getest kan worden.

Hosea 1:8
Nadat zij Lo-Ruchama gespeend had, werd zij zwanger en baarde een zoon.

BG 1:8
Er zijn mannen onder als uzelf, Bhisma, Karna, Krpa, Asvatthämä, Vikarna, en de zoon van Somadatta, Bhurisravä, die altijd zegevieren in de strijd.

Dat wil niet zeggen dat ze letterlijk altijd winnen, maar geestelijk zullen ze altijd vruchtdragen. Het is het pad van het kruis en de andere wang toekeren, zoals Hosea ook deed naar Gomer. Hij kende de hogere weg. Dit was voor hem de weg van wedergeboorte tot de godin.

Hosea 1:9
Toen zeide Hij: Noem hem Lo-Ammi, want gij zijt mijn volk niet en Ik zal de uwe niet zijn.

BG 1:9
En er zijn nog vele andere helden die hun leven voor mij willen offeren. Ze zijn allen goed uitgerust met allerlei wapens en ze zijn allen bedreven in de krijgskunst.

Wij moeten loskomen van het vleselijke volk, de vleselijke mensheid, volledig loskomen, want zij zijn ons volk niet. Dat gaat om een wedergeboorte van ons innerlijk kind die loskomt van vleselijke

banden. Dit kan alleen door een volledig en volkomen (gomer) zelfoffer, zoals ook leviticus stelt dat het offer volkomen moet zijn. Daartoe kwam Hosea dus tot Gomer, als een beeld van die volkomenheid, want een beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Wij moeten volledig kiezen om volledig uitverkoren te zijn. Anders is er geen beweging mogelijk en verstenen we. Een klein lekje doet uiteindelijk het hele schip zinken. Dit is de tragiek van hen die het niet zo nauw nemen met het leven, maar uiteindelijk zijn zij beelden van de vleselijkheid, de onwetendheid. Als er iets fout is gegaan kan de mens het altijd beter doen, om zo tot hoger begrip te komen. Niets is wat het is, want op hogere niveau's zijn er hele andere perspectieven.

Hosea 1:10
Eens echter zullen de kinderen Israëls talrijk wezen als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen is. En ter plaatse waar tot hen gezegd wordt: Gij zijt mijn volk niet – zullen zij genoemd worden kinderen van de levende God.

BG 1:10
Onze kracht is onmetelijk, volmaakt beschermd als we zijn door grootvader Bhîshma, maar slechts beperkt is al deze kracht bij de Pândava's zo zorgvuldig beschermd door Bhîma.

Onderscheiding is de ware kracht. Dit zijn processen die zich binnen ieder mens afspelen, en de mens moet leren dit te balanceren door van het persoonlijke tot het principiële te gaan.

Hosea 1:11
Dan zullen de kinderen van Juda en de kinderen van Israël zich bijeenscharen, één hoofd over zich stellen, en optrekken uit het land; want groot zal de dag van Jizreël zijn.

BG 1:11
Laat daarom allen in hun rangen en gelederen standvastig op hun post staan, volgens hun indeling; en allen tezamen rondom Bhishma.

Metaforisch gezien gaat dit over dat de mens zijn bijzaken zal verlaten en zal optrekken naar de hoofdzaken, naar de prioriteiten, om profetisch geleid te worden en niet vleselijk, want het vleselijke verdraaid altijd alles.

hoofdstuk 26 de sanskrite wortels van de islam

Stel je voor : Een nieuwe Suske en Wiske. Dit keer gaan ze op onderzoek uit in de islam, helemaal in het midden oosten. De islam tikt als een tijdbom en bedreigt het voortbestaan van de aarde omdat er nog een onopgelost raadsel is, wat Suske en Wiske moeten oplossen in een race tegen de klok. Daarvoor moeten ze terug in de tijd naar India om de verborgen sanskrite wortels van de

koran te ontdekken en ontcijferen. Zouden ze erin slagen ? Natuurlijk raken ze slaags met gemene boeven en vagebonden op hun tocht.

Vannacht werd ik bezocht door de engel van Australië. Hij kwam tot mij in een storm en met een heleboel geroep en echo's. Hij was in gevecht met een corrupt geworden deel van de islam, oftewel fanatici. Er is nog een missing link. Indonesië, wat een moslim land is, ligt tussen Australië en India in. Er moest weer een brug komen tussen India en de islam, want in India liggen namelijk de verborgen sanskrite wortels van de koran.

De religies horen bij elkaar, leggen elkaar uit. We kennen allemaal het voorbeeld van de blinde mannen en de olifant. Ze voelden allemaal een ander deel van de olifant en toch was het dezelfde olifant.

Religie is dus heel adaptable, toepasbaar. Laat een religie nooit teveel op zichzelf staan, want anders wordt het al snel corrupt en new age. Je moet het leren toepassen op andere culturen. De ene religie is een grote sleutel tot andere teksten van andere religies. Zo is dat ook met de islam. De islam moet herleid worden tot zijn sanskrite wortels in India.

Boek 1 in de koran is de opening, fatihah. Dit kan op twee manieren herleid worden namelijk door de woordklank en door de woordbetekenis.

Het arabische fatihah komt van het sanskrite wortelwoord vati wat pijn betekent, een verwonding, dus we kunnen ook denken aan de openingen in de handen en voeten van de gekruisigde. Er is dus veel meer gaande in het eerste boek. De mens komt alleen binnen door het kruis. De mens moet zijn kruis dragen. De vati is ook een slag toegeslagen. De spijkers gingen dwars door de handen en voeten van de gekruisigde heen. Tegelijkertijd is de vati een gebed. Dat is ook wat boek 1 van de koran is. Het sanskrite vati is ook het smeken, een intensere vorm van gebed, wat ook in boek 1 voorkomt van de koran, in vers 5 :

5. U alleen aanbidden wij en U alleen smeken wij om hulp.
6. Leid ons op het rechte pad,
7. Het pad dergenen, aan wie Gij gunsten hebt geschonken - niet dat van hen, op wie toorn is nedergedaald, noch dat der dwalenden.

De pijn in de ziel laat het pad zien. Pijn staat dus niet op zichzelf, maar is een gids, een opening. Vati betekent namelijk ook een omheinde hof, als een omheind pad. Je kunt er zo niet van wegdwalen. Ook is de vati een boom, en de boom blijft stevig geworteld in de aarde, als beeld van de volharding. Pijn leert volharding.

Het gebed is gericht aan de meester of meesteres van het oordeel, in het arabisch van de dini, van het aramese din, dina, dyn, wat ook oordeel betekent, maar dan in de zin van exegese. Ook betekent het criteria, maatstaf. Dit is dus van belang aan het begin van het pad, dat we eerst tot de maatstaf komen, de toetssteen.

Vers 6, het pad, is sirate in het arabisch, en in de sanskrite wortel is het sira, wat zenuw betekent. Het pad loopt dus door het lichaam van de mens zelf, door zijn gevoeligheid, zijn binnenste, zijn ziel. Sira kan ook bloedvat betekenen, of stroom van water, stroom van zaad.

Qua woordbetekenis is opening in het sanskrite unmesa, nms. Nms is ook aramees voor zintuig. In het voortijds is het name-sa, wat het kennen van de oerkennis is, het leren kennen van de oerkennis, dus in die zin leidt de opening helemaal terug tot het oer, want dat is de ware opening.

Boek 112 is Ichlaas, de eenheid.

1. Zeg: God is de Enige.
2. God is zichzelf-genoeg, Eeuwig.
3. Hij verwekte niet, noch werd Hij verwekt.
4. En niemand is Hem in enig opzicht gelijk.

Ichlaas heeft de sanskrite wortel icha, wat verlangen betekent. Verlangen naar het geestelijke hogere is het bindmiddel tot eenheid, waarvan het ene een beeld is.

hoofdstuk 27 de vrouw als herscheppende duisternis

Koran, boek 97, de grootse of waardevolle nacht,
Qadr

1. Waarlijk, Wij hebben u de Koran nedergezonden, in de waardevolle nacht.
2. Wat weet gij er van wat de waardevolle nacht is?
3. De waardevolle nacht is beter dan duizend maanden.
4. Daarin dalen engelen en het geestelijke door Gods gebod neder zeggende
5. "In alles Vrede," tot het rijzen van de dageraad.

De sanskrite wortel van qadr is kudara, het hebben van een moeilijke vrouw, wat als een kruis is, maar je wel leert. Dat kan ook symbolisch zijn. De moeilijke of donkere vrouw brengt een andere wereld, en alhoewel dit moeilijk is is het wel waardevol. De vrouw is een natuurverschijnsel als beeld van de nacht, en zij geeft geboorte aan de dageraad, zoals ook in de Egyptische dodenboeken. Telkens weer moest ra hier doorheen en hij zou het niet willen missen, want alleen zo zou hij tot wedergeboorte kunnen komen. Telkens weer moest hij afdalen in Nod, Noet, om waarde en

betekenis te vinden. Telkens weer moest hij afdalen in haar lichaam met Nepthys, de diepte. Dat is ook de boodschap van de koran : zoek niet naar vermeerdering van rijkdom, maar ga de diepte in, ga graven.

Boek 96, de bloedklonter,

Alaq

2. Die de mens uit geronnen bloed schiep.

4. Die de mens door middel van de pen onderwees.

Alaq heeft als sanskrite wortel 'ala' wat de steek van een schorpioen betekent. De pen die de ziel beschrijft is een doorsteker om te graveren. We kunnen denken aan de egyptische schorpioenenmoeder, suri-k't, serket, die de mens schiep door het steken, ook om de mens te beveiligen tegen de zware machten van het vlees. In het sanskrite is ala, ook als wortelwoord van allah, een zwarte schorpioenengodin. We kunnen ook denken aan het kruis en zijn spijkers die dwars door het vlees heengaan, opdat de ziel opgenomen wordt.

hoofdstuk 28 psalm 1 en het raadsel van de eerste wereldoorlog (onafhankelijkheids oorlog)

Maleachi 1

1 De last van het woord des Heren tot Israël door de dienst van Maleachi.

Calvijn stelde dat vele zonden weer waren begonnen te heersen, en dat daarom de last van het woord moest komen om hen hierin te stoppen. Keil-Delitzsch stelt dat het boek gaat over een oproep om weer een volkomen offer te brengen. Vonk stelt in de Voorzeide Leer dat Maleachi het oordeel moest aankondigen, het gericht.

We hebben gezien dat dit een zwijgoffer en luisteroffer is, waar het boek Amos een beeld van is. Dit luisteroffer, het ontvangen van het hemelse oor, moet volkomen worden door volharding, waarvan het boek Maleachi een beeld is. Zo komen we bij de anatomie van de boom geplant aan waterstromen in psalm 1.

Maria die aan de voeten van de charis zat (geestelijke gaven, christus) is een beeld van het luisteroffer, terwijl ruth die aan het voeteneinde van boaz in slaap viel een beeld is van de volharding, wat ook de betekenis is van de gelijknamige pilaar in salomo's tempel.

De wortels van het hemels oor, van de levensboom uit psalm 1 moet dus diep wortelen tot het punt dat de volharding volkomen is, het volkomen worden van geduld, en dan wordt de mens opgenomen. Zo kan het vlees in slaap vallen.

Dit is wat het doorboren van het oor geestelijk voorstelt. Dat kan niet door het letterlijk doorboren van de oorlellen. Er zijn een heleboel mensen die hun oorlellen hebben laten doorboren, maar je tast dan ook weer zenuwen aan. Het is niet letterlijk.

In de jaren 1800 was er een grote onafhankelijkheidsoorlog in de kerk om zich los te maken van de heersende kerk, en die oorlog zette zich ook voort in de wereld als de eerste wereldoorlog als onafhankelijkheidsoorlog wat later nog terugkwam in de joegoslavische oorlog van de negentiger jaren. Het afscheiden bleef maar doorgaan, zowel in kerk als in wereld. De eerste wereldoorlog is nooit geheel weg geweest, en kwam dus weer opnieuw opzetten in joegoslavie voor nog meer afscheiding. Het raadsel van de eerste wereld oorlog moet nog opgelost worden. De mens moet loskomen van het vleselijke, zowel individueel als collectief, om zo tot het hogere geestelijke te gaan, en dat kan alleen door het ontvangen van het hemelse oor, en het te oefenen in volharding.

Welzalig de man die niet wandelt op de weg en in de raad van zondaren, niet zittende in de kring der spotters, stelt psalm 1, en de mens die strijdt om zich af te scheiden van het zondige en vleselijke bevindt zich middenin een geestelijke eerste wereldoorlog, want de grootmachten willen hun kuddes niet laten gaan, de families en kerken willen dat ook niet, en dan zetten ze de achtervolging in en komen de inquisities. De charis (geestelijke gaven, christus) zei : 'Zoals ze mij hebben vervolgd zullen ze ook u vervolgen.' Er is geen makkelijke weg uit de cultussen van het kwaad. Ze zweren bloedwraak. Toen kwam de tweede wereld oorlog als antwoord. Over die oorlog spreekt dan psalm 2. Ze willen je niet laten gaan. Het vlees wil je niet laten gaan. Dan zetten ze hun achtervolging in. Ze willen niets weten van hemelse banden, maar denken alleen aan de aardse banden. En in psalm 3 klaagt de psalmist daarover. Maar dan gaat hij slapen, als ruth aan de voeten van boaz, het beeld van de volharding. Dan gaat zijn ziel als mozes de heilige berg op om het hemelse woord te ontvangen, leiding door de wildernis. In psalm 4 herhaalt hij dit.

Wat gebeurde er dan in de negentiger jaren met de joegoslavische oorlog, als voortzetting van de eerste wereldoorlog ? Het was niet alleen in de wereld, maar ook in de kerk. Het waren de jaren van de charismatische vrijmaking, en het werd door de families en de kerken niet geaccepteerd. Het was één van de grootste kerk oorlogen ooit, die tot op de dag van vandaag nog steeds woedt. We zijn nog middenin de eerste wereldoorlog, en ze spelen met gevaarlijk speelgoed, houden de tweede wereldoorlog op de afscheiders gericht. Nee, want je moet eten wat de pot van de boer schaft.

Daarom moet rusland weer komen, het grote ragnarok, om al deze woelende afgoden ten onder te laten gaan. Wie zaait met ijs zal ijs oogsten. Dat is het proces van de vervulling van psalm 1. Het is een natuur verschijnsel wat in je hart mag plaatsvinden.

hoofdstuk 29 psalm 2 en de verbreking van het zegel van de eerste wereld oorlog

In de naam van de honger (het hongeren, minderen, matigen, versoberen),
In de naam van de exodus (israelitisch),
In de naam van de ramadan (islamitisch),
In de naam van de ragnarok (germaans),
moeten wij strijden tegen de afgoden van de stad die zich daar vetmesten ten koste van de armen, de dieren en de natuur. Zij worden tot de stenen van de stad. In de naam van de honger strijden wij tegen deze pannelikkerij die de ziel ten verderve leidt. Zorg goed voor jezelf, maar wees gevarieerd en alles met mate.

Ik had vannacht een droom over een prachtige wildernis zee onder de grond. De golven waren patronen die voortkwamen vanuit de honger. Als de honger rijpt brengt zij ware vrucht voort. De golven waren op jacht. Ze hadden een doel, terwijl de afgoden van de stad doelloos zijn. Doelloos dwalen zij rond, allemaal voor geld en bedrog, de leegte van de macht. Het is een spookstad. Het zijn waterloze wolken. Zij wenen niet om de opgestapelde zonden. Nooit geven zij regen.

In mijn droom was het prachtig woest en regenachtig, ongerepte natuur. In de naam van de exodus, dit is zowel een uittocht als een intocht, tot een diepere laag onder de grond.

Klaas Schilder sprak in zijn preek 'Beginsel, recht en betekenis der Afscheiding' :

'Alle schijnreformatie immers, alle liberalisme en humanisme, alle ongebroken menselijke *hoogmoed,* vragen zich, in het opstellen en afkondigen van ‘normen’ en ‘wetten’, in heel hun legislatieven arbeid steeds weer af: wat kan ik met mijn wet *bereiken?* wat *kán* de mens doen? en wat kan ik dus met mijn normen en voorschriften ‘*gedaan krijgen’?* Zij regelen hun wetgeving naar hetgeen *bereikbaar,* en ‘*voor ogen’* is. In woestijnen van zonde stellen zij wetten, die op de woestijn rekenen, in den chaos wetten, die op den chaos ingesteld zijn, in den verdorven verbondskring bepalingen, die op den verdorven toestand reflecteren. Iets anders vinden zij hopeloos dwaas.

De ware reformatie evenwel gaat precies den anderen kant uit. *Zij* doet, gelijk Christus in de bergrede en in andere redevoeringen deed: teruggrijpen *naar het begin.* ‘Die *van den beginne* gesproken heeft, hebt gij Hem niet gehoord?’ ‘Daar is *van den beginne* gezegd: hebt gij het niet gedaan?’ Christus is inderdaad zó ‘ontactisch’ en ‘onpractisch’, dat Hij in de woestijn de wet van het paradijs stelt, in een verdorven verbondsgemeenschap de verbondswet van den aanvang, van het oerverbond, van het eerste verbond, van het werkverbond.'

Schilder stelt dat de mens weer terugmoet naar het paradijs, naar het hemelse werkverbond, want men is vervallen tot wereldse werkverbonden en zo tot pensionering tot de hemelse werken, de charis (christus). De mens moet terug tot het oerverbond, dieper de grond in, als ra, nephthys en anubis, tot het natuurorgaan. De mens moet weer luisteren naar de oerinstincten van de natuur, reageren op haar oerstimuli, en niet meer blindeloos nemen van wat de stad haar voorschoteld.

Schilder stelt dan vervolgens : 'Onpractisch' is dit voor den '*vleselijken* mens', den liberalen, den hoogmoedigen, den schijnreformator. Maar *óók in dezen* is hetgeen 'het vlees' ergernis en dwaasheid noemt, kracht Gods en wijsheid Gods.'

De exodus is dus ook de weg terug naar de paradijs natuur, een diepere laag in de aarde, waar de stad zoveel overheen heeft gebouwd. Vandaar ook boek 3 van de vur :

1. Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen. Hij rende de rode hei op.
5. De cirkels jagen op andere cirkels door hun lijnen, om hen te maken tot medicijn. Zo rijgen zij hun sieraden.
6. Deze velden zijn woest en wild.

Cirkeltjes moeten doorbroken worden tot hogere cirkels, hogere contexten, paradijselijke contexten, om zo opgenomen te worden in de hogere natuur, in de naam van de honger, in de naam van de exodus. Dit is een beeld van variatie en creativiteit. Dit is een beeld van de vruchtbaarheid van regressie. Trek je terug, als een boog, trek de pijl eerst naar je toe, opdat je verder kunt schieten, verder je gebied kunt uitbreiden. Zo komen er andere, diepere patronen, ander zicht. Dat is een oorlog, in de naam van de honger. De uittocht en intocht is altijd de eerste kerkoorlog geweest, waaraan de eerste wereldoorlog parallel liep. Het rijk moest uiteenvallen, en zo onstond Joegoslavië, wat verder uiteen viel, als het land van het hongeren, van terugkeer en afscheiding. Er zit dus een diepere kern in de eerste wereldoorlog. De schelp, het zegel van de eerste wereldoorlog, moet verbroken worden. De mens moet opgenomen worden door een hogere natuurmacht om aan de valse macht van de bezitterige stad te ontkomen. Willen wij opgenomen worden tot die hogere eerste kerkoorlog van de exodus ? In de naam van de honger. Variatie maakt het mindere tot meer. Minder is meer, omdat het dichtgegroeide deuren openbreekt.

Het was in de negentiger jaren in Amsterdam. Ik was in de stad, en er waren Joegoslavische vluchtelingen die om hulp vroegen. Het wees op een hogere hemelse oorlog. Het was zo dik in de lucht, en het nam ook mij op. Het was zo groots. Niemand kon eraan ontkomen.

Schilder sprak dat de mens terugmoest naar het beginsel van het paradijs, naar 'in den beginne', de oerverhoudingen. Het koninkrijk van charis (het werkverbond, de geestelijke gaven, het wortelwoord van 'christus', wat al een egyptisch en israelitisch begrip was van 'toerusting') is niet van deze wereld. In de naam van de honger. In de naam van de exodus : Laat mijn volk gaan.

Psalm 2 gaat over die oorlog. Het is een oorlog van onafhankelijkheid, van volharding in het hongeren, volharding in de exodus. Mozes richtte het volk op een paal waar een slang omheen kronkelde, net zoals de boom in het paradijs. Het zou dus niet eenvoudig zijn. We kunnen die passage op meerdere wijzen opvatten. Het vlees moest aan de paal gaan, aan het kruis (het griekse stauros kan zowel paal als kruis betekenen, en in het aramees is het ook een galg). De mens moest niet op zoek gaan naar een zondebok. Nee, de mens moest zelf sterven, zijn vlees, zijn onwetendheid. Dat kon geen god of afgod voor de mens doen. Het ging om het luister offer van psalm 1, en daarin moest de mens volharden, daarvoor moest de mens strijden, in psalm 2, om zo tot een hemels zoonschap te komen. Mozes liet de weg tot wedergeboorte zien tot het beloofde land. De woestijn zou overgaan tot het beloofde land, terug tot het paradijs, tot de ondergrondse

wildernis. De honger zou de zee voortbrengen om de mens schoon te wassen. dat was waar mijn droom vannacht over ging. Het is een strijd tegen een slang die zo doortrapt is dat het ieder mens tracht te verstrikken. In de naam van de honger, in de naam van de exodus, alleen zo kunnen wij de slang overwinnen. Wij moeten volharden in het hongeren, in het luisteroffer. De oorlog meestrijden in psalm 2 om psalm 1 in vervulling te brengen.

psalm 2

7 Ik wil gewagen van het besluit des Heren:
Hij sprak tot mij: Mijn zoon zijt gij;
Ik heb u heden verwekt.

12 Kust het zoonschap, opdat hij niet toorne
en gij onderweg niet te gronde gaat,
want zeer licht ontbrandt zijn toorn.
Welzalig allen die bij Hem schuilen

De honger is de ware slaap waarin wij de hemelse berg op kunnen gaan zoals in psalm 3, waarin het hemelse oor zich opent na de doorboring. Het is een hongerslaap tot hongerdromen. Wij kunnen alleen wenend tot die slaap komen. Ween jezelf in slaap, zonder je af van de dwazen die feest vieren in de stad. Zo kan de mens komen tot een nieuwe morgen. Wie zaait in tranen oogst hemelse regen.

Psalm 8 gaat dan uiteindelijk om die vrucht :

3 Uit de mond van kinderen en zuigelingen
hebt Gij sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt,
om vijand en wraakgierige te doen verstommen.

Deze psalm gaat over de paradijselijke mens,
over de mens die is teruggekeerd tot het hemelse werkverbond.

Psalm 9 is over de wonderen van de natuur waar de mens voor open mag staan, over mag leren. De mens mag zelf een wonder zijn, door variatie en creativiteit. In de naam van de honger. Dan is het zegel van de eerste wereldoorlog geopend. Alles wat we dan zien is de oorlog van het paradijs tegen de restanten van het vlees, in de naam van de honger, de barensweeën van de oervrouwen van de natuur om aan de mens geboorte te geven. Hun borsten breed gevuld met melk zullen het laatste woord brengen aan het vlees, opdat het geboortevlies breekt, en de baby schreiend ter wereld komt. Schrei de hemelse regen totdat alle restanten van het vlees als het kleed van de nageboorte is afgedaan. De honden zullen het eten. Wat een duistere nacht van het oerverbond, waarin de stormen hevig woeden, maar niet afdoen aan de werken van de wildernis, zoals in mijn droom vannacht.

De oplettende mens zal opgenomen worden in deze geestelijke paradijs oorlog in de kern van de eerste wereld oorlog als de schelp geopend word en afbreekt. Het is een rode kern. Het zegel van het rode paard geopend. In de naam van de honger. Het is een oorlogsverbond. Het werkverbond kan niet bestaan zonder het oorlogsverbond. Dat wat leeft, leve. Dat wat sterft, sterve. Dit alles is

om de beginselen van het leven voort te brengen. Wie zal niet zwijgen en luisteren als deze dingen geopenbaard worden ?

hoofdstuk 30 het oerverbond

Zij brengt haar breedgevulde borsten met melk tot de mond van het kind om het vleselijke te bedreigen. Haar kind wordt immers bedreigd door het vleselijke. Het vlees bedreigd het voortbestaan van het kind, het leven van het kind.

Diep in de schelp van de eerste wereldoorlog ligt het eerste verbond, het oerverbond verborgen. Dit is een werkverbond en oorlogsverbond, de oorlog tegen het vlees. Daarom bedreigd de oervrouw het vlees. De hedendaagse vrouw is afgevallen van dit beginsel, afgedwaald, de stadse vrouw, de moderne vrouw, als een karikatuur van de oervrouw van de natuur.

Ook de vleselijke moderne man is zo stikjaloers op de melkgevende kwaliteit van de oervrouw dat hij of een stropdasje om zijn nek bindt om er handel mee te gaan drijven, of zichzelf breed oppompt en gaat protsen om de aandacht op hem te richten in plaats van op de melkgevulde borsten van de oervrouw, maar wat hij te bieden heeft is slechts opgepompt vlees, geen melk. Er is niks meer tegennatuurlijks dan dat. De met zijn vlees protsende man wil het hemelse zoonschap niet in, en probeert ook een karikatuur van de oervrouw te maken. De man kan alleen in het hemelse zoonschap terugkeren tot de oervrouw, en zo de oervrouwelijkheid in zichzelf te vinden, niet in zijn vlees.

De moderne, verstadste en vervleselijkte man en vrouw maken dan overmatig gebruik van grote, zo duur mogelijke, ronkende auto's om alle aandacht naar zichzelf toe te trekken om zich nog een beetje belangrijk te voelen, en zo nemen ze de aandacht die op de oernatuur ligt weg. Blitsende auto's denkende dat ze er dan beter op komen te staan. Brede glimlach. Nou we hebben het wel gemaakt zeg. Oh ja ? De mens weet dementie niet meer op te merken, omdat de mens zelf dement is geworden. Maar dit is dus een soort van aftakeling van de hersenen, wat veelal gebeurd door alcohol. Men drinkt nooit vrijblijvend alcohol, want het tast de hersenprocessen zwaar aan. Alcohol is een schoonmaakmiddel, geen consumptie middel. Alcoholdrinkende families die dan de geestelijken en intellectuelen van alles in de schoenen willen schuiven, ja, ja.

Amos 2

11 en uit uw zonen verwekte Ik er tot profeten en uit uw jongelingen tot nazireeërs. Is dat soms niet zo, gij Israëlieten? luidt het woord des Heren. 12 Maar gij gaaft de nazireeërs wijn te drinken, en geboodt de profeten: Gij moogt niet profeteren. 13 Zie, Ik maak, dat het onder u zal kraken, gelijk een wagen kraakt, van garven overvol. 14 Dan zal aan de snelle de vlucht afgesneden zijn, de sterke zal zijn kracht niet kunnen ontplooien en de krijgsheld zal er het leven niet afbrengen. 15 Ook de boogschutter zal niet standhouden en de snelvoetige zal niet ontkomen en de ruiter zal er het leven niet afbrengen. 16 Ja, de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt wegvluchten, luidt het woord des Heren.

Wij mochten van die families onze genezingsbediening niet uitoefenen, profetie was ook uit de boze, en ze probeerden ons te verleiden tot alcohol en drugs (bedwelmende, zieldovende, mind-altering medicijnen), opdat we zoals hen zouden worden. We moesten er ook zoals hen uitzien. Andere culturen zoals de natuurculturen waren uit den boze. Ze probeerden ons nazireeersschap kapot te mikken met hun hakbijlen. Totale mind control, 1984. De denk en droom politie, allemaal in de naam van het zogenaamde 'ministerie van de liefde' die er niet voor terugdeinzen mensen zwaar en chronisch, onmenselijk te martelen tot blijvend letsel, om hen te onderwerpen aan hun levensstijl.

Vers 12 : '*gij gaaft de nazireeërs wijn te drinken, en geboodt de profeten: Gij moogt niet profeteren.'*

In de commentaren serie genaamd de bijbel toegelicht voor het nederlandse volk (BTNV), rond 1940, stelt A.S. Timmers :

'Boven dat alles heeft God profeten gegeven en nazireërs die door hun voorbeeld leerden wat goed was. Een nazireër is een aan God gewijde. Je mocht geen wijn drinken, geen dode aanraken en je moest je haar laten groeien. Sommige nazireërs waren dit al bij de geboorte, en zouden het hun hele leven zijn. Maar, zegt A.S. Timmers, het bondsvolk heeft hierop een antwoord gegeven van ondankbaarheid, want ze hebben de nazireërs die in onthouding leefden wijn te drinken gegeven, terwijl de nazireërs levende protesten waren tegen de wijnzuiperij. En de profeten hebben ze geboden te zwijgen.'

Je kunt niet zonder consequenties aan de alcohol. Het heeft grote gevolgen voor de ontwikkeling van je hersenen, en het is al helemaal erg als je kinderen misleidt tot het drinken van alcohol. Als je merkt dat je verleidt wordt door alcohol : Grijp het hemelse woord, en strijdt, in de naam van honger. Het is een oorlog om je ziel. Hetzelfde geldt voor drugs en verdovende middelen. Alleen in de naam van de honger kunnen deze geesten van nageboorte afgelegd worden. Het is vlees voor de honden.

Daarom protsen oervrouwen met breedgevulde borsten met melk om de aandacht te trekken van de kinderen om ze zo tot de monden van de kinderen te brengen opdat deze kinderen zullen overleven. Ze protsen om het vleselijke te bedreigen, zo van : 'Kom niet aan mijn kind.' Dit is een hemels protsen. Wie handelt in vrouwenborsten weet niet met welke natuurmachten hij speelt. Woest als de stormen zijn zij, als de bulderende, wilde zeeën van de natuuraarde. Dat kan een man op zijn opa sloffen niet even gaan lopen nabootsen om de aandacht te richten op zijn doffe, melkloze protsende vlees. Vleselijkheid wat ten verderve leidt is alles wat de moderne man te bieden heeft. Nee, een dikke, vette auto kan hem niet meer redden, maar dit is precies wat hij is. Het zijn geen mensen, maar monsters. Ze maken belachelijke karikaturen van de oervrouwen, net zoals de moderne vrouwen dit doen. Dat is wat teugelloos liberalisme is. Ze willen totaal bandeloos zijn, ook los van de hemelse banden :

psalm 2
1 Waarom woelen de volken
en zinnen de natiën op ijdelheid?
2 De koningen der aarde scharen zich in slagorde

en de machthebbers spannen samen
tegen de Here en zijn gezalfde:
3 Laat ons hun banden verscheuren
en hun touwen van ons werpen.

Zij hebben mannelijke vleselijke borsten gemaakt zonder melk, maar om kinderen met gif te voeden. Het zijn grote kankergezwellen, en in hun dementie vereren ze het. De alcohol heeft hun hersenen weggevreten. De stem van de alcohol leidt hen, van vernietiging tot vernietiging. Ze willen nog zoveel kinderen meesleuren als ze kunnen. Het is de stem van de pensionering. Het is een bejaarden hemel. Hup, de opa sloffen aan, en dan maar sloffen door de stad, overal demonstratief laten zien hoe ze een drugsnaald in hun aderen schuiven, en dan misleidende verhalen erover vertellen aan kinderen, als een reclame spot. Het zijn one trick donkeys. Tattoeages op de armen als vervanging van het hemelse hongerwoord gegraveerd in het hart. Misleidende tattoeages, zeemans illusies. Ogen zo opgezwollen dat ze bijna knappen. Want alles draait om de dingen van het oog in de stad, en het oog bedriegt. Ja, het oog wil ook wat, zeggen ze dan, maar ze geven het hart en de hersenen niks. Klaarblijkelijk wil het oog zelfmoord plegen, en dan trippen op de illusies die het geeft als een laatste stuiptrekking van de eeuwige rust van pensionering die tot de algehele vernietiging leidt. Zo tragisch, maar het mag weleens gezegd worden. Ween dan als je nog kunt wenen, alsjeblieft, want ik wil je zien aan de overkant. Wat weent, dat wene. Het is een teken dat je nog leeft. Ik koester geen illusies, want ik weet hoe weinigen ik zal treffen aan de overkant, zoals Darwin en Nietzsche ook al stelden dat er maar een heel klein overblijfsel zal zijn, maar ik heb tenminste mijn best gedaan. Maar laten de tranen je creatief maken en varierend, geen doel op zich.

De hemelse tranen zijn je hartslag. Als je ze niet hebt, dan heb je ook geen hartslag. In Ezechiel 9 zien we hoe de hemelse uitverkiezing werkt : Alleen zij die vol waren van hemelse tranen zouden het hemels merkteken ontvangen. Een vrolijke, liberale new ager worden met oogkleppen op en blindeloos vertrouwen in wat zich dan ook maar opdient als autoriteit is een valstrik, en leidt slechts tot een tijdelijk schijnparadijs wat later als een zeepbel uit elkaar zal spatten, aan het einde van de drugstrip. Hormonale drugs, dat is alles wat het is, aangevoerd en opgestuwd door alcohol en een gevaarlijke cocktail van medicijnen en andere rotzooi in het voedsel van de mens.

'Ja, maar dat ascetische leven trekt me niet, boeit me niet, het geestelijke is allemaal ver van m'n bed show, geloven is nog daar aan toe, want dat is lekker makkelijk.'

Dit soort excuses hoor je soms van zwaar materialistische mensen, ook kerkmensen die gewoon naar de kerk gaan uit gewoonte, uit familie traditie. Alcohol wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven en het zit in het bloed, als ketenen, en het houdt de mens van het geestelijke af. Het zijn poortwachters, en hetzelfde geldt voor drugs en medicijnen, vaccinaties, en troep van de tandarts : Het zit in het bloed en laat de mens niet gaan. Maar waar is je vechtlust ? In de naam van de honger : Laat mijn volk gaan. In de naam van de exodus. Je bent in gevecht met een wurgende slang, zwaar verstikkend. Waar is je overlevingsdrang ?

Vaccinaties zijn gebaseerd op dierproeven en doven het menselijk immuun systeem uit, leggen het lam, en simuleren het. Je wordt totaal overgenomen. Je bent jezelf niet meer. Het heeft een hele lijst aan bijwerkingen, en de ramp is niet te overzien. Waar is je strijdlust ? In de naam van de honger : Vecht. Kom tot de paal waaraan je vleselijkheid kan sterven, en worstel met de slang. Worstel of

kom om. Vecht of verteer. Neem het merkteken van het beest niet aan, maar richt je op het hemelse merkteken.

Het is oorlog, de eerste hemeloorlog, om terug te keren tot het eerste paradijsverbond, het oerverbond, het werkverbond en oorlogsverbond. Dit is een weenverbond. Het kan niet gesloten worden zonder tranen. De hemelse regen moet getuige zijn om het te bezegelen. Ik roep u op om terug te keren. De woeste zee van de eerste wereldoorlog, het begin van de jaren 1900, zal splitsen, en er zal een weg zijn terug tot de oerwildernis, dieper onder de grond. De bodem van de zee zal dus splijten, opdat er een doorgang is.

Het zijn de borsten van de oorlogsgodin, brede melkgevulde borsten, borsten vervuld met hemelse toorn :

psalm 2
5 Dan spreekt de hemel tot hen in grote toorn,
en verschrikt hen in zijn gramschap:
6 Ik heb immers mijn voet gesteld
over Sion, mijn heilige berg.

psalm 5
13 Want Gij doet de rechtvaardige knielen, o Here,
Gij omgeeft hem met goede wil als met een schild, doornenkroon.

Schild, sinna, kan ook doornen betekenen, en omgeven is nauwverbonden aan het omgeven van het hoofd en het kronen, als een doornenkroon, wat een beeld is van de besnijdenis van het verstand. Serket, suri-k't, de egyptische schorpioenen moeder van de schepping omgeeft het kind dus. Het is een beeld van tucht en zorg. Het is ook een beeld van leiding. De mens wordt dus doorboort, opdat het vlees geen ingang heeft, de mens wordt verstandelijk besneden, gescalpeerd, opdat er geen vleselijke inmeng is. Psalm 22 is de psalm over de kruisiging, en psalm 5 is de psalm over de doornenkroon, van de doorn of pin in het vlees. In het aramees wordt de sinna doornenkroon de skr genoemd, wat ook een egyptische godheid is in de re-seth woestijn (restau), in een grot die tot het levenswater leidt.

De sinna, de doornenheg of doornenkroon, is ook verbonden aan de seneh, de doornenstruik waartoe Mozes kwam. De doornenstruik zou de weg leiden tot het beloofde land in de exodus. het is een beeld van het zoonschap, van de wedergeboorte en de wederopvoeding. Dat is wat psalm 5 in de grondtekst is.

hoofdstuk 31 het hongerhart

In de naam van de honger, in de naam van de exodus :

We moeten steen worden tot de zonde, en de zonde moet verstenen tot ons.
Door de geheimenissen van de psalmen komen wij tot de hemelse verstening, worden wij de bouwstenen van de hemel en het paradijs.
Dat begint al in psalm 1 waar we door het volharden in het luisteren worden tot een boom geplant aan waterstromen.
Het OT staat niet op zichzelf, maar kan verdiept worden in de onderliggende egyptologie, haar sappige wortels, en kan verder uitgelegd en verbreid worden in de symboliek van calvijn, in de duitse reformatie en de nederlandse wederkeer, oftewel de regressie. Dit is het hongerhart, het hongerorgaan, en het werkt door theochemie. In het moderne tijdperk zijn alle theochemische processen verbroken, en dat begon al in het NT. Kijk wat voor clown ze ervan hebben gemaakt. Daarom moeten de theochemici terugkomen, hen die geschoold zijn en werken op het gebied van de theochemie. In de naam van de honger : Laat mijn volk gaan.

Wij moeten geboren worden uit hemels steen, uit een rots. Versteend tegen de zonde, en de zonde moet verstenen tot ons. Alles werkt dubbel, van twee kanten, in de theologische dialectiek. In het ragnarok worden wij eerst tot ijs tegen de zonde, en de zonde moet ijs tot ons worden. Wij mogen ons verheugen in dit proces.

psalm 5 zegt in de israelitische grondtekst :

12 Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen,
altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt,
en in U zullen verstenen wie uw naam liefhebben (met u meelijden).
13 Want Gij doet de rechtvaardige knielen (hemels verstenen), o Here,
Gij omgeeft hem met goede wil als met een doornenkroon.

De doornenkroon is het beeld van de besnijdenis, en van de besnijdenis van het verstand, om zo hemels vrucht te dragen. Zo zullen zij hemelse stenen voortbrengen, rollende stenen. Wie zaait met stenen zal stenen oogsten. Psalm 5 is een psalm over de doornenkroon, over de besnijdenis, terwijl psalm 22 een psalm is van de kruisiging. De psalmen hadden al hun eigen evangelie, en het had een hele andere betekenis dan wat ze er in het christendom van hebben gemaakt. In het aramees is de omgeving ook de terugkeer, de kanttekeningen, de exegese. Dat is wat de besnijdenis in het verstand doet. De doornenkroon in het hebreeuws is de sinna, en in het aramees, de moedertaal en brontaal van het hebreeuws, is het de skr, wat komt van het egyptisch, de moedertaal en brontaal van het aramees. Skr, sokar, seker, is de godheid van wedergeboorte en verjonging in de woestijn, van het werkverbond. Het was het levenswater in de woestijn, de vrucht van de woestijn, waaraan de boom geplant aan waterstromen kon groeien. Dit is het scheppende mysterie van de honger. Het was een grottenstelsel in de diepte van de woestijn, een moeizame woestijn, waar ra uiteindelijk aankwam op zijn tocht door de onderwereld. De wegen zijn zigzaggend met deuren van messen om de wegen af te kappen, als de besnijdenis van het pad. In het nieuwe koninkrijk werd seker, skr gelijkgesteld aan osiris, oftewel suri, de vrouwelijke voortijdse vorm. Suri-k't is de scheppende macht en vruchtbaarheid van osiris, van suri, ook wel genaamd serket, de stekende schorpioenengodin van de schepping. Skr staat dus gelijk aan srk-t, wat dus ook de egyptische achtergrond is van de hebreeuws-aramese doornenkroon, de skr.

Ra komt bij het graf van osiris aan in de woestijngrotten van skr, waar zowel hij en osiris, suri, worden wedergeboren en verjongd, opkomen als de kever, wat een beeld is van recycling door de natuurprocessen van theochemie. Dit graf wordt bewaakt door de zwarte hond of jakhals, Anubis, jn-p. Ze moeten dan door een hele smalle gang, een beeld van het smalle pad, hun boot voortgetrokken door een touw, als beeld van de hemelse leiding door hun lasten. Dan wordt de boot voortgetrokken door zeven godinnen. Hierin komt ra tot rust, want in deze nauwe gangen wordt het vleselijke afgedaan en vernietigd. Re komt hier dus tot de sabbatsrust, en wordt opgenomen tot de hemel. Als we het over de wederkomst hebben hebben we het dus eigenlijk over dat we zelf hier moeten terugkeren.

hoofdstuk 32 het herstel van de numeriaanse metaforen op de paradijs aarde

Als we kijken naar de Heidelbergse Catechismus uit 1563, een soort extra testament van de reformatie in veel bijbels, dan zijn de zondagen beelden van de natuurvrouwen. Het was een soort psalmenboek van de reformatie wat toegevoegd werd. De wereld ging door een grote verandering heen toen deze natuurvrouwen tot de aarde kwamen. De zondagen, beelden van de eeuwige sabbatsrust, komen in de vorm van vragen en antwoorden, heel symbolisch, als van vrouw tot kind. Laten we naar zondag 1 kijken in het licht van de regressie, in het licht van de terugkeer tot de natuurbronnen dus, dus vanuit de egypto-judeo grondtekst :

Zondag 1

Vraag : Wat is uw enige troost, zowel in leven als in sterven ?

Antwoord: Dat ik met lichaam en ziel, zowel in leven als in sterven, niet mijzelf toebehoor, maar charis, oftewel de geestelijke gaven, het hemelse werkverbond.

We zien dan de metafoor van het vleselijke, de zonde, die daardoor wordt afgedaan, want daar is het werkverbond op gericht.

Zondag 2

Vraag : Waaruit kent u ?
Antwoord : Uit de school, opvoeding, van de hemel, van dit werkverbond.

We staan dus niet helemaal op onszelf, maar in verhouding tot het beeld van de natuurvrouw.

Vraag : Wat eist deze school ?
Antwoord : Dat gij wedergeboren bent in de baarmoeder, en dat gij de geestelijke en hemelse seizoenen kent, oftewel dialectisch bent.

In de HC van 1563 staat het anders geformuleerd, maar we laten nu de diepte en de egypto-judeo grondteksten zien, want al deze woorden komen vanuit de bijbel.

Ook zondag 3 gaat daar nog op door. De mens leeft in het gebied van de zondeval buiten het paradijs, maar dan is de exodus de weg terug, en dit is zowel een uittocht als een intocht. Daar gaat het boek Numeri ook over.

De natuurvrouw probeert het kind iets duidelijk te maken : Dwaal niet af. Er is nog veel te leren. Aan het einde van het boek Numeri, wat een heel symbolisch boek is, dan gaat het over het in bezit nemen van het beloofde land Kanaan, want er zijn eerst heel veel vleselijke afgoden en karikaturen te verslaan die zich in het gedachtenleven van de mens hebben genesteld en waarom de mens ook besneden dient te worden in het verstand. Het gaat dan over het leren de grenzen te kennen van het beloofde land, van de paradijs aarde, en ook het eerlijk te verdelen van de paradijs aarde. De mens moet leren niet meer te nemen dan nodig, anders neemt hij het van de ander weg. Denk aan aandacht, energie, bezit. In het westen heeft men meer genomen dan nodig, en daarom lijdt de mens in de derde wereld hieronder. De mens moet dus in Numeri de aspecten van geweten, besef van goed en kwaad te leren kennen, herkennen en toepassen.

We zien in Numeri 20 de gelijkenis van Mozes die tot de rots moest spreken om het water te laten geven, maar hij sloeg de rots tweemaal, nam dus veel te veel hooi op zijn vork, maakte er een waar schouwspel van om de aandacht te trekken naar zichzelf, als het opzetten van een grote, machtige organisatie met allerlei toeters en bellen om het hemelse werk te exploiteren. Hij nam meer dan hem was toebedeeld, en zo kon hij zelf niet tot de paradijs aarde gaan. Het is een beeld van hoe de lagere aarde werkt met al zijn flauwe systemen die slechts karikaturen zijn, al hun middeltjes, al hun manipulatie, allemaal kunstmatigheid en niet authentiek. Ze hebben er het geduld niet voor. Ze spreken niet slechts tot de rots voor water, maar slaan er tweemaal op met hun staf. Ze maken het allemaal overmatig groot en dogmatisch, en doven de oorspronkelijke natuur ervan. De mens is zowel overmoedig als overmatig. In Numeri 20 staat er dus een grote waarschuwing die in principe gaat over oneerlijke verdeling van het beloofde land. Daarom moet de mens komen tot Numeri 34 en de grenzen van het beloofde land leren, wat ook de grenzen tussen de buren betekent, en men leert hier de eerlijke verdeling van het beloofde land. Kom niet over de streep. Eet niet datgene wat van je buurman of buurvrouw is. Onderdruk je naaste niet met oneerlijke maatstaven, meet niet met twee maten. Dat is wat het westen doet : 'Ik een beetje meer dan jij.' Maar zo komt de mens niet tot het beloofde land. Blijf dus bij hetgeen je is toebedeeld. Ga niet hoger dan je voegen. Beeldt jezelf niks in. Het beloofde land is geen luizenleventje dus, maar een werkverbond. Het is een opdracht, maar zorg dat je jezelf niet diskwalificeerd.

Numeri 28 gaat over het dagelijkse offer, wat ingesteld was op de berg Sinaï, en wat een luisteroffer is, een symbolisch offer, een zelf offer. Dagelijks moet het zijn, want anders is hierin geen volharding mogelijk en kan de levensboom niet wortelen, kan psalm 1 niet in vervulling gaan.

Het boek Daniël gaat over de komst van de anti-charis, oftewel het anti-werkverbond, en dit zou ervoor zorgen dat het dagelijks luisteroffer gestaakt zou worden :

Daniël 8

11 Zelfs tegen de vorst van het heer maakte hij zich groot, en Hem werd het dagelijks offer ontnomen en zijn heilige woning werd neergeworpen. 12 En een eredienst werd in overtreding

ingesteld tegenover het dagelijks offer; en hij wierp de waarheid ter aarde, en wat hij ook deed, gelukte hem.
13 Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zeide tot degene die gesproken had: Hoelang zal dit gezicht gelden – het dagelijks offer en de ontzettende overtreding, het prijsgeven van het heiligdom en het vertrappen van het heer? 14 En hij zeide tot mij: Tweeduizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom in rechten hersteld worden.

Daniël 11

31 Dan zullen strijdmachten door hem op de been gebracht worden; zij zullen het heiligdom, de vesting, ontheiligen, het dagelijks offer doen ophouden en een gruwel oprichten, die verwoesting brengt. 32 En degenen die zich misgaan tegen het verbond, zal hij door vleierijen tot afval bewegen, maar het volk dat zijn God kent, zal sterk zijn en daden doen. 33 En de verstandigen onder het volk zullen velen tot inzicht brengen, maar zij zullen een tijdlang struikelen door zwaard en vuur, door gevangenschap en beroving.
34 Doch, terwijl zij struikelen, zullen zij een kleine hulp vinden; dan zullen velen zich in huichelachtigheid bij hen aansluiten.

Daniël 12

10 Velen zullen zich laten reinigen en zuiveren en louteren, maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen der goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. 11 En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig dagen; 12 welzalig hij die blijft verwachten en duizend driehonderd vijfendertig dagen bereikt. 13 Maar gij, ga het einde tegen, en gij zult rusten en opstaan tot uw bestemming aan het einde der dagen.

Dagelijks betekent dus : je moet jezelf erin volharden, vasthoudend zijn in het luisteren, leren luisteren, opdat je tot de levensboom geplant aan waterstromen bent in psalm 1, wat over de paradijs aarde gaat. Zoals we hebben kunnen zien is de anti charis al gekomen. Alle hemelse werkers zijn op de één of andere manier in gevangenschap gezet, zoals in Daniël 8:33 : 'En de verstandigen onder het volk zullen velen tot inzicht brengen, maar zij zullen een tijdlang struikelen door zwaard en vuur, door gevangenschap en beroving.'

Er wordt dus ook heel duidelijk gewaarschuwd tegen vleierijen en huichelarijen die in kunnen mengen om de mens alsnog tot afval te brengen van het hemelse werkverbond. Daarom gaat het in numeri 6 symbolisch over het nazireeërschap. In de regressie is hier ook een gelijknamige psalm over :

Numeri 6

1. In de wildernis werden zij afgezonderd,
Opdat zij zich aan de natuur stap voor stap konden opdragen, zonder door een mens te worden bedonderd.
Ik gaf hen een nieuwe taal,

Ik maakte van hen een nieuw geslacht,
het nazireeërschap was door mij bedacht.

2. Leg daarom deze gelofte af,
en bedrink u niet meer aan de wijn,
Maar draagt uw kruis en blijf rein.

3. Als nazireeër kunt u niet meer vleselijk leven,
De gelofte zal u het geestelijke geven.

4. Ik zegen en behoed u,
Ik zal een licht zijn op uw pad,
Ik wijs u de weg door wildernis, over bergen en door vallei,
Ik leid u weg uit de orde van de stad.

Zij hebben zich afgezonderd voor het werkverbond, als fundament van Numeri. Numeri 7 gaat daar nog op door, waar in de regressie ook een gelijknamige psalm van is :

Numeri 7

1. Wilt gij dan weten wat het ware offer is ?
Gehoorzaamheid en stilte, volharding in gemis.

2. Wees dan goed naar mens en dier,
Een offer is altijd een gift, nooit een gierige, wegnemende drift.

3. Betaal de armenbelasting aan hen die het nodig hebben,
Zo volbrengt gij het ware offer goed,
En hebt gij de zegen van de natuur in overvloed.

4. Sommigen kunnen niet spreken,
Wees dan voor hen een stem,
Als iemand dan niet kan zien,
Wees een oog voor hem.

5. Zo kan het leven alleen tot u komen,
wanneer gij het eerst uit u hebt laten wegstromen.

6. Alleen het geluk wat men geeft,
is het geluk wat men daadwerkelijk heeft.

Ons onderwijsboek 'het kehatitisch verschijnsel' (2020) zegt over het nazireeërschap :

'We kunnen dit alleen oplossen door van de reformatie tot de regressie te gaan, dus tot de diepere wortels van het nazireërschap. In de voortijd was het n-suri, en n was de letter van de nomaden en van het navolgen, als de navolgers van suri, de godin van de overgave, van de onderwerping. De N duidt alleen maar op dat het nomaden waren, maar het waren gewoon surianen, suriaanen, of suri-namers, volgelingen van suri (osiris). Dat ze geen doden aanraakten was het kehatitische verschijnsel, in de zin dat ze geen omgang hadden met het vlees.'

Name is een voortijds woord voor de oerkennis. Suri is de vrouwelijke voortijdse osiris. Nazireeërs oftewel de n-suri's, surianen of surinamers, waren dus de regressoren van het OT en de voortijden. Zij keerden terug tot de oerkennis. Het is het fundament van het werkverbond, en dus fundamenteel voor het boek Numeri.

Ook dat je op de sabbat niet mag werken, zoals in Numeri 15 is dus symbolisch. Het betekent dat je niet buiten het hemels werkverbond mag werken, want dan werk je vanuit de vleselijke krachten die ten verderve leiden, tot de dood. Ook daarin betekent het dus weer : De mens moet de grenzen kennen van het beloofde land, van het werkverbond, en niet daar overheen gaan, want daar heerst de dood, oftewel het missen van het doel.

Ook Numeri 16 is symbolisch, over de opstand van Korach, Datan en Abiram met hun volksvergadering van 250 man :

'Wij komen niet. Is het een kleinigheid, dat gij ons hebt opgevoerd uit een land, vloeiende van melk en honig, om ons te laten sterven in de woestijn, en wilt gij u ook nog als heerser over ons opwerpen? Gij hebt ons waarlijk niet gebracht in een land, vloeiende van melk en honig, noch ons akkers en wijngaarden in bezit gegeven; meent gij de ogen dezer mannen te kunnen verblinden? Wij komen niet.'

Zij wilden niet leven in de wildernis, en wilden niet de hemelse principes van het hongeren leren. Zij wilden de dingen van boven niet zoeken, zich niet versoberen, en daarom kwamen zij tegen Mozes in dit verhaal. Toen begon de grond onder hun voeten te scheuren en verzwolg hen. Dit betekent symbolisch gezien dat als het vleselijke tegen ons opstaat zoals Korach, dan moeten wij verdiepen, en dan moet de boom des levens van psalm 1 dieper gaan wortelen in de aarde. Dan zal de stok van Aaron, van Orion, gaan bloeien, dan zal de boom geplant aan waterstromen vrucht geven op zijn tijd en zal zijn loof niet verwelken. Ook Numeri is een natuurvrouw, een mooi wezen, maar zo verletterlijkt door het westen, terwijl het diep symbolisch is. Het westen heeft het allemaal lopen vervleselijken en dramatizeren, haar opgesloten in een kooi, maar zij zal losbreken. Zij komt voort uit de diepte van Egypte en de voortijden, als Name-oru, het kruis van de oerkennis, als de suri-namer, het geheimenis van het nazireeërschap.

Mozes sloeg tweemaal op de rots in de woestijn van Sin bij Kadesh, en het water van Meriba stroomde. Meriba komt van het egyptische meri-b, de lieflijke voeten van hen die de goede boodschap brengen. Meri is de beminde, de lieflijke, wat ook een bijnaam was van Isis, en waar ook de naam Maria aan verbonden is. Maria is de Meri. En het water van Meriba wat uit de rots stroomde is mayim in het Hebreeuws, wat ook het water van de voeten van de hemel is, van zowel de schepping als de zondvloed, oftewel water uit de natuurbron, het water van het paradijs. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen, zegt Jesaja 52, en hoe lieflijk zijn

de voeten geschoeid met het evangelie des vredes in Efeze 6. Als de charis wederkomt, oftewel als wij wederkeren tot de charis, tot het werkverbond, wat in het egyptisch ook een toerusting was, dan zullen de voeten van de charis staan op de olijfberg, en die zal splitsen, en stromende levenswateren zullen uit Jeruzalem stromen, en deze wateren zullen eerlijk verdeeld worden (Zacharia 14).

Melk zal stromen uit de borsten van de natuurvrouw, water des levens uit haar voeten, op de paradijs aarde. De bergen zullen splitsen en in de dalen zullen de rechtvaardigen een schuilplaats hebben die zal reiken tot Asel, wat gereserveerdheid betekent (Zach. 14:5).

De Sin woestijn betekent in het hebreeuws het steken. Hier moesten de Israelieten in de exodus doorheen, en ze kwamen daar aan bij Kadesh waar de rots van het meriba was, van het water des levens. Psalm 5 zegt in de israelitische grondtekst :

12 Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen,
altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt,
en in U zullen verstenen wie uw naam liefhebben (met u meelijden).
13 Want Gij doet de rechtvaardige knielen (hemels verstenen), o Here,
Gij omgeeft hem met goede wil als met een doornenkroon, de sinna (sin, sen, steken, als wortelwoord)

Psalm 5 gaat over de sin woestijn, en over de strijd omtrend deze woestijntocht. Ook gaat Psalm 5 over de schuilplaats besproken in Zacharia 14. Hier ontvangt de rechtvaardige de doornenkroon, de besnijdenis van het verstand, wat in het egyptisch ook duidt op de besnijdenis van het pad, de besnijdenis van de voet, opdat de mens tot het levenswater komt in de grotten van seker.

De doornenkroon in het hebreeuws is de sinna, en in het aramees, de moedertaal en brontaal van het hebreeuws, is het de skr, wat komt van het egyptisch, de moedertaal en brontaal van het aramees. Skr, sokar, seker, is de godheid van wedergeboorte en verjonging in de woestijn, van het werkverbond. Het was het levenswater in de woestijn, de vrucht van de woestijn, waaraan de boom geplant aan waterstromen kon groeien. Dit is het scheppende mysterie van de honger. Het was een grottenstelsel in de diepte van de woestijn, een moeizame woestijn, waar ra uiteindelijk aankwam op zijn tocht door de onderwereld. De wegen zijn zigzaggend met deuren van messen om de wegen af te kappen, als de besnijdenis van het pad. In het nieuwe koninkrijk werd seker, skr gelijkgesteld aan osiris, oftewel suri, de vrouwelijke voortijdse vorm. Suri-k't is de scheppende macht en vruchtbaarheid van osiris, van suri, ook wel genaamd serket, de stekende schorpioenengodin van de schepping. Skr staat dus gelijk aan srk-t, wat dus ook de egyptische achtergrond is van de hebreeuws-aramese doornenkroon, de skr.

Ra komt bij het graf van osiris aan in de woestijngrotten van skr, waar zowel hij en osiris, suri, worden wedergeboren en verjongd, opkomen als de kever, wat een beeld is van recycling door de natuurprocessen van theochemie. Dit graf wordt bewaakt door de zwarte hond of jakhals, Anubis, jn-p. Ze moeten dan door een hele smalle gang, een beeld van het smalle pad, hun boot voortgetrokken door een touw, als beeld van de hemelse leiding door hun lasten. Dan wordt de boot voortgetrokken door zeven godinnen. Hierin komt ra tot rust, want in deze nauwe gangen wordt het vleselijke afgedaan en vernietigd. Re komt hier dus tot de sabbatsrust, en wordt opgenomen tot de

hemel. Als we het over de wederkomst hebben hebben we het dus eigenlijk over dat we zelf hier moeten terugkeren.

hoofdstuk 33 de verbonden van exodus

Hoofdstuk 19-24 van het boek Exodus gaat over het verbond, en hoofdstuk 25-40 gaat over de tabernakel. Dit is een werkverbond, en het offer hiertoe is een luister offer. Het is allemaal symbolisch. Er kan geen werkverbond zonder een schoolverbond zijn, zonder een opvoedingsverbond, want de mens moet het pad kennen, en het pad moet besneden zijn, de voet moet besneden zijn. De voet is een beeld van de diepte.

Het offer werd zowel tot het oor gebracht, als beeld van het luisteroffer, als tot de voet, als beeld van de volharding in het luisteroffer (Leviticus 8:23-24). Dit komt ook terug bij de besnijdenis van de zoon van Mozes :

Exodus 4:24-26
Onderweg nu, in een nachtverblijf, kwam de Here hem tegen en zocht hem te doden. Toen nam Sippora een stenen mes, besneed de voorhuid van haar zoon, raakte daarmee zijn voeten aan en zeide: Voorzeker, gij zijt mij een bloedbruidegom. En Hij liet hem met rust. Bloedbruidegom, zeide zij toen, met het oog op de besnijdenis.

We kunnen denken aan het re-seth pad door de woestijn in de amduat, wat een zigzaggend pad is met deuren die als messen zijn en telkens het pad afkappen, als beeld van de besnijdenis. Dit is het smalle pad waaraan het luister offer geofferd moet worden, om zo tot het werkverbond te komen. Dit pad leidt allereerst tot de schorpioenengodin serket, suri-k't, als beeld van de besnijdenis.

hoofdstuk 34 kuyper als egyptisch enigma van kheper, de wedergeboorte van nederland

I know what's written in the hearts of the Dutch. They hate the poor and the animals. And guess what ? They always know it better. Time for a reformation. Terugkeren naar je bron, de bron van leven, zo belangrijk, want de mens is afgedwaald. Als je om je heen kijkt kun je het zien : Dit is niet hoe het had moeten zijn. Hierin ligt een opdracht verborgen : het werkverbond, of zoals Abraham Kuyper het ook wel noemde : de arbeid van de ziel, wat een diepte-werk is aan het kruis.

Mozes was opgevoed en geschoold in de egyptologie, dus de pentateuch, de boeken van mozes, kan alleen begrepen worden in de egyptologische context. Er was al een exodus in de egyptologie, want er was zowel een lager egypte als een hoger egypte, zowel een goed egypte als een slecht egypte, net zoals in Israel, en het lagere egypte zou ook een beeld kunnen zijn van de omliggende volkeren. Ra en zijn volk hadden een strijd te voeren tegen de slang ap'p, of p'peh, peh. Ap'p betekent de aarde, de afgrond, zoals ook peh in het hebreeuws. Ra kon er nooit geheel aan ontsnappen, want hij

moest er elke nacht weer doorheen, maar hij kon er wel een ander zicht opkrijgen. De enige tijdelijke weg eruit was de wedergeboorte. Ook ra moest door de woestijn, de re-seth woestijn, om zo tot serket te gaan, de schorpioenen vrouw, als beeld van de doornenkroon, voor de besnijdenis van het pad, van de voet, en voor wedergeboorte, net zoals de israelieten tot de woestijn sin moesten gaan, de steker, verbonden aan sinna, de doornenkroon, in psalm 5, wat in het aramees de skr is, een beeld van wedergeboorte en het levenswater, als vijfkoppige slang een beeld van de voet.

In zijn pau vorm is apep ook een beeld van de oertijd, waar re in moest afdalen om daarmee te worstelen.

Ik had een droom over Abraham Kuyper, en er was een poort geopend, en hij werd aangevallen door onderwereldse honden in de egyptische tunnels, honden die zich helemaal vastbijten, die ik wel kende. Het waren de honden van een verschrikkelijk kruis, en hij fluisterde. En ik zag hem bij mijn wieg staan. En hij beschermde mij tegen de honden, en vertelde mij over de honden. Ze blaften afschuwelijk. Hij zegt in zijn boek 'Zijn uitgang te Jeruzalem' uit 1900 :

'Heel de Schepping is een zinnebeeld, een machtige vertoning van de gedachten des Heeren. Vandaar, dat heel de wereld symbolische beduidenis heeft.'

Wij moeten daarom steeds dieper in de exegese, tot diepere betekenis, en niet bij het letterlijke blijven hangen, want daar was het niet voor bedoeld. Hij liet zien hoe het verraad door Judas al in de psalmen was opgetekend :

'En hij, antwoordende, zeide: Die de hand met mij in den schotel indoopt, die zal mij verraden, Matth. 26 : 23

Reeds de Psalmist had vanouds geklaagd: „Zelfs de man mijns vredes, die mijn brood at, heeft de verzenen (hiel) grootelijks tegen mij verheven, Psalm 41 : 10

De afgrond roept tot den afgrond. Al uw baren en uw golven zijn over mij heen gegaan. Psalm 42 : 8.

Wel is ons lijden aan den Heere onzen God bekend, maar niet het lijden des Heeren aan ons.

Gelijk al de haren onzes hoofds, zoo zijn ook al onze tranen bij God geteld. En als er staat, dat God ze samenleest in zijn flesch, dan spreekt in dit zeggen een goddelijk mededoogen, dat niet slechts al de diepte van ons lijden peilt, maar ook al het leed, dat om hem wierd geleden, eens zal omzetten in glorie en glans. God kent alle lijden van zijn kinderen. Niet alleen hun tranen, maar zelfs hun zuchten zijn voor hem niet verborgen. Zoo verborgen kan geen leed in het stille van ons hart doorworsteld zijn, of Hij woog het in zijn weegschaal. Ja zelfs, als wij niet anders bespeuren dan een onuitsprekelijk gevoel van weedom des harten, maar zonder dat de oorzaak er van ons duidelijk is, dan heeft Hij ons pad in de diepte gekend en liggen al de kiemen van ons zielsverdriet voor Hem naakt en geopend.'

Tot zover Kuyper. Dit is de afgrond van de baarmoeder. Ook Re moest hier in worstelen om wedergeboren te worden. Hierin moest hij gestoken worden opdat hij tot leven zou komen, zou ontwaken.

Dan zegt Kuyper :
'Bidden is een kunst. Een heilige kunst, die zeer weinig gekend wordt. Een kunst, die alleen de Heilige Geest (het heilige geestelijke) u leeren kan, en die de Heilige Geest alleen aan Gods uitverkorenen onderwijst.
o, Er is bijna niets uitdenkbaar, waar zooveel over gepraat enzooveel van vertoond wordt, en waar het zoo weinig wezenlijk toe komt, als het echte bidden.
Maar droever is het, dat ook het Christenvolk zich hier zoo aan te buiten gaat. En toch ook dat is maar al te waar. Telkens en altoos weer hoort men verhalen, dat er gebeden is, en of men voor u bidden zal, en dat men zich aanbeveelt in den gebede. En zoo is dat vragen : “Broeders, bidt voor mij !” bijna een vast slot van allerlei toespraken en allerlei geschrijf geworden, zonder dat er ernst achter steekt of het er toe komt. Och, het Christenvolk is zoo ongeestelijk. Want wat wilt ge met al dat bidden voor elkander ? Of weet ge dan niet, dat ge om voor iemand te bidden, hem eerst op uw hart moet gelegd hebben? Dat dan eerst de liefde voor hem u prikkelen en dringen moet ? En dat bidden voor een ander een nog dieper gebedstoon vraagt ? En daarom wat soberder, wat stiller, wat heiliger en daardoor schuchterder en teederder met dat bidden voor elkander zijn, het zou aan ons gebed geen kwaad, maar eer aan uw bidden goed doen.'

Tot zover Kuyper. Het is inderdaad zo. Wij moeten niet zomaar bidden, maar de afgrond van de ander ingaan om hem te begrijpen, ja, zelfs van onderen komen in zijn put, anders heeft het allemaal geen zin en is het slechts oppervlakkig.

Dan zegt Kuyper :
'Het komt ten leste op het diepste aan, niet op wat voor oogen was, maar op wat geen oog bespied heeft. Het diepste lijden was : de arbeid zijner ziel. Het kost uw ziel inspanning om in dien arbeid der ziele van uw Jezus in to dringen. Mysterie stapelt zich hier - op mysterie. Wat was, wat is Jezus' ziel ?
In de ziel was de oorzakelijke arbeid, waarvan het lijden naar het lichaam slechts de uitstralende nawerking gaf te aanschouwen.
Daardoor, door dien arbeid der ziel is Golgotha ganschelijk eenig.'

Kuyper heeft het hier over het werkverbond als een kruisverbond, een hongerverbond.

Hij zegt : 'Het lijden des lichaams was er daarom ook wel. En ook dat was naamloos. Maar toch in dat lijden, door het vergieten van zijn bloed, kon alleen de arbeid zijner ziel de reddende waardij instorten.Wat Jezus in de ziel leed ging het diepst.'

Natuurlijk is dit maar een voorbeeld en iets metaforisch, want een ieder moet dus zelf tot dit werkverbond van het kruis komen, om zo door de arbeid van zijn ziel opgenomen te worden. Deze verhalen en voorbeelden, deze gelijkenissen, hebben dus wel waarde, maar moeten in de juiste richting komen.

Nu, een dag verder, had ik weer een droom over Abraham Kuyper. Ik was op zijn kantoor, in zijn werkkamer. Hij leefde van 1837-1920. 1886-1920 was het Kuyper tijdperk, met name 1901-1905 toen hij minister-president van Nederland was. 1886 was het jaar van de doleantie, de afscheiding van de koningskerk, waarmee het Kuyper tijdperk begon. In de droom keek ik vanuit zijn kantoor naar buiten, en het was alsof Den Haag en Amsterdam één waren geworden. Er hing een hele majestueuze intellectuele energie van soberheid, en er waren honden en half mens-half hond als een soort profetische politie en ze hadden hele mooie stemmen. Het deed me herinneren aan een droom uit de 90-er jaren waarin er een buitenaards ras was gekomen. Ze hadden een soort blauwachtige gezichten, heel hemels, bijna islamitisch. Dit was ook in de tijd dat ik de corona-dromen had. Kuyper wilde vernieuwing brengen in het werk van Calvijn, wat ook wel moest, want we kunnen niet Calvijn in zijn geheel wegwerpen. Er waren te belangrijke boodschappen in verborgen, ook al moest er nog een verdere reformatie komen in zijn werk. Daarom was Kuyper een neo-calvinistisch theoloog.

Ik werd wakker en de energie hing er nog. Het was heel majestueus, heel dichterlijk, prozaïsch, bijna hemels dogmatisch van een hele andere orde. Zoals in ons onderwijsboek 'de calvijn code' (2017) : Calvijn was een code van een reformatie in de islam. Men denkt vaak dat de islam een andere religie is dan de israelitische, maar dat is helemaal niet zo. Het werkt door op het OT, en Ismael was ook een Israelitische, met een Egyptische moeder. Hagar, of in het islamitisch : Hajar (vgl. Hjr, Hr, Here, als de vrouwelijke vorm van Heru, Horus, die in de pyramide teksten van het oude rijk werd voorgesteld met melkgevende moederborsten). De islam is dus een reformatie of regressie binnen de Israelologie, terug tot de Egyptische fundamenten. De exodus van Ismael door de wildernis tot Mekka (Bakkah in de oudere vorm) was een eerdere exodus, die terugwees op de exodus van Re in de egyptologie, wat dus een cyclische, oftewel dialectische exodus was, en niet slechts lineair, wat ook weer terugkomt in boek 3 van de vur :

3. de wilden

1. Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen. Hij rende de rode hei op.
2. Zij had haar tenten hier. Zij aanbaden cirkels op kaarten.
3. Hij trekt een kaart, en het wordt rood voor zijn ogen. Het is een rode kaart. Dan ziet hij een cirkel verschijnen.
4. Red mij van de cirkel. Dan ziet hij een lijn die tot een nieuwe cirkel leidt. Het geheim van de rode hei.
5. De cirkels jagen op andere cirkels door hun lijnen, om hen te maken tot medicijn. Zo rijgen zij hun sieraden.
6. Deze velden zijn woest en wild.

Er is dus een balans en wisselwerking tussen het cyclische en het lineaire. Deze balans en tegenstelling die ook een wissel werking is als de seizoenische exodus die we ook tegenkomen in boek 34 van de vur :

34. de lijn

1. Deze momenten komen nooit meer terug. Laat deze herinnering uw eeuwige warmte zijn. U kan niet komen tot enig vuur zonder het eeuwige ijs in u te ontmoeten. Deze krachten moeten elkaar opwekken. Deze krachten leiden u tot het leven in de wildernis. De beschaving eet de natuur weg, en we hebben de woeste natuur nodig om te overleven, om eeuwig te leven.

2. Ze wilde het draaiende wiel in haar hoofd verbreken, door het volgen van de lijn. De lijn zou nooit teruggaan, maar altijd vooruit gaan. Haar geheugen zou genoeg zijn, en vergetelheid zou het beste zijn om holen te openen. Het wiel van geheugen zou verbroken moeten worden om te veranderen in een lijn, een lijn van verandering. Dit was het leven in de wildernis. In haar hart was de honing leidende tot de oceaan van het oer.

3. De lijn zou de cirkel verbreken en de cirkel scheppen, als het pad van de wildernis, in beweging brengende de beide kanten van de nacht, de getijen om te overleven. De wildernis zou naar haar zoeken, en ze zou het niet kunnen stoppen.

De islam was dus een reformatische put van regressie tot de egyptische natuurfundamenten, als de ismaelologie, en Calvijn werkte hier op door, als Ra in de onderwereld, en dit waren allemaal geestelijke, metaforische hieroglyphen die nog ontcijferd moesten worden. Daarom hangt er ook zo'n spelling terreur in Nederland, een taal terreur, want je moet precies zoals hen spreken, en er is geen ruimte voor dialecten, en geen ruimte voor het Egyptologische, wat altijd de woorden op vele manieren schreef om het onderste uit de kan te halen, multi-spectrisch. Het zegel van de taal nazi's, de linguïstische nazi's, moet verbroken worden. Het zijn de taal-farizeeërs die zich meer bezig houden met de verschijningsvormen, de uiterlijkheden, dan de inhoud, de betekenissen. Nederland wordt in de klauwen gehouden door een spelling dictatuur. Kuyper wilde het werk van Calvijn dus vernieuwen, wat dus tegelijkertijd ook een vernieuwing was van de islam. Kuyper is zoals besproken de tweede laag in de nederlandse kerkgeschiedenis, en er was nog een derde laag nodig, om zo vanuit de derde laag reformatie te brengen in de tweede laag van Kuyper. Het zijn dus geestelijke hieroglyphen die verdiept moeten worden.

Ik zag de wilde jongens met witte schortjes om hun middel. Het waren kinderen, geen protsende volwassenen.

Theochemisch gezien waren er problemen met de komst van het NT, en daarom waren de mensen van het OT overstuur. Egypte en Israel hamerden op het belang van het hongeren, de natuursoberheid. Geduld en volharding hierin was de weg tot de paradijs aarde, terwijl het latere, vooral westerse, christendom die allemaal veel gemakkelijker voorstelde. Er lopen verschillende lijnen door het NT, ook de stoïcijnse en de ismaelitische, maar in het westerse christendom, vooral in de vertalingen, werd hier veelal van afgedwaald tot snelle paarden, snelle genade, tovertruukjes, allemaal om macht, geld, welvaart voor de elite. Daarom moest de islam wel komen, en daarom moest Calvijn wel komen, en daarom moest Abraham Kuyper wel komen. De islam hamerde op het geduld, geen goocheltruukjes. De islam hamerde op de armenzorg, op de versobering. De islam hamerde op de ramadan. Calvijn verdiepte dit, en vervolgens verdiepte Kuyper Calvijn, tot een Calkuyposofie. Het bleef niet bij de islam. Calvijn was de Mohammed van de reformatie, en Kuyper was de latere neo-calvinistische Mohammed van de afscheiding en de terugkeer. Zij waren als Ismael die een veel diepere exodus liet zien, veel dieper de onderwereld, de ondergrond in, de exodus van Ra. Zij waren als Ezau die zijn eerstgeboorterechten niet achtte, maar wilde drinken van

het rode, van de dingen die boven zijn, de paradijs natuur. Ezau hongerde hiertoe. Ezau was een wildernis mens. Ze lieten het vergetene, het achtergelatene en verlorene zien. Zij brachten de verloren steen terug. Zo was het in mijn droom : Het geestelijke Nederland was in een hemelse verstening gekomen.

Het evangelie was al in de psalmen gepredikt :

psalm 5 – de doornenkroon
psalm 22 – de kruisiging
psalm 41 – het verraad

De mens moet hierin verstenen tot de zonde, en de zonde moet verstenen tot hen. De mens moet hemels verstenen, tot een steen aan waterstromen, niet slechts tot een boom aan waterstromen. Psalm 5 gaat over de hemelse verstening.

psalm 5 zegt in de israelitische grondtekst :

12 Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen,
altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt,
en in U zullen verstenen wie uw naam liefhebben (met u meelijden).
13 Want Gij doet de rechtvaardige knielen (hemels verstenen), o Here,
Gij omgeeft hem met goede wil als met een doornenkroon.

De hemelse steen draagt het levenswater van binnen. Het is een beeld van de hemelse volharding. In zijn boek 'honig uit den rotssteen' uit 1880 noemt Kuyper een ander vers uit psalm 41 :

De Heere zal hem ondersteunen op het ziekbed : in zijne krankheid verandert Gij zijn gansehe leger, psalm 41 : 4

Hij zegt hierover : 'Pijn is zoo diep smartelijk. En dan die lange pijnen. Dat er geen eind aan komt. En dat het zoo diep invlijmt en als knaagt aan ons gebeente. o, Er hangt een sluier over.'

Het stopt hier namelijk niet. Het is bedoeld om het aardse bedriegelijke laagje weg te kauwen opdat wij de hemel geopenbaard zien. Dat is wat ik zag in mijn droom. We moeten dus door de sluier van alle pijn en drama in Nederland wat door verraad is gekomen heenprikken. Het mag hier niet eindigen. Pijn, drama en verraad heeft nooit het laatste woord. De verraders hebben het land in totale wanhoop gebracht. Maar hier mag het niet ophouden. Hier mag het niet stoppen. Kuyper spreekt nog steeds. Hij is nu in de wolk van getuigen, en strijdt voor het land. De derde laag kwam er om de tweede laag te zuivere, en de tweede laag kan zo ook de derde laag zuiveren. Dat is de opdracht van de wilde jongens.

Dan bespreekt hij een ander vers in dat verband, een vers van wederkeer, van de regressie :

Vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin, zoo zult gij rust vinden voor uwe ziele, Jer. 6 : 16.

De exodus gaat dus niet alleen vooruit, maar ook terug, de cyclische exodus dus, de dialectische exodus, die biofeedback geeft aan het geheel. Het is dus geen steriele exodus. We moeten terug, terug ! roept Abraham Kuyper. Dieper, dieper !

Hij stelt bij dit vers :

'Thans is geestelijk in Christi kerk alles in de war ; en daardoor in de war ook het leven der geesten in onze dagen; en de nitgangen van het hart; en de koorden des heils, die men aangrijpt. Vandaar dat moede, dat afgetobde, dat schaduwachtige en machtelooze van Gods kinderen in onze dagen. leder doolt op eigen hand. Een pad ziet men niet meer. Waar ieder zijn voet zet; waar zijn gezichtslijn gaat ; zie, dat is al zijn pad; meer weg aanwijsbaar is er niet. En zoo zoekt men naar rust, maar vindt ze niet, en blijft dies tasten en dolen, tot men inzinkt en niet meer kan.

En dat ziet de Barmhartige aan en Hij ziet ook, dat daar ginder vlak naast de heide, waarop we om- on ver- en onze ziel moedolen, breed en heerlijk zich de heirbaan uitstrekt en de paden zich slingeren, waarop eens zijn volk zoo rustig en vol veerkracht on met kalmen moed voortschreed en ruste voor de ziel vond. En uit deernis, uit erbarmen, vol teedere ontferming roept daarom die trouwe Vader uit de hemelen ons toe: Vraagt, vraagt toch weer naar de oude paden, en gij zult rust vinden voor uw ziel.'

Hij stelt hierbij dat het op onderscheiding aankomt, want niet elk oude pad is goed, en ook moeten we niet slechts naar een plattegrond staren van de oude paden, maar er zelf naartoe gaan. Kuyper was bezig een natuurkerk te bouwen voor nederland, waar Klaas Schilder mee verder ging om het te verdiepen, want die diepere laag moest er komen. De eerste stap was gezet uit de koningskerk, maar nu moest er nog een tweede stap komen, en dan moest men rennen, en men moest zeker de eerste stap niet vergeten, maar verdiepen, tot een tunnel onder de grond, zoals in de vur boek 3. Het moest een cyclische exodus zijn. Het werk van Kuyper was te belangrijk en te fundamenteel. Hij had een stuk hemelse natuur in de handen, maar er moest nog voor gestreden worden. Het moest nog gezuiverd worden. De wolk van getuigen heeft onze hulp ook nodig.

Kuyper, de naam zegt het al, is het mysterie van de Egyptologische wedergeboorte van Re als de Khepri, de hemelse oerkever van de theochemische recyclocratie. Kuyper is een enigma, een abstract model, zoals Calvijn dat was. Er is hierin een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, zoals er ook een hogere Calvijn is en een lagere Calvijn, en zo is dat ook met Jezus en Paulus, en de profeten uit het OT.
Het leven is een visioen waarin je opgesloten bent, maar je mag het transmuteren, recyclen, door de nodige theochemische processen, het verdiepen, zin geven.

Onze paden moeten besneden zijn, gezuiverd worden, want zoals Kuyper het stelt staat de duivel aan de zijkanten van die paden om zielen te verslinden, maar hij zegt ook dat alhoewel de duivel de mens op het pad wel kan aangrimmen, hij kan ze niet aangrijpen, en zo kunnen ze veilig voortwandelen als ze de hogere wil zoeken en in de hogere wil blijven. Er moet gewandeld worden, en er moet erin gewandeld worden. Kuyper stelt dat het niet zomaar nieuwsgierigheid mag zijn, en dat je alleen maar even je voet erop zet. De mens moet dan luisteren naar het bevel van 'vooruit, en verder.' De mens mag niet indutten op het pad. Er mag geen stilstand zijn op de oude paden, want dat is geen rust. De ziel moet dus arbeiden op het pad. Kuyper stelt dat de ziel als een paard moet

zijn wat de bergen afkomt om tot de stromen te gaan. De mens mag niet lauw zijn, halfhartig, innerlijk verdeeld, en dan noemt Kuyper het belang van het nazireeërschap, oftewel het pad (n) van suri, in het voortijds, wat een pad is van overgave tot het doel, van verbrokenheid wat het volharden (sukki) in de besnijdenis heeft bewerkstelligd.

hoofdstuk 35 de omgekeerde wereld

Psalm 1 heeft een valse noot gekregen in de bijbel van mammon :

Welzalig degene die wandelt in de raad en op de weg der zonde. En ze zijn bomen geplant aan de stromen van zonde geworden. Zonde wordt beloond vandaag de dag. Goedheid wordt gestrafd. We leven in een omgekeerde wereld. En oh, ze zijn zo goed in het goedpraten van deze dingen. Ze weten het altijd en eeuwig beter. Ze zijn in de eeuwige rust van de sabbat van mammon terechtgekomen, in de sabat van pensionering. Het hemelse werkverbond aan hun laars gelapt. Ze houden van sprookjes zoals Lapmüzel en Kapoentje. 'Geloof zonder werken is levend,' zegt Jakobus in de bijbel van mammon. 'Lekker makkelijk, lekker rustig.'

Kuyper had zijn eigen literaire hieroglyphen systeem, waarop wij kuyperosofie kunnen toepassen, want het was een nieuw fundament voor Nederland na de verschrikking van de koningskerk terreur. In zijn boek uit 1880, honig uit den rotssteen, noemt hij psalm 58:8 :

'Zij zijn als een doove adder, die hare ooren toestopt.'

Dat was en is de toestand van Nederland. Kuyper stelt het vers is tegen de hoogmoedigen, vanuit de hoge moed van God's heiligheden, om de hoge trotse mens in het stof te werpen. Kuyper geeft als verder commentaar :

'Een onooglijk, afstootend dier, dat onwillekeurig afschuw wekt; waarvoor men uit den weg gaat; waarvoor men de kinderen waarschuwt, zeggende : „Raak ze niet aan!"„Addergebroedsels !" is het woord, het snijdend harde, scherpewoord van Jezus' lippen opgevangen, waarmee hij de Farizeen terugsloeg en ontmaskerde.„Arglistig is het hart, ja doodelijk, wie zal het kennen !" roept de profeet uit. En hier heet het bij den psalmist, dat de goddelooze „een adder" is, die gif spuwt, die venijn achter de tanden heeft, en steekt en wondt en den dood brengt.'

De aardse realiteit is geen werkelijkheid, maar het is iets hypnotisch, iets opgelegd. Het is een dove adder. Het luistert niet. Kuyper stelt dat alleen het wonderheerlijk hemels woord de dove adder kan ontwapenen. Hij stelt dat de doofheid hem hierin zit dat ze de zonde tot een professie hebben gemaakt, want er is iets ergers dan de adder en dat zijn de werken van de zondaar, oftewel de doofheid van de adder (Jesaja 41:24). De zonde is dan zo klinisch en steriel geworden dat het zich is gaan verharden tot een professie, tot een dodelijk instituut, en zo doof is geworden. We kunnen dan denken aan de meest goddeloze professie van de zonde, de tandartserij, waar kinderen genadeloos hun natuurmonden worden gecementeerd en geasfalteerd, en ze met de meest gevaarlijke giftige troep in hun mond lopen wat ook nog eens hun zenuwen gaat onderdrukken en kapot gaat maken met alle gevolgen daarvan. We kunnen bij de dove adder ook denken aan de slagerijen die doof

geworden zijn naar de dieren. Ook kunnen we bij een dove adder denken aan de psychiatrie, een vorm van modern farizeïsme met een dogma dat andersdenkende kinderen mentaal vervolgd in een totaal maar dan ook totaal doof en verdorven inquisitie, allemaal voor de gemakkelijke munt.

Daarom roept Kuyper de mens op om terug te keren tot de spring ader van het levenswater om dit gif te kunnen doven. De nederlandse mens is totaal gedesinteresseerd, afgestompt, als een dove adder, totaal onverschillig. Je zet je kaken in een slagroomkoekje en je kan je niet meer bewegen. Je zit helemaal vast, je versteend, en wordt net als hen. Er is een groot gevaar van verstening door de zonde in Nederland. Daarom moeten wij hemels verstenen tegen de zonde. Wij moeten verstenen tot de zonde, en de zonde moet verstenen tot ons. De hemelse verstening tegen de zonde is de hemelse volharding, als een beeld van de eeuwigheid, tetta, thoth, in het egyptisch, soms voorgesteld als een ibis die boven alles is uitgestegen. Dat is het hemelse woord. En suri, osiris, is dan de verbrokenheid die het veroorzaakt.

hoofdstuk 36 bespreking en aanvullend commentaar op abraham kuyper's 'voor een distel een mirt' uit 1891

Het avondmaal is een schandalige karikatuur van gemaakt vandaag de dag : de rijken aan het overvloedige avondmaal van veel, en de armen die buiten moeten staan in de kou, ja, daar doodvriezen.

Abraham Kuyper noemde het avondmaal het verborgen manna waar het vlees niks mee op had. Het was iets geestelijks. Abraham Kuyper beschreef deze realiteiten schilderachtig, als een literaire schilder. In zijn boekje uit 1891, 'voor een distel een mirt' verbond hij het avondmaal aan openbaring 2:17 :

'Die ooren heeft, die hoore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Die overwint, ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is.'

Hij vertelde dat er een strijd was tussen dat avondmaal en de wereld. De armen die deel mogen hebben aan dat avondmaal benijden de rijken niet, stelde hij. Hij stelde dat het avondmaal van een andere wereld was, onder de schaduw van de boom des levens. Hij stelt :

'Voor het vleesch is aan dien Disch niets begeerlijks. Uw zelfzucht, uw eerzucht, de begeerlijkheid van uw hart heeft er niets in te brengen. Letterlijk alle maatstaf der wereld valt hier weg.'

Hij noemt dat elk werelds onderscheid tussen mens en mens hier wegvalt. Hier is maar één rijkdom, en dat is de hemelse liefde. Dit avondmaal is een oordeel over de wereld, een profetie van hogere gelukstaat, om het bedrieglijke, valselijke geluk van de wereld te bespotten. Kuyper stelt dat hier maar één adel geldt : die van de wedergeboorte. En hij noemt het een symbolische profetie in de woestijntocht, in de exodus, oftewel het verborgen manna.

We kunnen stellen dat het avondmaal ook al uit de psalmen komt, namelijk in psalm 23 :

De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets;
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;
Hij voert mij aan rustige wateren;
Hij verkwikt mijn ziel.
Hij leidt mij in de rechte sporen
om zijns naams wil.
Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad,
want Gij zijt bij mij;
uw stok en uw staf, die vertroosten mij.
Gij richt voor mij een (avond)maal aan
voor de ogen van wie mij benauwen;
Gij zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.
Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen
al de dagen van mijn leven;
ik zal in het huis des Heren verblijven
tot in lengte van dagen.

Dit is dus een maal in duistere tijden, een avondmaal, voor de ogen van hen die ons benauwen. Het aramees noemt het een (her)schepping. In het hebreeuws is het een altaar, en in de worteltekst is dit een boompje of struik die vrucht draagt. Dan komen we weer bij psalm 1 aan : volharden in het luisteren, volharden in het hongeren, om zo als een boom te zijn aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd. Het zijn de vruchten van ons hongeren. Dat is wat het verborgen manna is, heel symbolisch. Dat mogen wij verdiepen. Het is het manna van de afscheiding en de wederkering tot de hemelse bron in de paradijs aarde. Het is het terugkeren tot de melk van de borst van de hemelse natuurvrouw. Dat is wat het ware avondmaal is. Wij kunnen daar alleen als kinderen komen.

Abraham Kuyper noemde het avondmaal de vrucht van de boom des levens in het paradijs. Het voedt ons met het eeuwige, niet het tijdelijke. De disch, de tafel, is van een ruwer hout dan wereldse tafels, stelt Kuyper. We kunnen daarbij denken aan het kruis. Hij wijst er dan op dat dit de ware wijnstok is. We kunnen denken aan de wijngaard van Noach na de zondvloed. In mijn dromen over Kuyper was er meer water in Nederland. Er stroomden rivieren, en er waren meren, overal, tussen de buurten, als een Giethoorns Nederland, als een beeld van het geestelijke, wedergeboren Nederland dat een boom geplant aan waterstromen is, zijn vrucht gevende op zijn tijd.

hoofdstuk 37 beelden van het kuyperiaanse bloed van iedere nederlander : de herder en zijn schaapshond

Het is een mooie dag weer.
We zijn op weg naar de lente.
De eerste tekenen van de lente zijn gekomen,

en wat betekenen deze tekenen ?
Vandaag gaan we verder met het Kuyper mysterie.
Kuyper was een vader in de nederlandse kerkgeschiedenis,
naast zijn functie als minister president van nederland van 1901-1905,
en daarom van grote betekenis.
Elke Nederlander heeft daardoor Kuyperiaans bloed in zich.
Wat voor teken en belofte houdt dit in ?
Daarover gaat het artikel van vandaag.
Geniet van het weer en de natuur,
en verdiep, versta.
Maak er het beste van.

Geen enkele Nederlander komt om het Kuyper enigma heen, zowel in wereld als kerk, want niet alleen was Abraham Kuyper een vader des lands van 1901-1905 als minister president, maar tevens was hij een vader des kerks. Iedere Nederlander, zowel in kerk als in wereld, heeft dus Kuyperiaans bloed door hem heen stromende, omdat Kuyper een dubbel fundament was in Nederland, aan beide kanten, en hij bracht natuur en vernieuwing in het calvinistische fundament van Nederland. We ontkomen er dus niet aan, en nog steeds leven de mensen van eind 1800 begin 1900 in hun natuur kerk en hun natuur wereld, want wat je zaait zul je oogsten. Het werk is nog niet afgemaakt, en daarvoor zijn deze tijden van regressie, van terugkeer. Wij mogen bouwen aan het fundament, veranderingen aanbrengen waar nodig is, en verdiepingen, veel verdiepingen.

Abraham Kuyper was een wilde jongen, een natuur mens, die niet boog voor de oude heerschappij en de oude paadjes, maar ze ook niet zomaar wegwierp. Hij ging er literair, schilderachtig mee om. Hij trad op als een 1800-1900'se Amos, zoals in zijn dichterlijk theologisch boek 'honig uit den rotssteen' uit 1880.

Amos zei :

Ik haat, Ik veracht uw feesten, en kan uw samenkomsten niet luchten.
Doe van Mij weg het getier van uw liederen, het getokkel van uw harpen wil Ik niet horen.
Maar laat het recht als water golven, en gerechtigheid als een immer vloeiende beek. (5:21, 23-24)

Kuyper zei :

'Boezemen de „treurigen Zions" u nog altoos weerzin in, of wel kwam reeds het oogenblik, dat ge u tot hen voelt aangetrokken ? Tegenwoordig is dat „treuren Zions" onder de Christenen uit de mode. Alles moet juichen, jubelen, jubileeren. Hoe hooger hoe beter. Liefst overspannen. Op het luidruchtige af. Dit verraadt niet veel goeds.
Soms komt zelfs de vraag bij ons op, of het niet strekken moet, om een innerlijk ledig, iets hols in zijn geloof te bedekken. Zoals men tegenwoordig de lijkkist onder kransen bedelft en het graf onder bloemenstrooisel maskeert, zoo strooit men ook kwistig met bloemen om het geestelijk graf der ziel.'

Hij noemt in dit verband Prediker 3:15 :

'Hetgeen geweest is, dat is nu ; en wat wezen zal, dat is alreeds geweest; en God zoekt het weggedrevene.'

Dit gaat over de regressie. Onze bron is in de geschiedenis die helemaal terugloopt tot het oer. De moderne tijden geven geen heil en hoop, want het is allemaal leeg genot. Kuyper noemt het voorbeeld van de seizoenen. Als het zomer is, dan is de winter weggedreven, maar God zoekt de winter weer op, en brengt het aan het einde van het jaar weer tevoorschijn. Dat is de cyclische, dialectische exodus. Het gaat in cirkels. Het vergeet niets, het verdiept alleen, als een wervelende orkaan tot het oer, waar de vur ook over spreekt in boek 1. Zo behoren wij te rijgen, zoals boek 3 van de vur stelt, in de balans tussen lijn en cirkel. Beiden zijn nodig. Het pad gaat dieper en dieper, en cirkelt telkens terug om zo nog dieper te kunnen, tot een natuurpad. We kunnen het verleden wel afdekken met een sluier, stelt Kuyper, maar toch is het er nog. De hemel diept het op. Zo rent de mens ook van zijn zonde weg en noemt het genade en vergeving, maar de hemel brengt deze zonden voor de ogen en dan moet de mens het corrigeren, werk aan de winkel, de fouten herstellen. Als de mens alleen maar overvrolijk doet dan om het niet te hoeven zien, dan strijdt zo'n mens tegen de hemel. De hemel is dus ook op zoek naar de weggedreven zonden, stelt Kuyper. Eerst worden de zonden gebundeld, en dan pas worden de zonden in de diepte van de zee geworpen. Er is dus eerst werk aan de winkel. Het kan niet zomaar weggezongen of weggelachen worden. Alles doen medewerken ten goede is een werkwoord. Het kwaad doen mede-werken ten goede.

De duivel biedt de mens schijnheil aan en valse rust, maar op Golgotha ligt het werkverbond. Wij mogen niet indutten op dit gevaarlijke terrein buiten het paradijs. Er is een oorlog te voeren. De duivel is een beeld van de verstikkende verdwaaste hoogmoed, waar Kuyper over spreekt en tegen waarschuwt. Het kaf wordt van het koren gescheiden. Werk daarom aan jezelf, en aan je wereldbeeld en kerkbeeld. De hoogmoed in de mens kan ook heel religieus zijn, want er is veel hoogheid van hart te koop in het westerse bolwerk van religie. Kuyper stelt :

'Och ! men loopt om zooveel. Men dweept, men zingt, men jubelt. Wat wordt er niet geslaafd en gesloofd op aarde. Ook in het Koninkrijk. En toch op dat eenig eene waar het op aankomt, wat merkt de mensch daar weinig op.'

Hij stelt dat de hemel bij de verbrijzelden van hart is. Dat gaat niet slechts om hen die buigen, want die kunnen zo weer rechtop staan. Neen. Het gaat om de geknakten. Wij moeten een geknakt hart hebben, stelt Kuyper. Anders kan de hoogmoed ons grijpen en meesleuren in duivelse stromen, en die zijn ook zwaar religieus, vroom, schijnheilig. Kuyper stelt dat de hoogmoed bij de mens telkens gekieteld en gestreeld wordt. Men vindt elkaar zo lief, men heeft zoveel 'lieve woorden' voor elkaar. Zo worden de dijken tegen de hemelse stromen steeds hoger, stelt Kuyper. Hij noemt het een ruilhandel in pluimstrijkende woorden. Amos streed ook zo tegen het bedrieglijke onrecht wat zich voordeed als recht door steekpenningen aan te nemen. Altijd weer waren de armen en de zuchtenden, de verbrokenen, de wegkwijnenden, de dupe van deze valse feestjes. Kuyper noemde het het laffe gevlei van de gevierden. Ook Calvijn stelde dit soort praktijken aan de kaak, in het spoor van Amos, en Kuyper was dan ook neo-calvinistisch, verdiepend calvinistisch, in die zin. En dat was hard nodig in het ingedutte Nederland wat aan de drugs van de koning was. Er werd alvoor gewaarschuwd in de bijbel, maar men let niet op. Men is te druk bezig met de zonde. Men neemt het ervan, men houdt wel van een feestje. Kuyper liet een heel ander feest zien, een hemels feest in

honger voortgebracht, in verbrokenheid des harten, het feest van oprechtheid. 'Acht geven op jezelf en elkander,' stelde hij, iets wat mijn opa en oma ook altijd zeiden. 'Geef acht.'

Het ongeknakte, en laat niemand ongeknakt wezen, is het kaf, wordt gedragen tot de oven in de buitenste duisternissen. Daar is alle hoogmoed slechts een stoppel. Stoppels zijn ook grondverbeteraars, net als mest. In die zin werken alle dingen mee ten goede. De bakker stuwt er zijn vuur mee aan om te bakken. Kuyper roept op tot het opwaken tot een hoger, edeler besef.

Kuyper noemt Lucas 10:3 : 'Gaat henen: ziet ik zende u als lammeren in het midden der wolven.' Hij noemt dat in de geschiedenis in de jaren van de eerste christenvervolging de Nero's kwaad en verwoed, zoals in het geuzenlied, 'christenbloed dronken.' En daarna werden de schaapjes Christi vermoord door de Spaanse wolven. Maar ook vandaag gaan de wolven op jacht. Het is niet slechts iets van de geschiedenis, en ze hebben het oorspronkelijke christendom, wat egypto-judeo en gnostisch was, totaal van binnenuit omver weten te werpen.

Kuyper stelt : 'Als ge nooit iets van wolven om u heen merkt, en alles om uh een in de wereld zoo goedig en vriendelijk blijft, en alle menschen wel van u spreken, vraag dan u zelf eens of : 'Ben ik wel een gezondene van de hemel ? Ben ook ik wel een lam onder de wolven uitgestuurd ?'

Kuyper stelt dat de herder vanwege het gevaar van de wolven een tussendier heeft ingesteld : de hond. Maar waar is die hond vandaag de dag ? In het oorspronkelijke Egyptische 'christendom', het charisdom van het werkverbond, had God deze hond gezonden, maar wat heeft de mens ermee gedaan ? Die hond was Anubis, of in het Egyptisch jn-p, wat later in het Israelitisch Jona werd en nog later de wilde Johannes, of Johannes van de wildernis, die de mens terugleidde tot de natuur door de Jordaan. Het lam is even bang voor de wolf als voor de schaapshond, en dat moet ook wel. Als je die angst niet hebt, dan mag je je dus afvragen of je als lam tussen de wolven bent gezet.

We zijn dus niet alleen. Er is een herder, en er is een schaapshond. Het is zo rijkelijk geillustreerd door Kuyper en door de egyptologie, en daarom is Kuyper ook het egyptische kheper enigma van de wedergeboorte na de nacht, het opkomen van de morgen. Dat is dus een mestkever van theochemische transmutatie, die alle dingen ten goede doet mede 'werken', voor alle werkers. Kennen wij die theochemie ? Hebben wij wel geluisterd naar de schaapshond die de herder tot ons heeft gezonden om ons te beschermen tegen de wolven, en om ons veilig door het wolven gevaar heen te leiden ? Het lam mag zo ook tot schaapshond worden door de theochemie. Daartoe was Kuyper gezonden.

hoofdstuk 38 de wolf zal met het lam zijn en zij zullen geen kwaad doen

Dan zal de wolf bij het schaap verkeren,
en een kleine jongen zal ze hoeden.
Jesaja 65:6

In het kuyperiaanse bloed zit de antistof van de herder, de antistof van de schaapshond, en de antistof van het lam. Ja, ook het lam is een antistof. Het wijst op het kruis en de kinderlijkheid, om de mens te bewaren tegen hoogmoed.

Steeds weer spreekt Kuyper in begrijpbare beelden van de natuur. Er is een brug tussen de natuur en de theologie. Zij leggen elkaar uit, als een hogere theonatuur. Wij mogen in deze natuur tot rust komen juist door het vinden van de hogere werkingen. In zijn boek 'nabij god te zijn' uit 1908 stelt hij dat de mens van slechts denking moet komen tot overdenking, en overpeinzing, maar dat daar wel weer een gevaar aan verbonden is, namelijk de natuurgrenzen te overschrijden. In het boek probeert hij de verborgen omgang met het eeuwig wezen te beschrijven door de overdenkingen. Hij stelt :

'Calvijn heet koud, maar geen Godgeleerde drong ons dieper de mystieke unie met den Godmensch, en door hem met het Eeuwige Wezen, in het hart.'

Daarvoor had hij nog gezegd : 'Evenals in al wat zich in de diepte der Mystiek waagt, school ook hier in de overpeinzing ontegenzeggelijk gevaar. Zoo vanzelf neigt de ziel, die God zoekt, er toe, om de grens, door het „n a b ij" God gesteld, te overschrijden, en tot in het wezen Gods te willen indringen.'

Ook de gevaren moeten overdacht worden. Dan zegt hij even later :

'Bepeinzingen, overpeinzingen, over het zijn van de ziel nabij God bedoelen dien afstand weer in te krimpen ; bedoelen de ziel van het afgetrokkene in leer en leven naar het wezen der religie terug te trekken ; bedoelen haar, bij alle waardschatting van het scheikundig ontleden der geestelijke wateren, terug te leiden naar de levende Bron zelve, waaruit die wateren vlieten. Klem in het belijden, zonder te drinken uit die wateren, verloopt in doode orthodoxie, even stellig als trillende innigheid, zonder klaarheid in het belijden, zinken doet in het moeras van ziekelijke mystiek.'

Hij beschrijft de theologie dus als een theochemisch proces wat we moeten kennen opdat het niet fout zal gaan. Het is dus een hemelse scheikunde, een wetenschap die we moeten leren en die we ook kunnen leren. Hij noemt dan het pad : voelen, speuren, persoonlijk telkens de geestelijke bevindingen toetsen aan het hemelse woord. Ook dit boek gaat weer over de herder en het lam.

We kunnen stellen dat het lam een beeld is van het luisteren en het willen luisteren, oftewel een beeld van het hemels oor. Daarom moeten wij symbolisch als een lam tot de herder komen. Het lam is dus tweeledig, als de lijder en het kind, kind en kruis. Soms moeten wij lang lijden, en lijkt het chronisch te worden, om maar te kunnen verdiepen. Ook de herder is in die zin 'lams', 'lijdens' om maar een afgedwaald, verloren lam te kunnen bereiken. De herder moet hiervoor soms heel diep gaan, en moet altijd van onderen komen. Hij mag niet hoog van zijn troontje de dieren tot zich roepen, maar moet intens hebben beleefd waar de dieren doorheen zijn gegaan, als een ware shamaan. Maar in en na het lijden is daar ook het wonder van het kind zijn, alhoewel een kind ook weer veel kan lijden. Deze dingen vloeien in elkaar over als een ware theochemie om tot de theonatuur te komen, om de hemelse openbaringen te ontvangen. Er moet dus een balans zijn tussen kind en kruis. Dat is de missie van het lam, de bediening van het lam. Hierin heeft het lam een

hulp : de hond, wat ook als een hemelse wolf kan zijn, waar de egyptische anubis een beeld van is, een abstract model. En natuurlijk is de herder zijn hulp. Het zit in zijn eigen bloed. Dit is wat het kuyperiaanse bloed in Nederland voorstelt, waar Kuyper uitvoerig over heeft geschreven. De dieptes van de theonatuur. Er mag zo een zekere dichterlijkheid komen, schilderachtigheid, prozaïteit, een zekere speelsheid in het ontwaken op de paradijs aarde, maar die mag dus niet lichtzinnig zijn. Er liggen vele gevaren op de loer voor het lam, zoals er ook vele gevaren liggen voor de hond en de herder. In het modernisme, waar Kuyper tegen streed, zijn de herders slagers. Het zijn slagers in herderskleren. Ook zijn er dus wolven, ook wolven in schaapskledeeren, en er zijn slangen, ook slangen in schaapskledeeren. Pas dus goed op. Neem geen snoep aan van vreemden.

De hond, of hemelse wolf, is een beeld van het verzet. 's Werelds heerschappij is in de handen van dwazen, dwaze herders, wolven, slangen, zowel bloot als gehuld in lamskledij. De lammeren hebben ze daarvoor geslacht om hun klederen te dragen, om zo zich in de kuddes der lammeren te begeven. Daarom moet het verzet er wel zijn. Daarom moest de zwarte hond wel komen.

In de pelgrim reis van Bunyan, wat hij overigens in de gevangenis heeft geschreven, kwamen de pelgrims door de woestijn aan bij een stad genaamd ijdelheid. Hier was een kermis genaamd de ijdelheidskermis die het hele jaar doorging. In deze stad is ijdelheid te koop. Bunyan schrijft erover :

'En er is nog meer: op deze kermis is altijd te zien huichelarij, bedrog, schouwspelen, dansen en springen, gekken, apen, boeven, schelmen van allerlei slag. Hier zijn te zien -en dat voor niets – dieven, moordenaars, overspelers, meinedigen, allen tezamen van een bloedrode kleur. De pelgrims waren gekleed in een gewaad, geheel verschillend van het gewaad van de mensen, die hier kermis hielden; iedereen zag hen daarom aan, alle ogen richtten zich op hen: sommigen zeiden, dat het zotten en gekken waren, anderen beweerden: het zijn buitenlanders.

Daar was er een, die hun gedragopmerkte en zich spottende tot hen keerde, en zei: "Mannen, wat wilt u kopen?" Zei zeiden tot hem met een ernstig gezicht: "Wij kopen de waarheid". Dit gaf gelegenheid, om deze mannen des te meer te verachten; sommigen staken er de gek mee, anderen beschimpten hen, weer anderen spraken zeer verachtelijk van hen beiden; daar waren er ook, die anderen aanhitsten om hen te slaan; kortom ten laatste geraakte alles in beweging en kwam er grote opschudding en wanorde op de kermis. Dit werd terstond aan de grote heer van de kermis geboodschapt, die er direkt op afkwam en enige van zijn getrouwste vrienden beval, de mannen te onderzoeken, om wie de kermis zo in wanorde was geraakt. Zij werden daarop gegrepen, om ondervraagd te worden; en zij, die hen vasthielden, vroegen hun, waar zij vandaan kwamen en waar zij heen wilden en ook wat zij daar in zo'n ongewone gestalte deden. Zij antwoordden, dat zij pelgrims en vreemdelingen waren in de wereld, dat zij naar hun eigen vaderland gingen, naar het Hemelse Jeruzalem en dat zij de lieden van deze stad, noch ook iemand van de handelaars, enige reden gegeven hadden, om hen te mishandelen en hen in hun reis op te houden; tenzij het hierom was, dat zij iemand, die hun gevraagd had, wat zij kopen wilden, geantwoord hadden: wij kopen de waarheid. Doch zij, die daar zaten om hen te ondervragen, geloofden niet anders, dan dat zij gek of dol waren, of lieden, die daar gekomen waren om de gehele kermis in verwarring te brengen.

Dus grepen zij hen beet en sloegen hen; zij zetten hen ook in boeien tot een schouwspel voor al de kermisgasten. Daar stonden zij geruime tijd en waren allemans spot, het voorwerp van ieders boosheid en wraak, terwijl ze bekogeld werden met slijk en drek.'

Dat is wat met verzetsstrijders, pelgrims van de exodus, gebeurt. Bunyan schrijft dan :

'Toen werden de arme pelgrims weer voor hun rechters getrokken en daar aangeklaagd, als schuldig aan het laatste oproer op de kermis. Dus sloegen zij hen zeer erbarmelijk, sloten hen in ijzers en lieten ze in de ketenen door de stad op en neer slepen, tot een voorbeeld voor anderen, om er zo de schrik in te brengen en te beletten, dat iemand zich voor hen uitsprak of zich bij hen voegde.

Toen de gelegene en bestemde tijd gekomen was, haalde men hen weer op voor onderzoek, teneinde hen te veroordelen. Hun vijanden en beschuldigers stonden met hen voor de rechter, die genaamd was heer Deugdhater; de beschuldigingen van de aanklagers waren meestal dezelfde, wat de hoofdbeschuldiging betreft; alleen verschilden zij iets in de omstandigheden. De voornaamste zaken waren deze: Dat ze vijanden en afbrekers van hun handel waren; dat zij oproer en verdeeldheid hadden aangericht in de stad; dat zij zich al een partij gemaakt en enigen overgehaald hadden tot hun gevaarlijke inbeeldingen en verachting van de wet van hun vorst.

Zo kwamen er drie getuigen te voorschijn, namelijk Nijd, Bijgeloof en Mooiprater. Men vroeg hun, of zij de gevangene, die voor de rechtbank stond, ook kenden en wat zij te zeggen hadden voor hun heer en koning tegen deze man.'

Het is verboden iets niet te kopen in de stad IJdelheid. Je komt ervan in de grootste problemen, want deze stad wordt gedreven door koopziekte.

De ene pelgrim werd ter dood veroordeeld, de ander werd teruggezonden naar de gevangenis, maar ontkwam. Hij komt op zijn pad nog wel meer figuren tegen, zoals Bijbedoeling, Vriend-der-wereld, en Geldbeminnaar. Ook ijdel roemende dwazen zoals IJdel-vertrouwen. Dan komt de pelgrim aan bij het kasteel van de reus Wanhoop. De reus beschouwde alles daar omheen zijn gebied, dus ook de pelgrims die daar gekomen waren zag hij als zijn bezit. Zo werden ze opgesloten in een duister en stinkend hol, waar ze werden uitgehongerd en waar het totaal duister was. De reus geselde hen, behandelde hen als honden, terwijl de vrouw van de reus, hen aanraadde zelfmoord te plegen.

De pelgrims bespreken dan dat de reus Wanhoop niet alle macht in handen heeft, dat er wel meerderen aan zijn hand zijn ontkomen. Ze bespraken dat hij mogelijk vergeetachtig was, misschien weleens zou vergeten het slot dicht te doen. Of hij zou een stuip kunnen krijgen, waardoor hij ze niet allemaal meer op een rijtje zou hebben. Uiteindelijk konden ze uit de kerker en het kasteel van de reus ontsnappen door de hartssleutel van de belofte. Hierna kwamen ze aan bij de lieflijke bergen waar de herders waren met hun schapen, waar het pad naar het paradijs verder ging.

Het hele verhaal begon in de stad Verderf, waar de pelgrim woonde. De pelgrim besluit de stad te verlaten om de natuur in te gaan, de wildernis, op weg naar het paradijs, maar zijn vrouw en kinderen verklaren hem voor gek, dat hij terug moet komen. Hij heeft veel gewaarschuwd, maar ze blijven hem bespotten. Hij vertrekt dan uit de stad genaamd Verderf, terwijl zijn buren genaamd

Gezeglijk en Halsstarig hem achterna gaan om hem proberen over te halen terug te komen. Het verhaal is gebaseerd op een droom die Bunyan eens had.

De pelgrim moet dan gaan tot het huis van de Uitlegger, die hem twee kinderen laat zien : Hartstocht en Geduld. Hartstocht is een beeld van de lieden van deze wereld, en Geduld is een beeld van de lieden van de toekomstige wereld. De Uitlegger liet toen zien dat Hartstocht tot verkwisting leidt, maar dat het geduld een eeuwig pad is. Op dat pad gaat de pelgrim dan verder.

Wat betekent dan 'de wolf zal zijn met het lam' ? Wij moeten niet slechts 'lams' zijn, niet slechts 'volgzaam', maar ook opgroeien en zelf herderen, zelf een hond zijn, oftewel een hemelse wolf, om de kudde te beschermen. Dit mag plaatsvinden in de diepte van het paradijs. De verzetsstrijder is niet slechts een pelgrim, maar ook een paradijs bewoner. Hij is niet slechts een lijder, een lam, maar ook een strijder, een hond, een hemelse wolf, ook wel een holf genoemd. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen en uitleggen. Dit zijn voeten die het valse lam, blindelingse volgzaamheid, hebben verslagen. Wij mogen niet overmatig lams zijn, want dat is laks, en vormt een strik. 'De wolf met het lam' is dus iets in jezelf, dat je die balans op de paradijs aarde hebt gevonden en hebt geoefend. Dit is ook de diepte van het sprookje van Roodkapje en de wolf. Het is een beeld van de theochemische processen van de theonatuur in de regressie. Roodkapje keerde terug tot de wildernis tot oertijd.

Jesaja 11

6 Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; 7 de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; 8 dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken. 9 Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. 10 En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isaï zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn.

Jesaja 65

25 De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijze hebben; zij zullen geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, zegt de Here.

hoofdstuk 39 de vogel van de paradijs boom

Wat hebben de ongeletterde westerse christenen gelogen over de hel. Het hindoeïsme heeft hele andere opvattingen erover, meer als in de oorspronkelijke Israelitische en Egyptische teksten als een school, een opvoeding. India is dan een soort van verzachtende factor als een mens gebeten is

door het totaal daapse christendom in het westen wat als een woest brullende en bijtende hondsdolle hond in de ronten raast, zoekende wie hij zal verslinden.

Ook zo benieuwd wat er dan nog voor geheimen in India zich bevinden ? Daar gaat het artikel over van vandaag.

'O Heer van het Universum, barmhartig (medelevend en medelijdend) tot hen die hun toevlucht bij U zoeken, U bent waarlijk de redding van hen die zijn ondergedompeld in de oceaan van het bestaan, ellendig gemaakt door de golven van verdriet en wroeging.' (Garuda Purana 8:77-82)

De hellen zijn baarmoeders in het hindoeïsme. De hel is genaamd de Naraka in het hindoeïsme, en het doel is wedergeboorte. Er is geen hogere macht die je naar een hel stuurt, maar het is onderdeel van de natuur en van het zelf om je tot wedergeboorte te brengen. Wel is dan Yama een abstract model wat over de hindoeïstische hel heerst. Zoals in de egyptologie kunnen in het hindoeïsme de goden mannelijk en vrouwelijk zijn. Yama is de hindoeïstische Adam, de eerste mens die leefde, en de eerste mens die stierf, en Yami is zijn vrouw. Yama en Yami, als de hindoeïstische Adam en Eva komen van het veel oudere Jana en Jani uit de voortijd, wat overigens twee vrouwen waren, en die de voortijdse urim en thummim voorstelden.

Het Naraka of de hindoeïstische hel ligt aan de Gharbodaka oceaan, aan de bodem van het universum in het zuiden. Deze oceaan bestaat uit zogenaamd 'dark matter', het scheppings-materiaal, de donkere moeder van de natuur en het bestaan. Wat Yama dan voorstelt in de hel, in de Naraka, is een urim, oftewel een toetssteen of maatstaf waaraan alles getoetst wordt en zijn juiste plaats en richting krijgt. Zowel hemel als hel zijn tijdelijk. Het doel is moksha, onthechting, ook wel het nibana of nirvana genoemd in het boeddhisme. De hemel ligt op de berg Meru of Sumeru als het centrum van alle werelden en universums. De mens dient deze berg te beklimmen om hogerop moksha te bereiken en verkrijgen.

Om tot de Naraka te gaan om getoetst te worden door Yama, de toetssteen, en zo wedergeboren te worden moet men de rivier de Vaitarani overgaan, die tussen de wereld en Naraka inligt, om zo al het wereldse achter te laten. De gnosis wordt bewaakt door slangen, de naga's. Men kan zo de diepte ingetrokken of ingezogen worden in draaikolken, door deze slangen meegenomen. Garuda, de hemelse vogel, is in oorlog met de slangen, als een beeld van de opname. De hemelse vogel, Garuda, kan helpen om de mens over de rivier de Vaitarani te laten gaan.

Natuurlijk is Garuda ook een abstract model. Wat stelt het voor ? Laten we naar de code kijken : G-RD of K-RD, of K-RT, en dan naar de Israelologie gaan : K-Ruth of K-Areta. Areta is in de grondtekst een godin die gevolgd werd door Habakuk, Jesaja, Petrus en Paulus, als abstract model van de theogeleerdheid.

De arhat (sanskrit) of arahant (pali) is degene die arahatta (vgl. het Areta mysterie) heeft behaald, de volledige emancipatie, waardoor het nibana binnengegaan kan worden (nirvana, moksha), oftewel de heilige vergetelheid waarin het ego volkomen is vernietigd. Dit is een verlichting die niet komt zonder panna (pali, kennis). Panna betekent ook afdalen, de diepte, om aan te geven dat dat de ware kennis is, namelijk die van de onderwereld, van het symbolische sterven (aan het ego). Vergelijk dit

met de Griekse Pan natuurcultus. De arahatta (Areta) staat ook voor het waardig zijn. Een arahat (pali) is een volkomen ontwaakte.

Ruth draagt dezelfde lettercode als Areta, in de RT wortel. Ruth sliep aan het voeteneinde van Boaz, een beeld van de volharding, als het volharden in het luisteren wat tot een climax komt, de slaap, als beeld van de verbrokenheid, waardoor het zintuig opent, wat ook besproken wordt in psalm 1. Garuda, of Karuda zoals het uitgesproken kan worden, is K-Ruth of G-Ruth. In het oer-Israel is de K een Israelitische hieroglyph van de melkgevulde vrouwenborsten, en G is een visnet. In de voortijdse amazone hieroglyphen is de K een persoon die een visnet uitwerpt, als beeld van de school. Daarom is van oudsher de K gerelateerd aan de G. Toen Jezus het had over de vissers van mensen had hij het in diepte over een school. Dit is dus belichaamt in de melkgevulde vrouwenborsten. Daarom is de boom geplant aan waterstromen die vrucht geeft op zijn tijd een beeld van iemand die heeft volhard in het hemelse luisteren en zo tot een geoefende, een geleerde, geworden, een volgeling van Areta, een arhat, een areta. Hij heeft dus zijn innerlijk areta gevonden en zoals haar geworden. In die zin strijd deze Garuda, deze K-Areta of K-Ruth, tegen de slangen die de gnosis bewaken, die zich in de rivier de Vaitarani bevinden en die de hemelse bomen bewaken, de bomen op de paradijs aarde.
Daarom zegt Openbaring 2, in de boodschap tot Efeze :
7 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.
Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.

Zij hadden werken en inspanning en volharding, maar zij hadden de eerste liefde verzaakt, oftewel de diepere bron. Zij waren ergens in de regressie, in de exodus terug naar de paradijs aarde, ergens blijven steken, waardoor die volharding tot een verharding werd in het onzorgvuldig zijn, nalatigheid. Er zijn veel gevaren op het pad. De bomen moeten diep genoeg wortelen, anders worden ze door de stormen uitgerukt.

5 Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weder uw eerste werken.

Efeze moest dus teruggaan tot de hemelse werken, tot het werkverbond, want zij waren in bijzaken terechtgekomen. Daarom riep Paulus Efeze ook op om tot de hemelse toerusting weder te keren, tot de hemelse school. Hierin kan Garuda, de hemelse vogel, oftewel K-Ruth, K-Areta, helpen. Paulus wees in de grondtekst terug op Areta, de vrucht van de scholing, en in die zin terug op Aristoteles, de filosofische profeet van Areta. Aristoteles streed fel tegen het een-daads-geloof waarin mensen dachten dat ze na een goede daad te verrichten het voor elkaar hadden. Hij stelde : Kwaliteit is geen daad, het is een gewoonte. En : We zijn dat, wat we bij herhaling doen. Gewoonte wordt bij de mensen ten slotte tot natuur. De goede daden en kwaliteit van de mens moesten dus door deze drie stadia heengaan :
1. herhaling
2. gewoonte
3. natuur

Aristoteles prikte heen door het bedrog van op zichzelfstaande 'goede daden'. Daar ging het niet om, volgens Aristoteles, want het zou ook verkeerde motieven kunnen hebben. Het ging om karakter vorming. Het goede moest als kwaliteit een instinct worden van de mens. De mens moest terug tot de oernatuur, en moest hiervan een deel worden. Zomaar geloof en goede daden zouden nog teveel

achter de zijlijn staan. Daarom predikte Aristoteles het belang van Areta. Dit is een strijd, want zij is ook een oorlogsgodin. Daarom zegt Paulus in de grondtekst van Filippenzen 4:8 :

'Gedenk Areta, de geoefendheid in volharding voortgebracht, zij die lof en aanbeveling verdient.' Vanwege het belang van Garuda werd hij ook wel het voertuig van God (vishnu) genoemd, en de bewaker van God. Garuda bracht de melk van het paradijs, ook wel uitgebeeld door de vrucht van de palmboom des levens, door de kokosnoten.

In het Sanskrit betekent garuda 'arend'. Ook in Openbaring zien we de strijd tussen de slang en de arend. De arend probeert de vrouw te beschermen tegen de slang door haar een schuilplaats te geven. De arend (vgl. Garuda, mythische vogel van de Mythologie van India, beeld van de ark, het voertuig van God) bracht de heilige vrouw, het teken, tot de wildernis, waar de aarde haar mond opende om de stroom van de slang te verscheuren.

Openbaring 12

14 En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de woestijn te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en een halve tijd. 15 En de slang wierp uit haar bek water achter de vrouw als een stroom, om haar door de stroom te laten medesleuren. 16 En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom, die de draak uit zijn bek had geworpen.

Jesaja 40:31 zegt in de Hebreeuwse grondtekst :

Wie het hemelse verwachten, ontvangen een nieuwe innerlijke hagedis als beeld van de volharding; zij varen op met vleugelen als arenden.

In het Aramees zegt het : 'Wie het hemelse onderwijzen.'

In de Garuda Purana staat :

'O Heer van het Universum, barmhartig (medelevend en medelijdend) tot hen die hun toevlucht bij U zoeken, U bent waarlijk de redding van hen die zijn ondergedompeld in de oceaan van het bestaan, ellendig gemaakt door de golven van verdriet en wroeging.' (8:77-82)

hoofdstuk 40 garuda in de bijbel – het oorspronkelijke hindoeïstische christendom in de grondteksten

Garuda, het hemelse voertuig, of de vogel van de paradijs boom, is in oorlog met de slangen lager op de paradijs boom, omdat daar nogal veel gespuis tussenzit. Zij bewaken de hemelse kennis, maar

dat gaat lang niet altijd goed. In het indisch zijn dat de naga's, waarvan ook het hebreeuwse nachas komt, de slang in het paradijs. De garuda vogels komen ook weer voor in de oorspronkelijke aramese bijbel. Garuda betekent wever in het Aramees, en het komt voor in de palestijnse neofiti targum in Exodus 28:32 :

De halsopening zal in het midden ervan zijn: de halsopening zal rondom een rand hebben van werk van de wever (garuda, gardyay) als bij een pantser, opdat het niet scheure.

Het gaat hier om de uitrusting van de werkers van de hemelse tent. In de israelitische talen is de rand ook een beeld van een taal. Garuda komt ook voor in Jeremia 6 over het toetsen :

27 Tot een toetser heb Ik u onder mijn volk gezet, een keurmeester, opdat gij hun weg zoudt kennen en toetsen. 28 Allen zijn zij door en door weerbarstig, rondgaande met kwaadsprekerij; koper en ijzer, verdorven zijn zij, allemaal. 29 De blaasbalg neemt af (garuda, grdy), wat gereed uit het vuur (urim, toetssteen) komt, is lood; tevergeefs smelt men almaar door, de bozen zijn niet af te scheiden.

Hier is garuda het afnemen, wat ook bevrijding betekent, om beter te kunnen onderscheiden, boven alles uitstijgen als een vogel. De mensen leven namelijk in vooroordeel, als grote blaasbalgen oordelen zij overmatig en overmoedig, maar dan is garuda de afremmer. Garuda is dus ook een beeld van geduld en volharding, van het matigen. Daarom droeg Samuel in de babylonische jonathan targum in het aramees ook een garuda rok of gordel (garuda, krdwt, I samuel 2:18). Job klaagde in een eclectische aramese targum manuscript dat 'zijn leven sneller ging dan Garuda, de wever, weversspoel, grrdyyh', waarin Garuda weer een beeld is van de afremming, als medicijn tegen overmoed en overoordeel (Job 7:6). Ook in de talmud komt Garuda voor als de wevers, de werkers, die de fluit (blaasbalg, het overoordeel) afwijzen. Garuda is dus een beeld van het werkverbond, verbonden aan charis, de geestelijke gaven. Charis-n, oftewel krishna, was daarom ook een rijder van de garuda.

Als kind, en ook later, heb ik vaak dromen gehad dat ik aan de zee moest wachten op een hemelse vogel, op garuda. Aan het strand was ook eens een heuvel die een trap had die leidde tot een gang met aziatische relikwieën. Daar ligt dan ook de sleutel tot het contact met garuda. Vannacht had ik een droom dat Garuda tot mij kwam, en ik zat op zijn rug, en hij vloog, en sprak met mij. Als je dus dieper in de grondteksten gaat van de bijbel kom je in India uit. De oorspronkelijke bijbel is dus deels hindoeistisch, deels egyptisch, dus christenen zijn ook per definitie deels indisch-egyptisch. Het christelijke kan niet van die culturen losgemaakt worden. Osiris werd in Egypte ook wel de Garuda-f genoemd, Qaher-aat-f. De F-toevoeging is in het Egyptisch de voeder of voedster (faw), de brenger van melk, zoals Garuda die taak ook heeft in het hindoeïsme. De mens moet stoppen overmatig en overmoedig volwassene te spelen, maar moet terug naar de moederborst, weer kind zijn. De F-toevoeging is ook een beeld van het opstijgen en overstijgen, de verhevene, de drager, wat ook weer een beeld is van Garuda in India, omdat hij boven alles uitstijgt en God draagt (visnu), als het voertuig van God. In die zin is Garuda ook de opnemer, als Garuda de F in het egyptisch, wat dus een andere naam is van Osiris (suri, voortijds). Ook is in Egypte de F een beeld van het minderen, de soberheid, het losmaken, losser maken, tot bevrijding (fh). Garuda-F is dus zo een beeld van het opstijgen, onthechten. Het Egyptische wortelwoord van Garuda-F of Qaher-aat-f, is qaru, wat dragers betekent, en qar, qarr, boot, transport, het laatste woord in een boek, soepel zijn, flexibel, zachtmoedig, teder, qarr, qarau, wat ook weer kwaliteiten zijn van Krishna, speels,

kinderlijk. Garuda is in Egypte ook een gang onder de grond, een hol, een grot, de bron van de nijl (qar-t, qeri-t) als een cirkel in de onderwereld (dialectisch-cyclische exodus, qerr-t), zoals in mijn dromen er een grottenstelsel met aziatische relikwieën was aan het strand, op een steile begraste heuvel waar een metalen trap stond. In Egypte is Garuda de vijfde laag van de onderwereld (Qer-ti, Qerr-ti, Qerr-t), waaruit de Nijl opsprong. Dit waren twee grottenstelsels, dualistisch-dialectisch dus). Ook Ra veranderde hier in Garuda, in Qerti, op zijn tocht door de onderwereld. De garuda's zijn in de egyptologie de goden van de nijl-grotten (qertiu). De garuda is ook een slot wat ontcijferd moet worden in de egyptische onderwereld (qer-t, qera-t, qerau). Een ander wortelwoord van Garuda in egypte is Qera, wat de stormgod betekent, een toetsblok, een hemelse maatstaf, als een regenstorm, een wervelstorm of donderstorm, ook verbonden aan de vogels dus. Dit was een belangrijk item van Osiris om alles mee te toetsen en om het wereldse achter zich te laten. Het was een item van overwinning (qera, qerai-t) over zijn vleselijke vijanden. De garuda was in egypte ook de gietvorm waarin Osiris gemaakt werd (qerh-t). Garuda is in Egypte ook een woord voor het hemelse geestelijke (qerhit). De hemelse maatstaf wordt in egypte ook karehta genoemd, als K-areta.

Ook de egyptische khara wortel betekent weven en werk van de wever. Wij mogen dus niet eenzijdig, eendradig zijn. Kheruta betekent in het egyptisch : het gebrul van de aarde, en kherutau betekent het fluiten van de wind, wat ook weer verbonden is aan Garuda. Garuda betekent in Egypte de basisbehoeften om te leven (kher-t), de natuur die de mens nodig heeft om te leven. Het wortelwoord kheri in Egypte betekent de minste willen zijn, altijd van onderen komen, niet boven je voegen gaan, nederigheid, ingetogenheid, tederheid, als beeld van het werkverbond. De kheri zijn werkers. Garuda is in egypte een woord voor de bron, het oorspronkelijke, het authentieke, natuurlijke (kheri ha-t), als beeld van de regressie, de terugkeer door afscheiding van het wereldse. Garuda is in Egypte ook een naam voor de administratie van Osiris (qerti).

hoofdstuk 41 goede morgen, hemelse vogel

De toerusting en uitrusting van Efeze 6 moet wel Samuelitisch zijn, want het mandaat van Samuel was altijd : 'Spreek hemel, want de werker luistert.' Samuel had het hemelse oor ontvangen. Dat was iets zeldzaams en speciaals in die tijd, want de mensheid was afgedreven van de hemel, en luisterde slechts naar het vlees. Samuel's uitrusting was in de aramese jonathan targum de garuda, oftewel de hemelse vogel. Laten we dus niet zomaar Efeziërs zijn, maar Samuelitisch, want Efeze wordt ook weer teruggeroepen tot de bron in het boek Openbaring, de eerste liefde.

Openbaring 2

4 Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. 5 Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weder uw eerste werken.

Dat is wat de regressie is, de terugkeer. Ik had een droom dat Garuda, de hemelse vogel, deze uitrusting, tot mij kwam, en het omhulde mijn lichaam en sprak met een heldere stem, zo helder als

Anubis, de hemelse hond. De hemelse hond en de hemelse vogel zijn twee belangrijke items op ons pad, twee belangrijke totems, als abstracte modellen, gidsen. We hebben het dan over de Egyptische en Indologische wortels van Israel. Er moet een goede balans zijn tussen deze wortels.

Overmaat en overmoed ligt altijd op de loer, en dan is de hemelse vogel een alarm, een filter, om de mens tegen overmaat te behoeden. Daarom is het een belangrijke metafoor, ook als een hemelse updater. De mens heeft dit wel nodig, deze afremmer.

Dat doet de hemelse vogel niet allemaal voor ons. We moeten zelf leren remmen, leren onthechten. Krishna reed op de garuda, op de hemelse vogel, en moest de hemelse vogel leren berijden. Dat gaat niet over een dag ijs. Charis, krs (krishna), reed dus op de garuda, grd, krt, krs op de krt, waar ook het christus-woord vandaan komt, maar dan moet men wel begrijpen wat het voorstelt, niet wat ze er in het westen van hebben gemaakt, als één of andere goedkope suikersinterklaas die alles wel even voor ons doet en betaald. Wij mogen leren de hemelse vogel te berijden.

Wij mogen naar het strand gaan van een meer of zee, in ons denken, en daar wachten op de hemelse vogel. Ik heb hier gedurende mijn leven veel dromen over gehad. Nemen we hiervoor de tijd, om te wachten op de hemelse vogel ? Wij mogen dingen niet overmoedig mengen, maar moeten de hemelse scheikunde leren. Deze metaforen hebben waarde en substantie. De ware realiteit is 'waarde en nut', en dat is de ware substantie. Al het andere is slechts opgeblazen substantie en grootheidswaanzin. De enige realiteit is metaforisch. Letterlijkheid is een tijdelijke illusie.

Men update voor allerlei dingen, voor de mobiele telefoon, dit apparaat en dat apparaat, maar update men ook in het geestelijke ? Men houdt de centra van mobiele telefoon en computer beveiligingen voor updates in ere, maar de geestelijke wetenschappen worden veracht, alsof daar geen centra van zijn belangrijk voor updates, want 'men heeft alles al'. Vliegen op de hemelse vogel ? Nee hoor, want ze hebben wel vliegtuigen en online flight simulators. Ze denken dat ze niet hoeven te leren, want het geloof of ongeloof doet alles voor hen. Maar geloof zonder werken is dood. Dat is wat die organisaties waard zijn. Ze hebben oorverdovers op, en drillen maar. Ik had daar ook eens een droom over. Ze vliegen op een oorloze, oorverdovende drugs. En daarom moeten geestelijken noodgedwongen blijven hameren met de hamer van Noach aan een voor de vleselijken onzichtbaar en onhoorbaar schip waar ze ook nooit de tijd voor hebben genomen. Het vlees neemt geen tijd voor het geestelijke. De hemelse vogel is ook een watervogel, als een schip. Het kan dus zowel vliegen als zwemmen, vliegen en varen.

Spreuken 1 zegt :

15 mijn zoon, ga niet met hen op weg;
weerhoud uw voet van hun pad;
16 want hun voeten snellen naar het kwaad
en haasten zich om bloed te vergieten.
17 Want tevergeefs is het net uitgespannen
voor de mentale en geestelijke ogen van elke vogel;
18 zij echter loeren op hun eigen bloed
en leggen een hinderlaag voor hun eigen leven.
19 Zo zijn de paden van ieder die hunkert naar onrechtmatige winst,

die haar bezitters het leven ontneemt.

De psalmen zeggen :

De bomen des hemels worden verzadigd,
de ceders van de Libanon, die Hij heeft geplant,
waar de vogels nestelen. (104:16-17).

Wij moeten dus om de hemelse vogels aan te trekken hemelse bomen geplant aan waterstromen zijn, de bomen van psalm 1, oftewel volhard in het luisteren, totdat we geoefend zijn in het luisteren. Hebben wij geoefende oren, of lopen wij oorloos rond, of met grote dikke vette koptelefoons op die onze oren verdoofd hebben ? Dat is dus onze missie op het strand, aan de zee, aan het meer, aan de rivier, aan water, dat we daar geplant zijn om vrucht te dragen op zijn tijd. We hebben geduld geoefend, we hebben leren remmen. Dan kan de hemelse vogel komen.

Een oor dat luistert en volhard in het luisteren wordt tot een vliegend oor, tot een vogel. Daarom is de vogel verbonden aan de boom geplant aan waterstromen. Zo vliegt de mens op de vogel over de waterstromen heen, naar de overkant, als een beeld van de opname. Zijn wij goed voorbereid op het strand, aan de waterstromen, als de hemelse vogel komt voor de opname ?

Krishna op Garuda, Mohammed op het gevleugelde paard, Noach op de ark, Christus op de wolk, het zijn allemaal metaforische beelden van de hemelse vogel die wij moeten leren berijden, beelden van ons hogere zelf diep binnenin. Het zijn allemaal beelden van de hemelvaart, beelden van de ontwaking op de paradijs aarde. Goedemorgen, hemelse vogel.

hoofdstuk 42 leren vliegen – het belang van een goed ventiel

De mens gaat soms door ongemak heen en frustraties. Dan werkt dit niet, dan werkt dat niet, dan heb je zus nog nodig, en dan zo, en dan moet je je verifieren, en daar heb je ook weer een apparaat voor nodig, enz. enz. en in de geestelijke wereld zit het nog wel ingewikkelder in elkaar. Het bestaan bestaat uit vele laagjes die allemaal op elkaar inspelen. Dit kan al snel misgaan en opblazen, en daarom is er een ventiel nodig, en gaat de mens door ventiel situaties heen om tot de diepere, verborgen lagen te komen, en wat er voor zorgt dus dat er een uitlaat klep is, een gat waar de lucht door kan ontsnappen. Ventiel situaties zijn dus van levensbelang. Door het ventiel kan een mens uiteindelijk geestelijk vliegen. Het is niet de bedoeling dat we alleen maar rondvliegen op de hemelse vogel, maar dat we zelf ook als een hemelse vogel worden en leren vliegen. En dan heb je een ventiel nodig. Wees daarom maar blij dat er soms gaten in je leven ontstaan, en dat je het gevoel hebt dat je lekt.

Hoe gaat dat dan in zijn werk, vliegen ? Allereerst heb je dus een ventiel nodig, een sitatuatie van het kruis, en daarvoor kun je je verleden overdenken, en misschien de situatie waar je je nu in

bevindt. De hele wereld gaat door een ventiel situatie heen, want het was te vol geworden en het raakte verstopt.

Ik had een droom over een vrouw verbonden aan de vlieg maatschappij van de hemelse vogel die ook weer ging over het medische. Ze zei dat op de lagere aarde van het vleselijke daar werken de mongolen in het medische. Ik vroeg haar of ze iets aan die mongolen kon doen, maar ze zei dat het puzzels waren, en dat ze er alleen door natuur processen iets aan konden doen. Alles gaat door hogere processen. Uiteindelijk moeten we leren vliegen, onthechting, escapisme. Als je vliegt, dan zijn er vele reflecties die op je af komen, tegenstellingen in allerlei gradaties, en dan moet je leren manoevreren.

Een kind denkt in de speelgoed winkel dat de snelste weg naar het speelgoed de vinger is, maar alles heeft een prijskaartje, en alles is ingewikkeld. Het kind moet er klaar voor zijn, het moet nut hebben, het moet in het natuur proces passen, anders zal het kindje opgeblazen worden. Daarom is het belangrijk dat ze op jonge leeftijd het ventiel al leren. Op jonge leeftijd moet het kind al de gevaren kennen en het ventiel.

Als je omsingeld bent door het leven, en de reflecties komen als golven over je heen, dan is het belangrijk om naar de bron te gaan. Bron en ventiel heb je nodig om te vliegen. Het is spoor zoeken, een puzzel, om tot de bron te gaan. De reflecties zijn de bron niet, maar geven zekere hints en raadsels. Bron en ventiel lopen door elkaar heen en door de reflecties, de contrasten, parallellen en tegenstellingen. Je wilt misschien iets gebruiken, maar het is nog niet opgeladen, en waar moet je gaan om het op te laden ? Het heeft allemaal tijd en ruimte nodig, gecompliceerdheid, zodat alle lagen in de situatie zijn, en dat is tegelijkertijd je beveiliging. Er lopen meerdere sporen.

Veel mensen willen liever theologisch denken de hele tijd, maar theologie is een beeld van het technische. Als je niet technisch denkt, dan gaat theologie een spelletje met je spelen, dan gaat het je bedriegen, en dat is ook bekend in het technische. Er zijn in de theologie hackers, phishers, malware, ransom ware, virussen enz. enz. Daarom moet je leren vliegen, moet je het veilig doen, en technisch.

De bron geeft signalen, en met die signalen kun je hoger vliegen, als je ze verwerkt. Je hebt dus ook een processor nodig. Ventiel – processor – bron. Dan kun je je verleden overdenken en nagaan waar in je verleden een beeld was van die processor. Dat kan een bepaalde school zijn. Daar leerde je dingen te verwerken, zo goed en kwaad als dat ging. Dat is natuurlijk dan een schaduw, maar in een parallel wereld kan er een zuivere vorm zijn. Ook de processor zelf moet dus verwerkt worden. Zo mag je contact maken met de bron energie ervan, en goed het ventiel erin betrekken. Ook het ventiel is ergens op je levenspad gekomen. Dat kan een situatie zijn geweest van groot verlies, of ander groot trauma waarin je het gevoel had dat je leegliep, iets wat dwars door je heenging en grote gaten achterliet. Alle dingen zullen medewerken ten goede : werken, dus op basis van het werk verbond, wat dus ook een studie basis moet hebben, een studie verbond.

De extra laag van verhalen is belangrijk, want het moet zich kunnen uiten, en dat is ook weer een ventiel.

Hoofdstuk 43 vliegen naar de paradijs aarde - de plug

Als je het ventiel in jezelf hebt gevonden, dan is het belangrijk 'de plug' te ontvangen. De paradijs aarde heeft een eigen internet waarop je aangesloten dient te worden. Door het ventiel kun je vliegen en heel hoog komen, maar als je dan voor je de paradijs aarde ziet en de lijnen van het hemels internet, dan moet je er ook nog op aangesloten worden, en dan heb je metaforisch gezien een plug nodig. Ik had een droom over deze plug. Het was een witte plug met een schuine rode zijde, en het bezat een heleboel games en andere dingen, en je kon er ook meerdere dingen opkrijgen, dus de plug zou gaan downloaden en groeien, bloeien, en die moest je in jezelf ontvangen, en het was ook een ventiel. Het was een soort hemels rubber, als een ventielplug.

Je kan denken dat je heel geestelijk bent, maar ben je ook waardelijk ? Ook kun je denken dat je diep bent, maar heeft het ook waarde ? Door geestelijkheid op zich kom je er niet. Het moet ook waarde hebben, want vaak wordt het geestelijke verward met geloof. Mensen kunnen heel diep gaan met iets, bijna obsessief, maar heeft het ook context ? Hoe dan ook kom je uit op een technische kern. Theologie is slechts beeldspraak. Theologie is een sluier waardoor het technische zich kan uiten en beveiligen. Vaak verward men nog allerlei uiterlijkheden en letterlijkheden met het geestelijke, ook persoonlijkheden, maar het technische is meer principieel en gebruikt personen puur als archetypes, niet als doelen op zich. De sluiers hebben meerdere lagen. Als je het christelijke wil loskoppelen van de islam en het hindoeisme, dan is het zowiezo westerlijke eenzijdigheid voor de markt en het gemak. Dan kun je echt niet inpluggen op de paradijs aarde. Het technische heeft dus meerdere lagen nodig, niet alleen maar je eigen stekkie. Vele mensen hebben het begrip 'god' en 'religie' aan de ketting gelegd, en zijn zo zelf god geworden. De plug in mijn droom was flexibel.

Parallelle werelden, andere realiteiten, als je daar niet voor open staat kom je nooit tot de paradijs aarde. Zoals Jung zei is objectiviteit slechts betrekkelijk, en is er een groot gebied waar de menselijke logica niet kan komen. Er moeten dus nog andere waarden zijn. De mens op zich is beperkt. Jung was daarom een onderzoeker van het onderbewuste, waar voor hem de sleutel lag.

We hebben het dan over een plug als een octopus, meerzijdig, creatief. We hebben het dan over een paradijselijke sleutel die flexibel is, eclectisch. Leef in je eigen wereld. Geloof niet wat anderen op je projecteren. Wees geen kudde dier maar een eenling, zeker geen tweeling. Vecht tegen de siamezering van de samenleving. Trek jezelf terug, naar binnen. Er is geen mens die boven je staat, maar je hebt een geestelijke, waardelijke wereld te winnen. Hoeveel punten heb je vandaag gescoord ? zegt een liedje uit 1982. Biologie is dus multi dimensionaal. Eenzijdige illusies zullen wegebben in de hogere multi dimensionale golven, zullen geabsorbeerd worden door de eclectische, meerzijdige bron in vele lagen. Het is alsof er iemand kasten opentrekt, lades, die lange tijd opgesloten zijn geweest. Dit nog, dat nog, zus nog, zo nog. Hier, daar. Laat je niet kisten. Kijk naar de zee. Vlieg hoger en hoger, naar de paradijs aarde, en surf op de luchtgolven.

Dat is een hele strijd. Het gaat niet zonder slag of stoot. Denk aan de vele zee monsters en lucht monsters. Ga van level tot level. Zorg dat je het spel wint. Maak je puzzels af voor doorgang, het ontsluiten van sleutels. Voor elk monster dat je verslaat krijg je een gave of sleutel, of een nieuw

wapen. Krijg vat op je inventory. Ga daar vaak naar terug. Ontdek de inventory in jezelf. Trek je daar vaak terug. De mens is een biologische computer.

Leer de contextuologie en de recyclocratie. Je kunt contexten verdienen door monsters te verslaan en puzzels op te lossen. Je kunt monsters alleen maar verslaan in puzzels, niet rechtstreeks. Contexten zijn je 'power' om te recyclen. Door te recyclen kun je vliegen. De contextuologie en de recyclocratie zijn dus je vleugels. Hierin moet goede balans blijven. Verwaarloos daarom de strijd tegen de monsters niet, en verwaarloos de puzzels niet. Telkens weer als je een monster verslaat dan krijg je een mapje contexten. Monsters zijn bepaalde verdraaiingen, dus eigenlijk 'versla' je een monster dan door het op de juiste manier terug te draaien zodat het in de contexten past als een puzzel, en dan activeer je daardoor een bepaalde energie die je vervolgens verder helpt. Zo kun je ook weer gidsen verdienen en bewakers, wat dus een onderdeel is van je immunologie.

Voel je je blind en doof in deze dingen ? Monsters houden mensen blind en doof. Telkens als je een monster verslaat of een puzzel oplost krijg je hiervoor zicht en gehoor. Ook heeft alles een rijpings tijd en verwerkings tijd, en heb je geduld nodig. Het moet actief ontwikkeld worden. Soms mis je iets, een tussenschakel, en moet je verder zoeken. Net als op een computer zijn er vele bestanddelen voor nodig zodat het kan werken. Niemand mag er te gemakkelijk over denken.

hoofdstuk 44 de oceaan van melk

Vannacht had ik een droom over een hemelse vogel die kwam, een grijze arend genaamd Montgomery. Daarna kwam er nog een zwarte arend. Het waren mooie beesten, zeer intelligent. Montgomery is de hoofdstad van Alabama, en de naam van veel meer plaatsen in Amerika. Het betekent 'mount of Gomer', berg van Gomer. Gomer is de vrouw van Hosea, wat geen makkelijke vrouw was, maar waar hij doorheen moest voor een reden. We gaan soms door dingen heen voor een reden. Soms zijn dat moeilijke plaatsen, moeilijke situaties, en toch leidt ons pad daar dan doorheen, hebben we daar een taak. Gomer betekent ook het einde van een seizoen, als een afronding. Ik was blij dat de hemelse arenden gekomen waren. Vaak zijn ze ook een beeld van profetische leiding, als gidsen. Je voelt je dan heel veilig met zulke beesten in de buurt. Ze zijn heel intelligent en innemend.

Het technische moet zich als het principieel is metaforisch gaan personificeren om zich te kunnen uiten, zodat het niet steriel wordt. Daarom moet er wel een brug zijn tussen technologie en theologie, en er moet een brug zijn naar de natuur. Er kan zo een zekere warmte ontstaan opdat het gezond blijft en niet klinisch, kil en koud wordt. Het gaat erom daarin de juiste balans te vinden. We kunnen religie dus niet teveel wegdenken, maar we mogen hierin tot grotere hoogtes komen, en daarvoor hebben we de hemelse vogels nodig, die allereerst komen om te verkennen. In mijn droom bleven de vogels op een afstand. Ze kwamen de buurt verkennen, en waren in dat opzicht ook heel dichtbij.

Nee, de aardse religies zijn niet volmaakt, en daarom moeten we soms ook door Gomer ervaringen heen, vreemde ervaringen, dat we in contact komen met hele andere werelden. Ook de aardse techniek is niet volmaakt, en daarom moet er een samenstelling blijven van techniek, theologie en natuur. Dit is een driehoek, een drievoudig snoer, waar ik in mijn leven altijd aan vastgehouden heb. Ze mogen elkaar aanvullen, verdiepen en uitleggen, en elkaar tot nieuwe hoogtes brengen.

Als de buik je god is dan gaat dit allemaal uit balans, en wordt je of te technisch of te theologisch, maar dan is het corrupt en zonder context, dus dan versteen je, want dan wordt het te klinisch of te vaag en zweverig. Ook de natuur wordt dan corrupt. Veel mensen hebben de buik als god, als een verslaving van de buik, en ze verafschuwen het hart. Het kan dan of te zakelijk worden of te lichtzinnig. Pas er voor op. Bewaak je hart. Je hart moet vleugels krijgen, als een hemelse vogel, ook wetende dat er tussen techniek en theologie een evenwicht moet zijn als twee vleugels, en de natuur mag de hartsbron zijn. Als de balans weg is stort je neer. Zorg ervoor dat je geen van deze bestanddelen ondervoed laat zijn, want dan kom je weer uit bij dienst tot de god van de buik.

Techniek moet een klankbord hebben in de theologie, een reflectie board, om zich te kunnen uiten, om een uitlaat klep te hebben, anders gaat het vastzitten en exploderen. Laat het niet ophopen. Er moet een persoonlijkheids drang zijn en een voortplantings drang metaforisch gezien.

Gomer betekent ook dat je contact maakt met oude systemen om het nieuw leven in te blazen, om het te helpen tot een nieuw niveau te komen, een hoger niveau. Dat is een hele uitdaging. Er moet reform komen in het christendom, in het hindoeisme, in de islam, in de egyptologie en de israelologie, enz. Laat het niet allemaal renteloos liggen. De mensen zitten er in vast, de voorouders zitten er in vast.

De mens heeft iets pastoraals nodig, niet het klinische en koude de hele tijd. Er moet leven zijn, organismes, niet zomaar organisaties. Gomer betekent daar naartoe gaan waar mensen vastzitten, waar systemen vastzitten, en dan nieuw leven schenken, nieuw inzicht, zoals Hosea deze taak had. Hij moest hiervoor gaan tot vreemd gebied. Het was niet zonder gevaren, maar hij had leiding. Hemelse vogels hielden alles in de gaten. Ook de Egyptologie gaat veel over de hemelse vogels. Ze gaan daar waar arenden durven te gaan, in de onderwereld. Zo mag je ook een sleutel uitreiken tot anderen.

Ra op zijn bootje door de onderwereld, daar komen we dan telkens op uit, of vishnu op de garuda vogel in het hindoeisme.

In het hindoeisme is samsara de zinsbegoocheling van het leven, de illusie van de wereld, van verlangen, afkeer en onwetendheid, dat men telkens maar in cirkeltjes blijft ronmddraaien, en niet

verder komt, omdat men afgeleid is. Men leeft langs het doel heen. Samsara komt als de mens een actief brein heeft, en vertrekt als het brein stil wordt, luisterende naar het hart. De maharamayana van India stelt dat samsara uit de verbeelding komt van iemand, en dat het weer wegvaagt als de verbeelding wegvaagt. Het heeft totaal geen substantie. Samsara is totaal waardeloos.

De Maharamayana is een literair dichterlijk geschrift in het hindoeisme en stelt ook dat Samsara, het wiel van het nutteloze, afgeleide bestaan, voortkomt uit het zieke brein van de mens, als een menselijke schepping, de lang levende geest van Samsara. Het is een groot lijden, maar het kan overbrugt worden door het te overdenken. Hiertoe heeft de mens de hemelse vogels nodig. Het boek stelt dat het zelf alleen maar gezien kan worden door het Zelf, het hogere zelf en met puur intellect. De wereld stroomt voort vanuit het hogere Zelf als golven van hetzelfde water. Het is uitgegaan van het hogere Zelf, maar zal ook weer wederkeren tot het hogere Zelf. Het heeft geen bestaan op zichzelf. Het gebeurt, omdat de mens in vergetelheid leeft. Het zal weer verdwijnen als de mens het hogere Zelf zullen herkennen.

Hierom moet de mens wederkeren tot de oeroceaan, de oceaan van melk, waar vishnu (god) rust. In de oer-oceaan van melk kan het afgeleide en onwetende verstand van de mens gedoofd worden. Zo kan de mens ontwaken uit samsara, een hypnotische, giftige slaap.

hoofdstuk 45 India oorsprongen van Israel - god in het hindoeisme

Vishnu is de allesomvattende, doordringende god in het hindoeisme, en natuurlijk iets wat in jezelf zit en wat je zelf moet worden, want god betekent 'het goede', 'het beste', en als je dat zelf niet wordt, dan kun je er dus ook geen contact mee hebben. Het zijn zinnebeelden. Brahma is het scheppende zelf, en brahman het universele zelf. Brahmanen zijn de tentwerkers, de geestelijken, die ervoor moeten zorgen dat het lagere projecterende zelf omgewisseld wordt door het hogere, zelfwordende en zelfgeworden Zelf. De atman is dan het individuele zelf. Het lagere zelf is het balk en splinter verhaal, dat de mens altijd maar weer eerst naar een ander kijkt en dan naar zichzelf. Dat gaat op twee manieren. De mens projecteerd zijn eigen zonde op iemand anders, altijd weer op zoek naar een zondebok, en de mens projecteerd zijn eigen verantwoordelijkheden en plichten om goed te zijn en goed te doen op iemand anders, met als berucht voorbeeld het personage genaamd 'God' als een afgod en die dan genade uitdeelt als je in hem gelooft.

In het hele godmysterie moet je dus zorgen dat je in het bron zelf terecht komt, ook van de god vishnu, anders gaat het verkeerd. De zelf bron of het hogere zelf is brahma of brahman, atman, en deze verloochent dus het lagere zelf, oftewel de zonde en het vleselijke. Het werkt dus aan twee kanten. Je kunt niet zomaar jezelf tot god gaan verheffen. Het is een werkwoord, geen titel. Er is altijd die tweeledigheid, het gevecht tussen het hogere zelf en lagere zelf. Dit is wel te overbruggen in de verlichting. De mens mag moksha binnengaan op de top van de berg, oftewel het nibana, het nirvana, waarin het vleselijke is uitgedoofd.

Vishnu troont op zijn drijvende bed in de oeroceaan van melk, omdat hij brahma als bron heeft, zijn hogere zelf. Hij troont dan over de vleselijke gewoontes, over samsara. Vishnu woont op een natuureiland in die grote, oneindige oceaan. Het komt in verschillende vormen, zoals metaforisch een bed, als beeld van de rust, de paradijselijke slaap waarin de zinnen van de zonden en vleselijkheden zijn gedoofd. Je mag je uitstrekken naar de hemelse slaap. Het is ook een paleis van natuurgesteente, een soort zilverachtig kristal, in het midden van de grote oceaan van melk, in het centrum. Het hemels kristal kaatst al het kwaad weg, en vervormt het weer tot wat het was. De transformatieve kracht, de vernietiging of terugdraaiing van het kwaad tot de oorspronkelijke vorm, oftewel dat alles medewerkt ten goede, dat wordt shiva genoemd, en dit is dus een belangrijke bouwsteen en hoeksteen in de religie van India, niet zonder reden. Zonder shiva, de noodzaak tot zelfverloochening, de noodzaak van de geestelijke oorlog, zal het niet standhouden, en wordt je hele godsbeeld corrupt. Vishnu, Brahma en Shiva is dus een hele belangrijke drie-eenheid in het hindoeisme, als drie noodzakelijke principes. Vishnu is het opperwezen, wat dus Brahma, de bron, in zijn diepte heeft, en de brug hiertoe is het Shiva principe.

Dit is het fundament van Israel. Brahma werd tot Abraham. Shiva, Siva, SV, werd tot Esav, het hebreeuws van Ezau, die net als Shiva ook zichzelf verloochende, zijn status aflegde, om tot de bedelkom te gaan, als een beeld van het minderen. Dit beeld zien we later ook terug iun Yeshua, Yeshuva, wat dus een Ezauïtische, Edomitische vorm is. Shiva, Ezau, Yeshua, of Yeshuva, is dus het brug principe in verschillende culturen, omdat anders het hele godskaartenhuis in elkaar zou storten.

Vish-nu is een beetje een soort Noach op de ark, op de garuda, de hemelse vogel, ook. Het is een beeld van het nomadische, het blijven doordringen, blijven overdenken. Het zijn zeer belangrijke principes om in de gaten te blijven houden in deze tocht terug naar de paradijs aarde.

Vishnu drijft op de golven van de oceaan van melk. Hij kan dit omdat hij ook de diepte is ingegaan. Shiva is een vorm van Vishnu, en door Shiva, het minderen, het kruis, is hij gekomen tot Brahma, zijn hogere zelf. Daarom drijft hij, en daarom vliegt hij op de garuda, de hemelse vogel, als Noach op zijn ark. Een prachtig natuurcentrum in de oeroceaan van melk, een reusachtige natuur oceaan.

Vishnu kwam in verschillende avatars, ook Krishna en Buddha, en ook als Kalki, de ruiter op het witte paard, waar Openbaring ook over gaat. Het boek Openbaring laat zien dat de bronnen veel dieper liggen. De sleutels liggen in het hindoeisme, omdat daar de brontaal ligt. Het boek Openbaring ligt vol met hindoeïstische terminologie. Dat laat ook weer zien dat het christendom niet op zichzelf staat, maar alleen te verklaren is in de grotere culturele context.

Shiva, ook wel uitgesproken als Shiwa, werd in Israel y-Shiwa, oftewel yeshua. Ze staan beiden voor transformatie door het lijden. Een andere naam van Shiwa is Rudra en betekent de traan. Alles in de oceaan van melk is gemaakt van tranen, want pijn is communicatie, pijn is zintuig. Pijn transformeert. Pijn is herschepping.

Er zijn verschillende stromingen in het hindoeisme, zoals dat ook in het christendom is. Er is het shaivisme, of shiwaism, die de volgelingen van Shiwa zijn, te vergelijken met de volgelingen van Yeshua. Er is ook de stroming van het vaishnaisme, of vishnuisme, de volgelingen van Vishnu, en dan is er nog de stroming van shaktisme, waar het om de natuur moeder draait die de mens tot moksha leidt, de zelfverwezenlijking, het hogere bewustzijn. Ook is er nog het smartisme, wat meer het vrijzinnige hindoeisme is, sinds alles één is, dus monistisch wat in vele vormen kan verschijnen en uitgedrukt worden.

Vishnu of V-suni, wijst terug op het voortijdse Suni volk, als de Vuh van de Suni, de oorlogskennis van de Suni. De V komt ook weer terug in de egyptologie, waar rah als Jwf, Avu, V, door de onderwereld trekt, en waaruit ook Jahweh is voortgekomen, wat in Israel een beeld is van wording door de diepte van het kruis, door de traan, de pijn in het leven. Jakob was op zijn heup geslagen opdat hij gevoelig zou zijn, het paradijselijke zintuig zou ontwikkelen. Vuh is absolute basis, als de aanbieder van kennis, als Eva in het paradijs. Hierdoor keert men terug tot het hogere zelf door het lagere, vleselijke, projecterende zelf achter te laten, af te doen als een kleed. Men keert dus terug tot Brahman, het paradijselijke zelf. Dat is ook de tocht die men maakt in het Shiwaisme.

hoofdstuk 46 essentiele emancipatie in de 70-er en 80-er jaren

Het verhaal houdt soms abrupt op. Je kan er soms geen touw aan vast knopen. Ik zeg soms weleens : Je had beter paard kunnen wezen. Maar ja, dat is ook niet alles. Je kunt als paard ook erg veel missen, of is het juist de bedoeling langs alles heen te leven. Een mens wil weleens wat anders. Hoort bij het leven. Soms goed, soms niet goed.

Muzikaal gezien kregen we de bijbel in de zeventiger en tachtiger jaren. We groeiden ermee op en het was magisch in ons hoofd, sprekend, eclectisch. Ik vind dat een mooi woord : eclectisch, zoals ik ergonomisch ook een mooi woord vind. In ieder geval was er in de zeventiger en tachtiger jaren iets anderwerelds gekomen, iets buitenaards, en het drukte zich uit via de muziek, een hogere natuur. Ik moet veel denken aan het lied 'How many times' van Lori Spee. Ik was de knikkerkoning van het dorp toen dat lied op de radio was in 1982, en het ging over winnen, hoeveel punten je had gescoord, en ik had een hele ton vol met knikkers, nooit tekort, en ik verkocht ook knikkers. Ik had wel strategieën om te winnen met knikkeren. Het liedje was altijd in mijn hoofd.

Het was heel pastoraal. De muzikale bijbel was gekomen. Ik preek er soms uit. Het was een gave van moeder natuur.

'Hoeveel keren zul je vallen, en alleen staan met je rug tegen de muur ? Hoeveel keren zal het duren voordat je uit je fouten zult kruipen ?' zegt het liedje. Spreekt voor zich natuurlijk. Lori Spee is hier in de rol van moeder natuur die haar kind toespreekt.

'Hoeveel punten heb je vandaag gewonnen, hoe veel keren zul je ze weggooien. Wat wil je van me horen ? Maar ik denk dat ik sympathie aan het verliezen ben.'

Dat gaat over de halfslachtigheid van de mens. De mens is op het goede pad, en springt er dan af, gooit alles weer weg, om het pad van de zonde weer op te gaan. Hier is ook de frustratie van moeder natuur te lezen.

'Ik weet niet wat je verwachtte,

Ik kan niet in je schoenen staan,

De minuut dat je beslist om die trip te nemen,

Er is kans dat je wint, maar het kan ook zo zijn dat je het verliest.'

Hier komt het : Moeder natuur kan niet alles voor ons doen. Het moet een samenwerking zijn. We kunnen niet alles op haar projecteren, maar we moeten zelf ook zoals haar worden, zelf moeder leren zijn. Het is een wordingsproces. Dat gaat met vallen en opstaan. Soms komen we er niet direct door. We hebben ook een kruis te dragen. Hierin leren we haar ook beter kennen, maar we mogen er niet met de pet naar gooien. We kunnen goede of slechte trips nemen, en als het slechte trips zijn is het maar goed ook dat we het verliezen, dat we worden teruggefloten. Ook als we goede trips nemen kunnen we soms verliezen, want het gaat niet zonder slag of stoot. Het is iets wat moet groeien, en dan moet het eerst goed wortelen : met bloed, zweet en tranen.

Dan zegt het lied : 'Ik heb nooit gezegt dat het makkelijk is, en ik heb je ook nooit garanties gegeven. De dingen die je moet doen zijn voor het grootste deel je eigen verantwoordelijkheid, en ik zou je niet stoppen. Dat zou ik ook niet kunnen, zelfs niet als ik het probeerde.'

Hier geeft moeder natuur het uit handen, speelt de bal weer terug naar jezelf. Je moet zelf kiezen, niet gaan lopen projecteren, maar zelf je verantwoordelijkheden en kruis dragen, en zo kom je in contact met haar en is er samenwerking en ondersteuning, wat er dan omheen komt om je te omhullen. Dat is ook weer heel ontnuchterend, geen godspelletjes van 'god doet het allemaal wel eventjes.'

'Kom en laat je glimlach zien,

Ik houd ervan te denken dat je de moeite waard bent.'

Hier zien we ook het moederlijke, positieve, dat ze haar kind serieus neemt en in haar kind gelooft. Ik voelde me altijd heel veilig bij het lied, ook al verstond ik het engels nog niet echt. Ik kon het voelen, als een warme deken, als iemand die altijd bij me was.

Dan zegt het lied :

'Je krijgt niets voor niets.

Ze geven het niet weg.

Je wil doen wat goed is,

Je moet staan en vechten,

En niet veel aandacht geven aan de lege dingen die ze zeggen.'

Dat is ook weer moederlijke raad, zoals mijn oma ook altijd zei dat ik elke dag de geestelijke wapenrusting moest aantrekken, dat elke dag een gevecht was tegen het kwaad. Het komt je niet aanwaaien.

Dan zegt het lied : 'Het leven kan iets zijn wat je lijdt,

of iets waarvan je geniet.

Wanneer ik deze twee samenvoeg,

dan denk ik aan jou,

voor mij staande met vuur in je ogen.'

Dat is zwaar profetisch, passie in iemand's ogen, kruis en connectie. Medeleven, medelijden en medestrijden, wat de ware communicatie is.

Maar dan begint het lied weer van voren af aan, als in een cyclus. Ze heeft dus duidelijk gemengde gevoelens en die strijd, ook wantrouwen en achterdocht, want er zijn ook zovelen die zo ver van haar vandaan leven.

Ik had een droom dat Mel van Mel en Kim uit de tachtiger jaren mij bezocht. Ze waren zo'n beetje de vrouwelijke Jansen en Janssen, de detectives uit Kuifje die precies op elkaar leken, met bolhoed op. Mel en Kim waren de loaded guns uit de tachtiger jaren in de strijd tegen het materialisme, en ze hadden een hele eigenaardige oorlogsdans. Mel overleed al heel jong in 1990, en toen waren de tachtiger jaren voorbij.

'Je zou beter leven in liefde dan in luxe, het is goed,

En ga niet elke nacht uit om te dineren op dwaze dromen,

only takes a moment to feel alright.'

Zo begint hun eerste lied. Geen luxe maar liefde. Verspil je tijd niet met dwaze dromen. Veel mensen leven in een roes. Mel en Kim waren bommen. Er ging een alarm aan. Dat kon je ook in hun muziek horen, en in hun dans zien. De dansen waren niet dom en gelijkvormig aan de wereld, maar gingen dwars tegen alles in. Ze waren zeer uniek, otherwordly. Mel startte het op, en haar oudere zus kwam er toen bij, maar Mel betaalde een hoge prijs. Ze gaf haar leven.

'Ik kan het me niet veroorloven om diamand en parel te dragen, dat is okay,

zou niet eens zo'n type meisje willen wezen,' gaat het lied dan verder. Ze trappen tegen de heilige huisjes van westerse duurdoenerijen aan, en staan aan de kant van de armen. Ze overbruggen de kloof tussen arm en rijk. Dat is hun kunst, hun strategie. Ze zijn op een Simson missie, want toen Simson de tempel van de vijand vernietigde stierf hij zelf ook.

Dan zegt het lied : 'Kan me niet veroorloven de fijnere dingen te kopen, dat is okay,

we zullen onze hoofden niet verliezen voor wat dan ook en wanneer dan ook.'

Ze maken radicale statements. Het zijn geen kudde dieren, maar staan op zichzelf. Ze zijn op missie, en laten zich niet omkopen.

Ze kraakten in die tijd alle hitparades.

Tweede lied voegde er aan toe :

'Neem ons of verlaat ons, maar geloof ons alsjeblieft dat we nooit respectabel zullen worden.'

'Take or leave us, only please believe us'

Ze wonden er geen doekjes om. Ze zouden mensen niet naar de mond praten of mensen naar de pijpen dansen. Het ging hen niet om eer en aanzien. Nee, ze waren op missie.

'Gesprekken zijn ondervragingen, maak dat je wegkomt, daar hebben we geen tijd voor.'

Excellente voorbeelden van de muzikale bijbel. 'Kan ons niet schelen als je denkt dat we niet op de maat lopen'. Ze hadden het in de clip ook aan de stok met de politie als een beeld daarvan, een strijd tegen 1984, de overcontrolezuchtige orwelliaanse samenleving die al ontstaan was. Ze hadden het in het nekvel gegrepen toen het opkwam. Ze waren er al vroeg bij toen het opkwam, in 1986 en 1987. Dat was een natuurverschijnsel. Niemand kon dat stoppen. 'Het is maar dat je het weet dat we wel op onszelf kunnen passen,' zegt het lied. Want de wereld was vol met allerlei smerige bemoeizuchtige, roofzuchtige bedrijven die wel wilden 'babysitten' allemaal voor geld, terwijl die bedrijven de ware babies waren. Dat ging allemaal door slinkse streken, maar Mel en Kim trapten daar niet in. 'Herschepping is onze bestemming, dus wacht niet op ons vanavond.' Ze kwamen voor de kunst, voor het werk, niet om hun tijd te verdoen met lege dingen. Het kwam als een sneltrein voorbij en was ook zo weer weg, maar het zaad was gezaaid. We kunnen de bijbel wel kennen van 2000 jaar geleden, maar als je de bijbel van de zeventiger en tachtiger jaren niet kent, hoe arm ben je dan ?

hoofdstuk 47 de trein van de zeventiger en tachtiger jaren

Veel mensen hebben de koran in huis als leergids. Vooral in deze barre tijden worden ook veel mensen islamitisch. De meeste mensen beseffen wel dat het christelijke westen door en door corrupt is. Je kan zeggen : 'Ik ken de hele koran uit mijn hoofd,' of : 'Ik ken de hele bijbel uit mijn hoofd.' Goedzo, maar ken je dan ook de muzikale bijbel van de zeventiger en tachtiger jaren ? De muzikanten van die tijd waren vreemdelingen die niet met de poppetjes meedansten. Ze brachten een andere wereld. Mel en Kim hoorden ook zeker bij de muzikale bijbel. Ze sloegen toe als een donderslag bij heldere hemel in 1986 met lied 1, en in 1987 met lied 2. Ze kwamen tegen het orwelliaanse dwangbewind van 1984 als loaded guns. De jeugd nam het gretig aan, want het betekende anarchie, rebellie tegen het systeem, en de jeugd zat in dat systeem gevangen en konden geen kant uit. De oudere generatie dacht : what the heck is dit ? Maar het was zo weer weg. Het was een trein.

'Herschepping is onze bestemming, dus wacht niet op ons vanavond,' zegt natuurlijk genoeg dat het een trein was, een werkverbond. Ze kwamen voor niets anders. 'Of je ons nu mag of haat, je zult ons nooit veranderen.'

Ik had vannacht een droom dat ik naar het dorp ging waar ik oorspronkelijk vandaan kwam. Het was er erg veranderd. Ik liep het dorp binnen en er was zoveel meer natuur, maar er was ook wat bijgebouwd. Er waren ook flats. Ik liep het dorp binnen, en als eerste was er een struik die uit twee delen bestond. Het was Mel van Mel en Kim. De struik had twee bloemen die monden waren en zongen. Twee schoolvriendjes van mij woonden vroeger in dezelfde straat ergens achter mijn straat. Toen ging het ene vriendje verhuizen naar een straat achter de school. Maar in de droom was er een hele grote flat bij die straat nu, waar ook dat andere vriendje woonde. Ik moest in die flat zijn voor mijn werk, maar ik kwam ook die twee vriendjes tegen, en ze hadden werkkleding aan, en ze hadden net als mij geen tijd, want ze waren aan het werk. Ze hadden een zekere irritatie naar tijdverspilling toe. Ze hadden prachtige werkpakken aan, buitenaards in prachtige werkkleuren, en het was een soort rubberen hemelse stof. Mel zong toen een regel van Franse auto van het goede doel, wat een Nederlandse band is, maar had dan haar eigen tekst : 'Zorg dat je altijd bromt voor mij' in plaats van 'Jij bent een zon die nooit meer schijnt'. Mel stelde in dat lied het werkverbond van moeder natuur voor, die dus altijd een brommende motor is waardoor we moeten leven, en daarvan niet afwijken. We moeten met haar meebrommen en onze tijd niet verspillen. We moeten blijven leven in soberheid, wat dus geen saaiheid is, maar herschepping. We blijven niet staan. We moeten verder. Wacht niet op ons.

Mel zei toen : 'Iedere Peter Pan heeft zijn eigen kapitein Haak.'

hoofdstuk 48 zeven sloten - het vishnu slot

Het is niet de bedoeling de systemen om ons heen te nemen zoals ze zijn. Neen. Er moet reform en regressie zijn. Ik had vannacht een droom over een vrouwelijke gids die aan de rand van het bos leefde, in een groot huis aan een lange weg. Ze had het over zeven sloten die geopend moesten worden.

De vaishnavisten zijn de volgelingen van Vishnu in het hindoeisme, één van de hoofdstromingen. Er is ook nog het shaivisme, de volgelingen van Shiva, en het shaktisme, de volgelingen van moeder natuur, en dan is er nog het smartisme wat meer vrijzinnig is. Wat we nu om ons heen zien zijn de restanten en verdraaiingen van de voortijden. Het zijn dus puzzels. We kunnen niet de hele dag rondlopen met 'ah vishnu vishnu vishnu, ah vishnu vishnu vishnu', want het wijst ergens naartoe, en het gaat om de betekenis, en wat het mogelijk achterhoudt. Lettergrepen hebben informatie opgeslagen.

Vishnu of V-suni, wijst terug op het voortijdse Suni volk, als de Vuh van de Suni, de oorlogskennis van de Suni. De V komt ook weer terug in de egyptologie, waar rah als Jwf, Avu, V, door de onderwereld trekt, en waaruit ook Jahweh is voortgekomen, wat in Israel een beeld is van wording

door de diepte van het kruis, door de traan, de pijn in het leven. Jakob was op zijn heup geslagen opdat hij gevoelig zou zijn, het paradijselijke zintuig zou ontwikkelen. Vuh is absolute basis, als de aanbieder van kennis, als Eva in het paradijs. Hierdoor keert men terug tot het hogere zelf door het lagere, vleselijke, projecterende zelf achter te laten, af te doen als een kleed. Vandaar ook Shiva, Shi-vuh, het kennen, onderscheiden, beproeven (sa) van de oorlogsstrategie (vuh). Theologische technologie dus.

Niet zomaar jezelf blindstaren op namen. Oh mohammed, oh mohammed, oh mohammed, de hele dag lopen uit te spreken gaat een mens niet helpen. Je moet de betekenis kennen, en waar het naartoe wijst, wat het achterhoudt. Je moet het dus decoderen, ontsluieren, de zegels verbreken.

Een paar nachten geleden had ik een droom over de Jakobsladder. Jakob werd op zijn heup geslagen op Pniël en dat maakte hem gevoelig voor de rest van zijn leven, waar zijn zoon Jozef een teken of beeld van was, als Jozef de dromer, en daarom een lievelingszoon van Jakob, maar gehaat door zijn broers, vervolgd door zijn broers. Wat een lijden moest Jozef doorstaan vanwege zijn gave, zijn gevoeligheid, zijn dromen. Hij werd in een put geworpen, als slaaf verkocht, en kwam in de gevangenis terecht, maar uiteindelijk ontsluierde hij het Egyptische geheim. Net als Mozes werd hij egyptoloog, en redde zijn volk van de hongersnood. Hij leerde al de stammen die hem vervolgd hadden te ontcijferen, om hen een plaatsje te geven. Die opdracht ligt er vandaag de dag nog steeds.

Suni is de minderende, openbarende stam, de verbreker van de zegels. De sukki stam is een beeld van de volharding. Deze stammen waren soms in oorlog met elkaar. Dat betekent dat ze op elkaar aangesloten moesten werden, elkaar moesten ontzegelen, aanvullen, verbeteren. Als suni volhard in sukki, dan is er de suri stam, wat een beeld is van de algehele verbrokenheid tot overgave. Dat is ook het geheim van de troon van osiris, aser (suri). We zien hier het oergeheimenis van suriname. Suri verbonden met name, de oerkennis, in de context. We hebben het dan over moeder suri. Deze stammen waren dus in oorlog in de voortijden. Moeder suri heeft haar eigen oorlogskennis, van de verbrokenheid. God is bij de verbrokenen van hart, bij de verbroken Jakobs, die gevoelig zijn geworden op Pniël, de plaats van het toetsen, waar de volharden op hun heup zijn geslagen. Zij zijn tot het kruis gekomen waar het vleselijke afgedaan kon worden als een kleed. Moeder suri heeft dus haar eigen vuh voor de opgenomenen, haar eigen oorlogskennis, dus dan spreken we niet slechts over de vuh-suni, vishnu, maar over vuh-suri, v-suri. Vishnu moet dus leiden tot moeder Suri, of v-suri. Dat is een voortijdse bron die erachter ligt. Het gaat over de oorlog tussen het volk Suni en het volk Suri. In het hindoeisme is dit ook de oorlog tussen vishnu en de asuras of asuris, die zowel slecht als goed kunnen zijn in het hindoeisme, soms gedemoniseerd. De deva's (luchtgoden) hadden het aan de stok met de asura's (goden van de aarde, onderwereld), en de deva's schakelden zo vishnu in, die vervolgens shiva inschakelde om tegen hen te strijden. Deva is gewoon d-eva in de voortijd, als Eva met de hangende vis, als visser van mensen, of d-vuh, als de geslaagde zieltjeswinnerij. Eva moest dus tot de boom van kennis komen, door Ezechiel 31 Assur genoemd (sr, suri), zoals de egyptenaren door de onderwereld op een lange tocht tot de troon van osiris (aser, sr, suri) moesten komen. De lange tocht is een beeld van de volharding, het geduld, sukki in het voortijds). Zo moest de mens in de voortijd tot de godin Suri komen, en tot haar oorlogskennis, vuh-suri, v-suri.

Dit is het eerste slot waar de vrouw over sprak in mijn droom. Kun je dit slot openen ? Het gaat niet door de hele dag vishnu vishnu te melken. Dit slot is vishnu, en eist een sleutel. Je opent een slot niet door slechts de naam van een slot te noemen.

Als we het over het voortijdse suri hebben, dan hebben we het over het volkomen offer, waar Maleachi over predikte. Dit volkomen offer betekent compromisloos te zijn. Daarom bestrafte Maleachi metaforisch gezien de gemengde huwelijken en de echtscheiding.

hoofdstuk 49 zeven sloten - slot 2. het royen slot

Denk niet dat je van jezelf bent op deze wereld buiten het paradijs, buiten de paradijs aarde. Je moet de monsters verslaan die deze wereld beheersen en overheersen. In hun ogen ben je slechts een stuk electronica. De mens is een batterij die telkens weer wordt opgeladen tijdens de slaap, tijdens rust en tijdens ontspanning en afleiding.

Ik had een droom over een Chinese tandarts genaamd Royen of Rayen, en hij was totaal onverschillig van nature, en zag de mens slechts als electronica. Hij was zowel student als meester. Dat wisselde telkens. Hij brengt zijn rommel in natuurmonden, de monden van kinderen, en het werkt als een batterij. De implantatie in het bot laadt zichzelf op en laaft zichzelf aan de energie, het bloed, en het vlees van het kind, allerlei levenssappen, dus puur een parasitair iets. Als de batterij, het implantaat, is opgeladen, dan geeft het seintjes door aan het monster, en die neemt dan die energie op door een code. Het kind moet bijvoorbeeld ergens naartoe, en dan kan het monster de batterij aftappen voor de hoofd-batterij, de centrum-batterij. Het werkte door het scholensysteem heen.

In het vorige slot zagen we de verhouding v-suni v-sukki v-suri, oftewel minderen - volharden - verbrokenheid. Alles leidt dus tot het breekpunt 'suri', waardoor de mens toegang krijgt tot de 'name', de oerkennis. Hexagram 21 in de i-tjing van china is de shi ho, of shr her, of shr, suri. Deze hexagram betekent het doorbijten, het doorbreken. In de eerste lijn zit de mens met zijn voeten vast in het blok, en moet de mens leren volharden. De mens wordt tegengehouden, en moet zich nu gaan opladen voordat de mens verder kan. Het is dus nog geen tijd. De mens moet genoegen nemen met de situatie waarin hij zit, en daar het beste uithalen. De mens heeft een taak in iedere situatie. Lijn 1 beschrijft een hardnekkige situatie. De mens zit er helemaal in vast, kan geen kant op. De mens moet nu puzzelen, en het obstakel doorbijten, totdat de mens bij het centrum is aangekomen, de pit. Dat is wat de suri inhoudt, ook in de voortijd. Zo ga je van sukki, volharding in het minderen, het worstelen met het vermeerderen, tot suri, de verbrokenheid, wat een doorbreking is. De mens leert alleen volharding in hardnekkige situaties. Het komt uit de i-tjing.

Het doorbijten betekent overdenken, zien of er handvaten aanzitten, of er ergens openingen zijn, doorgangen. Het doorbijten betekent worstelen, niet opgeven, blijven puzzelen, blijven draaien totdat de juiste combinatie is gevonden. Er zitten misschien dingen in opgesloten. Jouw obstakel is een mogelijke brug tot een andere opgeslotene, een lotgenoot, die je mag bevrijden, en waar je zelf ook door bevrijd kan worden. Daarom heeft hexagram 21 ook donder en bliksem als teken, oftewel

het moment waarop de spanning zo hoog is opgelopen dat er ontlading plaatsvindt en wisselwerking. Dit punt wordt bereikt in de tweede lijn. Om dit te kunnen doen moet de mens zijn status afleggen, zijn aanzien.

In lijn drie wordt de mens dan vergiftigd, als een alarm wat afgaat als de mens probeert te ontsnappen. De mens verliest zijn orientatie, en komt in een andere wereld. Ook al is de mens nog deels gevangen, en wordt de mens achtervolgt, deze andere wereld zal de mens helpen. De mens stuit hier op een stuk meedogenloosheid. De vijand wil de mens in de exodus niet laten gaan, en verzwaart de lasten. Toch heeft de mens een hogere hulp.

De mens voelt zich machteloos, maar toch is er van binnen iets verbroken, opengebroken, waardoor het hogere stroomt, rivieren van een andere wereld. De mens trekt zich zo nog meer terug naar binnen waar de uiteindelijke bevrijding ligt.

In de vierde lijn komt de mens in een enorme droogte. Alle bronnen lijken te zijn opgedroogd. De mens moet namelijk de bronnen zuiveren, en de mens zelf wordt beproefd. De mens moet nog meer leren minderen. Is de mens tot moeder suri gekomen, tot verbrokenheid, dan moet de mens hier nog in geoefend worden en volleerd worden (areta). Verbrokenheid is slechts het begin van de opvoeding. Hier moet de mens het orakel leren. Hier moet de mens de theologische technologie leren. In deze droogte stuit de mens uiteindelijk op metaal, komt er een zekere hardheid, een zekere discipline, wordt de mens aangesloten tot de hemelse robotiek, de hemelse electronica, als een opgenomene. Van suri moet de mens tot areta komen. Net als aristoteles waren ook petrus en paulus volgelingen van het areta principe, en ook de profeten van het OT. In dit slot moet er dus een verbinding komen tussen suri en areta, van verbrokenheid tot hemelse geleerdheid, de hemelse discipline. Dit moet volgens aristoteles worden tot een nieuwe natuur, een nieuwe gewoonte, een automatisme. Dat is dus een veel hogere verbrokenheid waarin het vlees niet meer kan opstaan. De mens moet gaan van verbrokenheid tot verbrokenheid, van suri tot suri, tot de mens tot de eeuwige verbrokenheid, de eeuwige sabbath, is gegaan, en het vlees niet meer tussen god en de mens instaat.

Metaal in de woestijn. De mens is tot de grotten van seker gekomen.

In de metaal grotten vindt de mens het gele metaal in de vijfde lijn, is men doorgedrongen tot hemelse vastigheid, is men in balans gekomen, tussen de contrasten. Het gele is onpartijdig, doet niet aan vriendjespolitiek, ziet de mens niet aan naar het vlees, naar ras, afkomst, familie of beroep. Er worden geen valse poortwachter spelletjes gespeeld.

In de zesde lijn is het hoofd van de mens in het blok gegaan, een keten om de hals, wat betekent dat hier het heersende vlees geen invloed meer heeft. De mens is zintuigelijk nu afgezonderd. De kop van het monster is afgehakt. De mens is nu met zijn hoofd in de hemel. Dit wordt ook wel omschreven als een juk. Jeremia riep de mens op om het juk te aanvaarden, om uit de stad te gaan tot de wildernis. Het juk zou de mens veel verder leiden, wat hetzelfde is als het kruis dragen. Hierom verloor Johannes van de woestijn zijn hoofd, opdat er geen werelds hoofd meer over hem was aangesteld. De hardnekkigheid van de mens moet verbroken worden. Maar de vleselijke hardnekkigheid mag niet verward worden met de hemelse hardnekkigheid. De wereldse heersers noemen een ieder die zich niet aan hun manieren onderwerpen 'eigenwijs'. Dit juk is dus ook een

schandpaal, een spotkleed. Draag je kruis en spotkleed. Jeremia zegt : Het is goed om in je jeugd een juk te dragen. Er wordt niet naar je geluisterd, je wordt niet serieus genomen, er wordt een etiket op je gedrukt. Je bent slechts een object, een stuk electronica, een batterij. Men is doof naar je hulpgeroep, je krijgt geen zorg, geen hulp. Als je hierin volhard zul je ook doof worden naar deze vleselijke wereld, en zullen je oren opengaan tot de paradijs aarde.

We kunnen stellen dat hexagram 21, de suri, het gehele proces van de uittocht is, de exodus, tot het beloofde land, van vleselijke gebondenheid en verbondenheid tot hemelse gebondenheid en verbondenheid. Dit is dus ook met terugwerkende kracht, de lijnen, verdiepingen, lagen, mogen dus met alles meeveranderen.

hoofdstuk 50 zeven sloten - slot 3. het shih slot

Ik streed al lange tijd met een heel hardnekkig iets, en uiteindelijk sloot ik het door de i-tjing op in een steen. Het was een slang. De slang moest zijn eigen wereld dan maar in zichzelf ontwikkelen, waar het niemand kwaad zou kunnen doen. Ik wierp de slang dus weer terug op zijn eigen wereld, ver bij mij vandaan. De i-tjing stenen zijn goed hiervoor, want ze komen vanuit de voortijd, vanuit de oerkennis.

Er is nog een tweede suri steen in de i-tjing, wat een soort wijsheidsbijbel van china is. Hexagram 21 is de shr her, shr, suri, en hexagram 7 is de shr, suri, dus er zijn twee suri-stenen, suri 21 en suri 7. Suri 7 is het leger.

Lijn 1 : discipline van het leger bouwt het leger op. Het leger moet volharding ontwikkelen, sukki, en discipline, areta.

Lijn 2 : centraliseren. De kern van het leger is zonder zonde, zuiver, geestelijk, niet vleselijk, waardelijk, niet nutteloos. Daar moet het leger op aangesloten zijn, op het centrum, de bron, opdat ze zuiver zullen zijn. De noodzaak van theologie komt hier inzetten, als een beeld. De mieren hebben een mierenkoningin boven hun gesteld, wat een principe is binnenin. Je moet deze bron zoeken in jezelf, niet in een ander.

Dit is een opgenomen kern. Je moet je dus leren onderwerpen, of dat nu aan je hogere zelf is of aan een ander, maar altijd moet het een hoger principe zijn. Bovenaan in het hexagram is de aarde, en onderaan is het water. De mens moet dus door de gehele aarde, ondergrond, onderwereld heen om tot het centrum te gaan, de bron onder de aarde. Hier moet het leger toe gaan, en hier moet het leger

uit voortkomen, telkens weer. Het is het water van de aarde, van de baarmoeder, het grondwater zoals Wilhelm (1873-1930) stelt in zijn 1923 vertaling en commentaar van de I tjing. Jung (1875-1961) schreef een voorwoord bij dit boek in 1949. Hij had zich toen al dertig jaar bezig gehouden met deze orakel-techniek, als shamaan zijnde, om de wereld van het onderbewuste te verkennen. De i tjing was voor hem dus een belangrijk boek. Hij zei dat het westen een wetenschap heeft die berust op het causaliteits-principe, de wet van oorzaak en gevolg, wat een axiomatische realiteit is. Een axioma is een niet bewezen maar als grondslag aanvaarde stelling, die ook weer de basis vormt voor het bewijs van andere stellingen. Zo ontstaat de axiomatische realiteit. Jung stelde dat er een veel hogere weg was, en dat hij die weg in China had gevonden, in de i tjing. Hij stelde dat de axiomatische realiteit aan het wankelen was, want het waren slechts statistische waarheden die weer uitzonderingen hadden noodzakelijkerwijs. Jung stelt dat de mens weer terug moet keren tot de natuurwetten, waarin elk proces geheel of gedeeltelijk wordt doorkruist door het toeval. Wat wij toeval noemen heeft in China een enorme diepte van betekenis en leiding.

Jung stelde dat de I tjing de oerkennis van china is, en de i tjing dringt zich niet op, komt niet met feiten en bewijzen en macht, maar wacht om ontdekt te worden. Het ligt in het onderbewustzijn van de mens, en komt ook niet met directe resultaten, en maakt geen ophef over zichzelf. Het blijft rustig aan de kanten, en verbergt zich in de dieptes, voor wie het horen wil, er naar op zoek zijn. Het bekommert zich niet om de houding tegenover het orakel, want de mens struikelt telkens weer over zijn vooroordelen, zijn causaliteitsbegrip.

In de tweede lijn moet de mens dus contact zoeken met het centrum, centraliseren. In lijn 3 kan het leger dan aan zichzelf, aan zijn lagere natuur, zijn natuur van vooroordelen, afsterven.

Lijn 4 : het leger trekt zich terug.

Lijn 5 : volwassenheid

Lijn 6 : hergroepering

Hexagram 7 is dus de shih, of shr, de suri, als het leger. De vleselijke mens vindt het heerlijk om zichzelf telkens te toetsen aan de massa's en meerderheden :

'Ben ik nog wel als hen ? Loop ik nog wel met de laatste mode mee ? Hoor ik er nog wel bij ?'

De vleselijke mens toetst zichzelf voortdurend aan het lagere leger, maar de mens behoort zichzelf te toetsen aan het hemelse leger.

hoofdstuk 51 zeven sloten – slot 4. het kartavirya slot

‘*Niet de slang verleidde Eva, maar Eva verleidde de slang.’*

Men probeert electronica op elkaar te drukken, te forceren, zonder de nodige kennis, zonder de nodige voorzorgsmaatregelen, ook electronica die helemaal niet bij elkaar past, en dan moet het goed zijn. Men wil niet leren. Daarom moeten we dieper India in.

De vaishavieten of vishnuieten, de volgelingen van vishnu, vormen een groot deel van het hindoeisme. Vishnu heeft 10 avatars, en sommige vishnuieten volgen een speciale avatar van vishnu, wat ook wel logisch is, want juist in de avatars kunnen we zien wat het nog verborgen houdt, of waar het naartoe wijst.

1. matsya de vis
2. kurma de schildpad
3. varaha het wilde zwijn
4. narasimha de mens-leeuw
5. vamana de dwerg
6. parasurama de strijder
7. rama
8. krishna
9. boeddha
10. kalki, de ruiter op het witte paard

In het boek ‘het kehatitische verschijnsel’ hebben we de tocht beschreven die iedere ziel moet maken over de kehatitische trap tot de troon van osiris, of de voortijdse Suri godin. De kehatitische trap is de natuur immunologie ter beveiliging. Suri is een natuurverschijnsel wat ontstaat in de volharding in het minderen, dat de mens tot een breekpunt komt van overgave tot het goede. Het vlees wat de mens van god afhoudt wordt dus doorbroken. En zo wordt de mens gevoelig als Jakob op pniel. Deze tocht tot suri is ook gecodeerd in de avatars van vishnu.

Parasurama, rama met de bijl, of surama, zal de gids van kalki zijn als hij komt, de laatste avatar. Dit is niet zonder betekenis. Suri-ma, de leer van suri. Parasurama, of suri, had het aan de stok met de ksatriya kaste van de strijders die de mens onderdrukten door machtsmisbruik en van de mensen stalen door hun dwangbewind. Kartavirya was een koning aan de namada rivier in madhyah pradesh in centraal india. Hij had duizend handen, als beeld van overmoed. De hoofdstad van zijn rijk had hij eens geroofd van een door hem verslagen naga-koning, oftewel slangenkoning. Parasurama moest de duizendarmige Kartavirya verslaan omdat die machtsdronken was geworden en arrogant vanwege zijn gaven. Parasurama moest hem onmaskeren en ontcijferen.

In Kartavirya, K-Areta-virya, ligt K-Areta, Garuda, verborgen. In het oer-Israel is de K een Israelitische hieroglyph van de melkgevulde vrouwenborsten. In de voortijdse amazone hieroglyphen is de K een persoon die een visnet uitwerpt, als beeld van de school. Areta is het beeld van de hemelse geleerdheid. Het gaat hier om de school van Areta. Hier ligt dus de verbinding tussen suri, verbrokenheid (parasurama) en areta, geleerdheid (kartavirya). Dit natuurverschijnsel, deze brug, vindt dus plaats in de zesde avatar van Vishnu.

In de egyptologie is er de veelarmige rode disc, de aten of ten, wat ook een bijnaam is van serket, de schorpioenengodin van Egypte, oftewel de suri-k’t.

We zien de kehat trap tot de troon van suri, wat de troon is van de godin k't, als suri-k't, of serket. Osiris zit dus op serket, de schorpioenengodin, waarop hij rijdt. De k't van suri is de gang van suri, haar vagina, waar ook areta een beeld van is, de geleerdheid. De natuurvrouw in de voortijd verlokt de man die hier voor klaar is om tot haar binnen te gaan, oftewel om ingewijd te worden in de oergeleerdheid. Dit is niet letterlijk, maar metaforisch.

Uiteindelijk werd parasurama door rama verslagen, door zichzelf dus, wat ook een soort pniel van abraham is : Abraham (rama) 'overwint' suri, oftewel overwint zijn vlees om met de godin suri in contact te komen. We zien hier dus de schijn-oorlogen van het toetsspel, de hemelse hersenschimmen.

De achtste avatar is krishna, wijzende op de charis, de geestelijke gaven, het werkverbond, groeiende aan de boom van kennis, waarvan Assur in het OT een beeld is (ez. 31), wat overigens ook een paradijselijk gebied was (gen. 2:14). Charis wijst dus op Assur, op sr, suri, waardoor ook krishna een verbinding is tussen vishnu, v-suni en suri. Eva, oftewel vuh in het voortijds als de oorlogskennis, geeft van deze vrucht in het paradijs. Verleidde de slang Eva of verleidde Eva de slang ? De slang was ook een beeld van de mannelijke fallus, en in het oude India dus een beeld van de bewakers van de gnosis, de hemelse kennis, oftewel de naga's (waarvan het hebreeuwse 'nachas' komt). Deze slangen gaven niet zomaar hun kennis. Eva had dus de interesse van de slang gewekt. De slang was onder de hypnose van Eva gekomen, waardoor hij zijn vrucht, zijn zaad, met haar deelde. Adam (Edom) en Eva waren twee voortijdse volkeren, en toen Eva (vuh) van de vrucht had genomen, gaf zij ook daarvan aan het andere volk, het volk van esau, esav in het hebreeuws, oftewel van shiva. De slang is ook het beeld van het vlees wat moet sterven, opdat er wedergeboorte komt. Daarom lokken de hemelse natuurvrouwen hen die daarvoor klaar zijn om tot hen binnen te gaan, om ingewijd te worden in de hemelse geleerdheid, in areta, oftewel hun suri-k't, opdat het vlees van de ingewijdenen zal sterven, opdat zij opgenomen kunnen worden. Vandaar de interessante stelling, en sleutel tot het vierde slot : Niet de slang verleidde Eva, maar Eva verleidde de slang.

hoofdstuk 52 zeven sloten – slot 5. het naga slot

'Wat je een dier hebt aangedaan heb je je eigen kind aangedaan.'

De slang, de hebreeuwse nachas, van de indische naga's, die de poorten van de kennis bewaakten, en alleen hun robijnen geven als je hen voor je wint. Dit is waar Eva in slaagde bij de naga in het paradijs. Naga's kunnen zowel dodelijk zijn als levengevend. De naga is een beeld van de phallus die zijn zaad geeft aan degene die hem aantrekt, heeft verleid, heeft overwonnen. De naga was eerst erect, en werd toen op zijn buik geworpen, op de grond, als een beeld van de verslapte phallus, nadat hij zijn zaad, zijn vrucht, had gegeven. Het beschrijft gewoon dichterlijk de natuur verschijnselen.

Welk verschil is er tussen de Here Christus en de Hare Krishna ? Hare (hari) is een andere naam van Vishnu, wat ‘vrijkomen van illusie, samsara’ betekent. Hare (hara) is ook een naam van de levensgezel of het evenbeeld, het vrouwelijke alter-ego van Krishna, Radha, ook het opperhoofd van de herderinnen, de gopi’s, de melkmeisjes. Radha, Areta, wijst op de hogere geleerdheden. We komen dan weer uit bij psalm 1, bij de boom geplant aan waterstromen, de boom van kennis in het paradijs, die zijn vrucht geeft op zijn tijd en op zijn voorwaarde. Krishna, of charis, is de geestelijke gaven, het werkverbond, maar dit is ook verbonden aan het studie verbond om zo tot de hemelse geleerdheden te komen, tot Radha, Areta. Zo groeit deze boom tot de hemel om aan het Samsara, het altijd maar in dezelfde cirkeltjes draaien, te ontkomen.

Krishna en Radha (Areta) is dus een charismatische leer relatie van het werkverbond met het leerverbond, wat tegelijkertijd dus ook een oorlogsverbond is. De mens heeft een strijd te voeren tegen Samsara om eruit te ontwaken. Dit houdt in dat de mens het mysterie van de naga moet begrijpen.

Samsara liegt, telkens weer. Samsara draait alles om, telkens weer, maakt bijzaken tot hoofdzaken en hoofdzaken tot bijzaken, telkens weer. Samsara sjoemelt, telkens weer, doet zich hoger en belangrijker voor dan het is, telkens weer. Samsara is dronken, van het bloed van de profeten en hen die geslacht zijn op aarde (Opb. 18:24; 17:6). Het is de foetale fase van de mensheid in de baarmoeder van moeder Hel, vrouw Holle. De mens moet nog geboren worden, wedergeboren. De mens moet nog ontwaken. Nu is de mens nog de god van de buik dienende, het vlees etende van de dieren om hem heen die de boodschappers van de hemel zijn. Nu is de mens nog aan de hormonale alcohol, want dat is wat vlees is. De mens is nu nog dronken in deze foetale fase, heeft nog geen daadwerkelijk verstand, en nog geen hart en ziel. De mens heeft Radha, Areta, tederheid en empathie, nog niet ontvangen. De mens is nog niet eens begonnen Krishna, charis, te overdenken, wat het betekent. De mens is nog geen palmboom geplant aan waterstromen die zijn vrucht geeft op zijn tijd.

Het komt in allerlei culturen voor. Heracles diende Areta, de deugd, de hemelse geleerdheden, waardoor hij zijn taken kon volbrengen, anders zou het hem slechts opgeblazen maken en zou hij de goden van de buik dienen. Geestelijke gaven op zich maken de mens opgeblazen, zoals de mens opgeblazen is in Christus. De mens moet tot de geleerdheden komen, tot het studie verbond. Heracles diende zijn hogere zelf, zijn Areta, wat zijn naam ook betekent, als de dienaar van Hera, Here, de vrouw van Zeus, oftewel de vrouw van God, de godin van de vruchtbaarheid, van de relaties. In die zin is de relatie tussen Heracles en Here Areta een weerspiegeling van de relatie tussen Hare Krishna en Hara Radha. Kunnen we dit slot openen ? Charis moet volwassen worden, het werkverbond moet komen tot het studie verbond, anders wordt het corrupt. De mens moet uit Samsara ontwaken, want anders wordt de mens weer gezogen tot dienst aan de god van de buik. De mens moet weer leren over de dieren. Laten we beseffen dat een groot deel van het hindoeisme vegetarisch is, en ook vele Israelieten zijn vegetarisch, vanwege hun begrip van deze talen, die symbolisch en dichterlijk zijn en niet letterlijk. Het westen is een beeld van Samsara waaruit de mens moet ontwaken tot het midden oosten en het verdere oosten, oftewel tot Hare Krishna, de achtste avatar van vishnu, en tot radha, areta. Deze brug is een brug van geestelijke oorlog. Er moet voor gevochten worden. De goden van de buik geven niet mee. Ze vervolgen de mens die uit de keuken proberen te ontsnappen. Zo komt de mens nogmaals tot de naga, tot de slang in de wildernis, die Mozes had opgeheven, en die weer slap zou worden, op zijn buik zou gaan, na het

geven van de vrucht. Soms is het weer tijd om terug te trekken, zoals in lijn 4 van hexagram 7 van de i tjing, de tweede suri. Na het geven van de vrucht, na het uitstorten van het zaad wat in de volharding gebeurt in de climax, het breekpunt, is er de verbrokenheid, en wordt de mens dieper naar binnen getrokken, weg uit samsara, en dan is er de verlichting, de wedergeboorte. Telkens weer, als in een cyclus, een hemelse cyclus. De mens wordt dan door een hemelse orkaan opgenomen. De mens wordt dan door de vogels van Areta opgenomen.

Vuh, de oorlogskennis (Eva) kwam tot charis in het paradijs, tot de geestelijke gaven, en zo kwam vuh, oorlogskennis, tot areta, de hemelse geleerdheden ervan. Zo groeide deze boom uit Samsara, en moest toen weer vallen, zo diep, om te wortelen. Deze natuurverschijnselen horen bij elkaar, en het westen heeft ze vereenzijdigt en overmatig gedramatiseert. Het gaat om het menselijk lichaam. Ontwaak uit samsara. Ontwaak uit de gruwelen van het medische bewind. Ontmasker ze. Zij dienen allemaal de god van de buik, de goden van samsara, die de mens in slaap houden. Daarom moet de mens het naga geheim verstaan. Telkens weer komt de mens terug tot dit verhaal, totdat de mens het begrijpt.

Dat is waar psalm 2 over gaat : de geestelijke oorlog. Psalm 2 is de sleutel tot psalm 1 in het naga geheimenis, het geheimenis van de slang. De naga’s staan erom bekend dat zij snel in woede kunnen uitbarsten, en hun blikken kunnen doden. Dat komt ook voor in psalm 2 :

12 Kust de zoon, opdat hij niet toorne
en gij onderweg niet te gronde gaat,
want zeer licht ontbrandt zijn toorn.
Welzalig allen die bij Hem schuilen

Deze spanning ligt ook in het paradijs, en ook omtrend de ark. Er hoeft maar iets verkeerd te gaan en dan zijn de poppen flink aan het dansen, dan zijn de rapen gaar, en dan valt het ook niet meer om te keren of terug te draaien, en dan is er de wroeging. Als je de ark onbevoegd had aangeraakt, dan stierf je. Dat komt ook weer terug in het gorgoonse mysterie. Als je de gorgonen had gezien dan stierf je, zoals Medusa een gorgoon was. Dit komt allemaal vanuit India, van het naga mysterie. Naga’s waren half mens, half slang, en sommigen hadden vleugels. Zij bewaakten de kennis en de hemelse gebieden. Zij zijn de ontwaakten, de ontwekten, zoals psalm 2 zegt :

7 Ik wil gewagen van het besluit des Heren:
Hij sprak tot mij: Mijn zoon zijt gij;
Ik heb u heden verwekt.
8 Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel,
de einden der aarde tot uw bezit.
9 Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots,
hen stukslaan als pottenbakkerswerk.

Dit komt ook weer terug in Openbaring :

‘En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon.’ (12:5)

‘En Hijzelf zal hen hoeden met een ijzeren staf en Hijzelf treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, des Almachtigen. En Hij heeft op zijn kleed en op zijn dij geschreven de naam: Koning der koningen en Here der heren.’ (19:15-16)

‘En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb, en Ik zal hem de morgenster geven. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.’ (2:26-29)

Dit gaat over de naga’s, in verband met de komst van de ruiters op de witte paarden, oftewel de komst van Kalki, de laatste avatar van Vishnu. Het gaat over de verlichting die komt om uit Samsara op te stijgen.

Openbaring 1:7

‘Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weeklagen. Ja, amen.’

Dit gaat over hen die uit het vleesetende Samsara komen.

Zacharia 12:10

‘Zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.’

Wat je een dier hebt aangedaan heb je je eigen kind aangedaan.

hoofdstuk 53 zeven sloten – slot 6. het charis slot

Charis komt van K-rosh, en rosh is het hebreeuwse woord voor begin, het oer. K is een voortijdse hieroglyph van een school, vaak uitgebeeld als een persoon met een visnet, wat dus een literair net is. K-rosh is in die zin de school van het oer, oftewel de oerkennis, de Name. Name is het voortijdse Afrikaanse Roshland, het land van de beginne. Ook Nahum draagt deze naam in zich en wijst op haar. Nahum was een boek wat gebruikt werd voor de basis van het boek Openbaring. In die zin was Nahum een Israelitische krishna, een Israelitische charis, en hij was ook een basis voor het heracles verhaal. Heracles moest kiezen tussen Areta, de geleerdheid, en Kakia, de wereldgezindheid, net zoals Krishna moest kiezen tussen Samsara, de dronken zinsbegoocheling, en Radha, Areta. Zo moest ook Nahum kiezen. Hij kiest ervoor om het Kakia probleem te ontmaskeren, en beschrijft het als een dronken hoer, als een snelheidsduivel van overmoed, wat ook weer terugkomt in het boek Openbaring.

Nahum 2
3 Het schild zijner helden is rood van kleur, de dapperen zijn in scharlaken gekleed; in de vuurglans van het staal staan de wagens op de dag van zijn toerusting, en de lansen worden gezwaaid.
4 Langs de wegen razen de wagens, zij vliegen over de vlakten; hun aanblik is als van fakkels, als bliksemschichten schieten zij voort.

Vergelijk Openbaring 17:3, en we gaan zien hoe het ook verder met elkaar oploopt :

3 En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest.

Want Nahum zegt dan in hoofdstuk 3 :

1 Wee de bloedstad, louter leugen, vol van verscheuring, zonder ophouden rovend! 2 Hoor, zweepgeklap. Hoor, wielengeratel. en jagende paarden en opspringende wagens, 3 steigerende rossen en vlammende zwaarden en bliksemende lansen, en tal van verslagenen, een menigte doden, en eindeloos veel lijken; men struikelt over hun lijken – 4 vanwege de vele hoererijen der hoer, uitnemend in bevalligheid, meesteres in toverkunsten, volken verkopend door haar hoererijen, en geslachten door haar toverkunsten. 5 Zie, Ik zal u, luidt het woord van de Here der heerscharen, Ik til uw slippen op tot aan uw aangezicht, en Ik laat aan de volken uw naaktheid zien, aan de koninkrijken uw schaamte. 6 Ik werp vuil op u, Ik maak u te schande en stel u ten toon, 7 zodat al wie u ziet, van u wegvlucht en zegt: Verwoest is Nineve. Wie zal haar beklagen?

Openbaring zegt in hoofdstuk 17 :

1 Kom hier, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer, die zit aan vele wateren, 2 met wie de koningen der aarde gehoereerd hebben.

En in hoofdstuk 18 :

3 en de koningen der aarde met haar gehoereerd hebben en de kooplieden der aarde rijk geworden zijn uit de macht harer weelderigheid.

Nahum 3:11 zegt dan :

11 Ook gij zult dronken worden, gij zult beneveld zijn

Zoals Openbaring de dronkenschap van de hoer bespreekt :

‘omdat van de wijn van de hartstocht harer hoererij al de volken gedronken hebben.’ (18:3)

En :

En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken en rijk versierd met goud, edelgesteente en paarlen, en zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen, en de onreinheden van haar hoererij. En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen. (17:4,6)

want uw kooplieden waren de machthebbers der aarde, want door uw toverij werden alle volken verleid; en in haar werd gevonden het bloed van profeten en heiligen en van allen, die geslacht zijn op de aarde. (18:23-24)

Dit gaat over de heks Kakia in de heracles mythe, en over de heks Samsara. Nahum was duidelijk in gevecht met deze heks. Als hij dan zegt : ‘de stem van uw gezanten zal niet meer gehoord worden,’ (2:13), dan zegt Openbaring : ‘en geen stem van bruidegom en bruid zal meer in u gehoord worden, (18:23). Zij is namelijk de overmatige romantiek, de flutromantiek. Zij wilde de stem van de hemel in de mens doven.

Nahum zegt al in het eerste hoofdstuk : 15 Zie, op de bergen de voeten van de vreugdebode die heil onderwijst.

Het zijn de voeten van Areta, de hemelse geleerdheid, die gepredikt werd door de profeten in het OT en ook door Petrus en Paulus in de grondteksten. Nahum zat net als Heracles en Krishna aan de voeten van Areta, de hemelse deugd en geleerdheid, om naar haar te luisteren. Jesaja zegt : Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen. Het scheidt de mens af van het kwaad, van de zonde, van Kakia en Samsara, de twee wereldse verleiders. Ze stinken over hun hele lichaam naar make up troep. Ze willen de zinnen afbrengen van soberheid en studie. Ze willen de mens afleiden van Areta, van Radha, van de moedermelk. Ze willen de mens afleiden van die bergen waarop die voeten staan die goed nieuws brengen, de mens afleiden van de melkborsten. Het Aramees spreekt dat deze voeten in oorlog zijn. Zoals Zacharia zegt dat de hemelse voeten op de Olijfberg zullen staan, en dan zal de berg splijten en er zal een groot dal waartoe het overblijfsel zal vluchten en stromen van levenswater, van hemelse melk, zullen voortkomen vanuit Jeruzalem (hoofdstuk 14). De hemelse voeten zullen scheiding en afzondering brengen, wat ook onderscheiding is. Zij onderwijzen het overblijfsel. De mens moet zowel de berg op als het dal in. Het systeem moet ontmaskerd worden, wat zowel gebeurd in zowel Nahum als Openbaring. Ook predikt Nahum een strenge tucht om deze vleselijkheid uit te bannen. Calvijn stelt in zijn commentaar op Nahum dat deze roede ook over ons vlees gaat, en ons ook tegen die vleselijkheid beschermt. Calvijn stelt dat deze roede ons leven onderzoekt, zodat we ook de toevlucht nemen tot het dal van het evangelie, de hemelse barmhartigheid. Waar Johannes in Openbaring tegen Babylon predikt als een beeld van het Romeinse rijk, daar predikte Nahum tegen Ninevé, tegen Assyrie, Assur.

Assur zou neergaan, als de slang die van zijn hoge, erecte stand op zijn buik geworpen zou worden om door het stof te gaan, want de mens komt voort uit het stof en zal tot stof wederkeren. Telkens weer zou de mens moeten uitbeelden wat er met het vlees zou gebeuren, in zijn eigen lichaam, door de sexualiteit, als een beeld van de oorlog tegen het vlees en de overwinning over het vlees, tot diepere exegese, om zo tot de voeten van Areta te komen. De mens moest hiertoe in het stof buigen.

Daarom zegt Nahum 1 :

2 Een naijverig God en een wreker is de Here, een wreker is de Here en vol van grimmigheid; een wreker is de Here voor zijn tegenstanders, en toornen blijft Hij tegen zijn vijanden. 3 De Here is lankmoedig, doch groot van kracht, en de Here laat geenszins ongestraft. In wervelwind en storm is

zijn weg, wolken zijn het stof zijner voeten. 4 Hij dreigt de zee en doet haar opdrogen, alle rivieren legt Hij droog. Basan en Karmel verkwijnen, het groen van de Libanon verwelkt. 5 De bergen beven voor Hem en de heuvelen versmelten; de aarde rijst voor Hem op, ja, de wereld en al haar bewoners.

Spreuken 22:15 zegt :
Is dwaasheid vastgehecht in het hart van een knaap,
de tuchtroede zal haar vandaar verdrijven.

Nahum wees de mens op het voetpad van Areta, een pad van bloed, zweet en tranen, want het was een werkpad. Kakia wilde de mens verleiden tot het gemakkelijke pad van een pensioneringsfonds. Nahum wees de mens op het pad van studie, waartoe het ontvangen van charis moest leiden. Het was het smalle pad. Kakia liet de mens het brede pad zien, het pad van Samsara.

De charis heks is een van de verschrikkelijkste heksen die er bestaat, met haar valse, ongeleerde, gaven. Het werkt met kakia en samsara, valse studie verbonden en valse werk verbonden. Het is een corrupte charis die de boom doet sterven, de vrucht doet verdorren. De charismatische heks is een heks van materiele gaven die de mens doen verstikken, als een wurgslang. Het kunnen best religieuze gaven zijn, maar het zijn geen daadwerkelijke geestelijke, intellectuele gaven. Je kunt het blind ontvangen, door genade en geloof. In het boek spreuken wordt deze heks ontmaskerd.

Spreuken 5

1 Mijn zoon, sla acht op mijn wijsheid,
neig uw oor naar mijn verstandigheid,
2 om bedachtzaamheid in acht te nemen
en laten uw lippen kennis bewaren.
3 Want van honigzeem druipen de lippen der vreemde vrouw,
gladder dan olie is haar gehemelte,
4 maar op het laatst is zij bitter als alsem,
scherp als een tweesnijdend zwaard.
5 Haar voeten dalen af naar de dood,
haar schreden raken het dodenrijk.
6 Opdat gij het pad des levens niet zoudt inslaan,
zijn haar gangen doolwegen, zonder dat gij het weet.
7 Nu dan, zonen, luistert naar mij
en wijkt niet af van de woorden mijns monds.
8 Houd uw weg ver van haar,
nader niet tot de deur van haar huis,
9 opdat gij uw luister niet aan anderen geeft
noch uw jaren aan een meedogenloze;
10 opdat vreemden zich niet verzadigen met uw vermogen,
en uw moeizaam verworven goed
niet kome in het huis van een onbekende,
11 zodat gij in het laatst zoudt kermen,
als uw vlees en uw lijf verteerd zijn,

12 en gij zoudt zeggen: Hoe heb ik de tucht kunnen haten
en heeft mijn hart de vermaning kunnen versmaden;
13 waarom heb ik niet geluisterd
naar de stem van mijn leermeesters,
heb ik mijn oor niet geneigd
naar hen die mij onderrichtten!
14 Bijna was ik in alle kwaad geraakt
– te midden van de gemeente en de vergadering.
15 Drink water uit uw eigen regenbak
en welwater uit uw eigen bornput.
16 Moeten uw bronnen op straat overstromen,
uw waterbeken op de pleinen?
17 Zij moeten voor u alleen zijn,
niet voor vreemden nevens u.
18 Uw bron zij gezegend,
verheug u over de vrouw uwer jeugd:
19 laat haar borsten u te allen tijde vreugdedronken maken,
wees bestendig verrukt over haar liefkozingen.
20 Waarom zoudt gij dan, mijn zoon, afdwalen naar een vreemde,
de boezem van een onbekende omarmen?
21 Want voor de ogen des Heren liggen ieders wegen open,
Hij weegt al zijn gangen.
22 Zijn ongerechtigheden vangen de goddeloze,
in de strikken zijner zonde raakt hij vast.
23 Hij sterft, omdat tucht hem ontbreekt,
door zijn grote dwaasheid verdwaalt hij.

Spreuken 7

1 Mijn zoon, bewaar mijn redenen
en leg mijn geboden bij u weg.
2 Bewaar mijn geboden en leef,
en mijn onderwijzing als uw oogappel.
3 Bind ze aan uw vingers,
schrijf ze op de tafel van uw hart.
4 Zeg tot de wijsheid: Gij zijt mijn zuster,
en noem het verstand uw vertrouweling,
5 om u te bewaren voor de vreemde vrouw,
voor de onbekende, die gladde woorden spreekt.
6 Want ik keek eens uit het raam van mijn huis,
door mijn tralievenster,
7 en ik zag rond onder de onverstandigen,
ik merkte onder de jongelieden een verstandeloze knaap,
8 die over de straat ging, dicht bij haar hoek,
en in de richting van haar huis stapte,
9 in de schemering, aan de avond van de dag,

ten tijde van de nacht en de donkerheid;
10 en zie, daar ontmoet hem zulk een vrouw,
in hoerenkledij en listig van hart.
11 Zij is luidruchtig en losbandig,
haar voeten blijven niet in haar huis.
12 Nu eens op de straat, dan weer op de pleinen,
en bij elke hoek loert zij,
13 en zij grijpt hem aan en kust hem;
met een onbeschaamd gezicht zegt zij tot hem:
14 Vredeoffers moest ik brengen,
heden heb ik mijn geloften betaald.
15 Daarom ben ik uitgegaan, u tegemoet,
om u te zoeken, en ik heb u gevonden.
16 Met dekens heb ik mijn bed bedekt,
met bonte spreien van Egyptisch linnen.
17 Ik heb mijn leger besprenkeld
met mirre, aloë en kaneel.
18 Kom, laat ons zwelgen in minne tot de morgen toe,
en genieten van liefde.
19 Want mijn man is niet thuis,
hij heeft een verre reis ondernomen;
20 een buidel geld heeft hij met zich meegenomen,
tegen de dag der volle maan zal hij thuiskomen.
21 Zij haalde hem over door haar redenering,
met haar gladde lippen verleidde zij hem.
22 Argeloos liep hij haar na
als een rund dat naar de slachtbank gaat,
als een dwaas in boeien geslagen,
23 totdat een pijl zijn lever doorboorde;
gelijk een vogel zich haast naar het klapnet,
zonder te weten, dat het tegen zijn leven gericht is.
24 Nu dan, zonen, luistert naar mij,
slaat acht op de redenen van mijn mond.
25 Uw hart wijke niet af naar haar wegen,
dwaal niet af op haar paden.
26 Want velen zijn de verslagenen die zij heeft geveld,
talrijk zijn degenen die zij altemaal heeft gedood.
27 Haar huis zijn wegen naar het dodenrijk,
die afdalen naar de binnenkameren van de dood.

Prediker 7

26 En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.

Bij de geboorte van Krishna werd er een vrouwelijke demoon op hem afgezonden om hem haar giftige moedermelk te geven, zodat Krishna zou sterven, maar in plaats daarvan zoog Krishna haar helemaal kapot. Deze vrouw werd genoemd Putana, wat ook een vorm is van de heks charis. De mens moet oppassen voor de valse gaven van Samsara. Dit zijn allemaal indische heksen. Zij voeden de mens vlees, karmatisch gif, waardoor er de meest vreemde en bizarre siameze verschijnselen plaatsvinden. Krishna moest haar overwinnen om terug te keren tot zijn Nahum natuur, om zo terug te keren tot Name, de oerkennis.

Toen de brahman en brahmaan Rama (vgl. Abraham), Vishnu's zevende avatar, in de wildernis was gegaan, kwam er een vrouwelijke demoon genaamd de weduwe Shurpanaka tot hem die hem min of meer dwong om met haar te trouwen. Toen hij haar afwees ontstond er een gevecht. De weduwe wilde niet loslaten. Zij haalde haar broer erbij, die meerdere demonen erbij haalde om tegen Rama te strijden. In deze strijd verloor Shurpanaka haar neus. Shurpanaka is een vorm van de heks Charis. Zij is een valse suri, een valse overgave van blindelings vertrouwen en manipulatie, een geest van overmoed. Abraham's relatie met Sarah, Suri, is dan de ware suri die ontstaat in geduld en volharding.

hoofdstuk 54 zeven sloten – slot 7. rusland

Communisme op zich is niet genoeg, gelijkheid. De kerk, ekklesia, is gewoon een samenkomst van gelijkgestemden, maar het gaat veel dieper. Niet slechts gelijkheid, maar de minste willen zijn, oftewel niet meedoen met het wereldse protsen. De minste willen zijn behoort tot de ascetia, het ascetisme. Het betekent soberheid en eenvoud, leeg worden, hongeren, van onderen komen, niet van boven, om zo daadwerkelijk te kunnen helpen. Hoogmoed heeft nog nooit iemand geholpen. De ascetia betekent ook jezelf terugtrekken, niet van : 'kijk mij nu even gaan.' Asceten zijn geen aandachtshoeren. De minste zijn betekent ook dat je mensen niet naar de mond praat, niet bij ze probeert te horen, ze niet naar de pijpen dansen. De minste is minderend en houdt zich op een afstand. In de ascetia loop je niet de polonaise, en het is dus niet slechts communistisch, want je bent niet gelijk aan de andere. Jij bent de mindere, je hebt je nog een stap verder teruggetrokken. Je doet niet met ze mee, je lacht niet met ze mee om domme dwaze dingen. Jij bent de mindere. Je neemt hun steekpenningen niet aan, je feest niet met ze mee, je houdt je afzijdig. De minste zijn, de leegste zijn, om shamanistisch werk te kunnen doen, de ondergrond in te gaan. Ook al wordt je dan een beetje vies, ook al heb je dan een beetje modder op je gezicht. Het is een teken dat je gewerkt hebt. Jij moet het vieze, vuile werk doen, terwijl de anderen feest vieren in hun gelijkheid. Jij bent niet hun gelijke, maar de mindere. Je danst niet mee met Kakia. Je bent als Heracles tot Areta gegaan, de hemelse geleerdheden.

De ascetia, het kwam al voor in Israel, de wildernis profeten predikten het, en later ook Johannes, Paulus, Jezus, en Calvijn. De ascetia, het ligt tegen Rusland aan, tussen Germanie en Rusland, in de geestelijke wereld. Het is een gebied waarin de mens behoort te wonen, want communisme, gelijkheid, is niet genoeg. Probeer niet gelijk te zijn aan de ander, maar wees de minste.

I – minderen, Suni

II – volharden in het minderen, Sukki
III – de verbrokenheid en overgave, Suri
IV – de regressie tot de oerkennis, Name
V – de hemelse geleerdheden, Areta

Dit zijn de vijf pilaren van de ascetia. Toen Duitsland viel kwam Rusland. Iedereen moest gelijk zijn zoals hen. Maar nu is het tijd voor Ascetia. Zoveel beren komen uit Rusland. Ze eten veel vlees, het vlees van overmatige gelijkheid. Iedereen moet zoals hen zijn, zoals hen geloven en denken, als de denk en droom politie van 1984. Maar Ascetia gaat over de wilde jongens die tot de wildernis zijn gevlucht. Ze wilden niet meer meerderen in de stad, maar wilden minderen in de wildernis. Zij zijn tot Ascetia gegaan, tot de hemelse pilaren. Zij prediken het ascegelie. Ja, wij moeten iets van rusland in ons dragen, en iets van germanie, maar bovenal moeten wij asceten zijn. Wij moeten de wildernis weer ingaan. Zowel Duitsland als Rusland zijn gevallen. De Ascetia roept in de wildernis. Wij moeten kruisdragers zijn, jukdragers, pennen door ons vlees, de minste willen zijn. Areta roept ons tot bloed, zweet en tranen, terwijl Kakia de mens wil verleiden tot het snoepgoed wat de ziel verderft. Zij komt met de beren van Rusland om overmatige en overmoedige gelijkheid aan te bieden op een schaal, als giftig snoep, als de heks van Hans en Grietje. Ja, iedereen is gelijk daar, maar zij zijn iets gelijker. En zij hebben ook altijd gelijk. Wat een terreur is die valse, gedwongen gelijkheid. Wees daarom de minste, ga op het smalle, kronkelende pad door de wildernis, over bergen en door dalen, door de smalle poorten, opdat je vrucht draagt. Honger brengt de hemelse vrucht, maar overmoedige overdaad bederft alles. Ascetia is een gebied, Ascetia is een roeping, een discipline. Het is een restrictie.

Ascetia, het heeft de Duitse en Russische macht verslagen. Het neemt de volkeren in door corona. Het verandert het dna van de mensen, het hart en het brein, en brengt een nieuwe sociale code.

hoofdstuk 55 ascetia

Ascetia is de geestelijke mensheid. Ik had vannacht een droom dat de Russische macht de macht moest overdragen aan Ascetia door een formulier. Toen de Russische macht het formulier had gegeven en losgelaten toen verkrampte zijn arm, en versteende hij. Maar Ascetia stond nog wel tegenover het Nederlandse monster. Dit is een allesverwoestend vraatzuchtig monster. De Asceten heersten nu overal in Europa, en dreven het monster onder de grond, tot het ijs. Het monster had vele koppen, en elke dag groeiden er weer nieuwe koppen aan. Het was het vierde werk van Heracles, want ook Heracles moest een zwijnen monster in het ijs drijven. Zo werd Ascetia tot een wereldrijk, en de aarde werd tot de planeet Ascetia. Er is ook een planetenstelsel genaamd Ascetia.

En er was een innerlijke natuur die openging. Er waren paden door de wildernis. Gesteentes begonnen af te brokkelen. Ook waren er ravijnen, diepe ravijnen. Het was de geestelijke natuur, voor een geestelijke mensheid, voor de Asceten. Het geheim van de eeuwigheid werd onthuld, van Alam. Grote oceanen droogden op, en er kwamen wildernissen met rivieren. De vorige wereldrijken van Duitsland en Rusland hadden veel gif gespoten. Ook het Nederlandse monster had veel kwaad gedaan : het martelen van kinderen en dieren.

Ik zag de planeten van Ascetia in de lucht. Ze vormden figuren. Het studie en werk verbond werd hersteld.

‘Ik weet niet wie er heeft gesproken,
Ik ben tot de honger gegaan.
Ik weet niet wie heeft gelogen,
maar ik heb het beste gedaan.
Ik zou ze toch niet geloven,
allen met hun harde, dwingende stemmen.
Ik zou de aandachtshoeren toch niet loven,
Alles wat ze deden, en niet deden, was immers roven.
Ik weet niet wie er heeft gesproken,
Ik weet niet wie wat heeft gedaan,
Maar ik heb altijd voor het beste gekozen.
Het is de verkiezing van het onderste lijden,
van de minste willen zijn.
Dat is het ascetische geheim.
Openbaar mij wat gij moet openbaren,
maar ik weet niet wie er heeft gesproken,
en ik weet niet wie ik kan geloven,
maar ik heb het beste en minste gedaan.
Nooit hebben ze mij gekend,
Nooit hebben ze tot mij gesproken,
alleen tot het standbeeld wat ze van mij hebben gemaakt.’

hoofdstuk 56 ascetia en de ascetologie

Abadja betekent de werker van God. Hij had het aan de stok met Edom, het volk van Ezau. Altijd als we het ergens mee aan de stok hebben, dan vraagt iets onze aandacht, moet er een raadsel opgelost worden. Ezau verkocht zijn eerstgeboorte recht, zijn status, voor een kommetje soep, zoals Adam zijn bevoorrechtingen voor een appel verkocht. Adam is ook het wortelwoord van Edom. Het gaat om de minste willen zijn in beide gevallen. Daar moest Abadja het van leren. Abadja was in die zin net zoals Heracles de werker van Areta, van de hemelse geleerdheden, om aan de wereldgezindheid, het samsara, te ontkomen.

Ook voor de andere pilaren of palen van ascetia zijn er werkers. Laten we denken aan Abraham die een abad, werker, was voor Sarah of Suri, de verbrokenheid. In dat opzicht kan hij ook abadsuri genoemd worden. Simson was als shama-suni toegewijd aan Suni, het minderen. Shama is hebreeuws voor luisteren en gehoorzamen, een andere vorm van abad. Ezechiel, zk-l, en Zacheria, zk-r waren in hun naam beiden toegewijd aan Sukki, de volharding. Ezechiel als sukki-halal, de volharding in het hongeren, en Zacharia als sukki-oru, de volharding in het kruis. Het zijn hun

voortijdse namen en betekenissen. Nahum was toegewijd aan de Name, de oerkennis, wat hij in zijn naam droeg.

I – minderen, Suni – Simson

II – volharden in het minderen, Sukki – Zacharia

III – de verbrokenheid en overgave, Suri – Abraham

IV – de regressie tot de oerkennis, Name – Nahum

V – de hemelse geleerdheden, Areta – Abadja

hoofdstuk 57 de theologische klok

De Vur 116. De Berg

1. Ik beklim deze berg nu al zo lang,
En ik glijd steeds dieper weg in het dal,
Ik ben bij de vallei bloemen,
Bij het mysterie van tijd achter de ramen

2. Het dal reikt tot het raadsel van de zee,
De late regen van het herfstgetij

3. Ik probeer de sloten te openen,
Maar zij draaien, en telkens veranderen zij

De sloten draaien. Je kan denken dat je al diep bent gekomen ergens, en dan is ineens alles weer anders en wordt je weggeduwd of weggeblazen, want de sloten draaien en veranderen. Je moet dus mee veranderen, maar hoe doe je dat ? Hiervoor heb je een theologische klok nodig. Je moet de overgangen van de uren kennen en weten wat de uren inhouden, zoals in de Egyptische urenboeken, wat ook theologische klokken zijn. Ra moest de tijden leren en de wisselingen der tijden. Hierdoor moest hij geleid worden om door de uren heen te kunnen komen van de nacht, langs de poortwachters van de uren, om zo wedergeboren te kunnen worden.

In welk seizoen zit je precies theologisch ? Soms is het tijd om de principes onder ogen te komen, en in andere tijden moet men de principes verbeelden, met de metaforen werken. Soms is het tijd om je aan god in jezelf te onerwerpen, en soms is het tijd god in jezelf te worden en te zijn. Er is altijd die dualiteit, altijd die cyclus, altijd die theologische klok. Het is niet genoeg het heilige geestelijke te ontvangen, want dat kan van alles zijn. Zoveel marcheert tegenwoordig voor geestelijk, maar ze slaan elkaar de hersenpannen in om wie het ware geestelijke heeft of is. Wij hebben altijd gezegd : Neen. Het gaat nog een stap verder. Je moet komen tot de hemelse

gebondenheid, oftewel tot de theologische klok. Er is voor alles een tijd. Het slot is een klok, en de sleutel is dus ook een klok. Het draait en verandert. Alleen de klokkenners komen hierdoor heen. Weet je theologisch hoe laat het is ?

Soms is het tijd te minderen, soms is het tijd te volharden in het minderen, soms is het tijd tot verbrokenheid te komen, soms is het tijd tot de oerkennis te komen, en soms is het tijd tot de hemelse geleerdheden te komen waarin je zelf tot een geleerde wordt. Wee het gebeente van de gene die dit zomaar overhoop gooit en gaat lopen forceren. De mens moet de klok kennen. Alleen de klok kan het ijzer breken. Niet door macht, noch door geweld, maar door het kennen van de klok. Ken je je theologische klok ? Dan ga je door alle culturen van de wereld heen, en blijf je ergens niet te lang en niet te kort, want je kent de klok, de profetische tijden. Met de hemelse vogels vlieg je mee. Je weet wanneer je weer moet vertrekken, net zoals de vogels. Waar de klok niet is is er het gevaar van het vastgroeien, van de eenzijdigheid. Heb je de theologische klok ontvangen ? Het is diep binnenin je. Ken je de cycli van natuur en cultuur ? Deze sloten draaien en veranderen. Deze sloten zijn klokken. Alleen de klokkenmakers komen er doorheen.

Kijk naar de mensen om je heen die zeggen in God te geloven. Veelal eten ze vlees, dus ze haten God’s schepping, hebben God’s schepping vermoord. Gij zult niet doden. Zij zoeken niet God, maar de buik. Als ze het over God hebben hebben ze het gewoon over de buik. Zij kennen de hemelse klok niet, en ook de hemelse klokkenmaker niet. Daarom is het boek Exodus van belang om de hemelse natuur cycli, de hemelse klok, te leren kennen.

hoofdstuk 58 het midianitische geheim

In het hindoeisme kun je niet rechtstreeks tot God, vishnu, gaan, en zelfs de goden gaan niet rechtstreeks tot Vishnu. Maar men moet zich tot de kust van de melk oceaan begeven. Dit betekent dat de mens de hemelse melk moet ontvangen om tot God te komen, oftewel de hemelse opvoeding. Vishnu woont namelijk ergens in de melk oceaan. Ook in de exodus moest men tot de zee gaan om tot de wildernis te komen.

God woont op de toppen van de melk. Dat is een geheimenis. De mens kan er alleen komen door de melk. De melk is de wording. De melk is de opvoeding. De melk zorgt ervoor dat het kind niet projecteert de hele tijd, maar dat het kind eigen verantwoordelijkheden leert dragen. De melk is vormend, onderbouwend. Daarom is het van levensbelang tot de oceaan van melk te komen, tot de rivieren van melk in de wildernis, om die over te steken. Alleen als je jezelf leert kennen kun je God leren kennen. Uiteindelijk leidt het je tot de paradijs aarde in jezelf, wanneer je door de melk zelf tot het paradijs wordt. Je komt dan tot de paradijselijke klok in jezelf. Je wordt niet voortgestuwd door de tijden der mensen, maar door de tijden van het paradijs.

Tot de melk gaan is een beeld van de minste willen zijn. Na de dood van Sarah nam Abraham de vrouw Ketura, Kut-oru, waarvan sommige middeleeuwse en eerdere Joodse commentators (Rashi e.a.) zeiden dat het een andere naam was van Hagar, de moeder van Israel. En hij had zes zonen met haar, in Genesis 25 :

1 En Abraham nam wederom een vrouw, Ketura geheten. 2 En zij baarde hem Zimran, Joksan, Medan, Midian, Jisbak en Suah. Dit zijn dus de broers van Ismael. Dit werden allemaal stammen in het midden oosten. Suah betekent de minste worden, waarvan ook het woord yeshua komt die deze boodschap predikte. Midian betekent twistziekheid. Mozes had een Midianitische vrouw.

Suah betekent ook het neerzinken, zoals in Spreuken het huis van de vreemde vrouw neerzinkt in het dodenrijk. Suah komt ook in Psalm 44:26 en Klaagliederen 3:20 voor als het neergebogen, neergezonken, zijn van de ziel in het stof, zoals ook de slang in het paradijs neerzonk en neerboog in het stof na het geven van de vrucht, het zaad, als een beeld van het slap worden van de phallus na de geslachtsdaad. De slang werd op zijn buik geworpen in het stof, verloor zijn vleugels, zijn erectheid, wat Yeshua voorstelt die van de hemel tot de aarde kwam om in het stof der aarde geboren te worden als de minste van alle mensen. Het westen heeft Yeshua gekaapt en maakte er Jezus van met een hele andere betekenis, maar oorspronkelijk was het een principe van Suah, de broer van Ismael, een stam in het midden oosten.

In Richteren 6 leefden de Israelieten voor zeven jaar in de macht van de Midianieten, en leefden door Midian in honger. Habakuk 3 : 7 zegt : ‘Ik zie de tenten van Kusan onder druk,
de tenten van het land van Midjan gaan open. (Hebreeuws, Aramees)

Jesaja 60 zegt :

6 Een menigte kamelen zal u overdekken, jonge kamelen van Midian en Eva (een zoon van Midian en een stam in Midian. Eva betekent duisternis.) ; uit Seba (een zoon van Jokshan, een broer van Ishmael) zullen zij allen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen en de roemrijke daden des Heren blijde verkondigen.

Mirre, wierook en goud kwamen ze aan Yeshua brengen, van Midian, Eva en Seba. Vanuit deze volken kwamen de wijzen uit het oosten. In de tweede bijbel zijn Hagar en Ketura, Kut-oru, bijnamen van Areta. We hebben het nu dus over de bloedlijnen van Areta, van de hemelse geleerdheden.

Ook Jozef kreeg met de Midianieten te maken. In Genesis 37 haalden ze hem uit de put en werd hij door Juda aan hen verkocht voor twintig zilverstukken. Toen werd hij weer doorverkocht door de Midianieten, aan Egypte aan het einde van het hoofdstuk. Jozef werd door Juda verkocht voor twintig zilverlingen, zoals in Leviticus 27 ook geloftes werden gedaan voor hen van vijf tot twintig jaar oud. Jozef moet dus nog heel jong geweest zijn. Judas is Grieks voor Juda, en hij verkocht Jezus voor dertig zilverstukken, veel minder dan de eigenlijke waarde voor iemand tussen de twintig en de zestig jaar in Leviticus 27.

Werd Jezus ingewijd in een Midianitisch geheimenis ? Hij was Yeshua, afgeleid van Shuah, een andere zoon van Abraham en broer van Ismael. Door Midian kwam hij uiteindelijk tot de onderwereld, net zoals Jozef, net zoals het volk Israel in Richteren 6. Door Midian keerde hij terug tot stof. Door Midian was hij daadwerkelijk de minste. Dat is dus een diepere weg dan zomaar het communisme van gelijkheid. De asceten worden door Midian ingewijd tot het zijn van de minste. Zij minderen dus in alles en leiden een teruggetrokken bestaan. Zij willen niet de meeste zijn of het meeste hebben in het vlees. Zij hebben deel aan de exodus en zijn zo net als Mozes verbonden aan

de Midianitische natuurvrouw. In Midian had Mozes zijn schuilplaats waar hij werkte, omdat hij moest vluchten voor de farao die hem wilde doden. We zien dit ook terug in Openbaring dat de draak de vrouw wilde doden, en zij vluchtte naar de wildernis. Dit is een allegorisch beeld van Mozes die tot Midian ging. Beiden representeerden zij het geestelijke volk.

hoofdstuk 59 lunteren op de paradijs aarde

Angrboda was in de noord-germaanse theologie een grote ijsvrouw als de moeder van de wolf Fenrir, Hel, de slang Jormungand, en ook van de wolf Managarmr die net als de Valkyries, de oorlogsgodinnen, de gevallen strijders naar het Valhalla (Walhalla, Valholle), een speciale hemel voor hen die aan het vlees waren gestorven. Zij moesten daar ook varkensvlees eten als beeld van het verslagen vlees, en ze moesten ook elke dag weer terug de strijd in om vervolgens weer te sterven, net zoals Ra in de egyptologie, wat dus een paradijselijke klok is. Er was dus geen sprake van pensionering. In de Edda, de germaanse bijbel, staat ook dat de helft van de gevallenen naar Volkvangr (Folkvangr) gingen, de hemel van de godin Freya. Volkvangr betekent de strijdvelden hemel, hemel van de eeuwige strijd, wat je een beetje kunt vergelijken met de eeuwige jachtvelden van de indianen. Je kon daar alleen komen als je zou minderen en zo aan jezelf zou sterven, door het hongeren en vasten waarin je geen wereldse troep meer tot je zou nemen, maar alleen nog maar aan Freya's borsten zou liggen voor haar melk. Zowel in Valhalla als in Volkvang drinken de gevallen strijders een zekere drank van vergetelheid, oftewel ze drinken van Lethe (de rivier van vergetelheid in de Griekse mythologie). Dit is belangrijk, want de mens moet een heleboel aardse dingen en aardse, vleselijke informatie waarmee ze geindoctrineerd zijn op het slagveld, ook weer vergeten. Dat is ook onderdeel van het minderen en de minste zijn. Ze hebben geen wereldse kennis, en wereldse wijsheid. Die werd overigens ook verafschuwd door Paulus. Ze hebben alleen profetische, hemelse kennis, wat ook weer verbonden is aan de paradijselijke klok.

Het huis van Freya is genaamd Sessrumnir. Nog steeds verwijst de Vrijdag naar haar als de dag van Freya. Zij is een Germaanse oorlogsgodin van de uitverkiezing van de gevallen strijders. Zij gaat dus na of ze daadwerkelijk aan zichzelf zijn gestorven, of ze voldoende hebben geminderd en daardoor zijn verbroken op het slagveld. Zij zoekt dus naar de verbroken Jakobs op Pniel. In die hoedanigheid is zij ook als een valkyrie. Dagelijks mengt zij zich in deze strijd, ook voor dit doel. Zij wordt ook de godin van de gevallen genoemd [1], de godin van de verbrokenen, die hebben volhard in het minderen totdat het vleselijke onherstelbaar in hen brak en zij gevoelig waren voor de hemelse orders voor de rest van hun leven, net zoals de godin Suri in de voortijd dus.

Zowel Valhalla als Volkvang liggen in Asgard, Asgart (voortijds : Sk-rt, Sukki-Areta, het volharden in en tot de hemelse geleerdheden), oftewel de wereld van de oorlogsgoden, als beeld van de demonologie, zij die niet in slaap sussen maar altijd waakzaam zijn, altijd oorlogsstrategisch zijn, en dus de vijand ook door en door kennen en onderzoeken. Dit is dus geen gepensioneerd hemels bejaardencentra zoals de hemel vaak in het westerse christendom wordt voorgesteld, mensen die beginnen te fronzen zodra ze dingen horen die niet in hun westerse vertaling van de bijbel staan in hun eigen dialect, dus die ook fronzen als ze de grondtekst van hun eigen bijbel onder ogen komen,

en dan ook nog durven te beweren dat dat de bijbel niet is (want alleen hun eigen bijbel in hun eigen dialect en van hun eigen kerk is de enige ware bijbel). Zij beginnen ook te fronzen en wegwuivende bewegingen te maken en dingen weg te lachen zodra dingen langdradig zijn, lang duren, tenzij het van hun eigen geloof is, want dat kan hen niet lang genoeg duren, want op die drugs slapen ze. Immers : pensionering is de maatstaf. Het zijn allemaal onderhandelingen in pensioenfondsen. Dit heeft dus niks met de Germaanse hemelen te maken, en niks met de paradijs aarde.

Freya is de germaanse godin van de liefde en de vruchtbaarheid, de godin van de engelen, de aanvoerster van de walkuren, valkyries. Die liefde is geen wereldse liefde van en tot het vleselijke, maar de liefde voor de hemelse kennis, de liefde voor het hemelse minderen en het hemelse volharden erin. Het is dus de liefde tot Areta (hemelse geleerdheden), Sukki (volharding), en Suni (het minderen), de liefde tot de verbrokenen of verbrokenheid van hart (Suri), en liefde tot de Name (oerkennis), de pilaren van de ascetologie. Het heeft dus niks te maken met aardse liefde, maar meer de liefde tot sophia, de hemelse wiijsheid, oftewel de filo-sofie. Op die basis kiest zij ook de strijders uit die gevallen zijn op het slagveld, en niet anders. Zij kiest niet hen uit die nog levend staan te pronken met zichzelf op het slagveld om te laten zien hoe geweldig zij zijn, hoe ze moeder natuur slopen en hoeveel macht ze kunnen uitoefenen ter exploitatie van dieren. Zij kiest geen pronkers met vleselijkheden. Zij kiest geen zelfbedriegers uit.

Ik had vannacht een droom over Lunteren op de paradijs aarde. Ik heb in Lunteren theologie gestudeerd. Het dorp was groter, en alhoewel Lunteren al een echt natuurdorp was was er ditmaal nog meer natuur. Ik liep door de straten van Lunteren, en er waren ook dingen bijgebouwd, en ik raakte ik geestelijke vervoering. Er was altijd een lange weg door Lunteren naar het internaat waar ik woonde, waar ik intern studeerde, aan de rand van het dorp, aan de rand van de weilanden, maar nu was er achter de school een enorme supermarkt. Het was er heel tropisch. Mensen deden er hun inkopen (ze betaalden met hemels geld). Er waren ook veel vakantie gangers. Iedereen hield van Lunteren op de paradijs aarde.

Het was prachtig. Ik raakte zo in geestelijke vervoering, was zo één met de paradijselijke natuur in de straten. Ik kwam een jongen tegen die ik kende van een ander dorp, bij wie ik ook twee keer in hetzelfde huis heb gewoond, en ik had even een gesprek met hem, en ik vroeg hem of hij ook zo in geestelijke vervoering kon raken door straten. Hij zei toen : ‘Ja.’ We spraken tot elkaar op een afstand, en ik zei toen : ‘Kom.’ Maar hij liep weer verder. De zeeen op de paradijs aarde waren van een hemels corona, hoge golven. Ik snapte waarom hij doorliep. Het was de paradijselijke oerklok. Alles wordt maar lichtelijk aangeraakt in ijs. Ik sprak met de natuur erover, met de paradijs natuur, en ik zag Fenrir, Hel en Jormungandr met hun moeder, de grote ijsvrouw, maar er was ook een andere vrouw bij, een andere moeder, en die was genaamd Ameine, en Ameine was de moeder van de vleselijke bloedlijnen. Ik zei toen tegen Ameine : ‘Ik wil je geen pijn doen, maar je moet loslaten. Laat los.’ Het was als een vleselijk vissersnet. Ik moest een gat maken in het net waardoor de vissen konden ontsnappen.

Ik dacht toen weer aan Angrboda. Het is puur dualistisch, dialectiek. Alles loopt door elkaar heen, het vleselijke en het geestelijke. Strijders zijn daarom geen blinde vuistvechters die er met de lompe bijl maar op loshakken, maar ze zijn teder, soldaten van de liefde, van zorg. Ze willen anderen geen pijn doen, maar moeten alleen het noodzakelijke doen. Ze wensen de andere geen kwaad toe, maar moeten alleen doen wat ze moeten doen om de mensheid te redden. Ze strijden tegen de soldaten

van de buik. Ze strijden tegen de soldaten van het vlees. Ze willen het vlees geen pijn doen, maar doen alleen het hoognodige. Het vlees is sadistisch, leeft door het pijn doen van anderen, of juist door helemaal geen pijn te doen, om de mensheid te doen verdoven en doen pensioneren, om zo alle macht te nemen.

Is dwaasheid vastgehecht in het hart van een knaap,
de tuchtroede zal haar vandaar verdrijven.
Wie de geringe verdrukt, bevoordeelt hem;
wie de rijke geeft, verarmt hem slechts.

Spreuken 22 :15-16
‘You are not christ,
you are an angel in disguise,
You are not dead,
you are the morning dawn instead,
So long, walking on the edge without a sign,
So long, watching from the line outside of time’

---
voetnoten :
[1] in de middeleeuwse Njals Saga van IJsland uit de jaren 1200

regressief gereformeerde gemeente, 2021

de ontsluiering van genesis

1e druk

Hermitatia-Rodenberg College

2021

Inleiding
hoofdstuk 1 leven op de paradijs aarde : het nut van het paradijselijk corona
hoofdstuk 2 brandstof om terug te gaan tot de paradijs aarde
hoofdstuk 3 de paradijselijke bibliotheek
hoofdstuk 4 van uittocht tot intocht
hoofdstuk 5 de witte leeuwen van de paradijs aarde
hoofdstuk 6 de witte leeuwen van de paradijs aarde 2
hoofdstuk 7 het pasen van paulus : in een mand terug tot de wildernis
hoofdstuk 8 de kinder exodus
hoofdstuk 9 1212 : de kinder reformatie
hoofdstuk 10 de jaren 1700 : de herleving van het oorspronkelijke edomitisch-israelitische christendom
hoofdstuk 11 de opname van krishna in de strijd tegen religieus racisme
hoofdstuk 12 het pad van de natuurmens
hoofdstuk 13 de bespreking van krishna in de nahumitische exegese
hoofdstuk 14 televisie of orionvisie ? – de orionse opname door de orionse urim en thummim
hoofdstuk 15 orionse getallen stelsels
hoofdstuk 16 van india tot orion
hoofdstuk 17 amsterdam en de ontsluiering van sita – het hart van nederland
hoofdstuk 18 amsterdam en het huwelijk tussen rama en sita als beeld van het orionse huwelijk met het hogere zelf
hoofdstuk 19 de schrik van orion en de wijnstok
hoofdstuk 20 het nog onvertelde verhaal van noach en lafenkus
hoofdstuk 21 het aramese genesis
hoofdstuk 22 het aramese genesis 2
hoofdstuk 23 de aramese amos
hoofdstuk 24 het aramese genesis 3
hoofdstuk 25 het egyptische genesis
hoofdstuk 26 het aramese genesis 4
hoofdstuk 27 de aramese amos 2
hoofdstuk 28 de aramese amos 3
hoofdstuk 29 dieven in de nacht
hoofdstuk 30 slenteren door haarlem
hoofdstuk 31 dief of martelaar ? – het rubenitische geheimenis – de orionse d-day
hoofdstuk 32 de boom van ruben – de boom der israelitische stammen

hoofdstuk 33 de verborgen dochters van jakob
hoofdstuk 34 de zolder
hoofdstuk 35 het innerlijke kind in het paradijs
hoofdstuk 36 na de kinderkruistochten – moeder orion roept
hoofdstuk 37 de komst van de fix-i-nazi's – een gelijkenis
hoofdstuk 38 sleutel van de regressie
hoofdstuk 39 zalig zijn de goede zaaiers
hoofdstuk 40 een utrechts zwols mengsel
hoofdstuk 41 wanneer de hemel niet spreekt
hoofdstuk 42 inhoud hebben, richting hebben
hoofdstuk 43 slenteren door utrecht
hoofdstuk 44 de onthechting en het bovenaardse
hoofdstuk 45 het leven is literatuur
hoofdstuk 46 rusten in de onrust
hoofdstuk 47 izaak
hoofdstuk 48 levensliederen
hoofdstuk 49 genesis 26
hoofdstuk 50 de orionse spookbijbel achter de aardse westerse bijbel
hoofdstuk 51 de genesis code
hoofdstuk 52 de genesis code 2
hoofdstuk 53 de egyptische basis berekening
hoofdstuk 54 het ontstaan van het zwarte gat
hoofdstuk 55 het samenvallen van het paradijs verhaal en het zondvloed verhaal
hoofdstuk 56 de schepping
hoofdstuk 57 de dochter van de slang
hoofdstuk 58 de logistieke empathie
hoofdstuk 59 genesis 1:28
hoofdstuk 60 genesis 1:27
hoofdstuk 61 macho of minore ?
hoofdstuk 62 de valse leer van de eeuwige verdoemenis
hoofdstuk 63 de egypto-judeo wortels van nederland
hoofdstuk 64 godinnen van de israelitische gnosis
hoofdstuk 65 de oorlog tussen de darwinisten en de nazi's
hoofdstuk 66 niet adam en eva, maar adam 'als' eva
hoofdstuk 67 genesis 1-2
hoofdstuk 68 exodus 32 als sleutel tot de genesis code
hoofdstuk 69 de cyclische taal als organisme en voertuig van oer tot orion
hoofdstuk 70 het hierdraaimaals
hoofdstuk 72 de bijbel is een spiegelboek
hoofdstuk 72 de bijbel is een spiegelboek 2
hoofdstuk 73 de egyptische spiegeltaal als sleutel tot de genesisologie
hoofdstuk 74 genesis 1:6-8
hoofdstuk 75 amos 9:13

Inleiding

De oude dode talen van Egypte en Israel waren gebaseerd op de medeklinkers. De klinkers moest je er zelf bij bedenken, en die werden er in latere vormen bijgevoegd. Alles leidt dus terug tot de medeklinkers, en dit is belangrijk om de Genesis code te begrijpen. Ook draaiden de Egyptenaren telkens hun woorden om en schreven ze telkens weer in andere vormen. Spellingsfanaten, spellingnazi's, moeten zich dus niet met de Egyptologie bemoeien, want die zullen zich eraan storen. Er bestaat in Egypte niet zoiets als de juiste spelling. dat had een reden. Ze channelden namelijk Orion. Dit kwam in verschillende banen tot de aarde, als een levend organisme. Maar in latere tijden wilden modernisten hier een slaatje uit slaan, en toen pas kwamen alle organisaties en markten, en zo konden ze mensen onderdrukken. De oorspronkelijke Orionse natuur sloegen ze aan stukken. Zo ontstond er een barbaarse cultuur van literatuur.

De genesis code bewerkt een scheiding tussen de darwinisten en de nazi's, de natuurgeletterden en de stadsongeletterden. Dit is een oorlog tussen de educators, die overigens altijd leerlingen zijn, en de spijbelaars. Het verschil tussen Darwinisten en nazi's is dat Darwinisten werken met veranderlijke voorbeelden en nazi's werken met vaststaande letterlijkheden.

Dit boek ging gepaard met grote buitenaardse activiteit en hevige barensweeen, die ook verklaard zullen worden verderop in het boek. Dit boek is niet zomaar om te lezen maar om te bestuderen, te verdiepen.

Door de egyptische draairegel draaide de egyptische taal alles heen en terug als eb en vloed, maar de moderne mens maakte het eenzijdig, en draaide het niet meer terug. Om de genesis code te begrijpen gaat alles heen en weer, moet de egyptische draairegel in ere worden gehouden. Het is een dualistische taal, terwijl in het westen er een eenzijdige taal is en men niets meer van genesis begrijpt. Het westen maakte taal stijf en onflexibel, waardoor het vastraakte en materialistisch en vleselijk werd. Ze gebruikten taal om mensen te onderdrukken, terwijl de oorspronkelijke talen bevrijdend waren. Als de mens stopt met het zijn van een taal nazi, en terugkeert tot een meer darwinistische, gevarieerde, taal, dan zal de mens kunnen terugkeren tot de hof van Eden.

Dit boek heeft bij diep overdenken de mogelijkheid om de mens tot verlichting te leiden.

hoofdstuk 1 leven op de paradijs aarde : het nut van het paradijselijk corona

Vannacht was ik in het dorp waar ik oorspronkelijk vandaan kwam op de paradijs aarde. Er was een hemels corona die ervoor zorgde dat niemand teveel nam van iets en dat niemand te dichtbij kwam. Er is een lager corona en een hoger, hemels corona. Er is een parasitair corona en een natuur corona. Mensen hadden hele andere soorten voertuigen. Er waren een soort skelters en die moesten zich aan de hemelse corona wetten houden. Er is dus ook een paradijselijk corona wat ervoor zorgt dat alles eerlijk verdeeld is, dat niemand neemt wat van een ander is. Het hemelse corona zorgt ervoor dat de mensen niet over de natuurgrenzen heengaan, en zo moet men geheel opnieuw leren lopen, leren rijden, leren spreken, na de corona verbrokenheid, ook geheel opnieuw leren ademen. Ik was ook op zo'n skelter, en ik kon het ding maar niet aan de praat krijgen. Ik moest ermee oefenen, en na een tijdje begon het te werken. Er waren ook een soort corona schaatsen. Dat waren een soort kruizingen tussen ijsschaatsen en rolschaatsen, maar het was meer electronisch en ging door een bepaalde code. Er lag ook hier en daar wat lichtelijk sneeuw en een soort ijslaagje, maar het was ook tegelijkertijd tropisch en het was prachtig weer, en toch ook sober en gematigd. Ik kreeg de code te pakken en het ging ineens heel snel. Ik had het geleerd, en kreeg er handigheid in, en kwam toen in de buurt waar ik woonde, over het schoolweggetje van school naar huis. Ik kwam toen een leraar van mijn theologische opleiding in Lunteren tegen die op zijn schaatsen was, maar hij zag me niet, en hij ging ook heel snel. Hij woonde dus in mijn dorp, in deze parallelle wereld, op de paradijs aarde. Ik kwam thuis en het huis was vol met mensen met spraakproblemen, ook mentale, geestelijke problemen, door corona, want spreken ging nu op een hele andere manier. Een engel of gids van het ouderlijk huis onderwees hen hoe te spreken, maar dat ging niet makkelijk. Ze hadden nog een lange weg te gaan. Het was heel chronisch.

hoofdstuk 2 brandstof om terug te gaan tot de paradijs aarde

De duistere geest van de kerken die religie letterlijk en eenzijdig nemen tot een duivelse, nationalistische secte die hun haat eindeloos botvieren op andersdenkenden, zweeft als een storm door de lucht, zoekende wie hij zal verslinden. Wat een gedrocht. Wat een belachelijkheid, maar het ding neemt zichzelf zeer serieus. Het ding waant zichzelf god als straalbezopen en ziek. Wat een heks, die al deze families verkankert heeft. Ze spelen spelletjes wie het domst kan doen. Dat is een uitdaging voor hen, daar krijgen ze een kick van, van dom doen, van dingen omdraaien. Dementie is een drug. De dag dat je stopt met leren is de dag dat je stopt met leven. Wees daarom leergierig.

De misdaad regeert, en de misdaad is hoog bekakt, en heeft zich geinstitutionaliseerd, zich ingeburgerd, en iedereen moet eraan geloven. Zo niet, dan heb je geen plaats in de samenleving. Het merkteken van het beest is gekomen. Het koninkrijk van de paradijs aarde is niet van deze wereld,

maar is diep binnenin. Breek de code, breek de gewoonte. Ga terug naar de hogere natuur van de paradijs aarde.

De hoogbekakte, geinstitutionaliseerde misdaad regeert op deze aarde buiten het paradijs, maar het is slechts mest, brandstof, om terug te gaan tot de paradijs aarde. Als het huis klaar is worden de steigers verbrand.

Absolute basis om te overleven is 2 Korintiers 10:5 :
3 Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten strijde naar het vlees, 4 want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken, 5 zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenksel als krijgsgevangene brengen (oorlogsverbond) onder de gehoorzaamheid (studieverbond) aan Charis (het werkverbond) 6 en gereed staan, zodra uw gehoorzaamheid volkomen is, alle ongehoorzaamheid te straffen.

Hier worden de drie basis verbonden besproken in de context van het toets verbond, dus vier verbonden. Dit wordt verder uitgelegd in het boek Amos. De hemel komt als een leeuw, als een beeld van het toetsen, maar dit toetsen is territoriaal, want bij het toetsen moet je gaan tot de hoofd-macht van hetgeen je toetst, anders is het dweilen met de kraan open. Je moet gaan tot de koning, zoals de leeuw komt om de koning in toetsgevangenschap te brengen in Amos 1.

In de grondtekst gaat het om het komen van de urim, wat de toetssteen is.

2 Hij zeide: De Here brult uit Sion en uit Jeruzalem verheft Hij zijn stem
15 en hun koning zal in ballingschap gaan, hij samen met zijn vorsten, – zegt de Here.

Dit is dus een onderzoek. In hoofdstuk 2 gaat dat verder :

3 en Ik zal uit zijn midden de heerser uitroeien en al zijn vorsten met hem doden, – zegt de Here.

Het toetsverbond werkt samen met het oorlogsverbond, want de vleselijke heerser moet sterven en die heerser zit in de mens zelf.

13 Zie, Ik maak, dat het onder u zal kraken, gelijk een wagen kraakt, van garven overvol. 14 Dan zal aan de snelle de vlucht afgesneden zijn, de sterke zal zijn kracht niet kunnen ontplooien en de krijgsheld zal er het leven niet afbrengen. 15 Ook de boogschutter zal niet standhouden en de snelvoetige zal niet ontkomen en de ruiter zal er het leven niet afbrengen. 16 Ja, de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt wegvluchten, luidt het woord des Heren.

Dit spreekt over de ontmaskering wat gebeurt door het toetsen. De mens zal er niet aan kunnen ontkomen, wat ook de vijfde pilaar van Calvijn is.

Dit leidt tot de toetsverbrokenheid in hoofdstuk 3 :
15 Dan zal Ik het winterhuis tegelijk met het zomerhuis neerslaan en de ivoren huizen zullen te gronde gaan, ja vele huizen zullen hun einde vinden, luidt het woord des Heren.

4 Brult een leeuw in het woud, zonder dat hij prooi heeft? Laat een jonge leeuw zijn gegrom horen uit zijn hol, tenzij hij iets heeft gevangen? 5 Schiet een vogel neer op het klapnet op de aarde, zonder dat er een lokaas voor hem is? Vliegt het klapnet op van de grond, zonder dat het iets vangt?
6 Wordt de bazuin in een stad geblazen, zonder dat de inwoners opschrikken?
8 De leeuw heeft gebruld, – wie zou niet vrezen?

Calvijn gaf als commentaar bij Amos 1 dat het volk zo halsstarrig was dat ze nog erger waren dan wilde dieren. Koeien en ossen kunnen nog wel wat leren en schapen horen en volgen de stem van de herder, maar het volk was totaal ontembaar. Daarom was het noodzakelijk dat er een strenge leerdiscipline over hen werd gesteld die hen niet zachtzinnig zou behandelen, maar jegens hen ruw zou optreden, stelt Calvijn.

Het toetsen in 2 Korinthe 10 werd in het Grieks figuurlijk voorgesteld als het wegleiden, afzonderen, van prooi of een krijgsgevangene, figuurlijk, en in het wortelwoord betekent het ook het ophalen van vis uit het water, waar ook nog het spreekwoord de vis niet met de graten weggooien vandaan komt, als beeld van het toetsen en onderscheiden. De mens heeft deze oude beeldspraak lopen verletterlijken, en heeft zo de ware betekenis van het toetsen verzaakt. In het Aramees heeft het toetsen in 2 Korinthe 10 betrekking op de leeuw op jacht, wat ook weer terugkomt in Amos, en wat een hemels beeld is. De literatuur is schoon en diep, en de mens heeft het allemaal lelijk gemaakt door de verletterlijking.

Calvijn bidt dan bij zijn commentaar op Amos 1 dat wij zowel geleid worden door de bedreigingen van het hemels woord als door de aanlokkingen van het hemels woord. Dit is om los te komen van het bedrog van de ijdele zelfbegoochelingen.

hoofdstuk 3 de paradijselijke bibliotheek

De verschijnselen om ons heen zijn de lekken vanwege missing links in deze machine van hemels onderwijs, en daarom gaan we verder met het hemels onderwijs, opdat de gaten gedicht worden.

Vannacht was ik weer op de paradijs aarde. Er was een gamocratie. De mens leefde door de hemelse spelletjes. Iemand had een computer spelletje in zijn hand, een heel klein ding, maar kon het niet aan de praat krijgen. Ik keek ernaar en de control pad was een horizontale balk met links en rechts. Ik verschoof het toen en merkte dat het ook vertikaal geschoven kon worden, en toen werkte het wel. Maar het bleek dat de control pad, of d-pad, directional pad, intelligent was en alleen maar werkte als je er voor klaar was, dus dat kon van persoon verschillen. Er was vrede op de paradijs aarde. Iedereen speelde gewoon spelletjes. Er was geen democratie of dictatuur, maar een gamocratie.

Wat betekent volharden ? Als we het over het herstel van de hemelse tent hebben waar verschillende boeken in de bijbel over gaan, zoals Haggai, Zacharia en Openbaring, dan hebben we het over het herstel van het paradijselijke lichaam, die als een hemelse bibliotheek is. Zacharia is sk-r, sukki-ra, het volharden van ra. Ra was in de restau wildernis op weg naar sukki-ra, seker, zijn eigen volharding. De restau wildernis is de ra-seth, oftewel waar ra veranderd in seth, de wilde, oftewel waar ra een wilde jongen werd. Maar hierin moest hij tot de grot van seker gaan in de diepte van die wildernis, oftewel tot sukki-ra, de volharding van ra, maar wat is die volharding ? Waar moet de mens in volharden ?

Een heleboel dingen op aarde kon men niet in volharden. De mens breekt namelijk snel. Maar de mens moet volharden in het toetsen en onderzoeken. Het gaat om het volharden in het leren, de leergierigheid. Al het andere wordt afgebroken. Alleen in het volharde studie verbond is er leven.

Ik werd wakker en ik las op de verpakking van de rijstwafels : ‘eerlijk delen.’ En ik dacht : ‘Ja, dit is van de paradijs aarde. Door de spelletjes wordt alles eerlijk verdeeld. Democratie kan dat niet doen, want dan heeft altijd een meerderheid het voor het zeggen die ook nog nationalistisch kan zijn of racistisch tegen andere groepen, minderheden. Een ‘cratie’ moet gebaseerd zijn op studie, niet op wat mensen en meerderheden willen.

Toen Mozes het volk uitleidde in de Exodus was dit eigenlijk een diepere inleiding en binnenleiding in Egypte, want Mozes was een Egyptenaar en leidde de mens terug tot de Egyptologie. De uittocht uit Babylon in latere tijden was ook meer een diepere intocht, onder leiding van Suri-babel, Zerubbabel, wat gezaaid in Babylon betekent. Het volk had zich diep in Babylon geworteld, en was doorgebroken in een diepere laag. Suri-babel betekent ook de vermenging (babel) door Suri, de verbrokenheid. Mensen zijn ijzeren potten en vaten die niets van anderen buiten hun gebied willen weten, en daarom moeten ze eerst verbroken worden voordat er vermenging kan zijn en alles eerlijk verdeeld kan worden. Zerubbabel of Suri-babel was een soort Mozes figuur in de Babylonische exodus. Dat wat Mozes was voor Egypte, dat was Zerubbabel, Suri-babel, voor Babylon. Zerubbabel komt ook van de wortel zarab, wat nauw maken, dun maken, betekent, want de mens was te vol van zichzelf en eigen haver, dik geworden op de droesem. Er was geen ruimte voor de ander. Zerubbabel is dus ook een beeld van het hemelse verhongeren, de hemelse vermindering. Babel betekent ook verwarring, de verwarring in het minderen, want de mens heeft ze dan niet meer op een rijtje, heeft het niet meer in potten en pannen. De mens kan alleen door grote verwarring en twijfel tot de nieuwe schepping komen, tot de paradijs aarde. Alle valse zekerheden moeten verbroken worden. In de boeken Haggai en Zacharia is Zerubbabel, Suribabel (vgl. suri-bilha) verbonden aan het herstel van de hemelse tent, oftewel van het paradijselijke lichaam, de hemelse bibliotheek.

Zacharia 4 zegt :
8 En het woord des Heren kwam tot mij: 9 De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voltooien, en gij zult weten, dat de Here der heerscharen mij tot u gezonden heeft. 10 Want wie veracht de dag der kleine dingen? Zij zullen zich verblijden, als zij het paslood zien in de hand van Zerubbabel. –Deze zeven zijn de ogen des Heren, die de ganse aarde doorlopen.

Zerubbabel heeft dus ook te maken met het herstel van het profetische, het openen van de hemelse ogen. Het heeft te maken met het herstel van de context. Door verbrokenheid zal er vermenging wezen, komt alles weer op zijn plaats, zoals Haggai 2 zegt :

8 Ja, Ik zal alle volken doen beven en de kostbaarheden van alle volken zullen komen en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Here der heerscharen. 9 Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt het woord van de Here der heerscharen. 10 De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige, zegt de Here der heerscharen; op deze plaats zal Ik heil geven, luidt het woord van de Here der heerscharen.

De xenofobie en culturofobie, de verachting van het vreemde, van de andere cultuur, zal dus verbroken moeten worden. De hemelse tent is multi cultureel, en veelal egyptisch, maar ook andere cultuur volkeren liggen er aan ten gronde. De bijbel heeft grotendeels Afrikaanse wortels, en daarvoor channelden de indianen deze kennis al. Het is kennis die telkens weer terugkeert, cyclisch is, want de indianen hebben deze kennis opgeslagen in hun grot hieroglyphen. Daar moeten we dan ook zijn voor de missing links. Daar moeten we dan ook zijn voor verder hemels onderwijs.

Dan zegt Haggai verder in hoofdstuk 2 :
23 Ik zal de hemel en de aarde doen beven, Ik zal de troon der koninkrijken omverwerpen, de kracht van de koninkrijken der volken verdelgen, de wagens en wie daarop rijden, omverwerpen en de paarden en hun ruiters zullen neerstorten, ieder door het zwaard van de ander. 24 Te dien dage, luidt het woord van de Here der heerscharen, zal Ik u, Zerubbabel, zoon van Sealtiël, mijn knecht, nemen, luidt het woord des Heren, en Ik zal u tot een zegelring maken, want u heb Ik uitverkoren, luidt het woord van de Here der heerscharen.

Man en paard worden genoemd en benoemd, worden ontmaskerd. Alle hoogmoed van de mens moet vallen. De mens moet er van leren en niet overdramatiseren en overoordelen. De mens moet de diepte ingaan. Haggai laat in hoofdstuk 2 zien dat er een lek is, omdat iedereen maar draaft voor zijn eigen huis, en niet denkt aan het herbouwen van de hemelse tent, de huizen op de paradijs aarde. Ze bouwen zichzelf koninkrijkjes, terwijl ze vergeten dat het koninkrijk van de hemel geen koninkrijk van de aarde is. Soms is er een tijd van strijden, en soms is er een tijd van bouwen, van herstel. De mens mag de seizoenen niet omdraaien. Als de mens buiten het oorlogsverbond om gaat bouwen, dan bouwt de mens voor de vijand. Ook als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand. Zerubbabel leidde als Mozes het overblijfsel, en dit gebeurde door verbrokenheid, door het luisterverbond dat hij had met de hemel, op aandringen van de profeet Haggai. Ook Zerubbabel had zijn eigen Jozua, net als Mozes. Jozua in de tijd van Zerubbabel was het hoofd van de tentenwerkers, oftewel de hogepriester.

hoofdstuk 4 van uittocht tot intocht

Hebben wij een Hagar nodig in de wildernis zoals Ismael ? Ze werd ook wel Ketura genoemd of Areta. Ra werd geleid in de wildernis door Heka. Zerubbabel, de latere Mozes die het volk leidde uit de Babylonische ballingschap, werd geleid door de profeet Haggai. Het zijn allemaal

verwijzingen naar het pad van Areta wat zowel door de bijbel heen beschreven wordt als in de ascetische geschriften van de stoicijnen. Babylon was het pad van het kruis, zoals Jeremia ook opriep het juk van Babylon te aanvaarden. Het uitte zich uiteindelijk in de reformatie, de sobere strijd tegen het materialisme. Vandaar dat de reformatie ook Aretaitisch is. Haggai gaat over de uittocht uit Babylon die dus eigenlijk een intocht is, een verdieping, een dieper wortelen. Hier kwam de mens tot verbrokenheid. Veel van de bijbel is ook opgetekend in Babylon tijdens de ballingschap. Het is een calvinistische discipline, die dus niet alleen sober was, maar ook charismatisch. Er is een slecht, letterlijk calvinisme, en een goed, geestelijk calvinisme, oftewel een hogere vorm en een lagere vorm. Maar het calvinisme is de riemen van Areta. Het lagere Babylonische rijk is het rijk van de flutroman, waarmee de asceten dus nog steeds in oorlog zijn.

hoofdstuk 5 de witte leeuwen van de paradijs aarde

In een droom over de Thames, een rivier die door Engeland stroomt, stroomde de Thames door de gehele wereld, als een rivier van de dood, en het overblijfsel van geestelijken waren opgesloten in kooien in de Thames en werden bewaakt door speciale rivierhaaien. Deze rivierhaaien waren een beeld van de verharding en institutionalisering van de zonde, oftewel het professioneel en deskundig worden van de zonde. In de droom was ik op een school en ik liep door de gangen. Er waren wel meerdere mensen, en ineens zag ik een demoon van het ouderlijk huis, maar hij leek op Chiel Montagne, met een hele grote snor, van het programma Op volle toeren, wat een programma was over nederlandse muziek, met name smartlappen, in de 70-er en 80-er jaren. Ik wist dat het Chiel Montagne niet was, maar die demoon van het ouderlijk huis, en die kwam toen naar me toe. Van dichtbij leek hij niet meer op Chiel Montagne. Ik zei : ‘Stop met liegen.’ Maar die demoon begon het allemaal te ontkennen en doen alsof hij van niks wist.

Er kwamen toen witte leeuwen. Deze witte leeuwen waren buitenaardsen. Ze waren witter dan wit, witte lionians. Achter de Thames was de paradijs aarde, het paradijselijke Zwolle en het paradijselijke Harderwijk. Maar het overblijfsel van geestelijken kon de rivier niet overkomen, en zaten opgesloten in de kooien van de rivier. ‘Breng ze over de rivier,’ hoorde ik de witte leeuwen roepen. Ze waren toen heel dichtbij, en gebruikten een soort van schockers om de kooien op te blazen, te openen, en die schokkers zetten ze ook op de lichamen van de geestelijken van het overblijfsel, want die waren helemaal lam. Ik begon toen wakker te worden, terwijl die droom gewoon doorging, want ik hoorde ze nog steeds roepen, en ik kreeg die schokkers ook op mijn lichaam. Ik was in een soort sleep paralysis, slaap verlamming, en kon me niet bewegen. Toen kreeg ik dus stroomstoten waardoor ik me even later kon bewegen. Ik had het gevoel dat ik de rivier de Thames overging en aankwam op de paradijs aarde. Het was heel groots. Ik kwam aan op het station van Zwolle op de paradijs aarde. Dit station complex was veel groter dan het aardse Zwolle.

Ik dacht na over die demoon in de droom. Het waren demonen van verkrachting. Verkrachting kan op allerlei manieren komen. Het is iets geestelijks. De hele aarde is verkracht. Moeder aarde is verkracht. Maar de witte leeuwen waren gekomen.

hoofdstuk 6 de witte leeuwen van de paradijs aarde 2

Ik was vannacht weer in de Thames, als iets cyclisch. Ik was in Londen, de bodemkooien van de Thames, en ik was in een kerk. Ik moest plassen en liep naar de gangen achterin de kerk waar ergens de toiletten zouden moeten zijn, maar ik zag daar toen zo'n prediker, en ik wilde hem niet zien, dus ik bleef nog even staan. Er waren wel meer mensen. Ik kende die man van vroeger, verschrikkelijke man. Er was dan ook zo'n balkon met een ruimte waar ze Israelitische bronnen hadden opgesloten, en die predikten ze dan ook niet. Soms predikten ze in de openlucht, maar het draaide allemaal om geld, en dit was op de bodem van de Thames, de rivier van de dood. Ik stond daar dus mijn plas op te houden. De witte leeuwen kwamen toen weer, en zetten de schokkers er weer op, en op mijn lichaam, en ik begon weer wakker te worden, met sleep paralysis, slaap verlamming, dus ik kon me niet bewegen, en toen schokten ze me met zware stroom stoten, en ditmaal duurde het veel langer voordat ik me weer kon bewegen. Weer ging ik de Thames over, in een trein over de brug, en weer kwam ik op een station aan op de paradijs aarde.

Het is dus iets cyclisch. Telkens moeten we weer terug de onderwereld in om het te verdiepen, om biofeedback te geven, zoals ook in het boeddhisme bij de boddhisatva's, Ra in de egyptologie, en in de griekologie komen deze cycli ook voor. Christenen hebben het te eenzijdig en eenmalig gehouden, maar er ligt dus altijd een zekere spanning tussen het 'alreeds' en 'nog niet', en ook tussen het 'eenmalige' en 'altijd weer', zoals tussen het 'ene' en 'veelvuldige'. Deze spanning is dus nodig om te kunnen leven. Het is de natuurwet van energie. De witte leeuwen helpen hierin om balans te houden.

hoofdstuk 7 het pasen van paulus : in een mand terug tot de wildernis

Wereld en kerk gaan weer op tot het pasen. Wij vieren altijd pasen, als asceten. Wij prediken het hele jaar door over pasen. Daarom ook vandaag. Nu vieren wereld en kerk pasen, en zullen in dezelfde kringetjes blijven rondgaan, maar beter iets dan helemaal niets. We mogen daarom blij zijn dat het in ieder geval genoemd wordt, ook al is dat vaak zonder betekenis en zonder diepte. Betekenis en diepte mag je er zelf aan geven. Je krijgt alleen het ruwe materiaal, en dat is wat pasen uiteindelijk is : het ruwhouten kruis. Zit er nog magie in dat hout ? Zit er ergens een fijnere, rieten stof verborgen ? Ik denk het wel. We mogen denken aan het mandje van Mozes, en in Handelingen 9 staat het verhaal van Paulus in de mand, die zo midden in de nacht eens uit

Damascus ontsnapte over de muur, want ze hadden het op zijn leven gemunt. Waarom ? Juist omdat hij de boodschap van het pasen predikte.

In hoofdstuk 48 van ons studie boek ‘leven op de paradijs aarde deel 2’ staat :

‘Jakob werd op zijn heup geslagen op Pniël en dat maakte hem gevoelig voor de rest van zijn leven, waar zijn zoon Jozef een teken of beeld van was, als Jozef de dromer, en daarom een lievelingszoon van Jakob, maar gehaat door zijn broers, vervolgd door zijn broers. Wat een lijden moest Jozef doorstaan vanwege zijn gave, zijn gevoeligheid, zijn dromen.’

Jozef krijgt twee zonen die ook stammen worden in Israel : Manasse en Efraim. Uit Efraim kwam toen Hosea, de zoon van Nun, die later door Mozes ‘Jozua’ wordt genoemd (Num. 13:8,16) wat in literair opzicht belangrijk is, want er bestaat ook verderop in het Oude Testament het boek Hosea als een van de twaalf kleine profeten. Er is dus een belangrijke link tussen het boek Jozua en Hosea om het orakel uit te werken. Jakob ging de Jabbok over en ging tot Pniel bij de Jabbok, de plaats van het toetsen, waar Paulus ook overspreekt in 2 Kor. 10 dat we elk bedenksel als krijgsgevangene moeten maken om het te toetsen aan de bron. Dit is het oorlogstoetsen, en wij gaan zo zelf ook het krijgsgevangenschap in, net als Jakob. Zo is zijn zoon Jozef een beeld van het openbaringsleven waarin wij dan binnengaan, oftewel de charis, de geestelijke gaven. Deze gaven worden vervolgd, en daarom moet de mens tot Efraim gaan, wat vruchtbaarheid betekent, wedergeboorte.

Het volk Israel moest de Jordaan over, zoals Jakob de Jabbok over moest, om de toets oorlog aan te gaan met het overjordaanse, om het land in bezit te nemen. Dit was dus een toets oorlog, geen daadwerkelijke oorlog. Het was een geestelijke oorlog, opdat het goede onderscheiden zou worden van het kwade. Het toets krijgsgevangenschap leidt tot toets slavernij, opdat alle dingen medewerken ten goede. Alles is onderworpen aan de toets. De mensheid heeft dit verletterlijkt en materieel gemaakt, en zo is alle betekenis verloren geraakt. De mens moet dus nog steeds de Jordaan over om het beloofde land in bezit te nemen. Hiertoe was Jozua aangesteld door Mozes, die dus eerst Hosea heette. In die zin is het boek Hosea van belang. Het verhaal gaat hier namelijk verder, wordt verdiept. Zoals Israel tot het vreemde land moest gaan om het te toetsen, zo moest Hosea tot de vreemde vrouw gaan om het te toetsen, en zo tot openbaring te komen, en tot Efraim, de vrucht van openbaring, de vrucht van charis, als de vrucht van Jozef. Daarom heeft hij het gehele boek door een worsteling met Efraim. Ook Efraim moest getoetst worden.

Het is allemaal onderdeel van de Exodus, die al met Jakob begon. Dit heeft allemaal met het toetsen te maken. Het boek Jozua was dus al het boek Hosea, en hierin moest Israel tot de vreemde vrouw komen, het vreemde land. Hier moest Israel vreemde volken innemen, en zou Israel zelf ingenomen worden, als beeltenis van het door toetsen tot het volkomene komen, wat ook de naam Gomer betekent, de vreemde vrouw van Hosea. Het is beeldspraak. Het huwelijk is een beeld van die vreemde, hemelse slavernij, als een exogaam huwelijk. Het is een slavernij tot het goede, tot de bron. Zou een mens los willen komen van die banden ? Er is hemelse vrijheid in hemelse gebondenheid.

Paulus zegt in 1 Kor. 7 :
‘De man heeft niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.’

Dit is een beeld van dat wij allen bezit van God zijn, van de hemel, het goede. Wij beschikken niet over ons eigen lichaam, maar God, oftewel de hogere kennis. Hierin mag de mens rusten. Het is beeldspraak, niet letterlijk. Paulus had helemaal geen hoge pet op van het letterlijke huwelijk, want het kon snel de mens afleiden van het hemelse, hogere werk. Denk ook aan de dagen van Noach die weer zouden komen, waarin de mens ‘eet, drinkt en huwt’.

Wij mogen daarom worstelen met het OT, en worstelen met Calvijn, om tot diepere betekenissen te komen. Elke dag is het weer een worsteling, ook elke nacht. Deze figuren zijn namelijk tot steen geworden. Wij mogen terugkomen tot de figuurlijkheid ervan in het toetsen. Neem elk bedenksel als krijgsgevangene, en kom als een krijgsgevangene tot het hemelse huwelijk met het vreemde. Blijf niet als de beste stuurlui aan wal. Ga het water in. Ga de Jabbok over, de Jordaan over, en neem het beloofde land in bezit, en wordt in bezit genomen. Het is goed om ergens bij te horen, maar het hemelse koninkrijk is niet van deze wereld, niet van het letterlijke. Laat je niet verleiden door het letterlijke, want dat is het verkeerde soort ‘vreemde’, als vreemd vuur op het altaar. Spreuken waarschuwt in dat opzicht ook voor de vreemde vrouw van het materialisme, van het zwijnse zwelgen in aardse lusten die nergens toe leiden.

De geestelijke oorlog is een toets oorlog. Oorlog voeren of toetsen, dat is altijd weer de vraag. Wij moeten oorlog voeren, maar om te toetsen. Wij moeten hierin dus tot de Jakobsladder komen, opdat wij geen koninkrijkjes op aarde zullen bouwen. Gaat het je om de naam, de faam, of het toetsen ? Het toetsen is onze ware vrouw, onze ware echtgenoot, en dat is beeldspraak en geestelijk. In het toetsen zijn er vele valstrikken, waar onze studie reeks aan is gewijd om die te ontmaskeren. Daarom moet de mens altijd door toetsen, tot in de kern, door en door, om tot het eeuwige pniel te gaan, en zo tot de eeuwige sabbatsrust. Die weg ligt open voor de mens, maar dit is een smal pad, en velen haken af, en velen beginnen er niet eens aan. Dat is een beproeving.

Calvijn waarschuwt in zijn commentaar op het boek Jozua tegen slapheid en laksheid hierin die leidt tot blinde overmoed. Hoe diep en ver is die blindheid al over de mens heengetrokken ? De mens leeft in een waas, een roes, en daarom moet de mens terug naar Calvijn om met dit mysterie te worstelen.

Calvijn stelt in zijn commentaar dat Jozua koers moest houden, op de middenweg, in nuchterheid in waakzaamheid binnen de grenzen te blijven. Nu ging het er om spannen. Zou de mens het beloofde land innemen, of zou de mens ergens afhaken, afvallen, halverwege, want vele mensen vallen ten prooi aan lauwheid. Lauwheid is het ergste wat je moet vrezen. De lauwen worden door het hemelse koninkrijk uitgespuwd. Vele christenen zijn totaal onverschillig, en marcheren rond als Pilatus. Zo dragen zij het kruis niet, en zij worstelen niet met Calvijn. Halfslachtigheid is ook zo’n weg die nergens toe leidt. Je komt dan in allerlei wazen terecht.

Calvijn klaagt erover dat de mens de hemelse geboden mengt met zijn eigen overwegingen. Hij noemt Deut. 12:32 :

‘Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan afdoen.’
Dit komt ook voor in het boek Spreuken, al een heel oud iets. Helaas kennen vele christenen alleen maar zo’n zelfde tekst aan het einde van Openbaring en gebruiken het als slot op de bijbel, maar

daar was het dus helemaal niet voor bedoeld. Jozua kreeg de teugels van zelfbeheersing, stelt Calvijn, opdat hij de gestelde grenzen niet zou overschrijden.

Het toetsbelang wordt dan benadrukt door Jozua 2 over de verspieders. Hierin zijn ze niet allesvernietigend, maar Rachab is een beeld van het getoetste en beproefde.

De mens heeft zijn eigen toetsmethodes, vaak dubbele maatstaven, en komt zo met zijn eigen rekensommetjes vaak tot snelle zelfovertuigingen, als een valse vrucht, een vals Efraim. Daarom is Hosea in worsteling met Efraim. Toetsen is een wetenschap. Zonder deze wetenschap komt de mens al snel in een van de valstrikken op het pad van toetsen. De boeken Jozua en Hosea laten deze toetswetenschap zien. Oh, wat een pijn om tot de waarheid te komen, oh wat een worsteling. Ook bij David zien we dat hij dag en nacht moest worstelen om tot de waarheid te komen. Pijn en worsteling is leven, want leven is het doorleven. Het leven is er niet zomaar. Het is het wonder van pasen. Dan mogen we daar diep over nadenken wat het pasen inhoudt. Het is dat wat nodig is om te kunnen toetsen, om beproefd te zijn. Niet naar aardse maatstaven, maar naar hemelse maatstaven.

Toen Paulus de boodschap van het kruis in Damascus bracht wilden ze hem vermoorden. Daarom lieten zijn discipelen hem midden in de nacht in een mand de muur over zakken. Ook dit is een beeld van het toetsen en de vrucht van Pasen. Het wijst terug op het kind in de kribbe en op het Mozes kind in het biezen mandje. Het maakt de mens erg klein, maar zo kan de mens door de enge poort en op het smalle pad blijven. Dit is een diep pasen, een diep toetsen, waaraan het vlees van de mens afsterft. Zo kan de mens de minste zijn. In de geschiedenis blijft dit terugkomen. We kunnen ook denken aan Hugo de groot in de boekenkist. Ergens in het kruis is de mand, als wij maar diep genoeg gaan. Ergens in het kruis is er het touw over de muur, en dan kan de mens terug naar de wildernis. De doorn in het vlees is dan toch ergens goed voor geweest. Paulus had zijn eigen pasen.

hoofdstuk 8 de kinder exodus

In wat voor wereld zijn kinderen terecht gekomen ? Oh ja, volwassenen houden ervan te liegen naar kinderen, alsof die in het paradijs zijn gekomen. ‘Alles is goed en wel hier, neemt, eet en drinkt, want Jezus is de goede herder.’ En vervolgens wordt een kind naar een schaal vlees geleid. ‘Toe eet maar. Het is goed.’ De volwassenen hebben de schepping totaal kapot gemaakt. Ze eten het vlees van kind en dier. De volwassene is de slang in het paradijs die het onwetende kind van de verboden vrucht doet eten, en zo sleurt de volwassene het kind naar een marktwereld, totale horror.

Wat voor een Jezus prediken ze eigenlijk ? In het Jezus verhaal stelt Jezus dat iedereen moet worden als een kind om tot het koninkrijk des hemels te gaan, maar dat doen de volwassenen niet. Nee, die blijven maar doorgaan met het spelen van volwassene. Het zijn geen volwassenen. Het zijn geen mensen. Het zijn monsters. Ze drijven handel in oorlog, bloed, geweld. Jezus is de goede herder,

maar ze vertellen er niet bij dat hij eigenlijk een slager is. In wat voor wereld is het kind terecht gekomen ? En het kind moet aan deze sprookjes geloven, want zo niet, dan …

Waar wijst de mand van Paulus op, waarmee hij ontsnapte uit Damascus toen ze het op zijn leven gemunt hadden omdat hij de mens opriep om terug te komen tot het kruis, weer kind te worden ? Ik moet denken aan het mandje van kindeke Mozes, en de kribbe van het kribbe-kind, wat later een kruis-kind werd. De mand van Paulus wijst terug op het kind, op het kinderparadijs. Het kind was ontvoerd. Elk kind hier op deze aarde is ontvoerd. Dat wat we om ons heenzien is een vals volwassenen paradijs waarin kind en dier gegeten worden. Het zijn monsters.

Daarom moet het kind terugkeren in de exodus tot het kinderparadijs, de kinderkerk, en de slang van valse volwassenheid verslaan. Het kind moet kind blijven. Dat is een abstract model natuurlijk, want de tijd gaat verder en we groeien allemaal op. Ook Jezus is altijd kind gebleven, en weende om de beelden die de volwassen, corrupte mens van hem had gemaakt om de kinderen te misleiden. Juist datgene waarvan hij het meeste hield, de kinderen en de dieren, die werden door de volwassen mens kapot gemaakt.

Je kan altijd kind blijven, zoals Peter Pan die nooit wilde opgroeien, nooit deel wilde hebben aan de valse volwassen wereld. En zijn volgelingen werden de wilde jongens genoemd, of de verloren jongens, de lost boys. De volgelingen van het Jezus kind zijn alleen maar kinderen. Geen volwassene zal Jezus kunnen volgen, want het wordt alleen aan kindekens geopenbaard.

Ja, zeggen de christenen, je moet het heilige geestelijke ontvangen. Helemaal waar, maar Jezus stelde ook dat de mens het heilige kinderlijke moest ontvangen, het heilige kind. Daar hebben de volwassenen het liever niet over. De volwassene wil macht en geld, stoerdoenerij, hoger gaan dan zijn voegen, god spelen over anderen. De volwassene wil het kruis niet, wil niet terug naar de mand. Daarom moet de kinderkerk komen, opdat het kind veilig is. Jezus is ook maar een kind wat ze helemaal uit de context hebben gerukt. Ieder kind moet weer terug naar moeder natuur. Dat is waar Jezus op terugwijst. Hij zei zelf al dat het niet om hem ging, maar dat er iets groters na hem zou komen, en hij zei ‘de moeder is meer dan mij.’ Hij wist dat hij een moeder nodig had. Hij pretendeerde niets. Hij haalde niets in zijn hoofd. Natuurlijk is die moeder diep in jezelf, iets wat we allemaal moeten worden. Het kind en de moeder zijn deelwaarden van de mens zelf. Zo mag een kind ook moederlijk worden, en dat is de ware paradijselijke volwassenheid, de volwassenheid van het kind. Dat is een hele andere energie dan de stoerdoenerij en mooidoenerij die je in kerk en wereld ziet.

Stoer doen en mooi doen is allemaal ijdelheid en egoisme, want je wil dan de aandacht op jezelf vestigen. Maar het kindeke Jezus sprak : Wees de minste. Dat gaat nog een stapje verder dan het communisme waarin alles gelijk moet zijn. Het kind is een beeld van de minste willen zijn, een abstract model. Ze hebben geen hoogoplopende praatjes. Ze vertellen van een andere wereld. Het koninkrijk van het kind is niet van deze wereld. Het kind laat het je zien zoals het is, maar volwassenen liegen. Daarom moet de kinderkerk komen, en het kan alleen komen door het pasen, als wij terugkeren tot de mand. De exodus begon al met het kindeke Mozes. Mozes ging de Nijl over in zijn mandje, als het kindeke Noach op zijn ark, om een weg te bereiden voor zijn volk, en dat was een volk van allemaal kinderen.

Het kind zorgt voor het dier zoals het kindeke Noach, en het dier zorgt voor het kind. De kinder kerk is nodig om weer terug te gaan tot het kinder paradijs. Dat is wat de mand van Paulus voorstelt, de kribbe, of het mandje van Mozes, als de ark van het kindeke Noach, en die stond altijd in de tent, en daar kon je niet zomaar bijkomen. Nee, want je moest eerst als een kind worden, de minste worden. Dat is wat de boodschap van Pasen is. Jezus werd aan het kruis weer kind, en ging terug tot de kribbe, tot de mand, midden in de nacht. Aan een touw ging hij over de muur, terug de wildernis in.

Ontvang het hemelse kinderlijke, ontvang het hemelse kind, is de paasboodschap. Dat kan alleen aan het kruis gebeuren. Alleen het kruis kan ons doen teruggaan tot de mand, de kribbe. Het vleselijke verstand moet besneden worden, dat valse, corrupte, betweterige, machtszuchtige volwassen verstand. Het vleselijke verstand moet besneden worden, opdat je weer kind kunt worden. Volwassenheid is vleselijkheid. Kinderheid is minderlijkheid. Strek je daarom ernstig uit naar deze besnijdenis om terug te keren tot het kinder paradijs. Dat is wat de kinderkerk voorstelt. Ben je al kind genoeg ?

Ontvang het hemelse kind. Ontvang het kinderkruis, en ga terug tot de mand, met een touw over de stadsmuren van Damascus, zoals Paulus. Paulus betekent ook het mindere, het weinige, het kind. Deze wereld is niet veilig voor het kind. Heb daarom deel aan de kinder exodus.

hoofdstuk 9 1212 : de kinder reformatie

'Het nieuwe jaar begint met pasen.'

De wereld viert nu eerste paasdag op deze zondag de vierde van april. Dat is elk jaar weer anders, maar eerste paasdag pas op 4 april ? Elke dag is het paasdag, dus dat kan nooit de eerste zijn, tenzij je zegt : 'Ja, de eerste paasdag van het nieuwe jaar, dus dit is tegelijkertijd de eerste dag van het nieuwe jaar.' Dan begint het nieuwe jaar rond april voor de paasmensen. Volwassenen hebben dit allemaal gedaan, eerste paasdag, tweede paasdag, en dan is het de rest van het jaar afgelopen, want dan is het wel weer welletjes. Maar waar is de derde paasdag, en de vierde en de vijfde, enzovoorts ? Waar zijn die ? Hebben ze die in hun zak gestoken ? Daarom moet de kinder reformatie wel komen, oftewel de kinderkruistochten. Trouwens die waren er al in het jaar 1212, waarover het artikel van vandaag gaat. Wat is er met hen gebeurd, en wat kunnen we er vandaag nog van leren ?

1212 is het jaar van de kinder reformatie, ook wel de kinder kruistochten genoemd, of de kinder exodus. In Duitsland en Frankrijk verzamelden zich vele duizenden en duizenden kinderen die het afpersingsbewind van de volwassenen niet meer pikten. Ze riepen op tot armoede en te breken met de wereldse rijkdommen die hen gevangen hielden, want het liet de volwassenen hun macht

behouden. Mozes predikte eens ook die armoede, en ook Jezus en de oude profeten. De mensheid was bedrogen door valse rijkdom. Velen van de lagere onderdrukte sociale klassen gingen met deze kinderen mee op hun kruistocht naar het beloofde land, om Jeruzalem te bevrijden. Ze trokken naar de middellandse zee om die te doen splitsen, maar er gebeurde niets. Hoe kon dit ?

Zonder wapenen zouden ze het beloofde land veroveren, maar waarom liet God hen nu in de steek toen ze voor de Middellandse zee stonden en die niet splitste ? Stephan uit Frankrijk, en Nicholas uit Duitsland hadden visioenen gehad. Het waren twee herdersjongens. In deze visioenen werden ze opgeroepen om een leger van kinderen te verzamelen, en om ongewapend op te trekken naar het beloofde land om het te bevrijden, maar het leek alsof hier de optocht stopte. De kinderkruistocht, de protesttocht, tegen de volwassenen leek te zijn beeindigd. Toen de zee niet splitste vertrokken vele kinderen weer teleurgesteld. Er waren schepen die de kinderen aanboden om hen over de zee te brengen, en velen namen het gretig aan, maar zij werden als slaven verkocht. Ze waren in de val gelopen. Hoe kon God zoiets doen ? Wat een gruwelijk verhaal is dit ?

Het is een beetje hetzelfde als wachten op de opname die maar niet komt. Wat de mens moet begrijpen is dat visioenen over de geestelijke werkelijkheid spreken. God spreekt symbolisch. Daarom blijven de kinderkruistochten van belang, en blijft het tot de verbeelding spreken. Daarom zal de kinder reformatie, de kinder exodus, blijven doorgaan. Armoede is er op allerlei punten, zoals ook slavernij. Het kind is nog niet verlost.

Kinderen worden nog steeds verkracht, kinderen worden nog steeds als slaaf verkocht, en onderdrukt. Roep daarom uit tot de kinder reformatie. In de geestelijke wereld splitste deze zee wel in 1212, maar in de wildernis lijdt men honger en gebrek, lijdt men ontbering.

Toen in de jaren 1500 deden de soberen weer een poging om aan het bewind van de materialistische volwassenen te ontkomen. Het kindeke Calvijn kwam, maar alhoewel hij de soberheid en het minderen predikte verletterlijkte hij nog veel te veel. De calvinistische kinderen waren nog te jong om het geestelijke te onderscheiden. Daarom moest het neo-calvinisme komen om het wiel van kindeke Calvijn een kwartslag te draaien. De mens moest een dieper besef krijgen van wat de kinder exodus betekende, en terugkeren tot een dieper 1212.

We staan weer voor die woeste zee die maar niet splitst. Wat moeten we doen ? Wachten op de hemelse vogel ? Of wachten op de hemelse dolfijn die ons over de golven zal brengen ? Of zullen we zwemmen dit keer, of een vlot bouwen, of een ark ? Als de zee niet splitst, wat doe je dan ? Want hoe dan ook moeten we naar het beloofde land. Als de hemel van koper lijkt, wat doe je dan ? Wij mogen 1212 overdenken en weer kind worden, om zo ook naar de wereld van het kind te gaan, de wereld van de verbeelding, het kind weer leren begrijpen, het kind in onszelf. Die zee die gesplitst moet worden is een beeld van onderscheiding, en wij mogen het kinder paradijs onderscheiden. Wij mogen de kinder verlichting ontvangen en worden als een kind. Dan hebben wij het evangelie begrepen, en kunnen wij het evangelie verkondigen : het evangelie van het kind.

1212, het jaar van het kind, het jaar dat het kind het niet meer pikt. Dit jaar moeten wij in ons hart ontvangen. 1212, kom, en laat ons deelhebben aan de kinder exodus. Laat ons deelhebben aan de kinder reformatie. Opdat het volwassen vlees wegvage. Er is zoveel volwassen vlees wat besneden

moet worden. Dat is de besnijdenis van het hart, opdat de mens weer kind wordt. Wat een wonder dat dit kan en mag gebeuren.

Alles is al in de geschiedenis gebeurd. Tijd bestaat niet, maar is slechts het bewustzijn wat dieper gaat. Alles is er al. Hoe komen we dan die woeste zee over tussen ons en het beloofde land ? 1212 is het antwoord. Zij werden slechts gezaaid. Deze zee is inmiddels al gesplitst. Zij die het mysterie van 1212 begrijpen zullen door deze zee heen kunnen trekken. De ware gespleten zee is het kind wat zichzelf heeft afgescheiden van het valse volwassene. Duizenden en duizenden kinderen zonderden zich af, braken met de valse wereld van de volwassenen, om de armoede aan te hangen, om de minste te willen zijn. Dat was het daadwerkelijke splitsen van de zee, en vele kinderen begrepen het niet, want ze waren nog te jong. 1212 was het daadwerkelijke splitsen van de zee.

Eens predikte het kindeke Mohammed het evangelie van de eenvoud, de soberheid en de armoede, nadat hij zich had afgezonderd van de valse volwassen vetgeworden kerk. Hij was een kind in de wildernis. En toen kwam het kindeke Calvijn die hetzelfde deed, ook als een wildernis kind. Beiden waren zij van de kinder exodus, maar deze kinderen waren nog jong, en het zaad van de volwassenen woedde in hen. Ze konden uit de volwassen wereld weggaan, maar hoe kregen ze het uit hun hart ? En daarom verletterlijkten zij nog veel in hun hart, en streden tegen andersdenkenden, andere kinderen. Daarom moet de mens teruggaan tot 1212, tot de kinderkruistochten, de tochten van protest, om het nog meer te verdiepen. De mens moet teruggaan tot de herdersjongens Stephan en Nicholas, die profetische leiders waren in de kinder exodus, zoals Mozes en Aaron. Het geheimenis van de kinderen rustte op Duitsland en Frankrijk.

Mohammed, Calvijn, Mozes, Jezus, Ra etc. etc. komen nooit tot hun volle recht zonder 1212. 1212 is de grote toetssteen. Het was een opwekking onder kinderen, en deze was hard nodig. In de jaren 1960 kwam deze opwekking terug, waarin jongeren trapten tegen de valse volwassen inzettingen. Maar dat was slechts een echo, al dan niet in de wind verdraaid. Men moet daadwerkelijk terug naar 1212.

Al het volwassen vlees moet eraf, al dat gevetmest. Ze blazen zo hoog van hun torens. Al deze torens moeten zonder wapens afgebroken worden.

Als iemand moeder wordt zonder geleerd te hebben een kind te zijn en wat het betekent, dan is het een valse moeder, een valse volwassene. Moederschap is gebaseerd op kinderschap. Oh, volwassenen haten dit. Volwassenen haten het kind zijn, en kinderen. Ze voeren hun kinderen vlees, en leren zo kinderen de schepping te haten, zodat een kind nooit de paradijs aarde kan bereiken. Ja, volwassenen haten kinderen, omdat ze zelf geen kind willen zijn. Maar ze zijn er goed in kinderen te bedriegen. Dat is hun professie. Daarom moet het volwassen vlees afgelegd worden. Jezus predikte tegen zulke volwassenheid. Er was alleen volwassenheid mogelijk in het kind zijn, in het zijn van de minste. We kunnen dus stellen dat volwassenen slechts nageboorte zijn. Het zijn geen kinderen. Ze leven niet meer. Volwassenen zijn miskramen, mislukte wedergeboortes. Voel je de woede van het kind ? God is een kind.

Als je naar een kind kijkt, dan zie je het paradijs. Kinderen hebben geen vooroordelen. Kinderen laten je ontsnappen naar een andere wereld. Ze kennen de valse wereld van de volwassenen niet. Volwassenen haten kind en dier. Dat zie je wel om je heen hoe telkens weer kinderen en dieren

misbruikt worden door de volwassenen. Als je iets te zeggen hebt doe dat dan niet met hoogdravende titels, maar als een kind. Het kinder koninkrijk heeft zijn eigen rangen. Volwassenen worden daar niet geteld. Daarom moet 1212 terugkomen. De toorn van God die over de aarde wordt uitgegoten is de toorn van het kind, van 1212.

De liefde van een volwassene is corrupt en eng. De liefde van een kind is oprecht en puur. De liefde van een volwassene is benauwend en verstikkend, wurgend, omdat er altijd weer iets achter steekt. Volwassenen hebben duivelse breinen. Corrupt, ze zijn niet van God. Ze zijn van het gebied buiten het paradijs. Ware volwassen liefde bestaat bijna niet. Alleen kinderen kunnen ware volwassenen zijn.

Volwassenen zijn roofdieren. Iedereen die slachtoffer van hen is geworden begrijpt dit, en begrijpt dat de toorn van God de toorn van het kind is. Het is een tikkende tijdbom. Het kind zal overwinnen. Het is iets van de natuur. Wat is dan die volwassenheid ? Het is valse kinderlijkheid, baby gedrag. Het zijn demonen die nooit wedergeboren zijn geweest en daarom ware kinderen haten. Het zijn de nageboortes, miskramen. Ze zijn zo jaloers op de ware wedergeboren kinderen dat ze hun vernietigend werk zijn begonnen tegen deze kinderen. Volwassenen imiteren kinderen, maar het is valse kinderlijkheid, zo vals dat het kinderachtig is. Deze volwassenen zijn geen ware kinderen van God, geen ware kinderen van moeder natuur, maar kinderen van de duivel die komen om te stelen, te moorden en te vernietigen. Het zijn kinderen van de leugen.

Hoe zijn ze dan zo groot geworden ogenschijnlijk ? Door het eten van vlees. Het is geen ware groei. Het is diefstal, en ze zijn niet gemachtigd het te gebruiken, dus hebben ze het vervalsd en leven zo in de omgekeerde wereld. Alles is anders bij deze dwazen. Alles wat ze zijn is door vlees, en alles zal weer ten onder gaan door vlees.

Zij die de 80-er jaren nog hebben meegemaakt kennen haar misschien nog : de troubadour Tanita Tikaram die met haar gitaartje overal naartoe trok om de kinderkruistochten te bezingen, met haar nummer 'Mijn strijd in soberheid’. Ze was zelf nog een kind, negentien jaar.

Het lied begon met erop te wijzen dat alle kinderen van God eerst schoenen nodig hebben voor de exodus, en dat ze goede boeken moeten lezen. Het zou hen dus niet komen aanwaaien. Ze moeten ook een zekere rebellie bezitten tegen de situatie, de slavernij, waar ze zich in bevinden, dat wat hen vasthoudt en tegenhoudt. Dat is tegen de valse volwassen wereld. Je moet dit aan het begin van de exodus zeggen, dat je breekt met het volwassen vleselijke.

De mens is maar een draai in mijn soberheid, vertaalt het lied, of draai in mijn minderen, mijn matigheid, nuchterheid. We zien de valse liefde van de volwassenen die kinderen het bloed onder de nagels vandaan haalt, maar die handen zullen hen een halt toeroepen, en laten zien dat zij slechts een draai zijn in het minderen.

Ze doen niet mee met het valse gefeest van de volwassenen met hun valse feestjes, maar gaan terug naar de innerlijke wereld van dromen. Ze staken en kappen ermee en gaan mee op de kinder exodus.

Je hoeft niet exact hetzelfde te denken en geloven zoals de volwassenen die alleen maar hun eigen geloof als zalig accepteren. Er is grote diversiteit onder kinderen. Kinderen houden zich schoon van de vuile spelletjes van volwassenen, en betalen hiervoor een hoge prijs, maar kunnen zo door de enge poort.

Het lied beschrijft dat het belangrijk is om je leven te riskeren, en dat je een varken totdat je bent ontwaakt

Volwassenen willen kinderen zo zoet en mooi houden als gewassen varkentjes,
en onwetende kinderen trappen erin, hebben niet door dat ze gefokt worden,
en blijven varkentjes totdat ze het door gaan krijgen en kritisch leren denken.
Varkeren betekent : hebzuchtig zijn, vraatzuchtig. Het is ook afwimpelend, laf gedrag als je met de waarheid wordt geconfronteerd.

Ze doen zich mooi voor voor de markt,
maar het heeft geen diepte,
het is allemaal bedrog,
ze moeten terug naar de ware studie,
de exodus schoenen aantrekken,
en goede boeken lezen die diep gaan,
in plaats van domhoudende, afleidende kranten

De overburen hadden het album van Tanita Tikaram. De buurvrouw was er heel enthousiast over en zei dat ze heel groot zou worden. Ze bedoelde natuurlijk die kinderkruistochten, want daarna is ze weer in de vergetelheid geraakt, maar het nummer is me altijd bijgebleven. De drums zijn van het kinder leger. Het was iets gegeven vanuit de hemel. Het was het terugkomen van 1212 om een nieuwe generatie op te roepen voor de kinder exodus, in 1988.

Ook Mark Hollis van Talk Talk predikte de kinderkruistochten. Hij had het ook helemaal gehad met de volwassenen.

hoofdstuk 10 de jaren 1700 : de herleving van het oorspronkelijke edomitisch-israelitische christendom

Zowel de kinderkruistochten (jaren 1200) als de latere calvinistische reformatie (jaren 1500) liepen vast, om tot een groter en dieper pasen te komen. De zee waartoe ze opgetrokken waren splitste uiteindelijk niet, en ze moesten hun weg volgen door de wildernissen aan de kusten van de zee, of werden verlokt om met schepen mee te gaan die hen uiteindelijk als slaven verkochten of die schipbreuk leden. Een tragisch pasen, wat we allemaal nog steeds kunnen ervaren. Hoe dan verder ? Wat gebeurde er bijvoorbeeld in de jaren 1700 als antwoord hierop ? Daarover gaat het

artikel van vandaag op deze wat ze noemen 'tweede paasdag', maar hoe arm ben je als dit pas je tweede paasdag is ? We hebben al veel meer paasdagen achter de rug als het goed is. Weer iets van het volwassen koninkrijk waartegen we dienen te strijden, en wat we omver dienen te werpen. Ja, we spreken over anarchie, en als we het over anarchie hebben, dan hebben we het over Ezau, die in het hebreeuws Esav wordt genoemd, SV, wat helemaal terugleid tot de verhalen van Shiva, SV, in India. Daarom zijn we op ontdekkingstocht in India gegaan tot deze wortels, maar we moeten verder trekken. Het verhaal gaat verder. We moeten terug tot de voortijden, in de regressie. Terug tot de dieper liggende bronnen. Waar hebben we het dan over ? Dat wat onderdrukt werd, achtergehouden, verborgen, dat kwam in latere eeuwen weer naar boven. We spreken over de jaren 1700. Kennen wij dit tijdperk ? Wat betekent het voor ons persoonlijk ? Waar ligt de sleutel ? Er kwam een nieuwe anarchie opzetten tegen het kerkelijke bewind, maar die anarchie sloot zich ook aan op belangrijke uitgangspunten van de kerk, dus het was zeer zeker geen totale anarchie, maar meer subtiel en onderscheiden. Zelfs de katholieke kerk had enkele belangrijke uitgangspunten waar de mens niet omheen kon.

We bespreken het oorspronkelijke Edomitische-Israelitische christendom wat filosofisch-psychologisch uit een dieper verhaal redeneert dan zomaar het Jezus verhaal. Zelfs de naam Yeshua wijst al terug op Ezau, zoals Yeshua vaak terugwees op het Oude Testament, zij het met dezelfde anarchie die Ezau had, want Yeshua slikte niets zomaar voor zoete koek wat de volwassenen aan verhalen hadden verteld. Hij zette er rustig strepen doorheen, en verdraaide het, maakte er iets anders van. Een nieuw koninkrijk was gekomen. Zij die de minste niet wilden zijn zouden hem nooit begrijpen. Zijn woorden waren hard naar het volwassen vlees. Ze begrepen de symboliek niet.

In de halal, de strijd tegen lazar deel 2, hoofdstuk 7, staat :

‘De Mozes mythe was om Abraham en Sarah te bedekken. In de grondteksten was Abraham onderworpen aan Sarah, wat in de wortel tekst ook matriarchie betekent. Ook was zij de grote moeder in de wortel tekst (sar). Zij hield in de wortel tekst het volk in heilige gevangenschap.’

De exodus is de tocht terug naar Genesis, naar de tent van Bilha, waar zowel Jakob introk als zijn zoon Ruben. Ook is het dus de tocht naar de tent van Sarah, en de tent van Rebekkah. Dat we het OT op deze manier verdiepen klinkt bijna Talmudisch, maar het is Ascetisch, en wordt alleen geopenbaard aan kindekens, aan hen die de minste zijn geworden. Zij die dus niet naar dit niveau streven zullen dit dus ook nooit ten diepste begrijpen, want ze krijgen geen toegang. Onbesnedenen kunnen niet in deze dingen ingewijd worden.

Ezau was het beeld van de minste willen zijn, want hij ruilde zijn status en eerstgeboorterechten om voor de bedelkom, een verhaal wat oorspronkelijk uit India komt. Alleen door dit kindschap, van de minste willen zijn, kunnen wij komen tot de tent van Rebekkah.

Jakob en Ezau beelden beiden iets heel belangrijks uit. Jakob beeldt het toetsen uit, op Pniel, en Ezau beeldt het minderen uit, tot het zijn van de minste.

Ezau betekent hij die offert, werker. Dat hij mindert tot het punt dat hij de minste is, rebelleerd tegen de aardse, vleselijke wetten, zijn sociale status aflegt, leidt hem tot tranen. Hij is een verbroken man, als een kind. Ezau staat voor religieuze anarchie. Hij buigt niet voor de afgoden van de mens. Toen Jakob en Ezau verzoend werden wilde Jakob met Ezau meegaan naar Seir, de wildernis ten zuiden van de dode zee, waar oorspronkelijk holbewoners leefden. Dat was het gebied van Ezau, van Edom. Maar Jakob ging uiteindelijk niet, omdat het te moeilijk was.

In de jaren 1700 leefde het Israelitisch-Edomitisch christendom zeer op in Oost-Europa, die op gnostische basis het pad van Ezau predikten ter bevrijding van de aardse wetten. Ezau was in deze cultus een soort messias. Ook was de basis ascetisch. Jakob zou dit pad op moeten om alsnog tot Seir te gaan als tot het beloofde land, het land van Ezau. Deze religie was interreligieus in de zin dat elke religie wel wat goeds in zich had.

In de jaren 1700 werd er een brug gebouwd tussen het Jodendom en het christendom door wat men in Oost-Europa de heilige Edomitische religie noemde. Ditmaal was het geen schaapkudde mentaliteit zoals het christendom was, waarin de slagers zich als herders verkleedden om de kuddes tot de slacht te leiden, maar was het religieuze anarchie. In het christendom was er zowel communisme als kapitalisme. De elites legden kastes op aan de mensen en in die kastes waren de mensen gelijk, maar Edom predikte rebellie en anarchie tegen de aardse rangen en wetten, tegen de aardse kastensystemen, en ging een stap verder van het zijn van de minste, wat oorspronkelijk ook de boodschap van Jezus was. De kern en oorsprong van het christendom was namelijk Edomitisch, maar het was door rovers gekaapt.

Ezau was een eenling, en predikte tegen het bedrog van sociale status en alle ingebakken en ingedutte wetjes van de samenleving, om de wildernis in te gaan. Ezau was de wildernis mens. Het pad van Ezau was een hongerpad, om tot Seir te gaan, waar de holbewoners waren (vgl. Suri, wat in het voortijds ‘ tranen van verbrokenheid’ betekent.) De naam Ezau is afgeleid van Edom, wat rood betekent, als de rode aarde, primitief, en van Se’ir, wat harig betekent, sober, ongetemd. Daarom is het volk van Ezau Edom, van het Hebreeuwse ‘d’m’, bloed, wat komt van het Egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, van het verstand. Het volk Edom is het volk van Doem, van de verdoemden, oftewel de besnedenen. Zij hebben het vleselijke volwassene afgedaan, weggesneden, en zijn kinderen, kinderen der verdoemden, kinderen der verdoemenis. Edom was ook een beeld van wijsheid, voornamelijk de Teman stam.

Er moest verzoening komen tussen Jakob en Ezau. De religies werden gezien als de verdiepingen, de verschillende divisies van het messiaanse pad, en Jakob moest ingewijd worden in de Edomitische stam. Zo werd de Edomitische religie de brug tussen Jodendom, de islam en het christendom. Het draaide niet zomaar om Ezau, maar om Ezau als pad terug tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria, zoals in het lied van Salomo, het hooglied, de bruid zwart was, terug naar de tenten van Sarah (Suri), Rebekka en Bilha. Er was dus de katholieke lijn, en daarnaast de byzantijnse lijn en nu was er in de jaren 1700 een duidelijke edomitische lijn naastgekomen, die redeneerde vanuit de anarchie van Ezau in de Israelologie. Jakob moest met Ezau verzoend worden. Se’ir, het land van Edom, was het beloofde land, het woeste en wilde land van de holbewoners, natuurbewoners. Daartoe was de geestelijke pelgrimstocht, de bedevaart. Zij moesten daar een

ontmoeting krijgen met de zwarte madonna, de zwarte moeder godin. Dit kon alleen door ascetisme en anarchie tegen de huidige kerkelijke instellingen.

De kinderkruistochten kregen zo een nieuwe koers.

hoofdstuk 11 de opname van krishna in de strijd tegen religieus racisme

In een droom was er in Nederland een natuurpark of grasveld tussen de huizen waar een enorm grote kast stond met theologische boeken, allemaal voor de verkoop. De kast was heel erg wankel, en het was de theologische orde van Nederland, ook politiek gezien, want er liepen ook politieke mensen bij. Het was een hele gevaarlijke kast en alleen waaghalzen waagden zich erop. Ik was ook heel hoog op die kast, en telkens weer vreesde ik voor mijn leven. Die boeken stonden allemaal heel dicht bij de rand. De kast zou kunnen omvallen of je zou bij het minste of geringste van de rand afvallen als je met die boeken bezig zou gaan. Ik was hier voor een missie, en ik moest er zijn voor studie, maar ik riep om hulp in mijn binnenste, omdat deze situatie onhoudbaar was. Deze boeken heersten in theologisch en politiek Nederland, en ze lagen te hoog. Ik wilde ze van de kast afduwen, maar dan zou de kast ook kunnen instorten of dat ik van de rand zou afvallen. Er kwam toen een vrouw die ik herkende als Egyptisch-Amerikaans, een vorm van Sebek, en die duwde mij naar achteren, weg van de rand, en begon die boeken zo van de kast af te kieperen. Ze vielen helemaal naar beneden, hele grote zware theologische boeken, en ook die kastenplanken, de verdiepingen, begon ze naar beneden te kieperen, totdat de kast zo laag was dat de kast niet meer gevaarlijk was. Ik was heel erg opgelucht, en de vrouw dankbaar, die dus een vorm was van Sebek, als een Egyptische oorlogsgodin, een dynamiek en metafoor van reformatie en regressie. De kast werd zo tot een prachtige natuurstellage of vestiging, meer als een heuvel. De vrouw nam me toen mee in natuurgebied, in het bos, en in het bos was Krishna als een paradijs vogel die mij opname. Krishna reikte heel diep in mijn hart, en nam mij zo op. Er was een enorme warmte in mijn hart, als een zee van liefde, die wonden begon te genezen, die de wonden van het geestelijke Nederland voorstelden.

Ik was in de kern van India gekomen, in centraal India, in Madhya Pradesh. Ik was daar gewoon in mijn eigen huis. De heks die over dat gebied heerste pretendeerde de moeder van Nederland te zijn en dus ook mijn moeder, en kwam gewoon bij mij binnen. Ik keek haar aan. Haar gezicht was hevig opgemaakt. Ik vroeg wat ze moest, waarom ze zomaar ongevraagd binnenkwam. Ze zei toen dat de buurvrouw van nummer 38 (van vroeger van het ouderlijk huis) naar het ziekenhuis moest. Ze wees ook op haar eigen buik. Die was heel dik. Ze was zwanger. Ik voelde me verder niet geintimideerd, en deed ook verder niks. Krishna was immers bij me, en Sebek. Het was goed. Dit was mijn huis. Ze zou vanzelf weer wegvagen. Nu de theologische toren in Nederland was afgebroken zou ook het gebied van Madhya Pradesh ingenomen worden. De heks had haar macht verloren. Wat houdt dit in ? Nieuwe kennis. Deze heksen of naga’s bewaken de gnosis, stukken natuurkennis, stukken

oerkennis. Die kennis is belangrijk om je leven verder op te bouwen, om te emanciperen, om tot anarchie te komen.

Krishna keek naar mij. Het was een prachtige vogel met een hele grote gebogen snavel. Het was een paradijs vogel. Yeshua Christus wijst terug naar Siwa Krishna in India. Zoals het Yeshua kind met de herders was, zo was het Krishna kind met de herdersmeisjes, de gopi's, de herderinnen. Vergelijk het met de egypto-aramese kebu's, de godinnen van de aarde, de wildernis en de onderwereld (vgl. Geb, godin van de aarde). Altijd weer vergezelden zij het Krishna kind. Ik zag toen de naam Krishna, en ik zag dit : K-rosh-n. De K is in het oer-Israel de hieroglyph van de moederborsten, en in voortijdse hieroglyphen stelt het ook wel de school voor. Rosh is hebreeuws voor het begin (vgl. Rossiya, Rusland), wat in het voortijds ook Name wordt genoemd, de oerkennis. Ik zag toen Rosh, RS, worden tot Eros, de vruchtbaarheid in het Grieks. De N staat in de voortijd voor het progressieve, het nomadische. Krishna staat in India voor de anarchie tegen de gevestigde orders. Krishna is vrijheid, anarchie, maar zeker geen roekeloosheid. Krishna is de hemelse trickster, zoals Anansi de spin dat is in de Afrikaanse en Surinaamse cultuur. Het waren verhalen van protest tegen de onderdrukkers, wat hoop gaf aan de slaven. Deze verhalen waren verboden, maar ze werden toch stiekem verteld. Zoals het in het christendom ook vaak verboden is om je bezig te houden met andere culturen en religies, omdat ze anders de macht en de controle over je zouden verliezen. Anansi is in het Egyptisch Nun-sa, de kennis van Nun, een egyptische noach. Noach is ook altijd een figuur van protest geweest. Anansi is ook een beeld van vruchtbaarheid. Ik droomde over de spin, en ik was in slaapverlamming. Ik kon me niet bewegen.

Als we het over Sebek hebben, de egyptische krokodil, ook vaak als beeld van de vroedvrouw als hulp bij de geboorte of wedergeboorte, dan hebben we het over Sa-Bek, de kennis van Rebekka, de moeder van Ezau, die in zijn tijd al een kruistocht hield tegen het corrupte sociale kastenstelsel in Israel. Hij werd de minste. We hoeven niet zozeer van een communiteit te spreken, maar van een ascetiteit, waar alleen hen toe behoren die de minste zijn. Zo treedt er ook geen gevaarlijke veraardsing en verstening op.

Ik was dus op de vleugels van Krishna. Ik ging als Ezau terug tot moeder Rebekkah, tot haar tent, in de exodus, en werd met de heks van centraal India geconfronteerd die haar macht had verloren. Deze slang intimideerde mij niet meer. De slang had haar giftanden verloren. Haar naam was Teleo.

Krishna moest komen als een nieuw zoonschap, niet onderworpen aan de oude orde, maar ook niet totaal ararchistisch, want er waren ook goede dingen. Daarom moest hij wel trickster zijn, anders zou hij er nooit doorheen komen. De mensheid leefde in slavernij, onder gruwelijke demonen, en daarom gaf het Krishna verhaal mensen hoop, zoals het Anansi verhaal voor de slaven die naar Amerika waren genomen, en zoals het Jezus verhaal, maar mensen moeten dit niet gaan verletterlijken, monopoliseren en uitbuiten, want dan komt er een nieuwe slavernij, en een nieuwe onderdrukking, een nieuwe tiran. Dat is gebeurd met het Jezus verhaal, want het werd gemaakt tot het merkteken van het beest waar iedereen zich aan moest onderwerpen. Er waren geen andere zienswijzen en perspectieven mogelijk. Er was maar een waarheid. Daarom mag het Christus verhaal verdiept worden in India, in het Krishna verhaal, zodat het weer binnen proporties terechtkomt, want in het westen hebben ze het Jezus verhaal overmatig opgeblazen.

Krishna is bevrijding, als een psychologisch-filosofische metafoor. Het is een daadwerkelijke energie, een daadwerkelijke waarde, die je in je dromenleven mag ontmoeten, als een paradijsvogel. Krishna staat voor escapisme. De mensen hadden regels en tradities gemaakt waar anderen zich aan moesten houden, vaak op straffe van de dood. Daarom moest het Krishna principe van hemelse anarchie komen om de mensheid te verlossen : een nieuw zoonschap tot de zwarte oermoeder, wat verder werd uitgewerkt in het Ezau verhaal van Israel en in de Edomitische religie die in de jaren 1700 herleefde, als een opwekking in het Judaistische christendom. Dit was een Edomitische reformatie die terugkeerde tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria. In de jaren 1700 werd de tirannie van orthodox christendom en orthodox jodendom afgebroken. Zonder Sebek en Krishna had dit nooit kunnen gebeuren. Wij moeten onze soldaten kennen, onze oorlogsprincipes. Het is allemaal al gebeurd. De mens kan slechts ontwaken. Alles is al uitgespeeld. Kennis is kennis, en die is eeuwig.

Anarchie betekent onthechting, en dat kun je in India leren, maar niet los van de andere culturen, want al die culturen vormen het mechanisme, als je tot hun kern komt. Dat is waar Krishna voor staat. Religieus racisme moet uitgebannen worden. Zo niet, dan zou de aarde op een tikkende tijdbom rusten. Religieus racisme roept telkens weer de religieuze oorlogen op, met al het geweld, bloed en leed wat dit ten gevolge heeft. Dit monster moet voor eens en voor altijd verslagen worden. Dat is waar het Krishna verhaal over gaat. Dat is waar het Ezau verhaal over gaat. De dag waarop je stopt met leren is de dag waarop je sterft.

hoofdstuk 12 het pad van de natuurmens

Als we psalm 22 lezen, dan grijpt de psalmist terug op het Ezau verhaal. Ezau rekende niet met zijn sociale status. Het zou hem allemaal worst wezen. Hij gaf niks om zijn eerstgeboorterechten. Aardse rangen en verjaardagsgegoochel interesseerden hem niet. Maar door het minderen, het vele minderen tot het punt dat hij de minste was, als een echt natuurmens, voelde hij zich ook verlaten en eenzaam, net zoals de psalmist in psalm 22.

Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten,
verre zijnde van mijn verlossing,
bij de woorden van mijn jammerklacht?

Mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet,

en des nachts, en ik kom niet tot stilte.

Later komt dit ook terug in het Jezus verhaal, maar het begon allemaal bij Ezau. Ezau zocht de hemel in tranen, in verbrokenheid, maar kon het niet vinden. Waarom moet de mens hier doorheen ? Juist omdat Ezau’s ogen door het minderen en de minste te zijn waren opengegaan zag hij hoe ver

weg God eigenlijk was, terwijl zij die de meeste willen zijn vaak denken dat ze god in hun broekzak hebben.

Ezau had al zijn eigen pniel ervaring en was in een worsteling met God, en dat moest ook wel, want de lucht was zwanger met afgoden, valse goden, valse godsbeelden en godsbegrippen, valse ideeen over god. Elk bedenksel, ook elk godsidee moeten we als krijgsgevangene maken, om het te toetsen aan de bron. (zie 2 Kor. 10) Dan voel je je maar verlaten, maar dat is beter dat je met een vals godsbeeld of afgod meegaat om tot snelle zelfbevrediging te komen. Neen. Ezau minderde om te toetsen, en zo werd hij de minste. In tranen zocht hij het, maar hij kon het niet vinden. Dit was zo belangrijk dat zelfs Jakob in de gedaante van Ezau tot God moest komen. Jakob moest als Ezau zijn. Ook Jakob ging toen tot Pniel. Rebekka had hem verteld dat hij als Ezau moest zijn.

En dan zien we in psalm 22 het hele kruis verhaal zich afspelen, maar het ging over Ezau. Later zou dit ook op Jezus van toepassing zijn.

Een bende boosdoeners heeft mij omsingeld,
die mijn handen en voeten doorboren.

Zij verdelen mijn klederen onder elkander

en werpen het lot over mijn gewaad.

Ezau had helemaal niets meer. En zo ging hij tot Se’ir, het land van de holbewoners. Dat was een Edomitische exodus die Jakob later ook wilde maken. (Gen. 36)

We moeten niet te snel zijn in zoonschap tot iets in de theologie, wat ook de les is van de islam. God heeft niet zomaar kinderen. Er komt veel meer bijkijken. Eerst moet er met God en theologie geworsteld worden, want het zijn slechts beelden. Het gaat al snel mis. Eerst moet de mens net als Ezau in de gaten krijgen hoe ver de mens van het ware god kennen, god worden en god zijn vandaan leeft. De mens leeft ver van god omdat de mens graag projecteert, maar niet zelf als god is en leeft.

Eerst moet het mens het vlees en de zinnen van het vlees, de bedenkselen en afgoden van het vlees, kruisigen. Daarom moet ook de mens zelf aan het kruis. Zo wordt alles getoetst, en zal het ware uiteindelijk opstaan, tot Se’ir gaan, terug naar de natuur. In die zin is psalm 22 ook een Edomitische psalm. Het gebied Se’ir, het land van Edom, ligt tussen de Dode zee en de rode zee in. Het is het beloofde land van de Edomieten en ook voor de Judeo-Edomitische christenen van de jaren 1700.

hoofdstuk 13 de bespreking van krishna in de nahumitische exegese

Ready for the race ? Vandaag een langer artikel met verschillende verwijzingen naar oudere onderwijsboeken. What is the race about ? Het krishna geheimenis is een tikkende tijdbom onder de samenleving. Er is maar een bepaalde tijd om het op te lossen. India kan niet uitgelegd worden zonder Israel, en Israel kan niet uitgelegd worden zonder India. Het zijn chemische hersenprocessen in het brein van de mens. Het ratelt maar door. Het kan zware ontploffingen geven als de mens niet klaarkomt met deze alchemie. De mens die deze ingewikkelde processen, gevaren en bedreigingen wil overleven dient dus hiertoe ingewijd te worden in de geestelijke alchemie als alchemist. De mens kan niet altijd maar blijven aanklooien met deze potentieel zwaar giftige en onvoorspelbare stoffen. De mens is op weg naar het ravijn, want hij speelt met zwaar opgevoerde stoffen waar hij totaal geen weet van heeft.

Westerse gezichten zeggen vaak : 'Ik ben de meeste, en ik wil meer.' Daarom kijk ik liever naar Indische gezichten, die vaak zeggen : 'Ik ben de mindere, of minste, en ik wil minder.' Er klopt iets niet in de westerse anatomie. Er hangt ook een zekere 'air' vaak over westerse mensen. Dat is zeker niet de regel, maar wel een tendens. Het westen heeft de hele wereld kapot gemaakt. Geloof niet wat je om je heen ziet. Het zijn dromen en illusies. Hoe komt dit ? India is veel vegetarischer dan het westen. Als je nog dieren eet, vlees eet, dan zegt je gezicht niet dat je de mindere of de minste bent, maar dan heb je je eigen belang boven dat van dieren gezet. Dan gaan je openbaringsaderen dichtslibben. Verwacht geen openbaringsvol leven als je zo'n leven leidt. Het wordt alleen geopenbaard aan de minsten, niet aan hen die zich boven dieren hebben gesteld.

Ik wil die westerse koppen niet meer zien. Vaak hebben ze ook nog zwaar hun borsten vooruit gedrukt, opgepoft, en stappen rond in grootheidswaanzin. De alcohol sust hun gemoed en geweten. Ze zijn dronken van het bloed van de minderheden, van de dieren en geestelijken, zoals de hoer op het meerkoppige beest in openbaring. Het zijn siamese gedrochten. Geloof niet wat je om je heen ziet. De mensen zijn bezeten met vlees parasieten die door hen heenspreken, en daar moet je dan telkens omgang mee hebben. Mij niet gezien. Je denkt dat je met mensen hebt te maken, maar het zijn vlees parasieten. Die bassen de hele dag door hen heen, het gaat maar door. Westerse gezichten zijn vaak vol met vooroordelen.

Vannacht begon het weer met Sebek, oftewel Sa-Bak, de kennis van Rebekka, wat een oorlogskennis is. Deze oorlogskennis is Edomitisch. Edom stond bekend om zijn wijsheidsscholen. Weer nam Sebek mij de natuur in, de wildernis, en weer werd ik ergens opgenomen door Krishna. Ditmaal werd ik opgenomen tot de bovenkern van centraal India. Ik kwam boven Madhya Pradesh terecht in Uttar Pradesh waar Krishna in een gevangenis werd geboren in Mathura. Krishna, oftewel charis, de geestelijke gaven waar Paulus telkens over spreekt, het heilige werkverbond, is dus de vrucht van gevangenen, van de minderen, zij die door de heilige natuurrestricties leven. Dit zijn de bomen geplant aan waterstromen die hun vrucht geven op hun tijd, in psalm 1. Dat is een Judeo-Edomitische levensstijl. Krishna is de dynamiek van het geven, van de liefde, van de tederheid en zorg, en alleen zo kun je minderen, door het weg te geven, allereerst als een offer aan de allerhoogste. Dit is ook wat de ware schoonheid is in het boek van Krishna : de dienstbaarheid tot het allerhoogste, de allerhoogste bron. Daarbuiten is alle schoonheid vals. Veel mensen zijn op zoek naar schoonheid, en als we het hebben over esthetica dan hebben we het over kunst en gnosis, over het zijn van de minste. Daarbuiten is alles ijdelheid. Ware schoonheid behoeft geen krans. In Egypte betekent schoonheid gewoon waarheid. Dat mag je niet loskoppelen.

In Uttar Pradesh werd nog steeds gestreden. Er waren valse heksen van charis die het gebied beheersten. Krishna vocht tegen hen. Ik zag een meerkoppige draak die dronken was van het bloed van de minderen. Hij wilde de meeste zijn. Maar de eersten zullen de laatsten zijn. Het was een verschrikkelijke slang. Vol dronkenschap begon het te zemelen. Het was allemaal geijl en gebrabbel. Het had geen substantie. Het was allemaal ijdel gezwets. Krishna moest ook de giftanden van dit beest vernietigen. Er was een grote oorlog. Als we het over Charis hebben dan hebben we het over K' Eros, oftewel de school, de moederborsten, van de vruchtbaarheid, van de liefde, van het geven, van het minderen, van de minste willen zijn, want daar stond Eros voor in de Griekse mythologie. De minste willen zijn is vruchtbare bodem, maar je gaat eerst door tijden van dorheid heen, tijden van honger, in het minderen. Er wordt misbruik van je gemaakt. Je wordt beproefd. Daarom is Eros, de arme, ook de beproefde, de getoetste. Hij was de Krishna van de Griekse filosofen, van de stoicijnen en asceten. Bij de Romeinen werd hij tot Cupido, het hulpje van Venus. Alles leidt terug tot de godin van de liefde, de godin van het minderen en de minste willen zijn. Dat is dus een veel hogere en hemelse Eros dan de wereldse Eros. Deze Eros zwelgt niet in het sexuele, maar is vaak celibatair. Het sexuele wordt dan tot een wetenschap, als iets metaforisch, en gaat dan eigenlijk veel dieper. De hemelse sexualiteit heeft niets te maken met de wereldse sexualiteit.

Paulus was de gevangene. Door zijn werk van het prediken van het kruis en van de weg van het zijn van de minste, kwam hij in de gevangenis terecht, want de Romeinse schrokoppen konden daar niet mee leven met zo'n boodschap en zagen hem als bedreiging. Maar in de gevangenis ontving hij charis, het krishna kind, de geestelijke gaven.

Ik zag de boom van charis, zo diep geworteld in India, maar het ging er dwars doorheen. India was slechts een schakel. Het was een Edomitisch geheimenis, het geheimenis van Ezau wat helemaal terugleidde tot de oertijd, tot de zwarte moedergodin. Dat zijn beelden, metaforen, geen letterlijke orthodoxie. Ezau, Krishna en Paulus stonden voor de anarchie tegen een wereld die steeds meer wilde worden, een wereld die de meeste wilde zijn.

Het was de boom van Eros, van Rosh, het begin, het vruchtbaarheidsprincipe. Het was een hemels zaad. Deze boom was geplant aan de stromen van de hemelse tranen van verbrokenheid en gevoeligheid, waarin de hemelse stem verstaan kon worden. Het was de boom van Name, van de oerkennis. Deze boom werd bewaakt door een meerkoppige slang, een meerkoppige draak, een siamees beginsel. 'Meer, meer, meer,' riep de slang, terwijl de boom fluisterde : 'minder, minder, minder,' maar wie kon het verstaan. De slang blies zichzelf telkens op tot een draak. Krishna moest de giftanden van dit gedrocht verbrijzelen, eruit nemen. Krishna is dus de Indische Eros. Het is een verschrikkelijke strijd. Niemand doet het voor ons. We moeten zelf klaar komen met dit mysterie. Zelfs Krishna gaat het niet allemaal voor ons doen, want Krishna is een geheimenis, een leerschool, de K van Eros, oftewel de leerschool van Eros. Dat is een Edomitische leerschool, want alle lijnen leiden terug tot Ezau, de wilde natuurmens die niet gaf om zijn sociale status, plichten en rechten. Hij gooide het allemaal weg. Het zou hem worst wezen allemaal. Hij ging de hogere weg. Oorspronkelijk was dit het verhaal van Shiva die tot de bedelkom ging en zo kwam tot Parvati, de tent van de natuurmoeder, over de rivier.

Wat moeten wij weten als wij ons gaan bezig houden met het Eros medicijn ?

De mens gebruikt een vals Eros medicijn. De mens die de meeste wil zijn en het vlees eet van de dieren, zijn mede-schepselen, heeft van de zonde een professie gemaakt.

Ons onderwijsboek de Logistieke Filosofie zegt hierover in hoofdstuk 17 en 18 :
‘Omdat de doxa, de massa-opinie, voor hen belangrijk was, was het overmatig gebruik van eros, sexualiteit, een mogelijk gevolg, wat leidt tot porneia, het marktwezen van perverse sexualiteit voor verkeerde doeleinden en afgoderij, want dit gaf hen de macht om de massa's te scheppen en onder hun macht te houden. Door het overmatig accentueren van uiterlijkheden en het materialisme als gevolg daarvan, wekt men een vroegtijdige, valse sexualiteit op, een corrupte eros, de porneia.

Socrates gaf een veel hogere betekenis aan de eros, die onderworpen en getest moest worden aan de logos, de rede, namelijk dat de ware liefde de wijsbegeerte is. Eros is volgens Socrates de zoektocht van de mens naar zichzelf, naar binnen gericht, dus al helemaal niet naar buiten. Er moet bij gezegd worden dat Plato in zijn boek Symposium, over Eros, stelde dat Socrates deze wijsheid had geleerd van zijn leermeester, de profetische filosofe Diotima. Plato zelf was de leerling van Socrates, dus die stond heel dichtbij hem. Diotima noemde Eros een subtiele kracht die boodschappen overbracht tussen het goddelijke en de mens, vanuit de logos dus. Zijn moeder was Penia, armoede, en zijn vader was Poros, intelligentie. We kunnen dus stellen dat Eros voortkomt vanuit het verminderen van het lagere en het hongeren naar het hogere, wat ook bewaard is gebleven in de latere gnostisch-christelijke traditie. Eros kan alleen geboren worden in de leegte, in het afleggen van de lagere natuur. Penia en Poros zijn dus het tegenovergestelde van de porneia, want zij vormen de brug van het minderen die de mens in contact stelt met de hogere logos, in plaats van massa-vermeerdering. Eros is het verlangen naar kennis, die gezuiverd wordt door de logos.

In het wereldbeeld van de stoïcijnen stond de logos centraal. Eros zou nooit in die zin op zichzelf kunnen bestaan, want dan zou het corrupt worden. Eros was dus meer de verbinding tussen de hogere gedachtes, de vruchtbaarheid van de hogere principes, waar de stoïcijn naar zocht als een brug tussen het zelf en de logos, waaraan het valse zelf zou kunnen afsterven. De stoïcijn wilde de massa's dus niet, en ook niet de aardse rijkdommen, maar dus wel de massa's van de hogere gedachtes, het hogere collectief van de logos. En daarvoor had de stoïcijn een zuiver begrip van de Eros voor nodig. Als zijn eros corrupt zou zijn, lager aards, dan zou zijn schip op een rots kapot breken en zinken. Het zou hem noodlottig worden.

Voor de eenling op het stoïcijnse pad is het belangrijk om zijn eros weer in dienst te stellen van de oorspronkelijke logos, de hogere rede die op het pad van de apatheia bereikt kon worden. Diotima noemde Eros een zoeker naar de wijsheid, en de wijsheid bevat eeuwigheid en volkomenheid. Diotima wijdde mensen in op dit pad, zoals ook haar leerling Socrates, en indirect Plato dus. Eros is het zoeken naar het blijvende bezit van deze dingen, oftewel het zoeken naar de heilige gebondenheid, de hogere gebondenheid van de zelfoverstijging. Daar waar een aards mens op zoek is naar bedriegelijke, oppervlakkige, sjoemelende schoonheid, daar is een stoïcijn op zoek naar de hogere schoonheid van de vereeuwiging van het goede in zichzelf, de subtiele werkelijkheid.

Diotima stelt dan dat de massa de lelijkheid is, het afgewekene, ook al zien ze dat zelf niet, want ze wanen zichzelf met kop en schouders boven alles uit, en wanen zichzelf eeuwig. Ook stelt ze dat de ware schoonheid op zichzelf bestaat en in zichzelf en eeuwig is, en dat alles buiten haar slechts komt en gaat. Tot die schoonheid van de wijsheid is alle inspanning om hierin ingewijd te worden,

wat geen makkelijk pad is, maar daarbuiten zal de mens slechts ten prooi vallen aan groot bedrog. Deze schoonheid is dus niet racistisch, maar ontmaskert het kwaad. Je zou dus ook kunnen stellen dat deze transcendente natuurschoonheid geen 'spiegeltje spiegeltje aan de wand ik ben het mooiste in het land' spelletje is. Eros werd door Diotima beschreven als een jongeling in de natuur op blote voeten, zonder kleed, dakloos, en arm. Op andere plaatsen in het boek van Plato werd hij beschreven als een teder en zachtaardig iemand met de eeuwige jeugd, altijd met een kinderlijke gezindheid. Hij woont in het zachtste deel van de zachtmoedigen. Hij is van de buigzame, subtiele wereld, waardoor de kloof tussen de mens en het goddelijke is overbrugt, tussen mens en logos. Hij is tussen twee werelden, maar kan alleen door de logos tot volle bloei komen.

In de westerse wereld : Ze loven en prijzen elkaar's mooie jurken, en hoedjes en kijken neer op de arme Eros die op blote voeten, alleen in het bezit van een te korte broek, hun peperdure feesten niet kan bijwonen. 'Ik ben hongerig geweest, naakt en in de gevangenis, of misschien wel in een psychiatrische kliniek, en gij hebt mij niet gevoed, hebt mij niet gekleed, en niet bezocht,' stelt Mattheus 25. Dit is een ernstige zaak, want dat is de toestand van de westerse wereld vandaag de dag. De stoicijn zegt dan : 'Ik doe aan zulke westerse wereldse feestjes niet mee.'

Tot zover hoofdstuk 17 en 18 van de Logistieke Filosofie.

Ook Krishna was een jongeling in de wildernis. Het beeld van de Eros in het westen is corrupt, en daarom moeten wij terug tot de Edomitische en Indische wortels van Eros, om het te verdiepen, en om dit beeld bij te beitelen. De mens moet worden tot een ware beeldhouwer. Oh, het is een prachtig, wonderlijk beeld, maar wat hebben de mensen ervan gemaakt ? In het westen hebben ze een gruwel van Eros gemaakt, omdat ze het pad van Ezau en het pad van Krishna niet kennen.

De strijd is nog niet gestreden in Uttar Pradesh. Krishna is nog niet geboren. Het wordt alleen geboren als we er kennis van nemen. Alle wegen leiden terug tot de voortijden. In het westen is Eros een nachtmerrie. Met zijn brede grijns vervolgt hij vrouw en kind. Hij verkracht hen. En hij overvoed hen. Het is een vuur, een vreemd vuur, en hij steekt alles in de fik. Zo heeft hij brandstof voor zijn koninkrijk. Maar wij moeten tot K-Eros komen, tot de leerschool van Eros, de charis, tot het geheimenis van krishna. Deze tunnel moet weer open.

De sleutel tot India ligt in Israel, en de sleutel tot Israel ligt in India. De voortijden zijn namelijk al gecodeerd in de geschiedenis, in de culturen. In onze tocht terug tot Name, de oerkennis, moeten we komen tot Nahum, het zoonschap tot Name. Wat betekent dit ? Dit ga je nooit ten diepste begrijpen als je niet de minste bent geworden. Het vleselijke, meeste, kan het geestelijke niet verstaan. Er zal dan een waas over je hoofd blijven hangen, en je denken zal versluierd blijven.

Hier is het geheimenis : De boeken van de kleine profeten zijn ervoor om Genesis te ontzegelen. De boeken van de kleine profeten zijn dus verdiepingen van het boek Genesis. Er is een verschrikkelijke strijd met de valse Ezau, de verwesterlijkte Ezau, die van onverschilligheid. Daarom moesten de kleine profeten dit verdiepen. Het boek Nahum is geschreven om tot de ware Ezau te komen, als een beeld van de ware Ezau. Ook is dit boek van belang om Krishna te zuiveren, opdat je niet in losbollige new age terechtkomt.

Ons onderwijsboek de twaalf kleine profeten zegt over Nahum in hoofdstuk 50 :

‘Nahum betekent depressie en het onderhandelen met depressie. In de gnosis is depressie niet noodzakelijk somberheid en diep lijden, maar het kan ook loslaten betekenen, als een toets-dynamiek. Het is belangrijk om eerst los te laten, eerst te vluchten, als de mens wordt bedolven onder opdringerige gedachtes. Ga nooit zomaar het gevecht aan, maar ga eerst de leegte en de afzondering in, en mocht het blijven aanhouden, verzet je er dan tegen en ga worstelen. Dit is hoe de heilige voorzichtigheid zich uit, als de heilige vreze, om zo niet tot een prooi te worden van overmoed. Laat je ook niet met leegtes meesleuren, maar ga de diepere leegtes in. Leegte heeft te maken met loslaten, zodat het zich kan verdiepen, en het loslaten laat je ook weer los, en dat laat je ook weer los, totdat je in vruchtbare ultra-loslaten bent gekomen en tot het eeuwige loslaten. Deze dynamiek moet ontvangen worden, als een belangrijke ervaring. De mens mag daarnaar streven, maar blijf alles toetsen. Loslaten alleen is niet genoeg, maar blijf ook vluchten, en verzetten.

Het is een oorlog tegen het ego. Je bent in gevecht met een beest. Het is geen tijd voor overmoedig vertrouwen. Nahum streed met Assyrië. Daar is zijn gehele boek aan gewijd. Hij voorspelde de ondergang van Ninevé, de hoofstad. Het Assyrische rijk ging uiteindelijk ten onder door Babylon, wat duidt op de schakel tussen het heilige worstelen en het heilige loslaten. Waarom is dit belangrijk ? Zonder de leegte is het namelijk onmogelijk te toetsen. Hierom moest Daniël de leeuwen put in. Het heeft een diepe esoterische betekenis. Het Nahum orakel is belangrijk om veilig te blijven tegen overmoed.

Loslaten en worstelen moet in balans komen. Daarom zijn er soms depressie-periodes in het leven van de mens, opdat de mens niet overmoedig naar zijn wapens grijpt. Een wapen overmoedig gegrepen zal zich op dan duur tegen de grijper gaan richten.

Nahum was een Elkoshiet, wat 'in een heilige valstrik' betekent, wat betekent dat hij niet overmoedig kon zijn. Nahum leefde dus in de heilige restrictie, waarvan de heilige valstrik een beeld is.’

Ons onderwijsboek de contextuologie zegt over Nahum in hoofdstuk 38 :
‘Nahum komt van het oerwoord Name, en alhoewel er dus een mannelijke Nahum is, en dit in vele opzichten een waardevol boek is, wijst het terug op een ouder boek over de natuurvrouw Name als een beeld van kennis.’

Ons onderwijsboek de venezuela muur zegt over Nahum in hoofdstuk 60 :
‘Als de mens het boek Nahum leest dan is het belangrijk tot de voortijdse wortels te komen. Het komt van het voortijdse woord Nahme, Name, wat oerkennis betekent. In de voortijd waren er verschillende woorden voor kennis die min of meer kruispunten hebben. Vur is de natuurkennis, en vuh is oorlogskennis. Halal is de kennis van het hongeren, als grensgevoeligheidskennis. Nahum was in strijd met Assur, maar ook dit heeft een diepere voortijdse codering, want Assur is sr, suri, wat overgave betekent. Dit ontstaat vanzelf op het pad van de oerkennis, en dit is ook de codering van Suri-Name. Deze namen spreken en wijzen terug op de voortijd. Als tussenlaag zou Egypte erbij gehaald kunnen worden, want Assur of Aser is Osiris die bovenop de troon in de onderwereld zit, en dit heeft ook een vrouwelijke kant, ook weer verbonden aan Suri, als een moeder. Het is het punt van verbrokenheid waarop de mens de baarmoeder ingaat en de mens grensgevoeligheid ontwikkeld.

Nahum streed tegen Assur. Dachsel (1818-1901) stelde dat Assur, Assyrië, het eerste wereldrijk was, en dit volk werd als een stok gebruikt door God. God moest wel. Het moest tot nut gemaakt worden. Alles moest meewerken ten goede, anders zou de vijand teveel voordeel behalen. God werkte er dus gewoon doorheen. Maar dat wilde niet zeggen dat Nahum zich niet tegen Assur verzette. Integendeel. Hij was in geestelijke strijd met dit wereldrijk wat alles had ingenomen. Weer is er de balans tussen rund en leeuw : het lijden aanvaarden, het lijden gebruiken, en het strijden in het verzet. Dat is ook de filosofische wet van de dialectiek : stelling, tegenstelling en samenstelling. Er mag geen samenzwering zijn, geen verbond met de vijand, maar er moet mee gewerkt worden.

Nahum 1:2 – Een ijverig God en een wreker is hij voor zijn tegenstanders. Vol van grimmigheid blijft hij toornen tegen zijn vijand.

Hier zien we dus de ijverzuchtige leeuw, en het volk moet ook ijverzuchtig zijn in gerechtigheid, anders ligt onverschilligheid op de loer om de mens te ontvoeren. Dat is wat de oerkennis is. Als je tot de oerkennis komt wordt je ingewijd in de oeroorlog, dus als je tot name komt wordt je ingewijd in de vuh. Nahum was verschrikkelijk aan het schelden en dreigen tegen Assur. Het loog er niet om. Er werd niet om de hete brij heengedraaid, maar het ging recht van voren. Ninevé waartegen hij predikt was de hoofdstad van de Assyrische wereldmacht.

Name is de oergodin van de oerkennis. Het laat een diepere oorlog zien. Het Name volk was in een grote oorlog met het Suri volk, en het Suri volk won deze oorlog uiteindelijk, als een beeld dat de oerkennis tot overgave leidt, tot de verbrokenheid, suri. Ook het Sukki volk was in oorlog met het Suri volk, en Suri overwon, en werd tot een groot wereldrijk. Dit is waar het Assyrische wereldrijk op terugwijst.

We zien deze coderingen nog steeds, want ook de heerschappij van Usir, Osiris, wijst op de voortijdse heerschappij van Suri.

Toen ik onderzoek deed in de oorlog tussen name en suri, en hoe het suri wereldrijk ontstond door haar overwinning van name, toen zag ik hoe tandarts industrieën begonnen in te storten, omdat zij de zegelen waren op deze voortijdse geschiedenis. En toen besefte ik ook hoe fataal het zou zijn geweest als ik maar een gewone banketbakker zou zijn geworden. Nahum streed dus met Assur, zoals in de voortijd het volk Name streed met het volk Suri. Assur was de stok waarmee God Nahum tot verbrokenheid leidde.’

Ons onderwijsboek ragnarok ontsluierd zegt over Nahum in hoofdstuk 28 :
‘De Pessa komt dus voort vanuit het Noorden in het OT. Als er over het Noorden gesproken wordt in het OT, dan gaat het in de wortel tekst over het verborgene, duisternis. De Pessa is dus een hoger onderdeel in de Theheraphim, het orakel van Nahum. Dit orakel leidt ons tot in de dieptes van het Ismaelitische paradijs, tot de naakte, oorlogsvoerende stam. Wij moeten de Pessa boven alles eren, want dit is de oorspronkelijke tuchtroede van Bilha, wat werd ondersneeuwt door het kruis van het christelijke geloof. Zonder deze tuchtroede komen we nergens. Wij moeten de valse pessa verslaan door tot de ware pessa te komen. Dit kan alleen door diepe initiatie in de pessa, de hogere gnosis.’

Ons onderwijsboek ‘leven op de paradijs aarde deel 2’ zegt over Nahum in hoofdstuk 53 :

‘Charis komt van K-rosh, en rosh is het hebreeuwse woord voor begin, het oer. K is een voortijdse hieroglyph van een school, vaak uitgebeeld als een persoon met een visnet, wat dus een literair net is. K-rosh is in die zin de school van het oer, oftewel de oerkennis, de Name. Name is het voortijdse Afrikaanse Roshland, het land van de beginne. Ook Nahum draagt deze naam in zich en wijst op haar. Nahum was een boek wat gebruikt werd voor de basis van het boek Openbaring. In die zin was Nahum een Israelitische krishna, een Israelitische charis, en hij was ook een basis voor het heracles verhaal. Heracles moest kiezen tussen Areta, de geleerdheid, en Kakia, de wereldgezindheid, net zoals Krishna moest kiezen tussen Samsara, de dronken zinsbegoocheling, en Radha, Areta. Zo moest ook Nahum kiezen. Hij kiest ervoor om het Kakia probleem te ontmaskeren, en beschrijft het als een dronken hoer, als een snelheidsduivel van overmoed, wat ook weer terugkomt in het boek Openbaring.

Nahum 2

3 Het schild zijner helden is rood van kleur, de dapperen zijn in scharlaken gekleed; in de vuurglans van het staal staan de wagens op de dag van zijn toerusting, en de lansen worden gezwaaid.
4 Langs de wegen razen de wagens, zij vliegen over de vlakten; hun aanblik is als van fakkels, als bliksemschichten schieten zij voort.

Vergelijk Openbaring 17:3, en we gaan zien hoe het ook verder met elkaar oploopt :

3 En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest.

Want Nahum zegt dan in hoofdstuk 3 :

1 Wee de bloedstad, louter leugen, vol van verscheuring, zonder ophouden rovend! 2 Hoor, zweepgeklap. Hoor, wielengeratel. en jagende paarden en opspringende wagens, 3 steigerende rossen en vlammende zwaarden en bliksemende lansen, en tal van verslagenen, een menigte doden, en eindeloos veel lijken; men struikelt over hun lijken – 4 vanwege de vele hoererijen der hoer, uitnemend in bevalligheid, meesteres in toverkunsten, volken verkopend door haar hoererijen, en geslachten door haar toverkunsten. 5 Zie, Ik zal u, luidt het woord van de Here der heerscharen, Ik til uw slippen op tot aan uw aangezicht, en Ik laat aan de volken uw naaktheid zien, aan de koninkrijken uw schaamte. 6 Ik werp vuil op u, Ik maak u te schande en stel u ten toon, 7 zodat al wie u ziet, van u wegvlucht en zegt: Verwoest is Nineve. Wie zal haar beklagen?

Openbaring zegt in hoofdstuk 17 :

1 Kom hier, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer, die zit aan vele wateren, 2 met wie de koningen der aarde gehoereerd hebben.

En in hoofdstuk 18 :

3 en de koningen der aarde met haar gehoereerd hebben en de kooplieden der aarde rijk geworden zijn uit de macht harer weelderigheid.

Nahum 3:11 zegt dan :

11 Ook gij zult dronken worden, gij zult beneveld zijn

Zoals Openbaring de dronkenschap van de hoer bespreekt :

‘omdat van de wijn van de hartstocht harer hoererij al de volken gedronken hebben.’ (18:3)

En :

En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken en rijk versierd met goud, edelgesteente en paarlen, en zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen, en de onreinheden van haar hoererij. En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen. (17:4,6)

want uw kooplieden waren de machthebbers der aarde, want door uw toverij werden alle volken verleid; en in haar werd gevonden het bloed van profeten en heiligen en van allen, die geslacht zijn op de aarde. (18:23-24)

Dit gaat over de heks Kakia in de heracles mythe, en over de heks Samsara. Nahum was duidelijk in gevecht met deze heks. Als hij dan zegt : ‘de stem van uw gezanten zal niet meer gehoord worden,’ (2:13), dan zegt Openbaring : ‘en geen stem van bruidegom en bruid zal meer in u gehoord worden, (18:23). Zij is namelijk de overmatige romantiek, de flutromantiek. Zij wilde de stem van de hemel in de mens doven.

Nahum zegt al in het eerste hoofdstuk : 15 Zie, op de bergen de voeten van de vreugdebode die heil onderwijst.

Het zijn de voeten van Areta, de hemelse geleerdheid, die gepredikt werd door de profeten in het OT en ook door Petrus en Paulus in de grondteksten. Nahum zat net als Heracles en Krishna aan de voeten van Areta, de hemelse deugd en geleerdheid, om naar haar te luisteren. Jesaja zegt : Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen. Het scheidt de mens af van het kwaad, van de zonde, van Kakia en Samsara, de twee wereldse verleiders. Ze stinken over hun hele lichaam naar make up troep. Ze willen de zinnen afbrengen van soberheid en studie. Ze willen de mens afleiden van Areta, van Radha, van de moedermelk. Ze willen de mens afleiden van die bergen waarop die voeten staan die goed nieuws brengen, de mens afleiden van de melkborsten. Het Aramees spreekt dat deze voeten in oorlog zijn. Zoals Zacharia zegt dat de hemelse voeten op de Olijfberg zullen staan, en dan zal de berg splijten en er zal een groot dal waartoe het overblijfsel zal vluchten en stromen van levenswater, van hemelse melk, zullen voortkomen vanuit Jeruzalem (hoofdstuk 14). De hemelse voeten zullen scheiding en afzondering brengen, wat ook onderscheiding is. Zij onderwijzen het overblijfsel. De mens moet zowel de berg op als het dal in. Het systeem moet ontmaskerd worden, wat zowel gebeurd in zowel Nahum als Openbaring. Ook predikt Nahum een strenge tucht om deze vleselijkheid uit te bannen. Calvijn stelt in zijn commentaar op Nahum dat deze roede ook over ons vlees gaat, en ons ook tegen die vleselijkheid beschermt. Calvijn stelt dat deze roede ons leven onderzoekt, zodat we ook de toevlucht nemen tot het dal van het evangelie, de hemelse barmhartigheid. Waar Johannes in Openbaring tegen Babylon

predikt als een beeld van het Romeinse rijk, daar predikte Nahum tegen Ninevé, tegen Assyrie, Assur.

Assur zou neergaan, als de slang die van zijn hoge, erecte stand op zijn buik geworpen zou worden om door het stof te gaan, want de mens komt voort uit het stof en zal tot stof wederkeren. Telkens weer zou de mens moeten uitbeelden wat er met het vlees zou gebeuren, in zijn eigen lichaam, door de sexualiteit, als een beeld van de oorlog tegen het vlees en de overwinning over het vlees, tot diepere exegese, om zo tot de voeten van Areta te komen. De mens moest hiertoe in het stof buigen.

Daarom zegt Nahum 1 :

2 Een naijverig God en een wreker is de Here, een wreker is de Here en vol van grimmigheid; een wreker is de Here voor zijn tegenstanders, en toornen blijft Hij tegen zijn vijanden. 3 De Here is lankmoedig, doch groot van kracht, en de Here laat geenszins ongestraft. In wervelwind en storm is zijn weg, wolken zijn het stof zijner voeten. 4 Hij dreigt de zee en doet haar opdrogen, alle rivieren legt Hij droog. Basan en Karmel verkwijnen, het groen van de Libanon verwelkt. 5 De bergen beven voor Hem en de heuvelen versmelten; de aarde rijst voor Hem op, ja, de wereld en al haar bewoners.

Spreuken 22:15 zegt :
Is dwaasheid vastgehecht in het hart van een knaap,
de tuchtroede zal haar vandaar verdrijven.

Nahum wees de mens op het voetpad van Areta, een pad van bloed, zweet en tranen, want het was een werkpad. Kakia wilde de mens verleiden tot het gemakkelijke pad van een pensioneringsfonds. Nahum wees de mens op het pad van studie, waartoe het ontvangen van charis moest leiden. Het was het smalle pad. Kakia liet de mens het brede pad zien, het pad van Samsara.

De charis heks is een van de verschrikkelijkste heksen die er bestaat, met haar valse, ongeleerde, gaven. Het werkt met kakia en samsara, valse studie verbonden en valse werk verbonden. Het is een corrupte charis die de boom doet sterven, de vrucht doet verdorren. De charismatische heks is een heks van materiele gaven die de mens doen verstikken, als een wurgslang. Het kunnen best religieuze gaven zijn, maar het zijn geen daadwerkelijke geestelijke, intellectuele gaven. Je kunt het blind ontvangen, door genade en geloof. In het boek spreuken wordt deze heks ontmaskerd.

Spreuken 5

1 Mijn zoon, sla acht op mijn wijsheid,
neig uw oor naar mijn verstandigheid,
2 om bedachtzaamheid in acht te nemen
en laten uw lippen kennis bewaren.
3 Want van honigzeem druipen de lippen der vreemde vrouw,
gladder dan olie is haar gehemelte,
4 maar op het laatst is zij bitter als alsem,
scherp als een tweesnijdend zwaard.
5 Haar voeten dalen af naar de dood,

haar schreden raken het dodenrijk.
6 Opdat gij het pad des levens niet zoudt inslaan,
zijn haar gangen doolwegen, zonder dat gij het weet.
7 Nu dan, zonen, luistert naar mij
en wijkt niet af van de woorden mijns monds.
8 Houd uw weg ver van haar,
nader niet tot de deur van haar huis,
9 opdat gij uw luister niet aan anderen geeft
noch uw jaren aan een meedogenloze;
10 opdat vreemden zich niet verzadigen met uw vermogen,
en uw moeizaam verworven goed
niet kome in het huis van een onbekende,
11 zodat gij in het laatst zoudt kermen,
als uw vlees en uw lijf verteerd zijn,
12 en gij zoudt zeggen: Hoe heb ik de tucht kunnen haten
en heeft mijn hart de vermaning kunnen versmaden;
13 waarom heb ik niet geluisterd
naar de stem van mijn leermeesters,
heb ik mijn oor niet geneigd
naar hen die mij onderrichtten!
14 Bijna was ik in alle kwaad geraakt
– te midden van de gemeente en de vergadering.
15 Drink water uit uw eigen regenbak
en welwater uit uw eigen bornput.
16 Moeten uw bronnen op straat overstromen,
uw waterbeken op de pleinen?
17 Zij moeten voor u alleen zijn,
niet voor vreemden nevens u.
18 Uw bron zij gezegend,
verheug u over de vrouw uwer jeugd:
19 laat haar borsten u te allen tijde vreugdedronken maken,
wees bestendig verrukt over haar liefkozingen.
20 Waarom zoudt gij dan, mijn zoon, afdwalen naar een vreemde,
de boezem van een onbekende omarmen?
21 Want voor de ogen des Heren liggen ieders wegen open,
Hij weegt al zijn gangen.
22 Zijn ongerechtigheden vangen de goddeloze,
in de strikken zijner zonde raakt hij vast.
23 Hij sterft, omdat tucht hem ontbreekt,
door zijn grote dwaasheid verdwaalt hij.

Spreuken 7

1 Mijn zoon, bewaar mijn redenen
en leg mijn geboden bij u weg.
2 Bewaar mijn geboden en leef,

en mijn onderwijzing als uw oogappel.
3 Bind ze aan uw vingers,
schrijf ze op de tafel van uw hart.
4 Zeg tot de wijsheid: Gij zijt mijn zuster,
en noem het verstand uw vertrouweling,
5 om u te bewaren voor de vreemde vrouw,
voor de onbekende, die gladde woorden spreekt.
6 Want ik keek eens uit het raam van mijn huis,
door mijn tralievenster,
7 en ik zag rond onder de onverstandigen,
ik merkte onder de jongelieden een verstandeloze knaap,
8 die over de straat ging, dicht bij haar hoek,
en in de richting van haar huis stapte,
9 in de schemering, aan de avond van de dag,
ten tijde van de nacht en de donkerheid;
10 en zie, daar ontmoet hem zulk een vrouw,
in hoerenkledij en listig van hart.
11 Zij is luidruchtig en losbandig,
haar voeten blijven niet in haar huis.
12 Nu eens op de straat, dan weer op de pleinen,
en bij elke hoek loert zij,
13 en zij grijpt hem aan en kust hem;
met een onbeschaamd gezicht zegt zij tot hem:
14 Vredeoffers moest ik brengen,
heden heb ik mijn geloften betaald.
15 Daarom ben ik uitgegaan, u tegemoet,
om u te zoeken, en ik heb u gevonden.
16 Met dekens heb ik mijn bed bedekt,
met bonte spreien van Egyptisch linnen.
17 Ik heb mijn leger besprenkeld
met mirre, aloë en kaneel.
18 Kom, laat ons zwelgen in minne tot de morgen toe,
en genieten van liefde.
19 Want mijn man is niet thuis,
hij heeft een verre reis ondernomen;
20 een buidel geld heeft hij met zich meegenomen,
tegen de dag der volle maan zal hij thuiskomen.
21 Zij haalde hem over door haar redenering,
met haar gladde lippen verleidde zij hem.
22 Argeloos liep hij haar na
als een rund dat naar de slachtbank gaat,
als een dwaas in boeien geslagen,
23 totdat een pijl zijn lever doorboorde;
gelijk een vogel zich haast naar het klapnet,
zonder te weten, dat het tegen zijn leven gericht is.
24 Nu dan, zonen, luistert naar mij,

slaat acht op de redenen van mijn mond.
25 Uw hart wijke niet af naar haar wegen,
dwaal niet af op haar paden.
26 Want velen zijn de verslagenen die zij heeft geveld,
talrijk zijn degenen die zij altemaal heeft gedood.
27 Haar huis zijn wegen naar het dodenrijk,
die afdalen naar de binnenkameren van de dood.

Prediker 7

26 En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.

Bij de geboorte van Krishna werd er een vrouwelijke demoon op hem afgezonden om hem haar giftige moedermelk te geven, zodat Krishna zou sterven, maar in plaats daarvan zoog Krishna haar helemaal kapot. Deze vrouw werd genoemd Putana, wat ook een vorm is van de heks charis. De mens moet oppassen voor de valse gaven van Samsara. Dit zijn allemaal indische heksen. Zij voeden de mens vlees, karmatisch gif, waardoor er de meest vreemde en bizarre siameze verschijnselen plaatsvinden. Krishna moest haar overwinnen om terug te keren tot zijn Nahum natuur, om zo terug te keren tot Name, de oerkennis.

Toen de brahman en brahmaan Rama (vgl. Abraham), Vishnu's zevende avatar, in de wildernis was gegaan, kwam er een vrouwelijke demoon genaamd de weduwe Shurpanaka tot hem die hem min of meer dwong om met haar te trouwen. Toen hij haar afwees ontstond er een gevecht. De weduwe wilde niet loslaten. Zij haalde haar broer erbij, die meerdere demonen erbij haalde om tegen Rama te strijden. In deze strijd verloor Shurpanaka haar neus. Shurpanaka is een vorm van de heks Charis. Zij is een valse suri, een valse overgave van blindelings vertrouwen en manipulatie, een geest van overmoed. Abraham's relatie met Sarah, Suri, is dan de ware suri die ontstaat in geduld en volharding.'

Tot zover hoofdstuk 53 van 'leven op de paradijs aarde deel 2'

Nahum is in strijd met zijn eigen vlees, en moet zichzelf tot ontmaskering leiden, tot naaktheid. We lezen over de vervolging van de vijand tot in de duisternis. Het vlees moet gekruisigd worden. Het is een beeld van de etymologische exegese.

In de Bilha wordt Nahum ook op diverse plaatsen genoemd. Hij komt uit de plaats Kutta. Hij is degene die geestelijke oorlogsvoering leert, en hij komt tot het Tahulen die hem leidt. Tahulen is een voortijdse term voor het ragnarok. Hij moet een zuiver besef krijgen van wie of wat de vijand is. Door de eeuwen heen zijn er vele excessen geweest in het krishnaisme en de edomitische religie. Vandaar dat de nahumitische exegese van belang is.

hoofdstuk 14 televisie of orionvisie ? – de orionse opname door de orionse urim en thummim

Leren leven door en met symboliek, die waarde heeft, en waardoor je de waarheid in jezelf kunt bouwen.

Ik was in een droom aangekomen bij de Betwa rivier in Uttar Pradesh, de bovenkern van India. In mijn droom was deze rivier een zee. In de negentiger jaren had ik eens een droom dat ik de zee inliep en dat er een hemels cafe was in de zee, om los te komen van het aardse en wereldse, en er werd geroepen dat ik terug moest gaan, maar ik ging gewoon door, dieper de zee in, tot dat cafe, want het waren slechts aardse stemmen die mij terugriepen. Vannacht in mijn droom ging ik weer de zee in, in de Betwa rivier van Uttar Pradesh, wat dus een zee was in mijn droom. De kustwacht liet mij niet gaan. Het waren lagere Orionse geesten, tamelijk dronken, dronken van het bloed van de minderheden. Ze waren ook zwaar aan de drugs. Ze waren in hun rubberbootjes met motors en kwamen achter mij aan, en grepen mij. Ik worstelde met hen, en riep uit tot de hemel. Het water was hier tamelijk rustig. Ze wilden me niet laten gaan. Toch ging ik dieper de zee in, ook al zaten ze aan me vast. In de verte zag ik hemelse golven aankomen. Ze waren zo prachtig. Het was Sebek, vol van natuurgroen. Ik liep op de golven af. Er was een soort pilaar die de opname tot Orion voorstelde. Ik werd door deze golven opgenomen, en ging tot Orion.

Wat we om ons heenzien zijn spookverschijnselen van het lagere Orion. Daarom moeten we worden opgenomen in het hogere Orion. Als je helemaal teruggaat in de oertijd, en dan zo diep mogelijk gaat, dan wordt je ergens opgenomen tot Orion, want de aarde kwam voort uit Orion. De aarde heeft een Orionse oorsprong.

Nahum is Ahn-M, oftewel de mand, de leer, van Ahn in de oer-hieroglyphen van Israel, en in het boek Nahum van de Bilha wordt Nahum ook weer in verband gebracht met Ahn, die de Orionse David is. Ahn wordt besproken in de Orionse Numeri als de gekruisigde, wat ook weer terugkomt in Psalm 22. We kennen Ahn ook in de Bilha als de psalmist van de psalm tot de zwarte heerin. In de Orionse Koran komt Ahn tot Jana die hem leidt tot de wijngaard van Jani. Jana en Jani vormen de urim en thummim van het oer en van orion, oftewel het toets orakel. We kunnen dit ook vergelijken met Noach die na de zondvloed tot de hemelse wijngaard komt, en dit verklaart tegelijkertijd mijn droom. Dit is de ware betekenis van het avondmaal. De mens moet hiervoor alles achterlaten.

In kinderdromen vroeger was er een vrouw die mij spul te drinken gaf waardoor ik afdaalde in de onderwereld. Ik heb hier altijd een meervoudige, dubbele betekenis in gezien.

De Vuh zegt over Ahn :

‘In de buitenaardse en bovenaardse grondslagen van de bijbel in Orion wordt David ook wel "Ahn" genoemd, wat ook weer terugkomt in de Vuh en de Bilha, binnen de tweede bijbel. In de Aramese grondtekst staat Saul voor Orion. Saul betekent in het Hebreeuws de leegte, de raadpleger van een orakel. Hiertoe kwam David in contact met Saul.’

Als David in contact komt met Batseba is dit een beeld van Ahn die in contact komt met Jana, met de toetssteen, oftewel met de urim. Urim betekent de beproeving, en Thummim betekent het

beproefde, het gezuiverde, het volkomene. Je kon dus nooit tot de thummim komen zonder de urim. Die stenen moesten beiden gebruikt worden.

Ik werd wakker, en ik ging naar het dorp om boodschappen te doen, met nog steeds de golven van Sebek voor de orionse opname in mijn hoofd. Ik was in een andere dimensie terecht gekomen. Alles voelde anders aan, had een andere betekenis. De mensen gedroegen zich buitenaards. Ik hield mijn oren goed open om op te pikken wat ze zeiden. Alhoewel ik nog steeds op aarde was was ik in een hogere Orionse dimensie terechtgekomen. Een vrouw zei tegen een andere vrouw over de kinderen : ‘Ja, ze kunnen filmpjes kijken.’

Waar kijken we naar ? De mens kan televisie kijken of dingen op internet, maar pikt de mens ook de hogere filmpjes op die tot de aarde zijn gezonden ? Er is ook een Orionvisie. Kennen we deze series, deze reeksen van filmpjes ? Ik stond aan de kassa en toen het klaar was kreeg ik heel sterk het gevoel dat het nog niet klaar was, dat ze nog iets bij me moest doen. Ik liep met het karretje naar de karretjes afdeling om het in mijn tassen te laden, en toen kwam de kassiere naar me toe met een hele rij karretjes. Ik stond er net voor, en ze vroeg of ze er even langskon met de karretjes. De kassa rij was namelijk leeg geworden dus ze ging even ergens anders mee bezig. Ik wist van te voren wat mensen gingen doen.

hoofdstuk 15 orionse getallen stelsels

In een droom was ik op Orion aangekomen op een eiland. Het was een prachtig eiland met aan de kust veel flatgebouwen, en een prachtige zee, maar de zee leek onoverbruggelijk. Er was een donker jongetje bij me die mij wegwijs maakte op het eiland. Hij nam me mee naar zo’n flatgebouw, en we kwamen in een soort tussenruimte terecht tussen de woningen van de flat. Het was een soort balkon, maar dan tussen de woningen in. Hij had een lollie waaraan hij zoog, en hij zei dat ik er ook van kon nemen, dus ik zoog er even aan. Ik zei toen : ‘Ik hoop dat ik er geen corona door krijg.’ Hij zei toen : ‘Dat kan niet, want wij zijn Jehovah’s getuigen.’ Ik snapte de logica daar niet van. Ongetwijfeld zou dat wat anders betekenen dan op aarde. Hij had het over andere eilanden dat hij daar wel naartoe wilde, maar dat hij niet wist hoe. Ik keek naar de zee, en boten waren geen optie. Deze zee leek gewoon echt onoverbruggelijk. Ik zei dat hij zou gaan kunnen zwemmen, maar dat het geen optie was eigenlijk, en boten ook niet. Hij nam me toen mee naar de andere kant van het eiland waar wat natuur was, en er was toen een natuurbrug naar een ander stuk van het eiland. Er leken hier allerlei natuurbruggen te lopen naar andere eilanden. Ik vroeg hem toen wat het probleem was als de natuurbruggen naar andere eilanden gingen. Hij kon gewoon over die natuurbruggen, maar hij had het over bepaalde eilanden waar geen natuurbruggen waren.

Er was hier een ander getallen systeem. Op aarde keek de mens naar zijn beide handen, en zag de vingers als een eenheid, en noemde het de tien, maar hier op dit Orionse eiland keek men naar een hand en zag er vier vingers als eenheid, als de tien, en de duim was dan de grote vinger, de elfde. Het getal een op dit Orionse eiland werd voorgesteld als een leeuw, of de brede heupen en billen van de natuurvrouw, als een beeld van de onthechting en de anarchie. Het getal twee werd

voorgesteld als een vrouw met een leeuwin, of de voeten van de vrouw, als een beeld van iemand die naar zijn oorsprong, zijn bron, is gegaan. Het getal drie werd voorgesteld als een vrouw met haar handen in de lucht, of als een kruis. Ook werd het getal drie voorgesteld als moederborsten, en het beelde de verdieping uit.

Het getal vier is dus de tien, de eenheid, en is een hek, een muur, een restrictie, ook voorgesteld als een vrouw met een mes, een beeld van de metaforische dood.
Daarna, wat op aarde de vijf zou zijn, komt dus de elf, en is de schepping, de vagina, de wedergeboorte.
Het getal twaalf, wat op aarde de zes zou zijn, is de geoefendheid, de volleerdheid.
Het getal dertien, wat op aarde de zeven zou zijn, is de volharding.
Het getal veertien is dus de twintig alweer in dit getallensysteem, omdat het telkens eenheden zijn van vier en niet letterlijk tien aardse getallen. Dit getal is de verbrokenheid. Dat zou dus op aarde de acht zijn.
Daarna komt dus de eenentwintig, wat de weefster is, de opvoeding, en wordt ook voorgesteld als een lopende leeuw, de naderende leeuw.
De tweeentwintig is de oorlog, de demonologie, een vrouw met een opgeheven mes.
Als je dan aangekomen bent bij de dertig en de veertig in dit getallen systeem, dan komt daarna niet vijftig, want de veertig is al de honderd, omdat de eenheden dus telkens gebaseerd zijn op het getal vier. Honderd is dan gewoon vier eenheden van vier, en niet letterlijk tien eenheden van tien zoals op aarde.

hoofdstuk 16 van india tot orion

'je leeft zolang als je leert'
het is weer weekend. vandaag gaan we het hebben over het grote apen mysterie in india.
kunnen wij daar nog wat van leren ?
allemaal een fijn en leerzaam weekend toegewenst.
leer er altijd weer wat bij, want de dag waarop je stopt met leren is de dag waarop je sterft.
leren is leven.
wie daarom door blijft leren leeft daardoor eeuwig.
'je leeft zolang als je leert'

In een droom was ik weer op Orion. Er was een oorlog tegen de decimalen. De aarde was gebouwd op een vals decimaal stelsel, een decimaal wereldrijk in een decimale matrix, telkens letterlijk tien eenheden, en ik was in een hogere Orionse zone gekomen, in een dimensie, waar er een quartair getallenstelsel was, waarin er eenheden waren van vier, als de vier hoeken van een vierkant telkens. Alles op aarde was gebouwd op de decimalen, waarin de cijfers via de negen gaan tot de tien, in plaats van via de drie tot tien. Het aardse decimale systeem was door en door corrupt. Al hun cijfers

stonden voor valse principes. Er was een Orionse Shiva bron, Sa-Vuh, de onderscheidende oorlogskennis. De oorlog was een simulator door een soort online spel via een viewer. Het was een virtuele realiteit.

Als je teveel verwond was geraakt in de oorlog dan moest je het spel afsluiten en uitloggen om ergens anders naartoe te gaan. Laten we de hindoeistische principes en metaforen niet onderschatten. Er is iets in India wat we nodig hebben. Orion werkt ook door India als schakel. Maar het is belangrijk India te plaatsen, door te vertalen, terug te vertalen tot de oertijden en tot de Orionse oerbronnen. Het hindoeisme is de derde grote wereldreligie na het christendom en de islam. Na China is India het land met de meeste mensen, over de 1,3 miljard, terwijl de aarde bijna 8 miljard mensen telt. Het is een raadsel wat we moeten oplossen : Wat stelt India voor ? Waar en hoe past het in mijn leven ? Bedenk dat de Indische religie meer vrijheid inhoudt en ook andere religies en zienswijzen accepteerd, en dat wij hier in het westen met een mes op de keel werden gedwongen tot het westerse christendom, nog niet eens het oorspronkelijke christendom in het midden oosten. Dan kun je dus ook wel nagaan hoe het westerse christendom zo groot is geworden : door bloedvergiet en slavernij.

Als de mens overmoedig tot grotere eenheden van tien is gegaan en dit verkeerd heeft voorgesteld, dan is het van belang om weer terug te keren tot de lagere getallen, tot het fundament. Er moet een nieuw fundament komen, een nieuw viertal. Alle spelletjes wijzen daarop. Denk aan het spel vier op een rij, en kwartet, waarin je moet gaan tot de eenheden van vier. Denk aan het spel ‘dokter Mario’ waarin je op zoek moet gaan naar de monstertjes, en dan drie blokjes van dezelfde kleur moet verzamelen op zo’n monstertje, zodat er een eenheid komt van vier, en dan verdwijnt het monstertje.

Het moet een nieuwe context krijgen dus, een nieuwe rangschikking. Een fout is slechts een verkeerde volgorde, een verkeerd getal van iets. Daarom is de geestelijke strijd numeriek. Heb je gevoel voor getallen ? Heb je dat dan op een aardse, materialistische manier, of op een hogere, geestelijke manier, op een metaforische manier ? Het is goed om van getallen te houden, maar je moet niet overdrijven. Je moet de juiste waarden ervan kennen, en er profetisch mee omgaan, intellectueel. Je moet er dus doorheen kunnen prikken, en niet met de massa’s meelopen. De massa’s hier zijn allemaal decimaal.

India in het juiste verband krijgen, daar gaat het om. Niet zomaar op zichzelf nemen, want dan kom je in de new age terecht, in rigil kentse toestanden, toronto toestanden, zoals dat met iedere religie is als je dat op zichzelf gaat nemen. Er moet dus een interreligieuze reformatie komen in India. Aan het einde van de jaren 1400 was er het amalgaam van het hindoeisme en de islam in het opkomende sikhisme, en toen dat opkwam was er ook ineens een reformatie in het christendom begin jaren 1500.

Een veelgevierde avatar van Vishnu is Rama. De halal van de vuh zegt hierover :

‘In de Ramayana wordt prins Rama door een wens van zijn stiefmoeder in ballingschap naar het bos gezonden voor veertien jaar. Zijn vader, de koning, wil dat niet, maar kan de wens niet afwijzen, en Rama gehoorzaamt zijn vader, en vertrekt met zijn vrouw, Sita, en zijn broer, Lakshman, naar de wildernis.

Door een list wordt Sita ontvoerd door Ravana, de demonen-koning van Lanka.Rama leert de bewoners van de wildernis kennen, de apen, en sluit verbonden met hen, om met hen Sita te vinden en Ravana te verslaan. In het Sanskrit zijn apen een beeld van de wildernis-visioenen, van dat wat voortkomt uit het testende vuur. Ook zijn de apen in de wildernis een beeld van de halsketen. Zij bewaken de gnosis. Sita is in het Sanskrit de heilige graal en de heilige gebondenheid. Zij wordt later bevrijd door Rama en het apenleger.

In de bijbel komt dit verhaal terug als Abraham en Sarah. Sarah wordt ontvoerd door de pharao om in zijn huis te dienen, en God zond plagen tot het huis van farao om Sarah te bevrijden (Genesis 12). Abraham is een IYSH in het Hebreeuws. Dit verhaal wordt dieper uitgewerkt in de evangelieen in het NT waar IYSH zijn heilige graal, zijn bloed, oftewel Sita, SARAH, verliest aan het kruis. Sita, SARAH, is zijn hart wat wordt afgeroofd, en in de onderwereld komt hij tot de gnosis. In de Indologie wordt Sita na haar bevrijding naar de wildernis gezonden en door de aarde opgeslokt om aan Rama te bewijzen dat zij goed is, als een test. In de wildernis geeft zij geboorte aan twee prinsen. Dit zien we ook weer terug in Openbaring waarin de vrouw tot de wildernis wordt gezonden, en waarin de aarde haar tegemoetkomt. In haar opstanding zit ze op het beest, en houdt zij de heilige graal vast, wat door de Engelse versie overgedemoniseerd werd.

Het Azteekse apen-medicijn is om gif te veranderen in een medicijn. In de Ramayana mythologie hebben de apen een sterk bemiddelende functie in de bevrijding van de vrouw van God, Sita. Zij vallen het eiland aan waar zij door een demoon gevangen wordt gehouden, waar zij een brug naartoe bouwden.

Na het verbreken van de zegels wordt het reukoffer-altaar zichtbaar. Het vuur daarvan wordt op aarde geworpen vanuit het wierrookvat. Wierrook is het teken van de aap in het sanskrit. Aap betekent ook harig, en is het beeld van de zon. Ook staat de aap voor medicijn, en is verbonden aan de kleur zwart en het donkere. In het Sanskrit is de aap de wapensmid, de maker van de wapenrusting. We zagen de zon zwart worden als een haren zak, wat het beeld is van de aap. De vrouw is bekleed met de zon, oftewel is bewapend door de aap, voor de oorlog en de jacht. De aap is het teken van scherpe ogen, van bovennatuurlijke visioenen, maar ook staat het voor blindheid. De aap is het goddelijke oog.

De strijd is tegen het beest en zijn merkteken, 666. In het Sanskrit betekent merkteken, de Ketana, een huis, als de verblijfplaats van de ziel. De Ketana is het lichaam. Het beest wil dus eigenlijk dat je zijn lichaam ontvangt. Het merkteken is ook 'padma', wat een deel is van een pilaar, en een tempel is. Het merkteken wil van jou dus een pilaar maken in de tempel van het beest. De Padma, het merkteken als de tempel, betekent ook : 'een van de negen schatten van Kubera.' Kubera is een opperhoofd van demonen, de demoon van weelde en geld. Zijn naam komt van 'kumba', wat verbergen betekent. Hij is de zoon van Vishrava, roem. Daarom wordt hij ook 'de zoon van roem' genoemd. Ook hij is een heer van het eiland Lanka, waar Sita naar ontvoerd was, en die gered werd door apen.

Het apen-medicijn is dus belangrijk om het merkteken van het beest te overwinnen. Golgotha, Kranion, betekent 'doodshoofd' of 'plaats van doodskoppen'. Ook betekent het 'harige plaats,' of 'plaats van haar.' In het Sanskrit is het een plaats van apen, waar zij bezig zijn het medicijn te

bereiden. Zij zijn in het Sanskrit 'boom-zwervers', zij die van boom tot boom gaan, van fundament tot fundament, om daar genezing te brengen.'

Tot zover de halal van de vuh.

We kunnen Sita helemaal terugleiden tot het voortijdse ZD, Zaad, ook wel Nod genoemd, het land waar Kain naartoe trok. Zij is in de oertijden een godin die de ellebogen heeft gespreid, als een beeld van het kruis. (Het kruis werd ook Oru genoemd. Zoals er verschillende namen waren voor kennis, om de verschillende soorten te laten zien, zo waren er ook verschillende namen voor het kruis.) In het Egyptisch was het kruisteken ook de nd, nod. Aan de nod, nuwd, de godin met de gespreide armen, moest de mens aan zichzelf afsterven voor wedergeboorte. De aantekeningen in ons archief merken op dat het Engelse woord voor godin, goddess, komt van het hebreeuwse woord 'qodesh', wat heilig betekent. Het Egyptische kruis als de nd is gewoon een letterlijk kruisteken, dus niet de anaq van het kruis wat als een rondje op een T teken is, als een lus van een lasso. Er staat nog een ander Egyptisch teken bij van een rondje met een letterlijk kruis erop, het nfr teken, wat goed en mooi betekent. Mooi heeft in het Egyptisch dus de betekenis van waarheid. Iets is mooi als het waarde heeft, als het waarheid is. De decimale werkelijkheid van de lagere aardse gewesten heeft dit allemaal omgedraaid omdat het geen quartair fundament heeft. De fundamenten zijn niet goed uitgewerkt waardoor het zich kon verdraaien. De mens moet door de hogere visioenen van de Orionse oerwildernissen terug tot het Z'd mysterie, nod, nuwd, waar ook Ra doorheen ging, door moeder Nwd. Dat is waar het hele ramayaanse sita mysterie voor staat. In de aantekeningen van ons archief is ZD|ND, of Nod, Nwd, ook de brug tussen Orion en Saram (Mars), het tussengebied.

Wierook werd gebracht aan het kindeke in de kribbe, wat dus wildernis visioenen zijn van het hogere Orion. Dit werd gebracht door de wijzen uit het Oosten. Hebben wij deze wijzen onderzocht ? Hebben wij naar ze geluisterd ? Hebben wij zelf deze wierook in ons hart ontvangen ? Ook tot ons innerlijke kindeke kwamen zij. Hebben wij hen herkend in ons leven ? Telkens weer ging Ra tot dit mysterie om zich er aan te zuiveren. In onze huizen kennen wij allemaal de weg tot de badkamer, maar kennen wij ook de weg tot de geestelijke badplaatsen in de Orionse oerrivieren ?

hoofdstuk 17 amsterdam en de ontsluiering van sita – het hart van nederland

In de Ramayana van India gaat Rama de wildernis in met zijn vrouw Sita en zijn jongere broer Lakhsman. In Israel is er een soortgelijk verhaal in het boek Genesis, Bereshit in het Hebreeuws, vanaf hoofdstuk 12, waarin Abraham zijn land verliet en de wildernis introk met zijn vrouw Sarah en zijn neef Lot. Zowel Sita als Sarah werden toen ontvoerd. We kunnen Sarah vergelijken met de voortijdse godin Suri, de tranen van de verbrokenheid. Het principe van de verbrokenheid werd in de pinksterbeweging veel besproken in de boeken van Watchman Nee, zoals het boek 'de vrijmaking van de geest.' Ik had altijd het idee alsof ik goud in de handen had als ik zo'n boek las, en ik heb dat principe verder uitgewerkt, want er komt heel veel bij kijken. In onze

onderwijsboeken is daarom de verbrokenheid een centraal thema. De kruik moet verbroken zijn voordat het levenswater kan vloeien. Watchman Nee noemde dat de ware vrijmaking. Voordat de verbrokenheid heeft plaatsgevonden leeft de mens opgesloten achter muren. De kern van de mens moet vrijkomen, en naar buiten kunnen stromen, allereerst in de mens zelf, zodat alle gebieden, alle lagen van de mens, besproeid worden. De kruik is het vleselijke waarin de mens ligt opgepot. In de Egyptologie werd dit uitgebeeld als een varken of zwijn die de mens aanviel op weg naar de troon van Osiris (Usir, Suri). De aap stond op het pad met een stok om de mens tegen dit zwijn te beschermen. Alleen zo kon de Osiris of Suri kern vrijkomen. Zo loopt dit ook gelijk op met het Sita verhaal, want zij werd uiteindelijk door apen bevrijd. Dit is een centraal verhaal in het hindoeisme, zo centraal als het kruis verhaal bij de christenen. Het heeft een hele diepe betekenis.

In de negentiger jaren had ik een droom dat er een soort blauwe mensenapen een invasie deden in Amsterdam. Ze waren reusachtig groot, en ze kwamen ook met treinen en ondergrondse treinen en braken door alles heen. Het was een profetische invasie. Later bleef dit thema in mijn dromen terugkomen. Amsterdam moest bevrijd worden. Sita moest bevrijd worden, of Sarah, Suri, de weg tot de troon van de voortijdse godin, de bron van eeuwig leven, wat helemaal terugleidt tot Orion. Ik had dromen over apen die zich in Diemen daarvoor verzamelden. Die apen leken dan weer op bepaalde mensen die ik kende. Er waren dan zeven aanvoerders die zich op het station verzamelden. Het is iets wat in onszelf moet plaatsvinden. Onze eigen Sita moet bevrijd worden, onze eigen Sarah of Suri, de doorbreking van de muren van de ziel, onze kern. In het verhaal van Abraham gebeurde deze bevrijding door plagen. Ook in het exodus verhaal gebeurt het door plagen. We kunnen denken aan corona.

Ik had een droom dat ik Sita ontmoette en Sita holp, en zij hielp mij. We hielden ons aan elkaar vast. Ze had een transcendente stem. Het leek alsof er tape om en in mijn hersenen werd geplakt waar transcendente natuurstemmen in waren. Het was hele etherische, vluchtige tape.

Hoe vindt de bevrijding plaats ? Wat is het precies ? Het is iets heel dieps en verdiepends. Het heeft met onszelf te maken, ons innerlijke leven. De aap is een dier wat te maken heeft met vertaling en terugkeer, en anarchie tegen de systemen die de mens opgesloten houden. De apen bewerken dus de verbrokenheid op ons pad tot de natuurtroon van Suri. De natuurtroon betekent dat we weer geleid worden door de hogere, hemelse natuur, en niet door de lagere aardse tronen van het vlees, want die moeten afgebroken en doorbroken worden. Daartoe is de aap en het apen mysterie gekomen. Het is de zelfkastijding die de mens moet leren, zoals Paulus zei : ‘Ik tuchtig mijn lichaam en houdt het in bedwang.’ Het is de noodzakelijke ascese en besnijdenis op het hogere natuurpad tot de kernen van leven en eeuwig leven. Dit is een grote oorlog tegen de machten van het vlees, zoals in de Ramayana.

Sita had de stemmen van vrouwen waarmee ik ooit diepe vriendschappen of liefdesrelaties had, maar dan op een hemelse manier, van een hogere vorm. Wij mogen Sita om onsheen ontdekken, ook in ons verleden, want zij is ook naar ons op zoek. Het zijn opgesloten delen in en van onszelf. Het is dus niet zomaar theologisch, maar ook psychologisch. Kunnen en durven wij hierover te filosoferen om ons leven opnieuw op te bouwen ? Uiteindelijk is dit moeder Orion die doorbreekt. Sita noemde mij ook haar zoon. Willen wij voor haar strijden ? Het klinkt als een spel, en dat is het ook. Uiteindelijk zijn wij het zelf die ontvoerd zijn.

Suri, of moeder Orion, troont in Amsterdam, waarvan Sita en Sarah beelden zijn in India en Israel. Maar hoe komt het dat de mens dat niet ziet ? Amsterdam is het interreligieuze centrum van Nederland. Alle culturen komen daar bij elkaar, en daarom hield en houdt ik ook zoveel van Amsterdam, en ben ik altijd Amsterdammer gebleven, na er jarenlang gewoond en gewerkt te hebben. Maar ik moest terug tot de wildernis, tot de natuur. Hierin ligt uiteindelijk haar bevrijding, dat de vleselijke muren van Amsterdam doorbroken worden, en de kern voort kan vloeien. Als we het over Nederland hebben dan is Amsterdam het hart. Zoveel Egyptologie, Indologie en Israelologie is er in Amsterdam te vinden. Uiteindelijk leidt het terug tot Orion. Ik heb veel in Amsterdam rondgezworven, en ik zal het nooit meer vergeten. Het heeft zoveel werelden voor mij geopend. Er zijn daar zoveel wonderlijke dingen gebeurd. Ik zou daar wel uren over kunnen schrijven, maar het gaat nu voornamelijk om het Sita verband. Wat voor een burcht is Amsterdam waar Sita opgesloten wordt gehouden ? Klaarblijkelijk huist er ook een duister kwaad in Amsterdam waar ikzelf ook mee geconfronteerd werd. De geest van ontvoering, een geest die alles omdraaid, om Sita verborgen te houden. Laten we goed in de gaten houden dat de ontsluiering van Sita belangrijk is voor ons welzijn en voortbestaan.

Tot zover maar even op deze mooie zondag.

hoofdstuk 18 amsterdam en het huwelijk tussen rama en sita als beeld van het orionse huwelijk met het hogere zelf

En dat is zeker geen zoetsappig, romantisch verhaal, maar een bitterzoet ruwhouten kruis van ontwaking tot de gnosis, de hogere hemelse natuurkennis van orion.

Waarom bespreken we deze dingen ? Om geen deel te hebben aan de zonde, om niet te wandelen op het pad van de zonde, want dat leidt naar het verderf. De wereld zal je deze dingen niet vertellen. Neen. De clowns van de wereld houden hun veilingen en hun prijzenslagen de hele tijd, opdat je het pad tot het leven niet zal ontdekken. Dat pad is smal, en wordt niet geadverteerd door de clowns.

Het lijden is ervoor om de gehoorzaamheid te leren en om ons af te scheiden van de zonde. Jeremia was apart gezet in toorn. De grote clowns van de wereld adverteren ‘vermaak, vermaak, vermaak.’ En : ‘Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij (1 Kor. 15:32). Wee ons wanneer wij niet lijden, wee ons wanneer wij niet mede-lijden met de barensweeen van de natuur, want de nieuwe wereld moet wel komen. Zonder lijden is er geen wedergeboorte. Maar in dit moderne tijdperk is lijden een vies woord. Men wil nergens meer voor lijden. Neem het lijden op de koop toe als je studeert, werkt en relaties hebt, want zonder pijn is er geen onderscheid, en kun je je niet afscheiden van het vleselijke ego, is er geen besnijdenis. Dit is een centrale boodschap in ons werk. Dit moderne tijdperk haat de gesel van de natuur.

Als we denken aan het huwelijk tussen Rama en Sita dan is dat iets symbolisch. Het is een huwelijk tussen onderscheid en kennis, tussen klok en kompas. Het is het huwelijk met jezelf, met je hogere zelf, opdat je los kunt komen van het lagere aardse huwelijk met je vleselijke zelf. Precies daarom gingen Rama, Sita en Lakhsman de wildernis in, net zoals Abraham, Sarah en Lot, om zich af te scheiden van de wereld, en daarom gingen ze door al deze dingen heen, om beproefd te worden, en laten we niet denken dat deze beproeving iets vreemds is.

Rama en Sita is een beeld van het toetsorakel, van Rama, de urim, de toetser, komen tot Sita, het getoetste, het volkomene, oftewel de thummim. De mens kan niet om deze noodzaak om te toetsen heen. Daaraan moeten wij lijden, daaraan moet ons egoistische vlees afsterven.

Als we kijken naar de stelling : ‘De boeken van de kleine profeten zijn ervoor om Genesis te ontzegelen. De boeken van de kleine profeten zijn dus verdiepingen van het boek Genesis,’ en we passen dit toe op Abraham, op Rama dus, dan is Jeremia als y’Rama een tussenschakel. Jeremia werd apart gezet om getoetst te worden en om te leren toetsen. Ook Jeremia ging hiertoe tot de wildernis. We komen dan uit bij Zacheria, skr, sukker, die tot de wildernis ging om te hongeren. Hij was een van de kleine profeten die stond voor het herstel van de tentendienst. De mens moest de wereld uit om weer te wonen in het Woord. De mens vindt dat dan weer lastig vanwege de vliegenplagen in de wildernis. Maar is de mens zelf geen ergere plaag dan de vliegenplaag ? Wat heeft de mens nu van de wereld gemaakt dan ? Daarom : terug naar het kruis, terug naar het juk van de wildernis, terug naar de vliegenplaag.

Zacheria, Sukker, ontving zijn nachtvisioenen diep in de wildernis, als wildernisvisioenen, hongervisioenen, zoals ook Rama de wildernis visioenen ontving waarmee hij uiteindelijk zijn vrouw Sita kon bevrijden van het eiland Lanka waar zij in de ontvoering naartoe werd gebracht. Deze wildernis visioenen werden symbolisch voorgesteld door een apenleger. In het verhaal van Abraham en Sarah waren het plagen die Sarah bevrijdden, zoals ook het volk Israel werd bevrijd door plagen vanuit de hemel gezonden in de exodus. Een van deze plagen was de vliegenplaag. Het brengt de mens tot waanzin en opent een nieuwe dimensie, zoals ook in het boek uit de vijftiger jaren ‘de heer der vliegen’, lord of the flies, wat een teken is van het afgemaakte beest in henzelf. Ik had een droom vannacht dat de vleselijke afgoden van de mens in de zeventiger jaren in brand stonden. Ik mocht het niet aanraken, zoals ook Zacheria de afgoden van zijn tijd moest verlaten en zich moest wijden aan het herstel van de hemelse tentendienst in de diepte van de wildernis.

De vliegenplagen, onderdeel van de wildernis-visioenen, honger-visioenen, zijn onderscheidingsdromen, die dus nodig zijn om op de juiste paden geleid te worden door de wildernis. Dat wat vlees is zal gegeten worden door de vliegen, en dat wat geestelijk is zal opgroeien tot hogere kennis, tot Sita. Zonder Rama en zijn wildernis visioenen van onderscheiding is er dus geen bevrijding van Sita, geen vrijmaking van het geestelijke, en is er ook geen huwelijk met het hogere zelf. Er is een strijd te strijden die verborgen ligt in de hogere geestelijke oorlogsboeken. Daarom kreeg Abraham te horen in Genesis 12 :

1 De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; 2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. 3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Ook Rama kreeg dit te horen, ook Jeremia, ook Zacheria, Sukkar, en we krijgen het allemaal te horen. Het is de roep van de natuur. Het is de roep van het leven. We kennen het allemaal, en het is iets metaforisch :

Genesis 2:24
Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.

Wat betekent het ? De mens moet terugkeren tot zijn eigen Sita, zijn eigen Eva, zijn eigen Sarah, niet dat wat is opgelegd in de samenleving, maar wat in de hogere natuur voor ieder mens klaarligt. Sita wordt opgesloten gehouden op het eiland Lanka, een beeld van het materialisme. Ze wordt door opgesloten gehouden door een meerkoppig beest, als beeld van de vele vormen van hebzucht, egoisme en eerzucht. Kennis en onderscheid verkrijgen kan dit beest uiteindelijk verdrijven. Alle schatten van de aarde zijn verzameld op dat eiland, ook religieuze schatten. Lanka wordt ook wel Sri Lanka genoemd, een land en eiland net onder India. In een droom was Amsterdam zo'n eiland. Er werden pluggen uit mijn oren getrokken, en ik bevond mij ineens in een tropische, warme zee, en in de verte lagen de kusten van Amsterdam. Later werden er ook pluggen uit mijn ogen getrokken en mijn hersenen, en meerdere pluggen, ook hele langen, werden uit mijn oren getrokken. Dit beeldt de bevrijding van het geestelijke Nederland uit wat lange tijd is onderdrukt geweest. In Amsterdam trouwde het geestelijke Nederland met het hogere zelf, als Rama met Sita. Haar stem klonk uit de verte. Ze bleef op afstand, want het was slechts een symbolisch huwelijk. Ik ging het gebouw niet binnen. Ik had een viewer op. Het probleem is dat als wij dingen te snel personificeren, dan vergeten we de opdrachten waarvoor het staat. Uiteindelijk is Sita gewoon een principe. Verder moeten we niet overmatig gaan zwelgen in allerlei aardse romantiek. Er is een werkverbond met het hogere zelf. Het ligt in de mens zelf. We mogen het maar heel licht aanraken allemaal, waar ook de vliegenplaag een beeld van is. Sita is etherisch. Als we er naar grijpen, dan glijdt het tussen onze vingers weg. Uiteindelijk gaat het om de wildernis visioenen waardoor alles wordt uitgewerkt. Als we te aards denken en te aards met deze dingen omgaan, dan worden we onderdeel van het siamese meerkoppige beest wat haar gevangen houdt.

hoofdstuk 19 de schrik van orion en de wijnstok

De wijnstok snoeit hij opdat het vrucht drage,
Johannes 15

Mensen spreken vloeiend vleselijk vandaag de dag, zijn welbespraakt, gebruiken dure woorden om hun advertenties kracht bij te zetten, en waar adverteren ze voor ? Advertenties zijn pedagogisch vandaag de dag, om met zware gewichten het kind in de box te drukken en te houden, opdat het

kind dan makkelijker te manipuleren, te beinvloeden is. Vloeiend vleselijk spreken ze vandaag de dag, om de indruk te wekken dat het allemaal klopt wat ze zeggen.

Ik zag de cowboy in mijn droom. Ik dacht : Die is niet helemaal goed. Ik was in Orion. Ik was in het winkelcentrum. Hij speelde met zijn pistool en bedreigde mensen ermee. ‘Wie van jullie zal ik schieten, even denken.’ En hij was kannibaal. Luo heette hij, de schrik van Orion. Hij was een klein mannetje, meette mensen op, deed vreemde berekeningen. Alles hing af van zijn vreemde berekeningen. Met zijn vreemde berekeningen hackt hij de breinen van mensen en neemt ze over, werkt door hen heen, en zo is het leven als russisch roulette.

Mensen zijn biologische computers. Mensen bespelen computers, maar breinparasieten bespelen de mens als computers. Dat doen ze graag. Hier op aarde is de mens gehackt en een speelbal voor zulke parasieten. Daarom heeft de mens geestelijken nodig, maar geestelijken worden daarom gehaat, omdat de breinparasieten dat niet pikken. Ze zien de mens als hun bezit, als hun speledingetjes. Breinparasieten hebben daarom hun eigen geestelijkheid opgericht om hun positie te verzekeren. Deze geestelijkheid heeft zich aan de mens opgedrongen. De mens zit er helemaal onder en wordt telkens teruggezogen tot deze spelletjes van russisch roulette. Ik en mijn brein, denkt de mens, maar ze vergeten dat ze slechts computers zijn van de hogere brein parasieten. De mens kan deze parasieten niet zien, en heeft daarom geestelijken nodig, maar de parasieten hebben hun eigen geestelijken aangeboden.

Luo, de cowboy, daar gaat hij weer door de winkelcentrums om mensen te bedreigen. Met zijn vreemde berekeningen meet hij hen op. Ze zijn slechts vlees en computers voor hem. Paardjes om op te rijden. En op hen knalt hij anderen neer. Hij is de schrik van Orion. Mensen zijn opgelucht als hij weer weg is. Het mysterie schijnt telkens terug te komen. De mens ligt in een moeras. Wat kunnen we dan doen ? Help, help, paniek, paniek. Teacher, there are some things that I don’t understand. Danger, danger. Wat moeten we doen ?

Wedergeboorte in een hoger Orion. Iedereen weet het, maar waar is de weg ? De mensen slenteren door de winkelcentra in de hoop deze geflipte cowboy, de schrik van Orion, niet tegen te komen als ze hun inkopen doen. Ze zijn opgelucht als ze weer thuis zijn. Ze werken hard, studeren hard, omdat ze weten dat er geen andere weg is. Het komt hen niet aanwaaien. Naar de winkelcentra gaan is altijd als zwemmen tussen de haaien. Ze zijn gehackt, er is ransomware op hun brein geplaatst waardoor ze niet bij hun eigen brein kunnen komen omdat de hackers het als hun bezit beschouwen. En dan is het leven en leren leven met het kleine beetje wat je nog hebt, een stukje natuur, misschien alleen je tuintje. Daar moet de magie beginnen, want je hebt niks anders meer. Cowboys rijden je als een paard. De mens is paard.

Zaai in het tuintje dat wat je nog hebt. Werk ermee. Er is altijd hulp van boven. Er is een weg, en die is etherisch, oftewel niet het voor de hand liggende. De wegen van boven zijn ondoorgrondelijk. Zolang je leert leef je en is er vrijheid en creativiteit, ongeacht je omstandigheden. De aarde is je computer. Alhoewel deze computer zwaar gehackt is kan het hogere Orion haar bevrijden. Waarom denk je dat de planeten boven ons hangen ? Zij hebben de sleutels om de computer op gang te brengen. Onderschat dat niet.

Alles op aarde is vastgelopen, tot steen geworden, maar het hogere Orion, moeder Orion, de oerbron van de aarde, kan door haar stralen de juiste, andere reflecties opwekken. De urim en de thummim zijn in die zin de aarde en orion. Op de aarde wordt je beproefd en in het hogere orion kom je tot volkomenheid. Dat zijn de toetsstenen van Israel waarmee de geestelijken contact hadden met de hogere geestelijke wereld, waaraan alles getoetst werd. We worden zowel aan de aarde getoetst als aan orion. Daarom gaat de mens door veel lijden, omdat de mens nog de juiste richting moet vinden, en van het lagere afgesneden moet worden. De besnijdenis is pijnlijk, zeer pijnlijk. Maar de wijnstok moet gesnoeid worden opdat het vrucht draagt.

Als wij tot de ark van Noach komen, dan mogen wij ook tot zijn wijngaard gaan. Het snoeien kan ons soms heel naakt doen voelen en bekeken, zoals Noach ook naakt was en zich bekeken voelde. Maar alleen de hogere geestelijke bron ziet ons. Dat wat we van binnen zijn, onze echte kern, daar kan niemand aankomen. Dat is alleen het bezit van het hogere geestelijke, en het heeft ons ommuurd met liefde in kennis. Die kern is onderscheiden van de wereld. De wereld ziet haar niet. De wereld is blind. Alleen in de hogere geestelijke kern kunnen onze ogen geopend worden.

Het gaat niet om het leven op zich. De wereld legt veel meer de nadruk op leven dan op leren. Het gaat om het leren. Alleen in het leren vindt je je ware doel en is het ware leven te vinden. We kunnen zeggen dat het leven zwaar is, zo zwaar of misschien wel te zwaar, maar als we ons richten op het leren in plaats van het leven, dan is alles anders. Dan zijn we op de leerschool, op de ark van Noach, en dan nemen we dit alles op de koop toe. Er is een wijngaard voor ons klaargelegd, en deze wijngaard moet gesnoeid worden opdat het vrucht drage. Dat is de vrucht van het leren, niet zozeer van het leven.

Wat ga je vandaag doen ? Ga je leven of leren ? Dat is altijd weer de vraag. De aarde op zich is dood en heeft geen leven, maar door het hogere orion, de hogere oerbron van de mens, kan het tot leven gewekt worden door het leren. Bovenin de geestelijke verschijnselen is die leerschool. De aarde op zich is vruchteloos, maar heeft de planeten nodig om vrucht te dragen. Daarom wordt de aarde gesnoeid. De aarde is de wijnstok, en het hogere orion, of moeder orion, is de snoeier.

Het stroomt vanaf de wijnstok, het schuimt en bruist, en stroomt naar beneden, als een zondvloed. Het straalt dwars door alles heen, de hemelse werkelijkheid. Noach was dronken en ontkleede zichzelf. Hij was in een roes. Hij was in zijn tent. Niemand mocht dit zien, want dan zou hij in woede losbarsten. Het was iets tussen hem en de hemelse werkelijkheid. Iedereen moest het zelf maar ervaren. Iedereen moest het zelf halen. Hier mocht niet naar gekeken worden. Er mochten geen foto’s gemaakt van worden opdat het in de stad verkocht zou worden als posters aan de muur, van ‘Kijk, dit is Noach zoals hij is.’ Noach wilde niet te kijk gezet worden. Noach wilde niet aanbeden worden als een god. Hij was dwalende in de hemelse wijngaarden, op zoek naar het hogere orion. Hij wilde alles achter zich laten. Niemand mocht met hem mee dit keer, want het was te intiem. Iedereen moest het maar voor zichzelf zoeken. Niemand mocht dichtbij komen. Noach wilde niemand’s bezit meer zijn dan het bezit van de hemel zelf. Hij liet zich snoeien. Hij liet zich besnijden. Hij werd tot de bloedbruidegom van de hemel, aan een kruis. Hij had een ontmoeting met de snoeier. Er mocht niemand tussen komen, want die zou vervloekt zijn. (Genesis 9) En zo werd Noach tot een schrik. En zo werd Noach vruchtbaar, en werd opgenomen tot het hogere orion.

Noach had na de zondvloed gepredikt over een geestelijke ark die ieder mens voor zichzelf moest bouwen. De mens moest toen zelf als Noach worden. Hij zou het niet nog eens een keer allemaal voor de mens doen. Zijn werk was volbracht. Het was iets tussen de mens en de hemel zelf. Noach was alleen maar een voorbeeld. De ark werd iets heel heiligs. Bij de Israelieten was er een kleine ark gebouwd en in een tent gezet, en niemand mocht die ark zomaar aanraken, want de ark was heilig. Alleen de enkeling die daartoe aangesteld was mocht bij de ark komen, en de voorschriften moesten in acht genomen worden. De ark was niet zomaar meer toegankelijk. Ieder mens moest het in zijn eigen hart bewerken en bouwen.

hoofdstuk 20 het nog onvertelde verhaal van noach en lafenkus

Het gaat niet zozeer om het leven, maar om het leren. Buiten het leren om is alles illusie. Als je ‘s ochtends opstaat dan moet je niet zeggen : ‘Weer een dag om te leven,’ maar ‘weer een dag om te leren.’

Ster allures hebben de zogenaamde sterren van vandaag de dag veel. Maar Noach wilde daar niets van weten. Toen zijn zoon hem naakt zag barstte hij uit in woede. Hij wilde niet dat zijn foto terecht zou komen op facebook. Hij had geen behoefte aan volgelingen en vereerders. Hij wilde niet op een poster aan de muur hangen met daaronder : Dit is de echte Noach. Nee, Noach werd tot een schrik, stelde Genesis 9. Hij was een verschrikker geworden op zijn wijngaard. Het was nu niet meer : ‘Kom maar bij me in de ark,’ maar : ‘Scheer je weg.’ Hij wilde geen pottenkijkers. De tijden van : ‘Komt allen tot de ark,’ waren voorbijgegaan. Het was nu : ‘Opdonderen, en bouw zelf maar je ark.’ Noach wilde niet beroemd zijn, maar hij werd berucht. De zoon die hem naakt had gezien werd door hem vervloekt. Noach was de wijngaardverschrikker geworden, om de wespen weg te drijven, zoals in de Vur boek 110 : de wespenverschrikker.

1. Aan de totempaal van het leven raken we alles kwijt,

Al onze vrijheid,

Het heeft de hekken geplaatst,

En nu is het onbereikbaar

Dat is het kruis, en het was als een hek om de wijngaard. De mens kon alleen nog maar binnenkomen door het kruis, als een afgezonderde en een eenling. Daarvoor moesten ze niet bij Noach wezen.

Noach wilde niet vereerd worden als een indische godheid met kransen en het strooien van bloemetjes. Hij was geen toerist op sandalen en sokken die Hawai had bereikt om daar lekker in de watten te worden gelegd door exotische meisjes met palmbladeren die hem zouden verwennen. Nee, daar had Noach helemaal geen zin in. Dat vond hij allemaal maar bedrieglijk en tijdverspilling.

Er was nog een oorlog te voeren tegen het vlees, en het vleselijke, het zondige, moest nog verslonden worden, maar dat was dus niet letterlijk. Hij mocht geen levend vlees met een ziel eten van zijn medeschepselen :

Gen. 9:4 – Alleen vlees met zijn ziel, zijn bloed, zult gij niet eten.

Noach moest hier verder al het aardse los laten, als een kind die zijn moeder kwijtraakt, zoals de Vur ook zegt in 110:6 :

6. Uitgestrekte bloemenvelden,
Een kind raakt zijn moeder kwijt,
Nu dwaalt hij verloren door de bloemenvelden,
Totdat een totempaal hem vindt

Hij was op zoek naar het kruis, en het kruis was op zoek naar hem. Hij wilde een ascetisch leven leiden, niet beroemd worden om zo met pensioen te gaan en te rentenieren. Hij snauwde alle paparazzi af, en wilde met rust gelaten worden. Iedereen moest maar zijn eigen kunst maken. Het lag immers allemaal verborgen in de mens zelf, en Noach was slechts een voorbeeld geweest, maar nu was het wel welletjes.

De vur zegt :

7. Het munt is streng,
Opdat hij een pop zal worden,
Hij moet hier staan om de wespen te verschrikken

Noach wilde discipline hebben, en daarom werkte hij in zijn wijngaard, en was hij een wijngaard verschrikker. Niemand zou zomaar toegang hebben dan hen die aan zichzelf aan het kruis, aan de hekken van de wijngaard, waren gestorven. Daar zou Noach op toezien. Ze zouden nergens zomaar mee wegkomen. Noach was een zeer strenge man die zijn roede niet spaarde, niet naar zichzelf en ook niet naar zijn kinderen. Zijn zoon had hem naakt gezien en ging dat overal rond vertellen. Dat ging als een lopend vuurtje. Heel facebook zou het weten. Noach vervloekte hem toen, en zei dat zijn gedrag een verslaving was wat hem tot slaaf had gemaakt. Nee, Noach wond er geen doekjes om en zei het recht voor z’n raap. Noach was zo kwaad dat hij zijn zoon zo stelde beneden zijn andere kinderen. Dat zou hem misschien leren. Nee, Noach was niet meer te stoppen. Het was geen man om mee te sollen. Wat een bittere opbrengst van de wijngaard was dat. Noach en zijn wijngaard, daar mocht je niet tussenkomen, dat was zo heilig als de ark, en dat wat hij van de wijngaard had genomen had hem dronken gemaakt en naakt. En redeneren met een dronken man heeft geen zin, maar Noach was hemels dronken. Hij bewaakte alleen maar zijn wijngaard.

Niet leven, maar leren, daar ging het Noach om. Hij nam het er niet van. Hij wist dat hij door leren veel verder zou komen. Lafenkus stond op een heuvel dichtbij de wijngaard van Noach, en klaagde erover dat hij niet naar binnen kon, en ontkende alle beschuldigingen van Noach op zijn persoontje. Nee hoor, hij had helemaal niets gedaan. Ongeduldig tapte hij met zijn kapotte schoen tegen de grond. Lafenkus was dronken van heel ander spul. Lafenkus was dronken van de vleselijke wereld, niet van de geestelijke wereld. Hij was een jongen met netjes gekamt haar, terwijl Noach woest haar

had. De jongen had schoenen aan, ook al zat er een scheur in en bungelde de zool er half bij, maar Noach had helemaal geen schoenen en liep op blote voeten in de wijngaard. De jongen had zijn buikje net volgegeten en een bad gehad, maar Noach had al tijden niet gegeten, en was vuil, omdat hij de dingen van de hemel en zijn wijngaard belangrijker vond. Daarom botste het met die twee, en liet Noach Lafenkus niet binnen. Lafenkus werd steeds ongeduldiger, en tapte ook steeds ongeduldiger met zijn schoen op de grond. ‘Nou, komt er nog wat van,’ zei hij tegen Noach. ‘Het mag weleens opgehouden wezen met je geklets. Maak het hek open, of je zult wat gaan beleven,’ zei Lafenkus als een Amsterdams rijkeluiskindje. Natuurlijk zag hij er meer achterbuurts rijk uit, maar hij had tenminste kleren aan en was in vergelijking met Noach erg rijk. Lafenkus had ook een tuinstoel meegenomen, en daar ging hij prinsheerlijk op zitten, heel demonstratief. ‘Ik heb alle tijd hoor,’ zei Lafenkus. ‘Ik wacht wel.’

Maar daar kwamen wat leeuwen van Noach aangeslopen en die zagen Lafenkus daar zo helemaal alleen zitten, en vonden dat wel een lekker hapje. Toen Lafenkus hen aan zag komen zette hij het op een lopen. ‘Toe, alsjeblieft, zet dat hek open, want er zitten leeuwen achter me aan,’ riep Lafenkus, maar Noach wilde er niks van weten. ‘Had je hier maar niet moeten komen !’ riep Noach. Ja, als het er op aankwam dan kon Noach een erg wrede man wezen, maar ja, hij was immers dronken. En als hij Lafenkus binnen zou nemen dan zou de ramp helemaal niet te overzien zijn. Nee, Lafenkus zou vanwege de heiligheid van de wijngaard dood kunnen neervallen. Misschien dat een leeuwenbeet dan nog wel zou meevallen.

‘Wij vinden jou wel een lekker hapje,’ zeiden de leeuwen.

En toen gaf Lafenkus het maar op, en rende van de wijngaard weg. ‘Ziezo,’ zei Noach, ‘die heeft denk ik zijn lesje wel geleerd. Die zal wel niet meer terugkomen.’

hoofdstuk 21 het aramese genesis

Ruben of Rwben betekent de zoon (ben, hebreeuws) van Ra, ook wijzende op het voortijdse Oru, kruis. Ook nod is het kruis, en staat ook voor de godin Zaad, en ook Suri is een naam van het kruis, het kruis van de verbrokenheid. In die zin is Ruben ook de zoon van de godin Suri. Hij ging tot de tent van Bilha en lag bij haar (Gen. 35:22). Zoals de kleine profeten het boek Genesis verdiepen, zo verdiept Genesis ook de kleine profeten. Ruben is een soort Hosea, omdat zoals Gomer vreemd was voor Hosea, zo was Bilha vreemd voor Ruben.

‘Daarna brak Israël op en spande zijn tent aan de andere zijde van Migdal-Eder. En toen Israël in dit land woonde, ging Ruben heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader, en Israël hoorde het,’ zegt Genesis 35:21-22. Migdal-Eder betekent toren, of preekstoel, van de kudde, een schaapsherders wachttoren dichtbij Bethlehem. Het betekent dat Ruben de kudde-mentaliteit achter had gelaten en zo tot Bilha was gegaan. In de grondteksten was Bilha een heerseres in de stam, een godin, en Jakob diende haar. In de Aramese grondtekst van Genesis 35 was er een oorlog tussen het

volk Israel en Bilha. Bilha was de meesteres of godin in het hebreeuws van Jakob, maar kennelijk waren de Israelieten stijfkoppig en weerstonden haar, waardoor er ook versies zijn ontstaan dat Bilha een slavin was, wat in principe gewoon godslasterlijk is en wat geen recht doet aan de oorspronkelijke grondteksten. Pileges, zegt het hebreeuws, wat minnaar betekent, vrouw, meesteres, onderwijzeres, betekent. Zij heeft een hogere status dan haar man. Maar omdat het hebreeuws een geestelijke taal is wordt het geestelijk bedoeld en metaforisch. Jakob had in Genesis 28 een droom gehad over een ladder die tot de hemel reikte, en zo kwam hij in een ander geestelijk land, waar natuurvrouwen heersten als beelden van de natuurprincipes, en die vrouwen waren vreemden van Orion. In het Aramees wordt Bilha genoemd als iemand van een matriarchische stam. Er was een oorlog in het Aramees (nqs) in vers 21, tegen de kudde mentaliteit. Dit was een toetsoorlog waarin het volk van Bilha streed tegen de nakomelingen van Jakob. Pniel, zoals begonnen was in Genesis 32, ging door. Nu was de strijd tegen Ruben, de oudste zoon van Jakob, die getoetst moest worden. Ook zijn vlees moest geslagen worden. Vers 21 van Genesis 32 spreekt over het verwijderen van een lichaamsdeel wat tegelijkertijd in bezit wordt genomen, doelende op zijn geslachtsdeel, wat ook de gemeenschap die Ruben had met Bilha beschrijft, als een besnijdenis en een gevangenname. Dit is beeldspraak want Paulus zegt dat alle dingen krijgsgevangene gemaakt moeten worden in het toetsen. Er gingen touwen om Ruben’s ballen en geslachtsdeel, opdat het gewijd zou zijn aan hemeldienst, en hij los zou komen van zijn vlees. Het woord sql wordt hiervoor gebruikt in het Aramees. In het Aramees is dit ook puur een metafoor voor het onderwijs, de inwijding in de hemelse leer en het hemelse woord. Israel greep zijn eigen geslachtsdeel om het aan Bilha te wijden, of het werd door Bilha zelf gegrepen. Het hard worden van het geslachtsorgaan is als sql ook een beeld van het gebed en je ogen omhoog richten.

hoofdstuk 22 het aramese genesis 2

Bilha is in het Aramees ook een volk van vrouwen (vs. 22), zoals ook Ruben een volk was. In Genesis 35 is er in de grondtekst een strijd tussen het volk Bilha en het volk Ruben. Bilha behoort al tot Israel, als vrouwenstam, en nu nemen zij nog meer in bezit (vs. 21-22). De Aramese grondtekst spreekt over een langdurige en slopende oorlog waarin de Rubenieten uiteindelijk krijgsgevangenen worden gemaakt, en verkocht worden aan de vrouwen van het volk Bilha tot krijgsgevangenen huwelijken. Het volk Ruben kwam zo in slavendienst tot het volk Bilha. Heel Israel kwam zo onder de gehoorzaamheid van het volk Bilha staat er dan in het Aramees.

22 En toen Israël in dit land woonde, ging Ruben heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader, en Israël hoorde en gehoorzaamde het.

In het Hebreeuws en Aramees staat ook dat Ruben was overwonnen door Bilha. Letterlijk was zijn vlees gedood op het slagveld en lag hij daar nu. We kunnen dit vergelijken met de Germaanse theologie waarin de Walkuren de aan zichzelf gestorven strijders opnemen naar het Walhalla. In Genesis 35 had het volk Bilha deze taak. De Rubennieten waren een beeld van hen die aan zichzelf waren gestorven, dood naar het vlees en de zonde, om zo tot de godin gebracht te worden om haar te dienen, in haar tent. Zowel in het Hebreeuws als in het Aramees is dit zowel iets demonologisch

als sexueels (skb). Paulus zei dat alles getest moest worden tot krijgsgevangenschap aan de gehoorzaamheid tot God (2 Kor. 10). Bepaalde vormen van skb wijzen op verkrachting en moord in het Aramees, waardoor het Aramees de noodzaak toont voor een zuiver allegorische interpretatie. Het is juist in de Israelitische exegese waarin deze dingen worden uitgelegd. Dat zowel Jozef als Benjamin, de jongste zonen van Jakob later in gevangenschap gingen heeft ook met deze dingen te maken.

hoofdstuk 23 de aramese amos

Amos 1 heeft het over de komst van God's urim in het Aramees, de nura, de toetssteen, en dat dat is wat het oordeel inhoudt. Dat wil zeggen dat het niet zomaar lomp komt, maar onderscheiden, teder, scheidende het goede van de zonde, het geestelijke van het vleselijke. Het doel van het komen van de urim, de toetssteen is hetzelfde als wat Paulus stelt in 2 Kor. 10, namelijk krijgsgevangenschap tot de gehoorzaamheid aan God. Alles moet weer terug in dit gevangenschap tot God.

Amos 1
14 Ik zal de urim oprichten binnen de muur van Rabba, zodat het zijn burchten verteert, onder krijgsgeschreeuw ten dage van de strijd, bij stormgehuil ten dage van de orkaan, 15 en hun koning zal in ballingschap gaan, in krijgsgevangenschap, hij samen met zijn vorsten, – zegt de Here.

En dan in Amos 2 :
Ik zal de urim oprichten in Moab, zodat het Keriots burchten verteert, en omkomen zal Moab in het slaggewoel, onder krijgsgeschreeuw, bij trompetgeschal, 3 en Ik zal uit zijn midden de heerser uitroeien en al zijn vorsten met hem doden, – zegt de Here.

Dit gaat over de territoriale oorlogsvoering, wat alleen rechtvaardig door de urim kan gebeuren, en waardoor de oppermachten van het vlees verwijderd zullen worden.

14 Dan zal aan de snelle de vlucht afgesneden zijn, de sterke zal zijn kracht niet kunnen ontplooien en de krijgsheld zal er het leven niet afbrengen. 15 Ook de boogschutter zal niet standhouden en de snelvoetige zal niet ontkomen en de ruiter zal er het leven niet afbrengen. 16 Ja, de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt wegvluchten, luidt het woord des Heren.

De naaktheid is een beeld van de ontmaskering. De urim zal alles blootleggen voor het aangezicht van God. In Openbaring staat dat als de plagen komen dan zullen de bozen zich niet bekeren, waardoor men ook duidelijk de bozen van de goeden kan onderscheiden, want de bozen zijn hardnekkig, en zo komt alles aan de oppervlakte. Die teksten uit Openbaring vinden hun oorsprong in Amos 4 :

6 Ik echter, Ik heb u gegeven reinheid van tanden in al uw steden en broodgebrek in al uw woonplaatsen. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. 7 En Ik, Ik heb u de

regen onthouden, toen het nog drie maanden vóór de oogst was; en Ik liet het regenen op de ene stad, maar op de andere stad liet Ik het niet regenen; de ene akker werd beregend, en de andere, waarop geen regen viel, droogde uit. 8 En twee, drie steden wankelden naar één stad om water te drinken, maar zij werden niet verzadigd. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. 9 Ik heb u geslagen met brandkoren en met honigdauw, uw hoven en wijngaarden heb Ik doen verdorren; uw vijgebomen en olijfbomen vrat de sprinkhaan op. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. 10 Ik heb onder u de pest gezonden, zoals in Egypte. Ik heb uw jonge manschappen met het zwaard gedood bij het buitmaken van uw paarden. En de stank van uw legerplaats deed Ik opstijgen in uw neus. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. 11 Ik heb onder u een omkering aangericht, gelijk God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft, zodat gij gelijk zijt geworden aan een brandhout uit het vuur gerukt. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. 12 Daarom zal Ik aldus met u doen, o Israël. Omdat Ik dan dit met u doen zal, – bereid u om uw God te ontmoeten, o Israël. 13 Want zie, Hij, die de bergen formeert en de wind schept, en de mens te kennen geeft wat zijn overleg is, die de dageraad tot donkerheid maakt, en voortschrijdt over de hoogten der aarde, – Here, God der heerscharen, is zijn naam.

Wat zal er dan gebeuren ?
Dat staat in Amos 5 :

19 Zoals wanneer iemand vlucht voor een leeuw, en een beer overvalt hem; en hij komt naar huis en leunt met zijn hand aan de muur, en hem bijt een slang. 20 Duisternis zal immers de dag des Heren zijn en geen licht, ja donker en zonder glans.

De mens zal dus niet kunnen ontkomen, en komt in een hinderlaag, in een valstrik.

27 Ik zal u in ballingschap, in krijgsgevangenschap voeren, – voorbij Damascus – zegt de Here, wiens naam is God der heerscharen.

De mens zal gaan tot God’s gevangenschap. De mens kan niet ontkomen. De mens zal geheel ingesloten zijn.

hoofdstuk 24 het aramese genesis 3

Jakob trok van Beersheba in de Negev wildernis, in Zuid-Israel, tot paddan aram, het veld van Aram in Mesopotamie, Syrie, waar zijn moeder Rebekkah vandaan kwam. Hij ging dus naar voorouderlijk gebied om daar een vrouw te nemen, want zijn vader Isaac wilde niet dat hij een Kanaanitische vrouw zou nemen. Dat was ook de reden waarom Ezau naar Ismael ging om daar enn vrouw te nemen.

Ook Isaac kreeg destijds zijn vrouw uit paddan aram, wat ook ‘tussen de rivieren’ betekent, tussen de Eufraat en de Tigris in opper mesopotamie. Daarom heeft Israel ook bloed van Aram door zijn vaten stromen. Abraham kwam uit Ur, ook wel Oer en Urim genoemd, in zuid mesopotomie, Sumerie. De Urim is altijd een belangrijke toetssteen geweest in Israel, een belangrijke toetsbron, die ook door de tentwerkers werd gebruikt. Aram wijst ook weer terug op Urim.

Als je van Italie of Griekenland de Middellandse zee ingaat, dan kun je helemaal naar Israel zwemmen, of er met een bootje naartoe gaan, of je kunt verder boven Israel zwemmen of varen naar Libanon of daarboven naar Syrie. Als je dan nog verder zou zwemmen, dan zou je in Turkije terecht komen, wat veel verder boven Israel ligt.

Toen Jakob op zijn tocht ging naar het land van zijn voorouders kwam hij in het Efraim gebied aan in Betel, aan de grens van Benjamin. In Benjamin ligt bijvoorbeeld Jeruzalem, maar die namen kwamen natuurlijk allemaal pas veel later. Betel werd toen nog Luz genoemd, maar omdat Jakob daar de droom had van de Jakobsladder werd het Betel genoemd, het huis van God. In het Aramees gaat Jakob ook zelf die ladder op. In de Israelitische talen leidt deze ladder helemaal terug tot de oertijden, tot het begin van alles (rosh).

Er is altijd een verschrikkelijke strijd rondom Betel geweest. Ook Amos ging naar Betel en werd niet doorgelaten, want hij had gezegd dat koning Jerobeam door het zwaard zou sterven en dat het volk in ballingschap zou gaan. Nee, profeten zijn vaak niet geliefd, omdat ze soms moeilijke boodschappen brengen. Kunnen die profeten daar dan iets aan doen ? Vaak niet, en het vlees van de mens vindt het te moeilijk, en ze kunnen het ook niet geestelijk begrijpen. De mens wil zelf koning zijn en de bronnen van de voorouders erven en bewaken. Amos kwam niet van zijn woorden terug. Het volk zou in ballingschap gaan en hongeren. Er zou geen ontkoming zijn. Ze moesten sterven aan zichzelf en aan de vleselijke afgoden. Ook de wachter van Betel die hem wilde tegenhouden zou niet ontkomen.

hoofdstuk 25 het egyptische genesis

Spreuk 4 van de Egyptische coffin texts van het Midden Rijk, die deels weer waren herleid vanuit de pyramide teksten van het oude rijk, zegt :

De aarde opent haar mond voor je, Geb opent zijn kaken, dat je tot de grote ladder mag gaan, en dat je tot Osiris mag worden. (Usir, Aser, Suri, SR)

Als de vrouw vlucht van de draak in het boek Openbaring, dan komt de aarde haar ook tegemoet door haar mond te openen en de vijanden te verslinden. Op adelaarsvleugels vliegt de vrouw dan tot de wildernis. Het is ook een beeld van de Jakobsladder. In de israelitische talen leidt de

Jakobsladder terug naar de oertijden (rosh). Oorsprongen zijn dus belangrijk, en dat is ook wat ‘eert uw vader en uw moeder’ betekent. Dat gaat over geestelijke bronnen van ons leven, meer de geschiedenis. Dat is dus een veel wijder begrip.

Jakob moest dus van Beersheba, in de Negev wildernis in het Zuiden van Israel, gaan tot het Aram gebied tussen de Eufraat en de Tigris, waar het huidige Syrie zich bevindt, en waar zijn moeder ook vandaan kwam, en zijn voorouders. Dat was dus het boven Mesopotamie, waar ook Abraham tijdelijk woonde, maar die oorspronkelijk uit onder Mesopotamie kwam, uit Sumer. Hij kwam uit Ur, ook wel genaamd Urim, wat een belangrijke en heilige naam werd voor een van de twee Israelitische toetsstenen. Boven Mesopotamie wordt ook wel het Assyrische deel genoemd, en onder Mesopotamie wordt ook wel het babylonische deel genoemd. Jakob ging naar Mesopotamie om een vrouw te nemen uit Aram, net zoals zijn vader Isaak dat deed destijds. Daar lagen voor de Israelieten hun wortels, dat was hun oertijd. Op weg naar Aram moest Jakob door het Bethel gebied in Efraim waar hij de droom kreeg over de hemelse ladder.

In spreuk 5 van de coffin texts staat : ‘Neem bezit van de lucht, en erf de aarde.’ Er ligt dus een erfenis klaar voor de mens, die de mens is vergeten, in de oertijden. Spreuk 6 verteld dat er festivals zijn boven in de hemelhoogten. Daar troont moeder Isis en die geeft je de borst en geeft je besnijdenis, het vleselijke weggesneden.

hoofdstuk 26 het aramese genesis 4

Amos bracht de boodschap van de Urim, de toetssteen in de Israelitische grondteksten. Hij gaf niet op. Hij ging hiervoor naar Bethel, dezelfde plaats waar Jakob zijn droom kreeg over de hemelse ladder. Amasja, de priester van Bethel, werd zo kwaad vanwege de boodschappen van Amos dat hij hem wegstuurde naar Juda, maar Amos bleef vasthouden aan zijn boodschap, namelijk de noodzaak om alles op waarheid te beproeven. Amos was volhardend in het goede, maar er zijn ook mensen die volharden in het kwade. Misschien kennen we zulke mensen ook wel, mensen die onnodig wreed en barbaars zijn en daarin eindeloos volhouden. We kunnen dit voorbeeld dan gebruiken om te volharden in het tegenovergestelde, het goede. Misschien kennen we mensen die heel ijverig zijn, en misschien niet eens altijd voor het goede, maar toch kunnen we dit voorbeeld dan ten goede draaien voor onszelf. De hemel eist wat radicaliteit, zoals we vroeger ook zeiden van de Jehovah getuigen dat ze zo opdringerig waren, maar dat ze wel radicaal en volhardend zijn in hun deur aan deur werk, met de voet tussen de deur voor het geval dat iemand de deur voor hen weer dreigt dicht te doen. Qua ijver kunnen we daar dan wel een voorbeeld aan nemen. Ze staan wel ergens voor. Het zijn geen lauwe mensen, of lui. En Amos was dus ook radicaal in zijn boodschap.

Amos predikte de Urim, de toetssteen. Urim was ook een gebied waar Abraham oorspronkelijk vandaan kwam, ook wel Ur genoemd of Oer, in Sumerie, of het Babylonische gedeelte van Mesopotamie, het benedenste deel. In de Israelitische grondteksten leidde de Jakobsladder terug naar eerdere tijdperken, tot de oertijden, de tijden van de oorsprong. Bethel was dus een belangrijke plaats, maar de wachters waren hardnekkig, en lieten Amos er niet door. Maar Amos was dus zo

hardnekkig als de wachters, maar dan op een goede manier. Laten wij ervoor zorgen dat we niet hardnekkig zijn in het vleselijke en slechte, maar alleen in het goede, in het toetsen. In de eerdere Egyptische teksten wordt er ook gesproken van de hemelse ladder, en die leidde tot de borst van de hemel moeder voor het drinken van de hemel melk, en het leidde tot de besnijdenis, opdat alle vleselijke stijfkoppigheid en hardnekkigheid in de zonde afgesneden wordt uit hart en verstand.

Toen Jakob over de Jakobsladder had gedroomd te Bethel, wat later tot het Efraim gebied ging behoren, was hij op doorreis naar Aram, naar het bovenste gedeelte van Mesopotamie, waar nu Syrie ligt. Toen hij daar aankwam om een vrouw te nemen had hij daar zeker geen makkelijke jaren, alsof hij nog steeds om Bethel, om de Jakobsladder streed, net zoals later Amos voor Bethel moest strijden, en ook Hosea was in grote strijd met Efraim. Het volk was verscheurd. Toch zei Amos dat de scheur hersteld zou worden en dat er wijngaarden geplant zouden worden die niemand meer zou uitrukken. Men heeft het vaak over de aartsvaders, de patriarchische beelden, maar er waren ook aartsmoeders, zoals Bilha, en zij werd in het Aramees omschreven als een moeder wijnstok, als een oorspronkelijke hemelse wijnstok.

Amos volhardde in zijn dienst tot de hemel, en dat was niet blindelings, maar toetsend, door de Urim steen. De nieuwe generatie leeft niet door de hemel, maar door diefstal en steekpenningen, waar Amos ook tegen predikt. Houd de dief, sprak Amos, hij zal niet ontkomen. Je zou ook kunnen zeggen als psalm 1 : Welzalig hij die niet wandelt in de raad van de dieven. Hij zal zijn als een wijnstok geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd. Het vleselijke steelt altijd maar weer, maar het geestelijke leeft lerende vanuit de hemel. Telkens als de nakomelingen vrouwen gingen nemen, dan gingen ze naar Aram, het gebied tussen de Eufraat en de Tigris, in het bovenste deel van mesopotamie. Aram wijst ook weer terug op de Urim. Ze namen vreemde vrouwen uit een andere wereld, de wereld waartoe de ladder van Jakob leidde, van de oertijden, van Orion. Oorspronkelijk kwamen hun voorouders daar ook vandaan. Eens had ik een droom over Aram in 1993 over hoe belangrijk dat gebied was, omdat het het bloed van de Israelieten is. Aram stroomt door hun bloed, als een beeld van de ware wijnstok.

hoofdstuk 27 de aramese amos 2

‘Het volk gaat in ballingschap,’ zei Amos tegen de priester van Bethel. Daar was de priester van Bethel het niet mee eens, maar Amos kwam niet van zijn woorden terug.

Toen stuurde de priester van Bethel hem weg. Ook dat deed Amos niet terugkomen van zijn woorden. Toch zou het volk in ballingschap gaan. Het is een beeld van de afzondering om beproefd te worden, en om te toetsen. Alles moest getoetst worden. Alles moest in ballingschap gaan, zoals Paulus ook stelt in 2 Kor. 10, voor dit doel. In ballingschap kom je tot een andere wereld, ga je alles vanuit een ander oogpunt bekijken. Corona is gekomen en nu is ook iedereen in ballingschap gegaan door corona, iedereen is in afzondering, om beproefd te worden, en om te toetsen. Ook Paulus was in ballingschap, in de gevangenis, en ook Jozef. Het zijn verhalen uit Israel met een

diepere betekenis die we ook op ons eigen leven kunnen toepassen. Is de wijnstok niet in ballingschap in de grond ? Alleen zo kan de wijnstok vrucht dragen.

hoofdstuk 28 de aramese amos 3

Het moet een volkomen offer zijn, predikt Amos in de laatste hoofdstukken, als de priester van Bethel hem verjaagt. ‘Niets en niemand zal ontkomen,’ stelt Amos. Ook Maleachi predikt dat het offer volkomen moet zijn. Ook de Bilha III, 12:4 stelt dat het offer volkomen is. En zoals de Bilha al eerder stelde is dit een zelf-offer.

hoofdstuk 29 dieven in de nacht

Man en vrouw, wat is het ?
Het zijn de polen van een electrisch systeem.
Alleen opgeleide techneuten kunnen dit installeren, en er mag niet gesjoemeld worden met het man en vrouw idee.

Palia en Andria zijn de polen van het vleselijke systeem die dit allemaal omdraaien.
Het zijn twee haaien, en omdat er gesjoemeld is met man en vrouw, dingen zijn omgedraaid en in de war gegooid, heeft dit tot miskramen geleid, wat zij dan ook zijn. Er is geen daadwerkelijke wedergeboorte opgetreden. Dit zijn nachtmerries van de feutus.

Het is de zout aanval, de salt attack, overmatig zout en vraatzucht, waarin ook de liefde voor mens en dier uit balans raakt, zoals mensen die alleen maar liefde hebben voor andere mensen en overstuur zijn als een mens iets overkomt, maar koud en onverschillig zijn als een dier iets overkomt, of hypocriet stellen dat ze om dieren geven, en tegen dierenmishandeling zijn, maar toch vlees eten. Dan zijn de polen in de war. Dat is het werk van Palia en Andria. Ze werken ook enorm op je schuldgevoel en medelijden gevoel, maar het is verdraaid. Het is allemaal geslachtelijk bedrog. Men draait de man en vrouw polen om. Het zijn clowns. Dieven in de nacht.

hoofdstuk 30 slenteren door haarlem

Als je door de grote natuursteden van Nederland slentert, zoals Den Haag, of Rotterdam, Amsterdam, Haarlem, Utrecht, Zwolle, levert dat dan nog wat op ? Je kunt een gevoel krijgen van context en volkomenheid, maar berust dat dan ook op waarheid ? Deze natuursteden zijn multi cultureel.

Er zijn veel mensen die zich blind staren op bepaalde afdelingen van de natuursteden : theologie, filosofie of psychologie, of computerologie, of planetologie, wat allemaal op zich hele belangrijke en nuttige vakken zijn, maar ze vinden plaats in een zekere context, namelijk de filologie, de volkerenkunde en de taalkunde. Zo zijn ze opgeslagen, zo goed en kwaad als dat ging, en juist als je in de filologie het vanuit de verloren culturen gaat bekijken dan kom je tot veel hogere inzichten en verbanden, en kun je er ook doorheen prikken. Dat is een stukje geschiedenis. Ken uw vijand betekent ook : ken uw gevangenis. Als er geen filologie is, wat in principe gewoon contextkunde is, dan kan er geen goede strijd mogelijk zijn tot de vijand, en ga je ook vergissen in wie of wat de vijand is, en strijd je misschien tegen je eigen pionnen. Het kan dan allemaal veel te wolkerig worden en wazig als er geen filologie is, en dan is er geen demonologie, geen oorlogskunde. Maar de oorlogskunde of demonologie kan zich door de filologie ook weer verdiepen zodat er door oude kortzichtige stokpaardjes heen geprikt wordt, en dan wordt demonologie tot demonosofie, oftewel tot wijs en heilzaam omgaan met het begrip ‘vijand’. Zo kan alles medewerken ten goede als je het doet door de demonosofie, de oorlogssofie, want dan is de ergste vijand ontmaskerd als de onwetendheid.

Als je dan door bijvoorbeeld Haarlem slentert, of een van de andere genoemde natuursteden, en je kijkt naar de huizen die steen voor steen zijn gebouwd, naar de bomen die hoog zijn gegroeid, wetende wat voor stappen er allemaal aan vooraf gingen, dan mag je daardoor ook de demonosofie ervaren van dat alles uiteindelijk meewerkt opdat je zelf wijs en schappelijk mag worden. Dan ben je een teder, integer en bezonnen mens, sober en gematigd in je opvattingen, om zo ruimte te geven aan het veel grotere. Ook dat ligt besloten in de natuursteden. We kunnen wijzen naar een bepaalde vijand, maar allereerst zit die vijand in onszelf, een stuk onwetendheid, een stuk vooroordeel, een stuk haastig bij elkaar geraapt puin wat we als de absolute waarheid presenteren. Als je dan door zo’n natuurstad wandelt en je ziet al die verscheidenheid aan culturen en manieren van leven en leren, dan weet je dat je het ook op een andere manier kunt bekijken.

En de dieren en de bomen ? Spreken die misschien ook wel van een hele andere manier van leven en leren ? Of heeft de mens daar geen zintuig voor ontwikkeld ?

In de grote natuursteden worden dingen overbrugt, maar lang niet alles. Daarom moeten wij blijven doorslenteren.

De theoloog buldert : ‘Het moet zus en zo, want dat staat hier en daar geschreven.’
De filosoof zegt dan : ‘Interessant, maar dat is in principe onmogelijk, vanwege die en die reden, als je het zus en zo bekijkt, op deze en die manier, want je hebt namelijk ook weer te maken met een dit en een dat, en die laten het op een hele andere manier zien, maar wat het dan wel is, het zou dit en dat kunnen zijn, en zus en zo.’
De filoloog zegt dan : ‘Ja, maar de taal die jullie spreken van dit en dat volk komt oorspronkelijk weer van een ander volk en werd verdraaid en anders uitgelegd. Dat volk werd ingenomen door dat nieuwe volk. Het nieuwe volk bouwde er dus gewoon een laag overheen, en oorspronkelijk

betekenden die hieroglyphen iets heel anders, dus zo kun je wel aan de gang blijven. Alles is telkens door nieuwe volkeren gekoloniseerd en geexploiteerd, dus we moeten veel verder terug, en dan is het nog maar de vraag of het zo zit, en hebben we toch weer een hogere bron nodig. Wij moeten dus met elkaar samenwerken. Zo kan de demonosofie hersteld worden, oftewel het onderkennen van de ware vijand en gevangenis : de kortzichtigheid.
De theoloog buldert dan : ‘Dat kan wel waar wezen, maar hier en daar staat het allemaal al, en dat is het woord van God. Daarmee uit. Je moet geen uitwegen proberen te vinden.’
De filoloog zegt dan : ‘Iedere cultuur zegt dat van zijn eigen boeken. Zo blijven we in cirkeltjes praten.’

Dit soort verschijnselen zien we telkens weer in de natuursteden. De mens is altijd weer overtuigd van zijn eigen cultuur, zijn eigen geboorterechten. Daarom is en blijft het verhaal van Ezau belangrijk die afstand deed van zijn geboorterechten en de wildernis inging. Hij papte niet aan met de Kanaanitische vrouwen om hem heen, maar hij ging tot Ismael om daar een vrouw te nemen. Hij ging dus terug tot de bron, en nam niet wat voor handen lag. Daarom is Ezau ook een beeld van de filoloog. Dat is ook waar in de Israelitische talen de Jakobsladder toe leidde : tot de oertijden, de bronnen, het begin (rosh). Wij zitten dus vast in een zekere grond, en daarin moeten wij groeien als een wijnstok. Zo geschiedt ook de Exodus. De Jakobsladder is als een wijnstok die van de ene naar de andere kant groeit. Je kunt nooit geheel loskomen van je grond, maar je kan het wel verdiepen. Dat is waar de filologie voor staat, en dit kan je doen door de gebieden waar je ranken zich naar uitstrekken. Dat is wat het kennen van uw vijand, uw gevangenis betekent : de diepere lagen eronder die een heel ander zicht zullen geven, en een sleutel kunnen geven. De gevangenis was hier overheen gebouwd om het te verbergen, maar het ligt er nog steeds.

Het ‘ken uw vijand en uw gevangenis’ komt dus ook neer op : ‘ken uw geschiedenis.’

Het is alweer weekend, zondag alweer,
en het is een mooie zondag.
Zalig zijn zij die het volgende artikel begrijpen en doorleven.
Allemaal een prettige zondag toegewenst.
Wat was dat een ingrijpende gebeurtenis in de geschiedenis : d-day.
Maar wat betekent het werkelijk ?
Hoe kun je daadwerkelijk deelhebben aan de d-day in je leven,
en waar gaat het dan om ?
Daarover gaat het artikel van vandaag.

hoofdstuk 31 dief of martelaar ? – het rubenitische geheimenis – de orionse d-day

Deze wereld is van God los, of van het goede los, want God is een metafoor. De mensen kibbelen met elkaar over wie of wat God is. ‘Dit is het. Nee, dat is het.’ We hoeven niet met deze Godspelletjes mee te doen. Altijd maar weer verdedigd de mens zijn eigen cultuur, het gestolene. De mens is dief, en maakt zichzelf tot god, heersende over anderen. Altijd maar weer, altijd maar weer. Zij die hier niet aan meedoen aan deze spelletjes zijn de martelaren. Waar kies je voor ? De dieven die hevig met hun gestolen vlees lopen te protsen, dikke vette borsten vooruit, die altijd in het middelpunt van de belangstelling willen staan met hun gestolen goederen, of trekt het martelaarschap je meer aan ? Soort zoekt soort. Daar waar het hart vol van is, daar vloeit de mond van over, altijd weer. Dief of martelaar ?

De theoloog en de filosoof kunnen in cirkeltjes draaien als dieven, maar de filoloog, de taalkunde en volkerenkunde, wat dus ook de geschiedeniskunde inhoudt, de etymologie, oorsprongkunde, de oerkennis, laat het martelarenschap zien, hoe het ene volk roofde van het andere volk, en hoe er koninkrijken over bloed, beenderen en schedels werden gebouwd.

In het Jozef verhaal was Ruben degene die zich over het martelarenschap ontfermde. Hij probeerde Jozef uit de handen te redden van zijn broers. Zijn broers wilden slechts roven en plunderen. Hoogbegaafde mensen, empathische mensen, worden hier altijd slachtoffer van, maar hun gaven zullen hen ook beschermen en hen er doorheen leiden en uitleiden.

De dieven, ze kunnen moorden en zichzelf maskeren om hun doelen te bereiken. Het zijn niet zomaar mensen, maar systemen, dode systemen. Hoe kwam het dat Ruben zo bijzonder was in vergelijking met zijn broers, dat hij nog empathie had voor Jozef, die nog maar een kind was ? Het verhaal staat opgetekend in Genesis 37. Het antwoord ligt in een paar hoofdstukken daarvoor, in Genesis 28, 29, 30 en 35. In de Israelitische talen was Bilha een volk, een geestelijk volk, waartoe Jakob kwam over de Jakobsladder, als een opgenomene. Het volk Bilha kun je vergelijken met het Walkuren volk van de Germaanse theologie, strijdgodinnen die de slagvelden afzoeken naar hen die aan zichzelf zijn gestorven op hen op te nemen. Zij zijn niet op zoek naar bedrieglijke dieven, maar naar martelaren. Toen Ruben in de Israelitische talen afstierf aan kudde mentaliteit werd hij door de Bilha strijdgodinnen opgenomen. Hij was het die tot Bilha’s tent ging en aan zichzelf afstierf, zoals Jakob, niet zijn broers. Vandaar dat Ruben een opgenomene was, omdat hij zelf een martelaar was. Het volk Bilha wordt in de Israelitische talen de hemelse wijngaard genoemd, en daar komen dan ook de uitspraken vandaan van Jezus over de ware wijnstok, maar dat was waar het volk Bilha voor stond in het oude testament.

In Genesis 29 werd Ruben geboren, en daar werd al duidelijk dat het een bijzonder kind was :

32 En Lea werd zwanger, baarde een zoon, en gaf hem de naam Ruben, want, zo zeide zij, voorwaar, de Here heeft mijn ellende aangezien; voorwaar, nu zal mijn man mij liefhebben.

Ra, ru, rw is in de Israelitische talen het herderlijke aspect, het omzien naar elkaar, het visionaire leven (ra’a), het onderscheidende aspect, aandacht geven, luisteren naar elkaar, oftewel de plaatsvervangende empathie, het binnengaan en dragen van de pijn en het lijden van de ander, om

zo de ander te helpen en uit te leiden. Je komt hierin altijd van onderen, niet van boven, maar je hebt het dus zelf ten diepste doorleefd, niet als de beste stuurlui die aan wal staan. Dit is dus wat het ware martelarenschap is, en dieven proberen daar altijd een slaatje uit te slaan, het te exploiteren, te koloniseren, te verkopen. Ruben moest daarom heel voorzichtig en strategisch zijn. Ben betekent zoon in de Israelitische talen, het zoonschap. In het Egyptisch is Ruben, als Ra-ben of Rw-ben, de vogel van Ra. De Benu vogel is de Egyptische fenix als beeld van de opstanding, de vruchtbaarheid van het lijden, als een eeuwige vogel, een soort reiger. Net als ra gaat deze vogel telkens weer de onderwereld in om in de ochtend herboren te worden. Het is dus cyclisch. De benu is een paradijsvogel, als de ziel van Ra. Het is de ziel van de opgenomenen, de empathen. De vogel werd uitgezonden vanuit het hart van Osiris (vgl. suri, de verbrokenheid, het martelarenschap, in de voortijd), en leidde de ziel die getoetst was aan de troon van osiris en de veer van m't, de waarheid, verder door de onderwereld tot het paradijs, ook als totem van wedergeboorte.

In die zin is het belangrijk om ingewijd te worden in de Ruben stam, om zo geen span te vormen met de dieven. Dieven kwamen niet langs de veer van M't heen, want hun harten waren te zwaar vanwege de gestolen goederen, en zij werden verslonden door het ammoet monster, die deels nijlpaard was, deels krokodil en deels leeuw.

Ruben kende het geheim van de hemelse wijngaard. Hij had het gezien en ervaren in zijn martelarenschap, net zoals Noach. Daarom is er een diepere Rubenitische exegese van alles. Zoals de benu vogel van Ra in de Egyptologie oversteeg Ruben alles doordat hij er onderdaalde, alles doorleefde, en het natuurvrouwen volk van Bilha hem opnam.

In Genesis 30 vindt Ruben een boom met hallucinogenen, en brengt die naar huis, om zijn moeder te helpen. Het kan goed mogelijk zijn dat hij de boom van kennis had gevonden of de boom des levens. Het woord duday (d'day, vgl. d-day) wordt ervoor gebruikt in het Hebreeuws, met dowd, het breekpunt, als wortel, wat dezelfde wortel van David is. Hij stuitte hier dus op een groot geheimenis. We kunnen zeggen dat dit de ware d-day is.

Ruben kwam in de Israelitische talen dus in Genesis 30, toen het oogsttijd was, tot verbrokenheid, en vond de jakobsladder in het veld. In Genesis 35 werd hij opgenomen door het volk Bilha. Dit maakte hem onbegrepen. In Genesis 49 gaf hij net als Ezau zijn eerstgeboorte rechten op. Als wij deel hebben aan de stam van Ruben, onze vleselijke status afleggen, dan hebben wij deel aan de ware wijnstok van het oude testament, van Bilha. Daar buiten komen wij niet verder, daar zijn de verscheurende wolven. Het Rubenitische geheimenis reikt diep terug tot de voortijden en oertijden, helemaal terug tot de Orionse bronnen van eeuwig leren. Dieven schieten hier langsheen en pretenderen alleen, wat je kunt herkennen aan hun gebrek aan diepgaande empathie, hun gebrek aan shamanistisch, waarlijk martelarenschap.

Ruben vond het Davidskruis, van de Orionse Ahn, het kruis van hallucinogenen, van de geestelijke gaven, diep in de wildernis, waardoor hij uiteindelijk opgenomen werd als een afgezonderde, om zo ook zijn jongere broer te kunnen helpen.

Altijd weer is dit een zaad van verdeeldheid, maar het zaad moet sterven. Altijd weer is het een zaad van rebellie, van anarchie en empathie, van contrasten. Ruben werd in het Aramees rwbyl genoemd, waar het hedendaagse woord 'rebel' van afstamt. Het leidde hem niet naar grote rijkdom,

veelvraterij en grote feesten. Neen. Er kwam een grote honger toen hij was opgenomen. Alles werd hem afgenomen, opdat hij tot de hogere natuur zou komen, opdat hij tot de bronnen van Egypte zou komen. Mozes en Aaron, Orion, moesten het volk hier doorheen leiden. Dat was wat de Jakobsladder inhield. Ruben was de b van ra, de ziel van ra, de voet van ra, de oorsprong, of was in deze oorsprong ingewijd. En de exodus was als de hemelse ladder waar ook de egyptische teksten over spreken, de trap naar de hemel, geestelijke trappenstelsels, en die kunnen we nog steeds om ons heen zien, als we door de grote natuursteden van Nederland slenteren. We zien daar allerlei verschillende culturen die de treden vormen. De godin Suri, of Osiris, troont bovenaan die trappenstelsels. Daartoe is de tocht, opdat wij opgenomen worden in dit geheimenis. Het is een rubenitisch geheimenis, een rubenitische inwijding, aan het rubenitische kruis, een kruis van geestelijke hallucinogenen. Deze komen uit de natuur wanneer wij het hebben overstegen in doorleving, niet overstegen in onverschilligheid. Dief of martelaar ?

De martelaren zijn de ware politie, de orionse politie, de alarmen, de natuur-onderwijzers, wat ook de Israelitische betekenis is van Bilha. Het loon van de dief is niet de gevangenis, maar dat de dief niet overgaat naar de volgende klas, oftewel dat hij blijft zitten. De dief moet zijn les opnieuw leren.

hoofdstuk 32 de boom van ruben – de boom der israelitische stammen

De boom van Ruben, de boom die hij vond in het veld tijdens de oogsttijd, staat voor dat alle dingen, ook het kwade, zal meewerken ten goede. Door deze boom kon hij ook het lijden van zijn moeder verzachten en omkeren. Het verhaal is niet zo bekend als de Jakobsladder, want het zijn maar een paar verzen, en voor velen is de Israelitische grondtekst al helemaal onbekend. In de wortels van het hebreeuwse duday, d’day (vgl. d-day) betekent het het breekpunt (dowd), wat terugleid tot de egyptische wortels duat, de onderwereld en duaty, oftewel toth, de hemelse geschriften, de ibis die alles overstijgt door verdieping, als beeld van de hemelse exegese. Ruben had dus hier een verborgen bron aangeboord. Het was een boom van geestelijke bronnen, visionaire bronnen en geestelijke gaven.

In de Bilha zijn de broers van Ruben metaforische aspecten van Ruben, dus eigenlijk gewoon vruchten van zijn boom. De Egyptische wortel van de duday of d’day boom, de dowd boom, is ook daytyw, wat tegengestelden betekent. Er wordt hier in deze boom iets teruggedraaid. De dieven hadden iets gestolen, maar uiteindelijk komt het weer in de goede vorm tot de martelaren. De egyptische dawt wortel is ook weer verbonden aan vervanging en beloning. Het komt van de dt wortel, wat eeuwigheid betekent. In de Egyptische context en wortels kwam Ruben tot de boom van eeuwigheid. Alles kwam hier in balans (dat, d’t). Het betekent ook het overblijfsel (dat, d’t). De djed pilaar was in Egypte een beeld van de opstanding van Osiris, de overwinning over seth, waarin alles ten goede medewerkte. Het was een symbool van de schepping en herschepping (ptah), als de hemelse boom geplant aan waterstromen. De egyptische dd-wortel betekent balans en voortdurend (dd, ddt).

Spreuk 18 van het Egyptische Dodenboek uit het Nieuwe Koninkrijk Tijdperk van Egypte, ook wel 'Het Boek van Thoth' genoemd, laat zien dat Thoth, het Woord, Osiris heeft doen zegevieren over zijn vijanden. Dit gebeurt in Boesiris als het openhakken van de aarde. Er worden in deze nacht van Boesiris twee djed-zuilen opgericht, die de armen van de Horus van Letopolis zijn en die rondom Osiris zijn om hem te laten zegevieren door Thoth, het Woord. In het oude testament waren dit de armen van Mozes die opgeheven moesten worden om overwinning over de vijand te geven (Exodus 17). Dit is de nacht van het avondmaal in Letopolis, in spreuk 18 van het Egyptische dodenboek. Dit is de dageraad van de dag waarop Osiris begraven wordt, wat later werd overgenomen in het nieuwe testament voor Jezus. In Abydos was er het haker-feest, het vastenfeest, de Egyptische Ramadan, om de opstanding van Osiris en de overwinning over zijn vijanden te vieren. Hakar wijst ook op de Aker, de dubbele Egyptische wachter van de onderwereld met de twee leeuwenhoofden, als een beeld van de dubbele moeder, de vrouwelijke vruchtbaarheid, de opstanding van de godin die haarzelf herschept en geneest.

In het sed feest, het feest van de voortzettende regering van de farao, was er ook een ceremonie genaamd het doen oprijzen van de djed, om te vieren dat osiris zijn vijanden (seth) had overwonnen en was opgestaan. De djed stelde de ruggegraat van een rund voor als een phallisch beeld van de volharding van de farao. Ik had een droom dat Ruben op een rund reed. Hij was naakt met een verheerlijkt lichaam en zaad spoot uit hem voort als een teken van vruchtbaarheid, maar dat is wat de djed pilaar, of dowd boom van Ruben voorstelt. Hij had volgehouden tot het einde, tot het breekpunt. Het breekpunt stijgt boven alles uit door verdieping, onder alles neerdalen.

De broers van Ruben waren gemeen. Ze wilden Jozef ombrengen, maar Juda wilde Jozef in plaats daarvan verkopen, en Ruben wilde hem redden. Zo is dit vandaag de dag ook. Als we de Jakobsladder opwillen, dan zullen de broers van Ruben ons tegen proberen te houden. Maar de Bilha laat dus de broers van Ruben zien als metaforische aspecten van hemzelf om het ten goede te laten meewerken.

In de Bilha deel 3, boek 4, Numeri 1, wat in principe een exegesis is op Numeri 1, staat in vers 5 :

‘5 En dit zijn de namen der mannen die u ter zijde zullen staan: van Ruben Elisur, de zoon van Sedeür;

Ruben kwam tot Bilha's tent, als haar tweede minnaar, maar tegen betaling van zijn eerstgeboorterecht, waardoor het een zelfde situatie werd als van Jakob en Ezau. Ruben ging tot Bilha in om aan zijn ego te sterven, zoals Ezau het rode nam om aan zijn ego te sterven. Bilha betekent "plotselinge dood" in de hebreeuwse wortel, bahal. In de Rabbijnse literatuur verhuisde Jakob na de dood van Rachel naar de tent van Bilha. In het Hebreeuws is het Bilha verhaal een dualiteit, want Jakob wordt ook als een iysh besproken, als haar dienstknecht. Het christendom stelde haar als een slavin voor, maar in de Tweede Bijbel wordt de oorspronkelijke status van Bilha getoont, als godin. Elisur betekent de stille, de stomme, als een beeld van iemand met een wachter voor de mond. Sedeur is in het Hebreeuws-Aramees de wildernis-urim, de toetssteen van de wildernis. Elisur Sedeur is een beeld van de heilige gebondenheid.’

Vers 12 :

‘12 van Dan Achiëzer, de zoon van Ammisaddai;

Dan is de stam van Simson, die zijn geheim en zo ook zijn leven verkocht aan de vrouw die hem hiertoe verleidde, in ruil voor gemeenschap. Dit is ook parallel lopend aan het Adam en Eva verhaal, aan het Jakob en Ezau verhaal, en aan het Ruben en Bilha verhaal. Het is een allegorie van het sterven van het ego.’

Als Dan als een van de broers van Jozef hem wil doden, samen met de andere broers, behalve Juda en Ruben, dan kunnen we Dan metaforisch opvatten als het doden van het ego, het sterven aan het ego. Dit moest Ruben ondergaan toen hij tot de boom kwam en tot Bilha. Dan was in die zin een metaforisch aspect van Ruben.

Vers 15 :

‘15 van Naftali Achira, de zoon van Enan.

Zowel Dan als Naftali waren zonen van Bilha en Jakob, als een dualiteit. Naftali was ook een vissersstam. Dan, de DN-wortel, komt van Eden, wat de Hebreeuwse vorm was van de Egyptische aten, ten, de schorpioen, als het oorspronkelijke paradijs, een beeld van de baarmoeder.’

Dan is de vaginale werkelijkheid waarin de mens moet afsterven aan zijn vlees om wedergeboren te worden. De d’n in het Aramees is de exegese.

Ruben betaalde een hoge prijs toen hij tot de boom kwam, en tot Bilha. In de demonologische geschriften kwam hij tot de wachter van de boom, Inmato, waar hij een gevecht mee had. Net zoals Adam en Eva een gevecht hadden met de slang, de nachas (vgl. naga), toen ze tot de boom van kennis kwamen. Inmato is de geest van zijn slechte broers, maar door de boom kon hij het doorvertalen en verdiepen, om het te vervangen. Vandaar dat het belangrijk is deze boom te leren kennen.

Naftali is een vissersstam, wat in de Bilha een beeld is van de opname. Aser is in de Bilha een beeld van de tenten. Simeon is een beeld van de gehoorzaamheid. Ook Levi is een beeld van de opname, maar dan als zijnde de afzondering. Zebulon is als vissersstam ook een beeld van de opname in de Bilha.

We kunnen stellen dat Aser, wat de Egyptische naam is voor Osiris, terugwijzende op Suri, de godin van de verbrokenheid en onderwerping, van overgave, een beeld is van het breekpunt. Gad is in de Bilha een beeld van het stromen van het bloed van het ego, het leegbloeden, wat ook weer een beeld is van de besnijdenis. Door Gad werd Ruben’s verstand besneden.

Ik had een droom dat de valse stammen de naam Inmato voor zich droegen. Ruben moest tot de boom met de ware stammen komen, de ware vruchten. De Inmato stammen moeten verslagen worden, want dat zijn de valse Israelitische stammen, het valse, kunstmatige Israel. Het wordt ook wel de Inmato genoemd, of gewoon Inmato. Het is iets van het lagere Orion, reflecties. Het zijn dingen uit hun context genomen, verdraaiingen. Het is dus van belang de stammen te verdiepen en

tot hun ware, goede kernen te komen, wat dus metaforische aspecten zijn van Ruben. Het is de boom van de stammen.

Naftali is in de Bilha ook de worstelaar met de beesten van het veld om zo dieper tot de leegte te komen, tot het verslaan van het vlees (Dl. 2, 10:6). Dit had Ruben nodig om te kunnen komen tot de tent van Bilha (Dl. 3, 4:43). In het boek ‘De Twaalf Zegeningen van Jakob’ uit 1981 van de geref. gem. predikant H. Paul (1928-2019) komt deze worsteling ook voor. Toen Naftali geboren werd uit Bilha noemde Rachel hem : ‘mijn worsteling’, want ze had worstelingen Gods gehad met haar zuster. Naftali is dus een soort strijdveld, een soort toetsveld, een soort Pniel. H. Paul benadrukt dat de ware overwinning de verbrokenheid van onszelf is. Zonder die verbrokenheid is het geen overwinning maar zelfzuchtige trots. We moeten van onszelf ontkracht worden, zoals Jakob. We moeten het dus juist verliezen in het worstelen, want dat is ware overwinning. We moeten afdalen, verdiepen, tot exegese, kunnen we dan stellen. We moeten ons eigen leven verliezen, stelt H. Paul, opdat we het leven van God mogen winnen. Met Paulus roemen in zwakheden. H. Paul wijst daarbij op het volk Israel wat met lust bevangen is in de woestijn. Ze wilden van het kruis af, en verbitterden zich naar God. Ze wilden dus vlees eten, stelde H. Paul. Maar dan lezen we dat Hij hen geestelijke verhongering zond, stelt H. Paul. Als we ons eigen leven verliezen, ook in het kruis, dan geeft dat een ware vrucht, zoals ook in het leven van Paulus. Naftali is deze worsteling. Daar ging Jakob doorheen, daar ging Ruben doorheen.

En ze zijn blij met hun slankheid, want zo zijn ze lenig en snel, als het rendier waarmee Naftali wordt vergeleken. Naftali is een beeld van ware overwinning over het vlees, door de worsteling. Naftali is een varkensworstelaar, een zwijnenworstelaar. Hierin moet hij behendig zijn, en snel.

hoofdstuk 33 de verborgen dochters van jakob

Wat was dan nazi Duitsland, de psychiatrie, en de tandartserij ? Precies, de broers van Jozef die hem wilden vermoorden maar door tussenkomst van Juda hem verkochten als een stuk vlees. We hebben het dan over de Inmato, een westerlijk vervalst Israel.

Hoe ontkom je aan de broers van Jozef ? Ruben stond voor de bescherming van Jozef, en vond een boom waarmee hij alles kon laten medewerken ten goede. Dit was de boom van Ruben, die alle israelitische stammen in oorspronkelijke, goede vorm als vruchten droeg. Het waren metaforische aspecten van hemzelf. Je ontkomt dus aan de broers van Jozef door tot deze boom te gaan en deze boom te leren kennen. Het wordt beschreven in de Bilha.

De bilha, deel 3, book 4, wat een exegese is op Numeri 1 :

‘22 Van de zonen van Simeon, hun nakomelingen naar hun geslachten en families overeenkomstig het aantal namen, hoofd voor hoofd, allen die van het mannelijk geslacht waren, van twintig jaar oud en daarboven, allen die in het leger uitrukten,

Simeon betekent luisteren en gehoorzamen. Zoals Ruben, als ben, zoon, van Ra (zoon van de psalmen) een Hebreeuws-Egyptische naam heeft, zo heeft Simeon dit ook, als Shama-on, het gehoorzamen van On, Osiris, oftewel in de Orionse wortels de godin Suri (Assur). Dit is waartoe elke tong zal belijden en waarvoor elke knie zal buigen. Jozua 1:16 - de totale gehoorzaamheid, asher. Simeon was degene die zijn toevlucht nam tot geweld, maar in de grondtekstelijke en esoterische diepte is dit ook zijn ijverige dienstbaarheid. Simeon is hier als een karaktereigenschap van Ruben die tot Bilha naderde. Simeon, shama-on, is een beeld van toewijding. Zonder deze toewijding zou Ruben nooit tot Bilha zijn gekomen. Hij gaf niet op voordat zij hem aannam. Bilha staat voor de plotselinge dood van het ego. Ieder mens moet tot de tent van Bilha naderen.'

Aser is de Egyptische naam van Osiris (want Osiris is de Griekse naam), en dit werd in Israel overgenomen als een van de stammen. Aser wijst terug op Suri, het breekpunt, als beeld van de climax van het kruis, waarin ook de opstanding plaatsvindt en de opname. Het is de top van het kruis, of de absolute bodemloze bodem van het kruis. In die zin is de Simeon-Aser relatie belangrijk. Aser is in de Bilha ook een beeld van de tenten :

(bilha dl. 3, boek 4)

13 van Aser Pagiël, de zoon van Okran;

De stam van Aser is de stam van de profetes Anna (Lukas 2:36). Zij was altijd in de tabernakel, en dat is ook wat haar naam betekent : het wonen in tenten, chanah.

40 Van de zonen van Aser, hun nakomelingen naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen van wie twintig jaar oud was en daarboven, allen die in het leger uitrukten,

Aser, sr, verwijst weer door naar de Orionse godin Suri.

41 de getelden van de stam Aser waren eenenveertigduizend vijfhonderd.

De stam van Aser is de stam van de profetes Anna (Lukas 2:36). Zij was altijd in de tabernakel, en dat is ook wat haar naam betekent : het wonen in tenten, chanah. Zonder Aser zou Ruben nooit tot de tent van Bilha kunnen komen.

Bilha dl 3, boek 28 :

'2 Ruben, Simeon, Levi en Juda;

Ru-ben, Ra-ben, oftewel zoon van Ra, Sime-on, Shama-on, oftewel dienstknecht van Osiris (Aser),Levi, dienstknecht van de tabernakel,'

In die zin zijn zowel Simeon en Levi, de tweede en derde zoon van Jakob, dienstknechten van Suri, en is Ruben het zoonschap tot Suri.

‘4 Dan en Naftali, Gad en Aser.

Dan, dn, exegese (Aramees), Naftali, zoon van Bilha, tussen haar borsten, Gad, van gadad, penetreren, Aser, de daadwerkelijke Egyptische naam van Osiris’

Als dingen dus niet verdiept worden en teruggebracht worden naar de grondtekst, die dus heel dualistisch is en metaforisch, dan ontstaat Inmato, het vervalste Israel, in het lagere Orion, wat zich ook nog telkens op aarde projecteerd. De mens is compleet omsingeld door de broers van Jozef. Daarom moest corona komen.

In deel 2 van de Bilha, in het Amalek deel, is er een boek Aser, boek 9 :

1. De bedreiging van de Heerin kwam tot Aser.
2. Voordat de Heerin Aser vormde in de onderwereld kende Zij Aser.
3. Aser moest de man weer onderwerpen.
4. Aser is een tucht voor het volk, om hen veilig te leiden tot het beloofde land. 5. Gij wordt in de wildernis geleid om te komen tot de gesel van de Heerin, om daardoor getuchtigd te worden om in te gaan tot het beloofde land.
6. Gij zoudt hiertoe de striemen moeten ontvangen. De gesel zou spreken. 'Heerin, spreek door Uw Gesel.'

Vers 8 zegt dan :

‘In dit gevecht kunt gij gewond raken, maar dit is om visioenen op te wekken.’

Vers 12 en 13 beeindigen het boek, zeggende :
12. In deze dingen is Aser de heilige Vreze.
13. Dit is de bloed-profetie.

Door onze wonden worden we aangesloten op de hemelse profetie, worden we geleid. Dat gebeurt dus door het breekpunt in het kruis, in Suri, wat ook het centrum is van het kruis. Je lijdt dan niet meer horizontaal, maar vertikaal. Zo kunnen dingen weer teruggedraaid worden.

Vers 7 zegt : ‘In Aser komt gij uit op het centrum,’

Dit is zoals de bilha zegt om de leugen van de patriarchie te overwinnen. Jakob had zowel zonen als dochters (Gen. 37:35, 46:7), maar van de dochters werd alleen Dina genoemd.

In de bilha deel 2 boek 22, serket, gaat het over Aser in de put van schorpioenen, en die put wordt geopend, wat ook weer voorkomt in het boek openbaring. Het is nodig om de patriarchie te breken. Serket is de moeder schorpioen van egypte die aan deze put is verbonden, als suri-k’t ook, of suri-gad, aser-gad. Gad is het zaad wat dan vrijkomt, de waterstromen die voortvloeien als de verbrokenheid heeft plaatsgevonden, als de kruis is gebroken. Het is een beeld van de baarmoeder, van de schepping en de herschepping. Dit is waar suri toe leidt, van breekpunt (suri) tot overstroming (k’t, gad). Het is de verbinding tussen de aser stam en de gad stam. Dit is waar de opvoeding plaatsvindt.

Over de k’t wortel :

In numeri 4 bespreekt Calvijn de zonen van Kahath, die als wachters, bewakers, zijn aangesteld over het heilige der heilige. Zij zouden het gereedschap wat door de priesters was ingepakt dragen. Calvijn stelt dat er een gevaarlijke taak aan de zonen van Kahath was opgedragen. 'God dreigt immers met de ondergang als zij iets van het verbodene zouden aanraken.' Daarom moest alles bedekt worden.

De Vuh zegt hierover in de bespreking van 4:2 :

'Neem het aantal op van de Kehatieten onder de Levieten, naar hun geslachten en families,

Dit is de geslachtslijn van Mozes en daarom belangrijk. De Egyptische k’t, kt, wortel van Kehat betekent vreemde, buitenaardse, vijanden of tegenstanders, wat de buitenaardse (Orionse) natuur laat zien van de exodus. Kd, kt, betekent vormen, bouwen, natuur, het ontwikkelen van de natuur, het cirkelen, de slaap. De Kehat geslachtslijn droeg de Orionse slaap-drugs. De kt-wortel betekent ook vagina (vergelijk het Nederlanse schuttingwoord "kut".) Het betekent werk en constructie, en roep (kit, k't). Ktt, kt, betekent ook meisje. De Egyptische wortels van de Kehat geslachstlijn waaruit Mozes voortkwam waren dus vrouwelijk. Zij moesten de mens in een slaap brengen (kd, kdd, kt, slaap, en gth, kht, moe zijn.)

De Kehatieten waren aangesteld over de ark, de tafel, het gerei, dieper in de tabernakel. De Egyptische khe-t wortel betekent leren, literatuur, boeken over de eeuwigheid, oftewel de voleindiging. Het is ook een woord voor rijkdom, bezittingen, dingen, het bestaan. Khet was de god(in) van de dingen die bestaan. De Khaitiu, kht, zijn de goden die de vijanden van Ra en Osiris afweren. Khau-t, khai-t, kht, is het altaar en de offertafel, waarover de Kehatieten waren aangesteld. Khata, kht, is de twee helften van de hemel. Ook is het tuingebied, wildernisgebied (khait), en een plaats van bescherming (khatha), wat ook weer terugkomt in de exodus. Khat-ta is de manifestatie, het schijnen met kronen. Khaut, de opstanding en verschijning van een god of koning, het oprijzen op de troon, de koninklijke sieraden, halskettingen, en kroon-onderdelen (khait). Khat, inscripties. Het leidt helemaal door tot de slinger, khait (van David). De Khet, kht, waren de treden van de oordeelstroon van Osiris. Khetaa was de grote troon waarop Osiris zat. De Kheti waren de inscripties op de muren. Kha-t, tabernakel.

Qa-t-a, kht, was één van de twaalf godinnen die de poort van de aarde opende voor Ra. Qaut, kht, vijanden, bevuild volk. Quit, kht, medicijn, zaad. Qtt, kht, onderdeel van een strijdwagen. Ra veranderde in deze vorm op zijn tocht (qt, kht). Het komt er op neer in de Egyptologie dat het een schepper god is als het overgaan van de dimensies. Uit deze bron putte de exodus. Dit gebeurt door het draaien van de dimensies. Het komt van de wortel "draaien en slapen", als een kronkelende slang. Mozes wijst ook weer op de slang in de woestijn, opdat de mensen konden ontkomen aan het kwaad wat hen bedreigde. Mozes wees op de Egyptische wortels, als een beeld van strategische kennis van de onderwereld.

Kait werd de grote moeder van de goden genoemd, één van de vier elementale godinnen. K-t was een algemeen woord voor moeder en vrouwen, de vagina. Het was ook verbonden aan kahit, als een

vruchtbaarheids-principe. Het was een beeld van de baarmoeder van het bestaan. Zij reed op haar strijdwagen. De baarmoeder maakte veel gebruik van afweer hiervoor. Dit was het Egyptische beeld van de godin, van Kehat. Zij was de oerschepster van alle dingen. Zij stond aan haar ketel. Zij was een geweldenaar die op haar strijdwagen door de lucht reed, zoals Wodan later bij de Germanen. Alles was door haar onderverdeeld in kooien van restrictie, opdat haar schepping tot stand zou komen.

K't is een vreemd volk, een buitenaards volk, waar de bijbel het ook over heeft dat er een vreemd volk zou komen. Het is een deel van de hemel (kht). Het zijn de beelden van Osiris, van de doden, oftewel de herbeleving ervan.

Zonder Kehat, K't, kon Ra niet door de poorten van de onderwereld heen. Het Suri geheimenis is omhuld door het Kehat verschijnsel. Het zijn dus de kehat-treden van de oordeelstroon van moeder Suri, of Osiris.

Kut is een voortijds woord voor eeuwig kruis, een situatie waaruit geen ontsnapping mogelijk lijkt, een strik. Het volk van Kut, van de Kuttieten, leefden aan de rivier de Stirv (vgl. sterf). Wanneer een man in een vrouw is voelt hij zich duizelig, alsof hij in een andere wereld komt. Dat is precies de egyptologische betekenis. Qa-t-a, kht, was één van de twaalf godinnen die de poort van de aarde opende voor Ra. Qaut, kht, vijanden, bevuild volk. Quit, kht, medicijn, zaad. Qtt, kht, onderdeel van een strijdwagen. Ra veranderde in deze vorm op zijn tocht (qt, kht).’

Suri (het breekpunt) ontsluit in die zin de eeuwigheid (de doorstroming). Het leidt terug tot de egyptische cultus van de godin Kuth, Kehat, wat dus een kehatitisch verschijnsel is, en het mysterie omtrend de troon van osiris altijd versluierd hield. We zien hier ook hoe belangrijk Gad is als een vorm van Kehat, om tot Aser te komen, de troon van Osiris. Men kon niet tot het eeuwige hiernamaals komen buiten de troon van Osiris om. De mens moest getoetst worden aan deze troon, en zijn hart werd getoetst aan een veer in de hallen van M’t, en als het hart te zwaar was door gestolen goederen, dan zou het hart verslonden worden door het ammoet monster. Maar het goede en getoetste kon tot het eeuwige geheimenis komen door de troon van Osiris. De verbinding Gad en Aser is de verbinding tussen de Kehat trap en de Osiris troon, als we het op de egyptische diepte ervan willen beschouwen, om zo te ontkomen aan de broers van Jozef, oftewel het valse Inmato wereldrijk. Daarom kwam Ruben tot de boom van de zuivere oorsprongen van de stammen.

De stammen in het Inmato wereldrijk hebben ook een hele andere naam in de geestelijke wereld. Inmato Plio is de naam voor het valse Aser, en Inmato Zung is de naam voor het valse Gad.

Recht doen aan de dochters van Jakob. Zij werden bijna niet genoemd door de patriarchie. Wij moeten doordringen tot de moederlijke en dochterlijke kernen van de stammen. Dit om weer het evenwicht van het zelf terug te brengen. Het zelf bestaat uit een vrouwelijke en mannelijke pool. Het zelf kan alleen hersteld worden door begrip van deze polen.

hoofdstuk 34 de zolder

Boek 116 van de Vur, DE BERG, zegt :

1. Ik beklim deze berg nu al zo lang,
En ik glijd steeds dieper weg in het dal,
Ik ben bij de vallei bloemen,
Bij het mysterie van tijd achter de ramen

2. Het dal reikt tot het raadsel van de zee,
De late regen van het herfstgetij

3. Ik probeer de sloten te openen,
Maar zij draaien, en telkens veranderen zij

Als we een hoogtepunt hebben bereikt, in onze slaap bijvoorbeeld, in een droom, dan zakken we daarna weer het dal in, omdat het hoogtepunt niet op zichzelf mag blijven staan. Het is iets om te delen en te verdiepen, anders zou je er oppervlakkig van kunnen worden. De vur stelt dat die dalen vol zijn van gelijkenissen, als witte bloemen. Iedereen geeft er zijn eigen uitleg aan, en sommigen nemen het letterlijk. Om de witte bloemenvelden wordt gestreden (107:5). Het doel is om anderen in het dal te helpen, niet om bedriegelijke macht over hen uit te voeren (107:6). Als de mens dat beseft, dan hebben we het geheim van het leven gevonden, en dan zal dat geheim ons ook beschermen, er doorheen leiden en uitleiden (107:7).

Je gaat nooit voor niets door het dal, maar om te leren en te helpen, uit te reiken, om zo tot nieuwe bergen te komen. Nomadische mensen komen nooit thuis, maar zijn altijd op doortocht. Het zijn natuurmensen, avonturiers. Hun thuis is overal en nergens. Hun thuis is hun werk, hun missie. Het kruis is hun thuis, en in het centrum, het diepste punt, van het kruis, is het geheimenis. Dit is een geheimenis van eeuwig leven. Na het hoogtepunt is er de kater. Dat kan zo erg zijn dat je hoogtepunten gaat vrezen. ‘It hurts like hell.’ Er is geen verschil tussen hoogtepunten en dieptepunten, want ze horen bij elkaar. Maar het zijn slechts gelijkenissen. Het is niet waar, maar het heeft waarde.

Oh, wat doet het leven soms pijn, als doornen door het vlees, als pennen door het vlees, opdat het vlees afsterft en de veiligheid van de mens gewaarborgd is. Deze samenleving is totaal en totaal verwoest door moderne medicijnen, vaccins en vullingen, die de zenuwen en genen van de mens zo hebben lopen onderdrukken dat de mens erdoor in een andere matrix terechtkwam : de moderne matrix, het kruis van de moderne tijd, en deze ketenen worden van geslacht tot geslacht doorgegeven. Het immunologisch systeem van de mens is totaal lam gelegd, en nu ijlt de mens maar wat. IJlende, dronken mensen, in het dal, als vuile paarse bloemen groeiende aan de oevers van de rivieren. Is Freud als abstract model dan de sleutel om zicht te krijgen op deze oeverloze wreedheid ? Want er zijn geen oevers, alleen maar vuile paarse bloemen, die in hun eigen verhalen leven, en je proberen mee te slepen. De mens is zinkende met een steen aan zijn been geketend.

Het kruis aanvaarden, verdiepen, ontvangen, met pennen door je vlees opdat het vlees van de onwetendheid afsterft en er wedergeboorte is, maar ook opdat het vlees van het weten afsterft, want de mens weet teveel.

Daarom zegt de vur :

‘Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat ze een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten.’
(71:11-12)
Daarom zegt Prediker ook : wees niet te dom en niet te wijs, niet te goddeloos en niet te rechtvaardig. Want je kunt er aan twee kanten afvallen. Er is een pad in het midden, het pad van het halve. En ook het halve kan vleselijk worden als het wordt tot lauwheid en onverschilligheid, dus dan kan je door het pad alsnog heenzakken. Ook mag je niet te snel gaan of te langzaam. Help, help ? Hoe is dat dan mogelijk ? Wij dansen niet alleen op een touw, maar er wordt ons ook een touw aangereikt, het hemelse touw. Kan de mens dan geen uitweg uitdenken, met zijn fantasie rijke brein ? Dat zou wel moeten kunnen toch ? Maar dan dat hoogtepunt, dat hoogtepunt, en dan die kater. Hoort het er bij, is het de uitdaging voor de avonturier, de ontdekkingsreiziger ? Of kunnen we beter wat gematigder leven ? Aan beide kanten loert het vlees.

Ik had een droom vannacht over een oorlog. Er waren buitenaardsen gekomen die de zolders van de huizen in bezit hadden genomen. Velen hadden zelfs hun huis verloren, en sliepen in tenten. Ik had ook een tent. Er ontstonden allerlei partijen, en ook de partijen waren onderling met elkaar in oorlog. Ik kreeg van een buitenaardse een soort kapmes, en die kon ik werpen, en die kwam altijd weer bij me terug, als een boemerang. Het deed altijd goed zijn werk, keerde nooit ledig weer. Ik was bij een vriendje van mijn geboortedorp die achter de school woonde ergens. Hij liet mij zijn electrische trein zien, met allemaal berglandschap waar het doorheen ging. Ze hadden geen zolder meer. Hij sliep nu een verdieping lager. Hij wees naar de zolder die ze niet meer konden bereiken want het was nu van de buitenaardsen. Het bestond nog wel, en was inmiddels veel groter geworden, want de buitenaardsen bouwden er aan door.

Heel vroeger had ik ook eens een droom over het college, dat het godsdienst torentje niet meer te bereiken was, want de trap er naartoe was afgebroken. Er werd daar altijd godsdienst les gegeven, op de zolder.

hoofdstuk 35 het innerlijke kind in het paradijs

Een mens is alleen.

Als de mens dan tot een breekpunt komt, zijn ziel verscheurd, het geestelijke van het vleselijke gescheiden, onderscheiden, oftewel als hij waarlijk besneden is, dan heeft hij een tent om in te wonen.
Dit proces kan zich metaforisch personificeren als een vrouw.
De mens is niet meer alleen, maar heeft zijn vrouwelijke helft gevonden.
Abraham vond zo zijn tent, vond zo zijn vrouw Sara of Suri.
De sr wortel is ook die van aser, een beeld van de tenten in het boek de bilha.
Het boek haggai gaat over de wederoprichting van de tent.
Daarover gaat ook het boek zacharia.
Het is iets van de mens zelf. Zijn lichaam is zijn tent.
Door verbrokenheid en verscheuring, oftewel doorbreking, van de ziel, het openbreken van de kruik, komt men in contact met het lichaam.
Abraham zou zijn kind opofferen, maar het gebeurde niet.
Het was een metafoor van het opdragen van zijn eigen innerlijk kind.
Zijn ziel moest besneden worden, verbroken worden, het vleselijke van het geestelijke gescheiden, onderscheiden, opdat het zou groeien.
Snoeien is nodig om te groeien.
‘Besnijen om te gedijen.’

hoofdstuk 36 na de kinderkruistochten – moeder orion roept

Ze wilden de kinderen niet laten gaan. Er is een verhaal in het OT dat God het hart van de farao verhardde, opdat hij het volk niet liet gaan. Er kwamen plagen, en nog steeds bekeerde de farao zich niet. Het komt terug in Amos 4, en in openbaring. Er is een reeks van plagen, en op het toppunt moet het beest het volk wel laten gaan. Dat is wanneer het breekpunt is gekomen. Dan is er een besnijdenis. Corona is gekomen, maar de farao, het beest, verhard zijn hart, praat nog steeds om alles heen, wil nog steeds het volk niet laten gaan. Er wordt nog steeds handel gedreven in recht, medicijn, en het geestelijke, er is nog steeds een handel in mensenzielen. Jozef wordt nog steeds verkocht. Het is de geest van Juda die zijn broers opriep hem te verkopen.

Voor Jozef was de exodus het verdiepen, er dieper ingaan, van het lagere Egypte naar het hogere Egypte, want moeder Egypte had hem geroepen. In de kinder exodus van de jaren 1200, de kinderkruistochten, splitste de zee niet. De kinderen werden toen op schepen meegenomen en als slaven verkocht. Maar in de jaren 1300 kwamen er grote plagen tot de aarde : de grote pest of de zwarte dood, en een derde deel van Europa kwam om. Toen kwam de spaanse griep in de jaren 1900, en nu is er de corona plaag. En nog steeds wil het beest het volk niet laten gaan. Er is ook geen eenvoudige weg eruit. De mens moet als Jozef zijn, dieper erin, ook nu in dit gereformeerde tijdperk. Men moet van het lagere Israel tot het hogere Israel, want moeder Israel roept.

Het begon allemaal met de ontvoering van Sita in het hindoeisme, de godin, de moeder god, wat de ontvoering van Sara, Suri, was in het israelisme. Door plagen moest zij verlost worden, vrijkomen,

door een besnijdenis (Gen. 12). De oermoeder, de orion moeder, roept ons niet zomaar ergens uit, maar ergens diep in. Dat is het pad van Jozef, de exodus naar binnen, de diepte in, zoals er ook alleen maar een weg uit de stad is als je eerst diep ondergronds gaat tot de fundamenten van de stad, zoals in boek 3 van de vur. Je kunt niet rechtsstreeks naar de poorten rennen, want de poortwachters zullen je niet laten gaan, en zullen hun hart verharden.

De stad kent een mysterie : oude schilderijen, oude literatuur. Het vertelt een oud verhaal. Je worstelt met boeken. Ze laten je niet gaan, omdat zij er in opgesloten zit. De orion moeder roept, maar wie luistert ? Ze zitten op de terrasjes in de stad, hun pijnen wegdrinkende, of ze rennen de plantsoenen in wanende dat ze buiten de stad zijn gekomen in de wildernis, maar niemand wil onder de stad gaan tot de fundamenten. Ze vrezen het beest. Ze verzinnen smoesjes dat het beest niet bestaat, of dat je er geen aandacht aan moet schenken omdat je het beest dan teveel eer zou geven, en meerdere smoesjes. Er gaan er twintig van in een dozijn, en ze worden druk verkocht in de stad op de markten en in de winkeltjes.

Nee, de historie willen ze niet, want dan worden ze teveel aan het beest herinnerd, en aan de oorlog die ze niet willen strijden. Ze richten zich op de moderne tijden, alsof het beest er nooit is geweest. En zij die nog tegen het beest strijden, die worden voor het beest aangezien.

Moeder orion roept, maar de mens slaapt. Oordoppen in, slaapmuts op, bedwelmende drank voor het slapen gaan, pillen in de warme melk, en zo slapen ze als roosjes, wanende zichzelf zo schoon als doornroosje. Moeder Orion roept, als de hamerslagen van Noach. Een, twee, drie, het schip moet af.

De wildernis ligt in de diepte, onder de stad, niet zomaar rechtstreeks horizontaal ergens. Als het breekpunt komt als een dief in de nacht, dan bestaat de stad niet meer, maar slechts golven.

hoofdstuk 37 de komst van de fix-i-nazi’s – een gelijkenis

Marcus 8:36-37
Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden ?

Vannacht was ik in een droom in een rgg wereld, op een rgg college. Er was een jongen met communicatie problemen, die eigenlijk alleen maar door nummer systemen communiceerde. Ik benaderde hem met nummers, en zei dat nummers de basis waren voor het opkomen van letters, dus er moest eerst heel veel doorkomen in nummers. Ik noemde hem willie wortel. Ik zei toen dat er tien kraantjes in zijn hoofd zaten die hij mocht openen, waardoor gedachten zou kunnen stromen en spraak, vanuit de hemel. Hij begon toen tot tien te tellen om die kraantjes te openen (in het hogere orions zou dat dus tot tweeentwintig zijn, omdat een viereenheid een tiental is, dus 1,2,3,10,11,12,13,20,21,22), en toen begon hij helemaal op te leven en het begon hemels te hagelen,

en ik omhelsde hem. Er was ook een soort nummerieke tongentaal die dus profetie of uitleg zou activeren.

Heb je al een fix-i-nazi gehad ? Dat vragen mensen elkaar. Pragmatisme kijkt of iets werkt, of het goed voelt, of het practisch is, comfortabel. Daar wordt alles aan getoetst, en dit is vaak selectief pragmatisme, voor de eigen groep dus, en het liefst voor het zelf, en vaak is het gewoon korte termijn pragmatisme. Als een zwembad met chloor. Nederland is zo'n pragmatisch land. Zoals we weten wordt er niet naar geestelijken geluisterd in dit land. Pragmatischen regeren dit land. Korte termijn denken. Men moet een fix-i-nazi krijgen, om het immuun systeem te doven, en de mens totaal afhankelijk te maken aan de fix-i-nazi, opdat de fix-i-nazi regeert en al het denkwerk doet. Zo hoeft de mens zelf niet meer na te denken en niet meer te vechten. Het is het merkteken van het beest. Het beest zal voor hen strijden tegen het andere beest. Dat daar heel veel consequenties en karma aan verbonden is verteld men er niet bij.

De fix-i-nazi's zijn gekomen. Ze slachten dieren af, en ook mensen. Er wordt een hoge prijs betaald. Sommige mensen worden direct afgeschoten door de fix-i-nazi, en dan wordt het op iets anders geschoven. 'Nee, wij hebben niet geschoten.' Het is een soort zelfmoord rit, want de fix-i-nazi valt uiteindelijk in zijn eigen zwaard, als hij zich al niet voortijdig door zijn eigen kop heeft geschoten. Hij speelt graag met zwaar geschut. 'Ha, de vijand is verslagen.' Maar de fix-i-nazi vergeet, of wil niet zien, dat hij zijn eigen ergste vijand is, want hij is een zwaar selectieve korte termijns pragmatist. Hij wil alles kloppend maken, maar de weg er niet voor gaan, dus een placebo aanreiken, een waan-medicijn, waardoor je waant dat het werkt. Er komt zo een grote demoon bij je staan die andere demonen tijdelijk wegduwt. Het is symptoom bestrijding. Dat is waar Nederland schuldig aan is, en de geestelijken liggen op het kerkhof.

De fix-i-nazi's zijn gekomen. Je wordt verkocht, een handeltje in zielen en verdovende middelen. Nederland is een drugsstaat. Laten we het beestje maar bij de naam noemen. De fix-i-nazi is zogezegd niet verplicht, maar je verliest wel een heleboel voorrechten, en mag op sommige plaatsen niet naar binnen als je niet bent vergezeld van een fix-i-nazi, oftewel zonder de fix-i-nazi zou je soms niet meer kunnen 'kopen en verkopen'. In sommige landen is de fix-i-nazi verplicht. In Nederland niet, zeggen ze. Trappen we daar in ? Laten we onszelf niet voor de gek houden : de fix-i-nazi is altijd al verplicht geweest. Denk aan alle kinderen die onder dwang een fix-i-nazi kregen, en denk aan de gedwongen vulling bij de plaatselijke tandenhoer, wat gewoon pure verkrachting is. Het is ook godsdienst vervolging. Als pinkstermens en natuurmens ben je tegen medicijngebruik, tegen lichaamsvreemde troep in je lichaam, want je lichaam is de hemelse tent. Toch wordt het op je gedwongen van kinds af aan, en nu doen ze net alsof de fix-i-nazi niet verplicht is, alhoewel het wel met klem wordt aangeraden, en er wordt op emotie en schuldgevoel ingewerkt met allerlei bedriegelijke pr-reclame.

Er is geen godsdienstvrijheid in dit land. Je moet eraan geloven wat de fix-i-nazi's geloven. Ze onderdrukken de natuur. Het moet allemaal snel snel, symptoom bestrijding, en het ware probleem wordt verdoezeld. Ze gaan niet naar de wortel, en zo groeien dit soort dingen allemaal door, zodat ze de portemonnee kunnen blijven spekken met dit soort truukjes. Deze demonen die ze hebben ingekocht om hen te beschermen roepen namelijk ook weer andere demonen op. Er ligt een geestelijk probleem, wat geestelijke aandacht verdiend. Maar de geestelijken liggen op het kerkhof.

Allemaal afgeschoten. De geestelijken leven in een andere wereld. Hun koninkrijk is niet van deze wereld.

‘Ik fix het wel even,’ zegt de fix-i-nazi. Met plakband gaan ze er overheen, over vele monden. Een drugsstaat is het, met marcherende drugs-nazi’s, fix-i-nazi’s. Heb je al een fix-i-nazi gehad ? En jij ? Zo druk zijn ze met hun fix-i-nazi koninkrijk, maar het kruis hebben ze vergeten. Het dier hebben ze vergeten, het kind, het principe. Ze zijn niet tot het hemelse college gegaan, deze spijbelaars. Ze zijn op zelfmoord commando, hebben de lont aangestoken, en genieten van het prachtige vuurwerk wat snel weer op zal zijn, en wat heb je dan ? Dat er direct handen en ogen van in de fik vliegen schijnt hen niet te deren, want zij zijn het immers zelf niet. Deze dwazen hebben de gouden ticket gewonnen. Jackpot ! Het goud der imbecielen. Is geld op zich daar ook al niet een vorm van ? Imbecielen geld, dat is wat het is, waarvoor ze over ruggen en monden heengaan om het maar te krijgen.

Isis is verdwenen zeggen ze dan. Nee, ze zijn zelf Isis. They die for the fix-i-nazi. Zeg maar dag tegen je brein. Ze slaan alle nodige stappen over, omdat ze pragmatisch zijn, recht op het doel af, geen omwegen of overwegingen. Ze willen het nu. Nu of nooit. Now or never. Grijp je kans. Het gouden imbecielen geld hangt voor je neus, zo voor het grijpen, zo dierbaar en kostbaar. Vergeet de dieren maar. Wat heb je aan dieren als je dit imbecielen geld kunt krijgen ? Lekker kip eten. Lekkere gehaktbal erbij. Wat is het leven toch mooi. Maar het is snel weer voorbij.

Tragisch, tragisch. Het fix-i-nazi wereldrijk is gekomen. Fix me, fix me. I fix you. Will you fix me ? Ik heb nog een fix-i-nazi voor je in de schuur staan. Kun je wel overkopen. We werden helemaal gefixinazireert vandaag de dag.

In de droom kwam ik een meisje tegen op het college, en ze zei : ‘De moeder van dit al is dood.’ De moeder van de fix-i-nazi’s heette Kim. De fix-i-nazi matrix is dus al dood. Ze worden blijgemaakt met een dode mus.

Lucas 12:16-21

En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht. En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen. En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen. En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk. Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.

De fix-i-nazi is een mooi prater, een schoon prater. Ze praten je het graf in. Voor hen weer geld. Je bent een grote zak geld voor hen, niets meer. Je gokt op demonen in een wedstrijd tussen demonen, je gokt op paarden van de hel. Het is allemaal een groot casino. Er wordt niets getoetst. Het is niet getoetst en beproefd. Er is niet over nagedacht, want denken doet pijn, en ze willen het kruis niet. Kritisch denken kost hen teveel. Lekker makkelijk is de norm. Het zijn pragmatisten. De fix-i-nazi wil graag je ramen lappen, wil graag bij je op de koffie. Ze maken reclame voor een of andere grotere demoon, een groot wereldrijk, maar de mens leest de kleine lettertjes niet. Lees de kleine

lettertjes. Lees ook de nummer codes die er bij staan, de bar codes, en decodeer ze. Het is het merkteken van het beest. Het draagt een zelfmoord commando in zich. ‘Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.’

Ze spelen hun walgelijke muziek in de winkels. Ze lopen met hun telefoontjes te piepen de hele dag, opdat ze het gekerm van de dieren niet hoeven te horen. Ze betalen er grof geld voor om het geklaag van de natuur te doven. Ze willen het niet horen. Ze zijn ge-fix-i-nazireerd. Piep, piep, nee ze luisteren niet naar de hemel, maar naar de fix-i-nazi in hun hoofd en in hun telefoontje, die hun leven dicteerd. Puntjes op de i, netjes in de rij, spreek zoals het geleerd is. Maar het is een grote error naar de natuur toe. De mens laat zich door de cultuur leiden, niet door de natuur. De mens is cultuur bewust. Ze praten het allemaal elkaar aan, ze kletsen elkaar hoog op de troon, en maar wanen en wanen, liegen en likken. Ze kussen elkaar de hemel in, maar het zijn judas kussen. Juda had zijn broer Jozef verkocht, en Juda is in het Grieks Judas. De mens is bedrogen door deze moderne Judas, de fix-i-nazi, weer bedrogen. Polonaise, maar waar naartoe ? Waar naartoe ? Waar gaat het heen ? Waar moet het heen ? Toen de grote pest, de zwarte dood, er was in de jaren 1300 waren er de geselbroeders, die zichzelf geselden ten bloedens toe, die zichzelf ten bloedens toe verzetten tegen de zonde. Het waren de kruisbroeders, die wisten dat boetedoening de enige weg was, want de mens heeft een hoge boete naar de hemel en naar de natuur. De charismatische geselbroeders trokken door het land, door stad en natuur, om de mens op te roepen tot berouw, boetedoening en bekering, tijdens de dagen van de grote pest die een derde van de mensheid van Europa verwoeste. Dit gebeurde onder groot klaaggezang en zelfgeseling. Zij verkondigden dat de zwarte dood, de grote pest, de straf van God was op het afgeweken materialisme van de mensheid.

Openbaring 6:8
En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood, en het dodenrijk volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met de zwarte dood en door de wilde dieren der aarde.

Openbaring 8:7
En de eerste blies de bazuin, en er kwam hagel en vuur, vermengd met bloed, en het werd op de aarde geworpen; en het derde deel van de aarde verbrandde en het derde deel van de bomen verbrandde en al het groene gras verbrandde.

Openbaring 8:12
En de vierde engel blies de bazuin, en het derde deel van de zon werd getroffen en het derde deel van de maan en het derde deel van de sterren, zodat het derde deel daarvan verduisterd werd, en de dag voor het derde deel geen licht had en de nacht desgelijks.

Openbaring 16:17-21

En de zevende goot zijn schaal uit in de lucht en er kwam een luide stem uit de tent, zeggende: Het is geschied. En er kwamen bliksemstralen en stemmen en donderslagen, en er geschiedde een grote aardbeving, zo groot als er geen geweest is, sedert een mens op de aarde was: zo hevig was deze aardbeving, zo groot. En de grote stad viel in drie stukken uiteen en de steden der volken stortten in. En alle eilanden vluchtten weg en bergen werden niet meer gevonden. En grote hagelstenen, een

talent zwaar, vielen uit de hemel op de mensen, en de mensen lasterden God vanwege de plaag van de hagel, want de plaag daarvan was zeer groot.

Vannacht had ik een droom over hagel. Het was een natuurhagel, toen er tien (oftewel in het hogere orions tweeentwintig) kranen werden geopend. De vuh zegt :

‘Het boek openbaring is er duidelijk over. De vrouw en haar kind hebben de wildernis als hun schuilplaats. Er zal een plaag komen van hagel. In de grondtekst is dit ook ijs, oftewel afzondering en minimalisme. Dit is de oorspronkelijke betekenis van het kerstfeest, en hierin ligt de wedergeboorte van de mens. De vrouw moet haar lagere natuur overwinnen, de valse, materialistische vrouw die leeft van het bloed van de armen en de profeten. De vrouw moet haar lagere beest natuur overwinnen, het monster in haar. De hagelstenen zijn ook de stenen waarmee na het afbreken van het lagere, valse koninkrijk, het koninkrijk van de hemel wordt gebouwd. Dat is de ware betekenis van het kerstfeest, als het feest van het komen van de lagere, vleselijke gaven tot de hogere, geestelijke gaven.

De steen is in het Aramees het pad, en ook een sieraad. Het is ook verbonden aan het oordeel van hagel, wat een metafoor is van de steniging en de tempelbouw. Dit is de kep in het Aramees, wat het hele Geb-mysterie is in de Egyptologie. De ogen zijn ook poorten en bronnen in het Aramees. Dan staat er in het Aramees dat de poorten geopend zullen worden, wat ook de opening is van een nieuw hoofdstuk van een boek.

Num 2:22-Voorts de stam Benjamin: de vorst nu der zonen van Benjamin was Abidan, de zoon van Gidoni;

Abidan is het gevecht (dan) van het luipaard (ab, Hebreeuws-Egyptisch), als het hagel-oordeel, de collectieve steniging waardoor de tempel wordt gebouwd en de wet collectief wordt ingeprint. Gidoni is het snoei-proces.’

Geb of Kep wordt ook Sep genoemd in Egypte, en in het Hebreeuws werd dat Yo-sep, oftewel Jozef, die de aarde inging, want Sep was de god van de aarde. Dit is ook het aramese kebu-mysterie van de ark. De ark is in het aramees de kebu. Daarom moet de mens dieper de tent in, dieper de aarde in, dieper zijn lichaam in. De fix-i-nazi’s zijn de poortwachters. Die moet de mens verslaan. Het is een valse, stadse, immunologie, een waan-immunologie. Jozef moest tot Egypte gaan, tot het geheim van Sep, het geheim van Geb, van de Kebu-ark. De hemelse hagel zou komen. De natuur zou terugkomen. Seb-ek, de krokodillenvorm van Geb, kwam als een omroeper van de wedergeboorte, en in het christendom werd Geb tot Gab-riel die de omroeper werd van de wedergeboorte, van het kribbe kind. Er is geen wedergeboorte zonder de discipline van de natuurgesel.

De geselbroeders van de jaren 1200-1400 waren de wegbereiders van de reformatie, want de mensheid was diep weggezonken in het schandelijke en vulgaire roomse materialisme. De geselbroeders werden ook wel flagellanten genoemd. De vraag is dus : Fix-i-nazi of flagellant ?

hoofdstuk 38 sleutel van de regressie

Het water stroomt naar beneden, waar het splitst en gaat draaien,
waar het tot mensen wordt, maar het is slechts de branding.

De spreuken van de pyramide teksten van Egypte komen uit het oude rijk.
Spreuk 522 zegt :
‘Aan hij die achter hem kijkt, die achter dingen ziet : Ik ben gekomen en heb je het herstelde visioen van Horus gebracht dat in het oorlogsveld was, in het veld van de worstelaars (vgl. pniel). Breng me deze boot die khnum gebouwd heeft. Oh, zonen van Horus, breng me deze boot die khnum heeft gebouwd, die in het draaiende waterpad is van de htm-vogel. Oh, verslinder, open het pad voor mij. Oh, storm-slang, oh krr-slang, open het pad voor mij. Oh gier, moeder nekhbet, open het pad voor mij. Ik houd van je in de mate waarin je van mij houdt. Ik weiger de macht van het kwaad, en als je mij ontwijkt, ontwijk ik jou.’

Khnum is hier als een Noach of veerman. Het is ook weer verbonden aan de hemelse vogel. Khnum (Khnemu) is de vader van Ra en de echtgenoot van Neith, die Ra's moeder is.

Ik bevond me in een woestijn, heel lang geleden, in een droom. Ik was zeer diep gegaan, en was in tunnels onder de woestijn terecht gekomen, maar alles liep vast, totdat ik ergens een hieroglyph zag van een ram, van Khnum, met zijn gedraaide hoorns, die alles terugdraaiden, en zo kreeg ik doorgang. Het is een groot mysterie in de onderwereld, dat Ra tot Afu wordt, de man met het ramshoofd, en zo de onderwereld doorgaat. Dit is het sterrenstelsel van de Ram, Aries, of het Lam, wat later door Christus werd overgenomen. De gedraaide hoorns van de ram werden ook uitgebeeld door de doornenkroon, wat dus belangrijk was om alles weer terug te draaien, om alles weer te sorteren. Het leek op een telefoon, op een hemelse telefoon.

De ram is de ba in de Egyptologie, de ziel die langzaam in een vogel verandert om zo de onderwereld in te gaan. De ba is ook de put tot de onderaarde, en een beeld van de modderman (camouflage).

Khnum, de Egyptische ram als beeld van de schepper, de pottenbakker, een vorm van Ra, komt ook voor in de mythe van de zevenjarige hongersnood waarin de Nijl niet meer overstroomt en alles onvruchtbaar wordt. In de droogte komt Khnum en draagt het volk op een tabernakel voor hem te bouwen, zodat de Nijl weer zou overstromen en het land weer vruchtbaar zou zijn. Ook moeten ze vanaf dan tienden betalen en tol, voor de tabernakel. Khnum of Chnoem is dus ook een beeld van het gaan over de verminderingsgrens, waardoor de bronnen van de natuur opwellen.

De horens van de ram zijn er voor om alles weer tot de oorspronkelijke orde terug te draaien. Daarom moet de mens ook de doornenkroon dragen als beeld daarvan. Door de doornenkroon, het lijden van het hoofd, het verstand, worden de tussenstappen zichtbaar en de juiste hierarchieën en volgordes. Zo ontstaat er een juiste balans tussen zelf en ander, en kan de Nijl overstromen om alles vruchtbaar te maken op zijn tijd.

In de aardse emanatie is veel verletterlijkt, vooral in het Westen, daarom moet het ram-principe alles terugdraaien, wat het belang laat zien van het Chnoem, Khnum, mysterie in de onderwereld, dat reusachtige moment waarop Ra in Afu, jwf, verandert, wat later Jah-Avu, Jehovah, Jahweh werd in het Judaïsme.

In het boek der poorten komt Ra net als de Israelieten in de wildernis terecht. Het is een verborgen plaats, verborgen van de aarde. Mozes liet het volk een paal met een slang zien in de wildernis, als teken van genezing en bevrijding, en die symboliek had hij in Egypte geleerd, waar hij was opgevoed. In het boek der poorten komt Ra tot een paal met een jakhalshoofd erop, wat heenwijst naar Anubis, de gids van de doden, de belofte van profetische leiding dus, en dan komt hij tot een paal met een ramshoofd erop, wat heenwijst naar Khnum, de schepper, als beeld van vruchtbaarheid : wedergeboorte en opvoeding.

Ook de slang is bij Ra om hem op zijn tocht te beschermen, zoals de slang bij het volk Israel was voor dezelfde symbolische reden. De slang speelde een grote rol in de uittocht van het volk Israel. Denk aan de staf van Mozes die in een slang veranderde. De slang is een beeld voor het touw, oftewel de grenzen van de mens, de logistiek. De mens moet in verbinding staan met de hemel, de hogere wereld.

Dan is er een poort bewaakt door verschillende slangen en met een heleboel messen, wat de besnijdenis inhoudt, oftewel het minderen. Alleen de mens die mindert kan door deze poort, dieper de wildernis in. Ook Ra ging hier doorheen. Uiteindelijk zal dit dus leiden tot diepere openbaring, want dat is altijd de vrucht van het minderen. De Egyptische teksten laten zien dat we alleen door deze poort kunnen gaan door veel geween, oftewel door verbrokenheid (vgl. Ezech. 9). Dat was ook het lijden van het volk Israel en het lijden van Jezus aan het kruis, waardoor hij door deze poort ging tot de diepere onderwereld, of diepere wildernis.

Khnum oftewel Kanaan-ma, de leer van het beloofde land, heeft dus de boot gebouwd in bovenstaande spreuk, en als we tot deze boot willen gaan om tot het beloofde land te gaan, dan moeten we de regels van het beloofde land kennen, de ma. Hieraan wordt alles getoetst, zoals in de hallen van ma (m’t). Dat de zonen van Horus deze boot brengen, houdt in dat we tot het ware zoonschap moeten komen. De spreuk is gericht aan ‘hij die achter hem kijkt,’ oftewel de regressie, hij die teruggaat naar de bronnen.

hoofdstuk 39 zalig zijn de goede zaaiers

Wat je uitzendt komt vroeg of laat naar je terug.
Zo kun je je wereld bouwen.

Aan het einde zal alleen datgene zijn overgebleven wat je zelf hebt uitgezonden,
wat je zelf hebt gegeven, gezaaid, en de oogst ervan.
Wat je uitzendt komt niet altijd direct naar je terug,
maar alleen als het oogsttijd is.
De mens wordt namelijk ook beproefd,
en eerst moet het zaad in de grond sterven en wortel schieten.
Dat wat je bent is dat wat je hebt gegeven.
Je eigen geluk is het geluk wat je anderen hebt gegeven.
Wees hierin geen overmatige dwaas,
want het ware geluk is een boodschap,
het is niet materieel, maar een droom.
Als de ander niet zelf het goede zaad zaait,
dan kan jouw goede zaad hem nooit bereiken.
Het geluk is dus altijd een kruispunt van gevers.

Er zal niks anders zijn,
geen nood en geen pijn,
slechts datgene wat je hebt gegeven,
en als je leven hebt gegeven, krijg je leven terug,
en als je eeuwigheid hebt gegeven, krijg je eeuwigheid terug,
en de ontvangers zijn alleen degenen die hetzelfde hebben gedaan
alleen gevers zullen ontvangers zijn
En geven is een boodschap, een gedachte, een droom,
het is niet materieel,
maar wij mogen wel materie gebruiken om het uit te beelden,
dat noemen we kunst,
en het hoeft niet groots te zijn,
het mag heel subtiel zijn,
hoe klein de zaadjes ook zijn,
het kan groot gaan groeien, heel groot,
kijk maar naar het mosterdzaadje,
klein maar fijn,
kleine gebaren en kleine gedachten,
kunnen heel groot zijn

Mensen willen vaak groots doen, veel en vaak,
om de aandacht te trekken,
maar goede wijn behoeft geen krans,
want dan is het slechts een dodendans,
groot geluk is niet te koop,
het ligt niet in de etalage,
maar is in het hart van hem die groot geluk heeft gegeven,
als een heel klein zaadje

kleine dingen kunnen zo groot zijn,
het kleine zal het grote zijn, en het grote het kleine

hoofdstuk 40 een utrechts zwols mengsel

Soms moet je tot de conclusie komen dat het niet goed gaat in de wereld, soms moet je dat onder ogen komen, maar er is dan wel een weg doorheen, een manier om ermee om te gaan. Het is dan goed om gewoon je werk te blijven doen, gewoon te blijven zaaien, opdat de natuur er iets mee kan doen.

Vannacht had ik een droom over mijn geboorte dorp, maar het was nu een stad, als een mengsel van Utrecht en Zwolle, en ik ging er naartoe met de trein. Toen ik daar aankwam stond er een school van pinksteren nu waar vroeger altijd de lagere school stond. Het was een college, maar het was tegelijkertijd een kapperssalon en een schoonheidssalon, en er werden prijzenslagen georganiseerd met een Pierre van Ostade achtige stem. Stel je eens voor dat er ook een schoonheidssalon zou zijn in de natuurkampen van de natuur volkeren. How to become beautiful ? Als je niet eerst geestelijk dingen op orde maakt, dan zijn het slechts gewitte graven. Iemand die over armenhulp spreekt wordt ineens tien keer mooier.

Er was nog veel te doen op die school, maar het stond er in ieder geval. Eerst moet het vleselijke laagje eraf.

hoofdstuk 41 wanneer de hemel niet spreekt

De hemel spreekt niet zomaar.
De hemel en ook het leven is een groot mysterie.
Er zijn geen duidelijke antwoorden.
Je hebt niet voortdurend een stemmetje in je hoofd wat je alles voorkauwd.
Je moet het ervaren, doorleven, ontdekken, door veel twijfel heen,
verwarring, soms leed, soms angst.
Je bent volkomen mens op de golven.

Tot hier ben je al gekomen.
Verschillende realiteiten beuken hier op elkaar in.
Soms kun je je voelen als een uit elkaar getrokken lappenpop.
Soms mag je dan diep zuchten of is het goed om diep te zuchten.
Een pop gaat door deze dingen heen.

Het leven mag dan in dezelfde cirkeltjes gaan,
maar toch is alles anders.
Soms komen woorden ook niet aan, maar glijden ze langs je heen,

En soms is het beter gewoon te zwijgen.
Wat een heksenketel is het leven.
Je komt er soms maar niet door..

Je wil alles wel goedmaken voor iedereen,
voor mensen in grote nood,
maar het gaat niet, want dit is het leven.
Het moet geleefd worden.

We zijn geen mensen met toverstokjes,
maar mensen met mysterie.
Contact met mensen kan pijn doen.
Er is zoveel oppervlakkigheid.

Soms ben je moegedraaid,
en slaap je bijna door het leven heen,
maar mag je toch tot de droom van binnen gaan

hoofdstuk 42 inhoud hebben, richting hebben

Werelds leven of shamaans leven ?
Als je shamaans leeft ga je altijd weer de diepte in,
om geestelijke ontmoetingen te hebben,
om boodschappen te horen die geestelijk opbouwend zijn,
en dat kan door dromen in de nacht, door studie,
door bepaalde boeken, of door het geestelijk bezig zijn overdag.

Werelds leven of shamaans leven,
Het is een groot verschil,
als je werelds leeft dan leef je doelloos,
en is het altijd dezelfde routine,
maar het shamaanse leven is altijd anders,
en hierdoor kun je groeien

Shamaans leven of werelds leven ?
Velen denken er niet eens over na,
en velen weten niet eens wat shamaans leven is,
maar het geeft je leven inhoud,
het geeft je leven richting

Shamaans leven of werelds leven,

als je werelds leeft verdoe je je tijd

hoofdstuk 43 slenteren door utrecht

utrecht is de grote boekenstad,
maar wat gebeurt er als je door utrecht slentert ?

Als je door de straten slentert dan kun je je afvragen wat voor boeken de mensen in hun huizen hebben, en wat voor schilderijen, en wat voor beeldjes.
Wat voor soort mensen wonen er ?
Wat hebben ze meegemaakt ?
Ieder huisje kent zijn kruisje,
en ieder huisje kent ook zijn kunst,
Ieder huisje heeft zijn eigen boeken,
zijn eigen schilderijen.

Je kunt dan doorslenteren naar het museum,
of naar de bibliotheek,
of naar een winkel,
maar je kunt er ook gewoon langsslenteren,
en je afvragen wat voor mensen daar werken,
wat ze hebben meegemaakt

Als je je dat niet afvraagt,
en je bent met andere dingen bezig,
dan gaat er misschien veel langs je heen,
Ieder mens heeft zijn eigen afleiding,
en als je dan terug in je eigen huisje bent,
dan ben je heel ergens anders,
want je draagt zoveel dingen met je mee,
je huisje of kamer is dan als een bootje op zee,
wachtende op het grote schip om meegenomen te worden,
want het kan soms eenzaam zijn

De mens kan eenzaam zijn maar is nooit alleen,
zoveel dingen om je heen,
zoveel wegen om te gaan,
zoveel dingen te ontmoeten,
maar het is altijd komen en gaan,
daar moet de mens aan wennen,
want soms valt het niet mee,

opeens een hap uit je schip,
en dan moet je verder zwemmen

Sommige dingen kun je niet missen,
en dan zak je weg in de dieptes,
en dan moet je je eigen eiland bouwen

Laag voor laag, terwijl de zeespiegel altijd stijgt,
soms is het dan beter een duikboot te bouwen,
maar wat als je dan ineens dingen moet missen ?
zo een hap uit je schip, en dan is het weer zwemmen,
en zinken,
een blok aan je been

En dromen zijn zo duur tegenwoordig,
je wordt al moe als je er aan denkt,
en als je dan de bodem hebt bereikt,
dan kun je misschien onder de zee wonen

Het water stroomt en stroomt maar,
de zeespiegel altijd hoger,
soms is het beter zelf water te zijn,
zelf zijn als de golven

Daar zat ik zo aan te denken toen ik weer eens aan het slenteren was,
slenteren door de straten van een grote stad,
en ik moest denken aan het mannetje van de wind,
je kunt natuurlijk ook gewoon wind wezen en overal naartoe gaan,
maar de wind, mijn kind, mijn vrind,
spreekt onverstaanbare talen

De wind hoort je niet,
neemt je op,
en slingert je gewoon een eind weg,
je kunt het niet in een doosje stoppen

En de wind bewaakt het water,
hitst het water op,
oh, hoe geweldig moet het zijn om te kunnen vliegen,
als de wind,
het is iets om over te dromen,
het is iets om te oefenen,
hoe geweldig moet het zijn,
als het mannetje van de wind je vrind is

Daar geef je misschien alles voor op,

maar waar is hij ?
als je hem ziet is hij al weer weg,
hij hoort je niet,
en spreekt onverstaanbare talen,
hij kent je pijnen niet, en niet je moeiten,
hij is immers de wind,
neemt je op,
en slingert je weg,
om een nieuw leven te kunnen beginnen

hoofdstuk 44 de onthechting en het bovenaardse

De onthechting van de vleselijke realiteit – Hoe gaat dat ?
Er wordt voor elke vierkante centimeter gestreden.
Er zijn een heleboel vijanden in de onthechting die jacht maken als je probeert te onthechten. Ze zullen op je schuld gevoel proberen in te werken, op je gemis en heimwee. Al met al is onthechten niet eenvoudig.
De natuur helpt in ieder geval met onthechten. Aan het einde van elke dag val je vanzelf in slaap en ben je in een andere wereld. Als je dan opstaat begint de nachtmerrie weer. Sommigen denken misschien : ‘Voor mij is het leven geen nachtmerrie,’ maar dat is dan zeer egoistisch gedacht, want denk aan de armen, de dieren, de minderheden, de onderdrukten, de politieke gevangenen en ga zo maar door. Als een lid lijdt lijden alle leden.

We zijn in de wereld maar niet van de wereld. De vleselijke realiteit is een bepaalde zienswijze, en zo is de onthechting ook een bepaalde zienswijze. Je zicht moet veranderen. Er is een strijd om het oog, en ook om de manier waarop je luistert, om het oor, en er is een strijd om je hart en verstand.

Als je dan met je bootje naar zee gaat om te onthechten, dan laten ze je heus niet zomaar gaan. Het leven moet doorleefd worden, en eerst is er het verkeerde, oftewel het omgekeerde, het verwarde. De zee kent ook hoge golven waarin je van alles kan verliezen. Misschien zinkt je schip wel en moet je alleen verder zwemmen, in de hoop dat een grote boot je oppikt, of dat je een eilandje vindt. Soms heb je dan misschien het gevoel dat je gewoon wegzinkt tot de bodem.

Er moet zoveel gebeuren, en soms heb je daar de energie niet voor, ben je te moe, of helemaal gesloopt. Het is van belang te onthechten. Dat wat om ons heen is is slechts een systeem. En dit is standaard. Misschien denk je dat het zo lang duurt, maar om elke vierkante centimeter moet gestreden worden. Niets komt zomaar. Het moet doorleefd worden. Onthechting is dus ook doorleving, en dat is een grote worsteling.

Soms moet je dan zeggen : ‘Ik weet het niet meer,’ maar dat is ook de onthechting, want er is zoveel vleselijk weten.

Het is van belang aangesloten te raken op een groot buitenaards en bovenaards netwerk. Er is waarlijk bovenaards leven in het universum. Dat kan gewoon op aarde, want het is een zienswijze. Je moet er dus gewoon op aangesloten worden als op een internet.

Je kunt gewoon blijven waar je bent, want het is iets wat van binnen moet gebeuren, en dan zal het je leiden. Onthechten betekent dat je niet meer door het vleselijke, lagere aardse, wordt geleid, maar door het bovenaardse.

Dat betekent dat er een vleselijk, vals internet afgebroken moet worden, iets in je vlees wat je telkens programmeert door vleselijk schuldgevoel en vleselijk plichtsbesef. Het tapt je voortdurend af, als een drugs. Het is snijdend als een slager.

Het is kommer en kwel. Lees soms eens een stripboekje om even in een andere wereld te zijn. Dat kan gewoon waar je bent. Alles wat we op aarde meemaken is voor verdieping. Denk soms even aan de natuur, aan de bomen, aan het bos, de bloemen, de vogels, gewoon waar je bent, om even in een andere wereld te zijn. Dat is ook de onthechting. Het gebeurt diep in je binnenste. Je gedachtenleven is ermee gemoeid.

Waarom heb ik dit meegemaakt ? Waarom heb ik dat meegemaakt ? Waarom ? Waarom ? Om te onthechten.

Waarom ben ik zo ? Waarom kan ik niet aarden ? Waarom kan ik niet gewoon rustig zijn ? Om te onthechten.

De ware rust is een bovenaardse rust, van het onthechten. Ook al ben je onrustig, dan kun je toch die bovenaardse rust hebben, ook al zie je het soms niet en ben je op de golven. Dan weet je dat je verder moet en dat het nog niet af is. De onthechting is ook een beveiliging opdat je niet indut, geen vleselijke feestjes viert met de grote massa’s, wat gewoon systemen zijn. Het zijn geen massa’s mensen die het beter weten en beter doen dan jou. Neen. Het zijn systemen. Daarom moet je onthechten. De massa is een truukje van de vleselijke realiteit om je eronder te krijgen. Dode massa’s zijn het. Systemen. Het zijn lege vaten die worden gebruikt.

De onthechting : soms knaagt het, de woede, de pijn, de angst, het gemis, heimwee, schuld, de eenzaamheid, bittere eenzaamheid, zelfs wanneer je niet alleen bent, maar je je gewoon alleen voelt, niet verbonden. Ze leven maar raak om je heen, en daarom voel je je eenzaam, een eenling, maar blijf dan onthechten. Het zijn zuigende krachten die je proberen terug te zuigen. Je ontkomt er niet aan, maar blijf dan onthechten.

De vur zegt in boek 128, de draaikolk :

1. En ik word weer tot steen,
IJskoude kennis en ijskoud loon,

2. De draaikolk zuigt mij terug naar de stad,
Waar ik een raadsel moet oplossen,
Ik kom terug tot de tuinen

3. Draaikolken in de bloemen en struiken,
In het bos zuigen ze mij terug

Het is dus een wisselwerking, een getrek, als een touwtrek wedstrijd. Soms wordt je meegetrokken, maar dan moet je even een deel van jezelf ophalen. Sommige delen van je zitten nog ergens opgesloten. Daarom worden we soms ook nog met het verleden geconfronteerd, en moeten we terug naar plaatsen waar we eens waren. Soms moet je terug naar de stad om je opgesloten zelf op te zoeken en te vinden. Je komt dan op plaatsen waar je eigenlijk niet wil wezen. Maar als je dat deel dan hebt gevonden en bevrijd, wordt je weer teruggezogen, weggeslingerd door de wind. Dat kan soms heel spannend zijn. Je kunt dan ook weleens angstig zijn.

De stad leeft niet. Het is een steen. Maar er kan ook nog een bloem in de stad verborgen zijn, iets wat leeft en wat ademt. In het park, of ergens in een boek.

De vur zegt in boek 87, het toetsen :

1. Ik kan de stad nooit bereiken,
Ik kom nooit aan in de stad,
De stad is een bloem

We zijn in de stad maar niet van de stad. We zijn in de onthechting. We kunnen nooit een worden met de stad. Toch is de stad ook een bloem waaruit wij honing kunnen halen om onze eigen stad te bouwen, een natuurstad.

2. Maar ik kan boeken lezen over de stad,
Het gaat er altijd langsheen,
Zoveel woorden om tot de stad te komen,
Maar het glijdt er langsheen als een golf

Alles staat al in de boeken. De stad is iets literairs, een abstracte metafoor, en de literatuur leidt tot de stad, door de stad en dan uit de stad. Dat is het proces van onthechting, waarin je het doorleeft. De mens moet zich namelijk ook onthechten van de vleselijke onthechting die overmoedig, vaag en onverschillig is. Ware onthechting gaat altijd diep en dwars er doorheen.

3. Bestaat de stad wel ?
Of is het alleen maar één van mijn dromen ?

Het is goed om aan de stad te twijfelen. Twijfelen is ook onthechting.

4. Ik zie hen bruggen bouwen naar de stad,
Maar zij komen nooit aan

5. De stad ligt op een hoge, onbereikbare berg,
Er valt hier niets te graaien,
Daar glijdt ik weg,

Dieper in het koele water

6. Ik greep de stad als een vis,
Maar het zwom weg,
Nu ben ik jagende

7. De stad komt nooit meer terug,
De weg zal nooit getoond worden

Je kunt niet meer terug naar de vleselijke stad als je in de onthechting bent. Ook al ben je er misschien nog, je kunt het niet meer pakken, je bent er uitgegroeid. Het voelt niet meer zoals het was. Je bent anders nu. Je voelt je er niet meer een mee.

8. Ik zag hen torens bouwen tot de stad,
Maar aan hen wordt niet gedacht

9. Ik zag hen diepe gaten graven tot de stad,
Maar zij vonden het niet,
De stad was gehuld in een mysterie,
De stad was een bloem

10. Tussen vele bloemen staat de stad,
Als een steen is zij

Het kan misschien gezellig zijn in de stad,
maar het verzadigd niet, het is oppervlakkig.
Je kan denken dat je zoveel mist als je niet met hen meedoet,
maar het is allemaal vaag, ijdel en doelloos.
De stad is dood, en ze maken slechts reclame voor de dood.
De stad is dood als een steen, en toch kun je er nog dingen in zien,
als in een orakel. De stad is dan je glazen bol,
maar waak ervoor dat je er niet door opgeslokt wordt.

Neem de glazen bol in je hand, al die gezellige en feestende mensen die denken : Na mij de zondvloed. Neem de glazen bol in je hand, de gehele vleselijke stad met al zijn toeters en bellen, en laat het weer verstenen. Laat je er niet door opslokken of door indutten. Soes er niet in weg, want dan pakt het je. Gebruik het alleen zo nu en dan als orakel.
Pas op voor hun hypnotizerende ogen en hun hypnotizerende stemmen. Ze zijn van een boze slaap, om je terug te zuigen tot de vleselijke wereld. Blijf ze in de bol houden.

Laat je meeslepen met een verhaal, pak eens een boek, om even in een andere wereld te zijn. Dwaal eens door een bibliotheek. Bouw je eigen bibliotheekje, opdat je even weg kunt zijn. Het kan deuren voor je openen, poorten voor je openen, opdat je nieuwe wegen vindt voor een nieuw leven, alles op een andere manier te bekijken. Er is een bovenaards leven voor de mens. Het onderaardse zal niet altijd zo blijven.

hoofdstuk 45 het leven is literatuur

Soms zijn er dingen die je overkomen of waar je doorheen moet die je niet direct begrijpt, maar die eerst nog vertaald en verwerkt moeten worden. Het leven is literatuur. Het past in een bepaald verhaal. Maak het mooi en diep. Dat is de ware schoonheid, van de literatuur.

hoofdstuk 46 rusten in de onrust

De energieen om ons heen zijn al heel lang geleden uitgezonden uit lang vervolgen tijden, en ze zijn door de lenzen van de matrix geheel vervormd, zodat alles is komen vast te raken. Het is dus al hele oude energie en het zit roestvast. Vandaar dat de mens een zeker lijden moet doorstaan om dit te ontwarren en het terug te vertalen tot de bron, putten terug de diepte in. Telkens weer als je door een moeilijke periode gaat dan ontstaat er een put, een ravijn, waardoor de oorspronkelijke energieen die waren uitgezonden aangeboord worden. Door het lijden worden de lenzen van de matrix die alles verkeerd voorstelden dus ook weer weggeboord. Er wordt doorheen geboord. Men moet daarom ook wel het lijden beschouwen als noodzakelijk, opdat de muren van het vlees worden afgebroken waarin de mens is opgesloten.

Het is daarom van belang het lijden ook te aanvaarden, het kruis te aanvaarden. Boos zijn of zelfs woedend zijn is ook zo’n kruis, naast angst en depressie. Boosheid naar het vlees toe, niet boosheid van het vlees. Jeremia was apart gezet in toorn, Habakuk leed aan geweldsvisioenen. Daniel had nachtmerries, nachtvisioenen, die hem angst aanjoegen en hem ziek maakten, en Elia was suicidaal. Zij hadden allemaal hun kruis te dragen, want het hield hen afgescheiden waarop ze verbinding konden maken met de bron. Hierdoor kon het kruis hen ook het natuurmedicijn aanreiken. Ook wij dienen daarom het kruis van depressie, angst, woede en misverstand te aanvaarden. Soms wordt er over ons gelogen. Soms worden we verkeerd begrepen of onbegrepen. Het is belangrijk dat we beseffen dat het lijden niet een doel op zich is, maar dat het moet leiden tot een dieper inzicht. Ook de ervaringen, avonturen en indrukken mogen nooit op zichzelf staan, maar moeten leiden tot de wezenlijkere kennis van het bestaan.

Rusten in het kruis, rusten in de onrust, is een hemels contrast.

hoofdstuk 47 izaak

Vannacht was ik in een droom weer op de paradijs aarde. Er waren mensen die ik kende, maar ze waren het niet zelf, maar parallelle vormen, want ik was in een parallelle wereld. Het waren hele andere verhalen. Mensen stuurden elkaar kerstkaartjes het hele jaar door, en sommigen hadden ook kerstkaartjes op hun kleding. Ze stuurden elkaar een kerstkaartje zodra ze dat op hun hart hadden, niet alleen maar een bepaalde tijd van het jaar. Ik wandelde door een buurt en keek naar de huizen. Het was mooi weer. Het was een prachtige wereld, een wereld gewijd aan kunst en literatuur.

Ik kwam hier door de waterputten van Izaak. De exodus moet terugleiden tot genesis, tot de diepere lagen dus.

hoofdstuk 48 levensliederen

Ik werd wakker met het lied ‘Love of Life’ in mijn hoofd, van Earth and Fire uit 1975.
Ik ging toen naar een natuurstad dichtbij waar ik zo nu en dan naartoe ga.
Ik ben daar altijd alert op buitenaardse signalen, want het is een zwaar buitenaardse stad.
Ik leef er altijd van op als ik er weer naartoe ga, en er gebeurt altijd wat.
Ik ging een winkel binnen, en op de radio was hetzelfde lied als waar ik die morgen mee wakker werd.
Ik ging een andere winkel binnen en op de radio was het lied Wings of Love uit 2016 van Liv. Liv betekent Leven in het Zweeds. Love of Life dus weer, en met vleugels.
Toen ik bijna weer op het station was kwam er een vrouw op me af en sprak me aan. Ze leek precies op een nicht van mij uit Vlaardingen, en ik dacht even dat ze het was.
Ze had het over iemand die zijn leven voor mij had gegeven.
Ze leek op een engel, zoals mijn nicht op een engel lijkt.
Hoe zien engelen er dan uit ?
Vol van liefde, liefde voor het leven.
Zij hebben hun liefde en hun leven gegeven,
want dat is de ware liefde van het leven.
Liefde betekent geven, en daardoor ga je leven.
En daardoor krijgt je liefde vleugels.
Love of Life,
Wings of Love,
Wings of Life,
Het is de buitenaardse en bovenaardse natuur die alles doordringt,
in ons, door ons en als ons.
De vrouw sprak maar kort, en stelde verder geen vragen.
Ze wenste mij een fijne dag, en bedankte me voor het luisteren.

In de winkel waar ik Love of Life hoorde op de radio stond er tussen de kleding en handdoeken ook een kinderpo. Aan de kassa vroeg een vrouw waar ze ergens naar het toilet kon, en de kassa juffrouw begon het allemaal uit te leggen waar ze allemaal naartoe kon gaan. Naar dit en dat cafe, naar die en die winkel, en hoe ze dan moest lopen, enzovoorts. In weer een andere winkel werden er Maria beelden verkocht. Er is zoveel om los te komen om terug te keren tot de moeder natuur, zoveel bullshit. Anders zullen we niet kunnen opstijgen met de wings of love. Daarvoor is er de recyclocratie. Een tijdje terug kwam er in een droom een viking tot me in een bos of bosrand. Hij gaf mij toen een helm met vleugels. Het had te maken met de opstanding van Balder, de germaanse christus, iets wat in onszelf is. De liefde is sterker dan de dood. Er is zoveel nep liefde waaraan we moeten ontvluchten. Er is zoveel nep spiritualiteit.

Toen ik thuis kwam moest ik weer aan de kinderpo denken zo tussen de badhandoeken. Ik dacht toen weer aan zondag toen ik een brief schreef aan mijn internet moeder.

Dit was de brief, maar als er namen of plaatsen genoemd worden dan heb ik het even veranderd in xxx want het gaat verder niemand wat aan :

hi mom,

do you remember xxx from xxx ?
she was always about angels but no depth, just flakey stuff,
always pink and sweet to the point that there was no security,
in other words spoiled and spoiling,
i tried to help her out of that, and at first she was open,
but then later she went back to her old behaviour,
the typical xxx way ...
we then grew apart ... i remember i didn't reply to her e-mails anymore,
because she was too much of a candy girl and it became kind of dangerous spiritually ...
that was long ago ... before that she and i used to be very close ...
you and me left xxx, was at the beginning of the new millennium ...
many many years ago

today i stood in the bathroom then suddenly i heard something popping or plopping inside of me, and i heard a voice calling me, saying XXX, very loud, like calling for help ... she was the only one who used to call me XXX, although I was called XXX in XXX. I thought if that's her, xxx, then she might be dead, as it came from another world and it was very strong, same as how she and i were strongly connected in the past before everything went wrong there.

I checked online and it appeared she just died recently, some weeks ago on april 11. i was kind of surprised that she could find me, but this often happened before with people. then she said that she needed help, and that xxx was all about foolishness, messing around with spirituality while rejecting the know-how, you know, how they were actually truants, as if there was no evil and such, and they often frowned on exorcism or extended excorcism, as if there were no threats, about which we warned them back then, you and i, and some others, and to which they didn't want to listen ... One time evil spirits even spoke through xxx back in the days, and she was way too lighthearted about it ... but anyway, today she kept asking me to help her, so i did ... had to deliver her from many evil

spirits who kept her locked up ... then she went into some sort of sleep ... she's still sleeping now ... her soul is here ... outside there are evil wolf spirits, from some angel market, so i will just keep her here for now ...

long ago when xxx passed her soul also came to me saying i was right about those evil spirits in xxx, so i helped her, and she showed me some poetry she wrote after her death ... since then i have contact with her once in a year or a few years or so ... sadly most people come to the truth only after they die and see it with their own eyes, while on earth they just live blinded, following the flesh ... but anyway better once than never ...

i hope all is well,
love,
me

hoofdstuk 49 genesis 26

In Genesis 26 is er een hongersnood en moet Izaak hongerend gaan tot de Gaza strook waar de Filistijnen, de Palestijnen, wonen, in het land Gerar. Gerar betekent besnijdenis, de plaats waar alles doormidden wordt gezaagd, waar dingen worden afgehakt. Als ons leven door Gerar gaat dan wordt alles in ons ook door midden gesneden, wat de besnijdenis inhoudt, van hoofd en hart, voet en oog, oor en hand. Zo kwam Izaak tot de plaats van de waterputten, waar hij het water des levens vond. Ook groef hij putten, wat in het Aramees onderzoeken betekent en spioneren. Ook is het in het Aramees het terugkeren tot de oorspronkelijke bron, de regressie, als beeld van verandering. In het Hebreeuws is de put of bron die Izaak graaft ‘bere’, wat overigens een Surinaams woord is voor moederschoot.

In Gerar zou Izaak vruchtbaar zijn, maar hij zou er als vreemdeling wonen, als gast. Hier kwam hij tot een verbond met de koning van de Filistijnen, van de Palestijnen in die tijd, Abimelek, wat de heerschappij van de moeder betekent. Zij hadden hun cultus rondom een godin of moeder godin. Melek betekent het consulteren, raadplegen, als van het orakel van de godin. In het Egyptisch is de ab of de b de voet, de bron, het oertijdperk, de oorzaak, oftewel Orion. Abimelek betekent dan de voet van Amelek, of de voet van Malaki, ook een Hebreeuws woord voor Maleachi, wiens boodschap was dat het offer volkomen moet zijn. In het Egyptisch is de waterput jnp, oftewel Anubis, de gids van de doden, terug tot het eerdere tijdperk, terug tot Orion. Ik had een droom eergisteren dat ik ging naar mensen van de kerk van het ouderlijk dorp die tussen de kerk en ons eerste ouderlijke huis woonden. Hun zoon zou ons brengen naar Gerar. Ik kwam daar toen waar ik vroeger weleens was geweest toen ik het moeilijk had, maar ik kende niemand van die mensen. Er woonden hier Izaakieten. Ik zei dat er gelukkig een checklist was. Er was een lege stoel waar nog niemand zat. Ik zei toen : Dit is de stoel van de leider, van Oeroeboeroe. Toen moesten ze lachen. De zoon van die mensen die ons met zijn vrachtwagen naar Gerar zou brengen was Anubis zelf, oftewel jnp, de waterputten van Izaak.

Vannacht had ik een droom dat ik over de Admiraal de Ruijterweg liep in Amsterdam, tussen het centrum en het tweede huis waarin ik destijds had gewoond toen ik nog in Amsterdam woonde. Maar er was geen autostraat meer, maar gewoon een pad tussen de flats. Ik kwam toen een Palestijnse man tegen en die belde ergens aan, en had het over een balk. Het bleek een dimensionale poort te zijn, want ik was ineens in de Gaza strook, in Gerar. Ik was in een huis en er was een hele grote spin die naar me toekwam, en toen veranderde het in een hele grote hommel, en toen in een vogel, een zwart witte raaf, en hij liet een vleugel voor mij achter toen hij door het raam wegvloog, maar dit was een andere vorm van de Palestijnse man die ik was tegengekomen. Het was een buitenaardse man. Ik had de nacht ervoor geroepen tot de buitenaardsen of ze wilden komen. Ik was toen in een gevangenis met een heks, en de Palestijnse man, die Tutut heette, stond voor de cel. De heks stond met haar rug naar hem toe, terwijl zij met mij in de cel stond. Tutut stond er met een zwarte sleutel. Ik ben toen de cel uitgegaan, en ik had toen ook de zwarte sleutel, en deed snel de cel op slot. Toen konden we ontsnappen. De uitgang van de gevangenis had ook een slot, en ik deed weer de zwarte sleutel erin, en begon te draaien maar het ging te stroef. Tutut zei dat ik het niet moest doen, anders zou de sleutel breken. We zijn toen verder gaan lopen door de gangen van de gevangenis, en kwamen uiteindelijk uit in een bouwmarkt. Toen konden we via de uitgang van de bouwmarkt eruit.

Ik kreeg toen een huis waar allerlei tijden door elkaar heenliepen.

hoofdstuk 50 de orionse spookbijbel achter de aardse westerse bijbel

Er is dus een hogere bijbel en een lagere bijbel. De lagere bijbel is de westerse vertaling, maar die is gedicteerd door een nog lagere orionse bijbel die eronder zit, als een spookbijbel. De lagere orionse bijbel houdt zich daardoor verborgen. De westerse bijbel wordt dus als afleider gebruikt, maar het zit er dus wel doorheen gewoven in de diepte, en die bijbel is slecht, echt slecht. Ik had er een droom over vannacht. Er is een volk genaamd Chiomeen, in het lagere Orion, als een arabisch amalgaam of mengsel. Zij hebben die valse, lagere orion bijbel opgezet die dus onder alles verscholen ligt, als valstrik, als een doodlopend mijnenveld. Bijvoorbeeld een van die bijbelboeken was genaamd Xerexchrosium. Die monster-instituten op aarde zoals psychiatrie en dentistrie zijn ook bijbelboeken in die spookbijbel, met andere namen natuurlijk. Biklim is een ander bijbelboek. Ook bijvoorbeeld het aardse scholen-instituut en het aardse rechterlijke instituut zijn bijbelboeken in de lagere orionse spookbijbel. Zolim is dan weer een ander boek. En Rasiklim weer een ander boek. Xerexchrosium is dan een soort demonisch boek achter Deuteronomium :

1. Baklim
2. Biklim
3. Xerum
4. Zolim

5. Xerexchrosium
6. Rasiklim

Xerum is dan de valse Leviticus, slachtwetten, het hele instituut van dierenmishandeling in al z’n vormen. Biklim is het valse scholensysteem, de valse Exodus. Baklim is het valse Genesis, het lagere orionse spookboek daarachter. Dat zijn dus allemaal boeken uit de valse bijbel. Baklim is het valse markt-instituut op aarde. Rasiklim is de dentistrie en Zolim is dan de psychiatrie. Torcus is dan nog een zevende boek van een valse woningbouw in het lagere orion. Een soort spookhuizen zijn het waar de mensen in worden gezet, als een soort gevangenissen en fokkerijen. Dat is ook weer een instituut, een woon instituut, en het zijn gewoon graven eigenlijk. Het heeft ook weer met die gevangenis te maken van de droom in het vorige artikel.

Daarna is er dan een boek van het aas, een jachtboek, wat je dan kunt vergelijken met het hele valse christus gebeuren, genade praatjes. Ze zetten dus een soort valstrik uit, eigenlijk om hen nog dieper in de fuik te trekken. Het is een soort verzekeringssysteem. Vinterus heet dat achtste boek, als een soort vals evangelie. Achterus is dan het negende boek, vol van demonische spreuken, een soort valse vorm van openbaring, heel luguber. Octerus is het tiende boek, een soort medisch boek, maar ook allemaal verraad. Daarin komen ook allerlei dokters orders opzetten, maar het zijn dan gecamoufleerde kannibalen. Hun afgod is dus de buik uiteindelijk. Dat is hun drugs. Zo hebben ze hun waanwereld gebouwd. Dan zijn er nog brieven van het instituut van familie. Familie is er dus eigenlijk voor om de haak goed vast te leggen in de prooi. Dat gaat dan om de lagere orionse spookfamilie. Dat trekt ook door alles heen hier op aarde. In die droom had ik zo’n spookbijbel weten te bemachtigen. Die aardse westerse bijbel heeft dus zoveel macht vanwege de onderliggende orionse spookbijbel.

hoofdstuk 51 de genesis code

Genesis 2
7 toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo volhardde (hwy, aramees) de mens tot een hongerende nephys, ziel.

Adam, bloed (dm), heeft een ziel in zich, een nephys, en werd tot een ziel, tot een nephys, wat in het voortijds noph-sa is, als de kennis van Noph, oftewel de voortijdse Job. Noph is de gekruisigde in de wildernis. Het oudere, voortijdse boek van Job, oftewel Noph (of Nob), begint met een overstroming. En Noph moest op zijn bootje dieper de wildernis in. Het heeft ook verbindingen met het Noach verhaal. In de Egyptische context was het zo dat de mens over allerlei rivieren in de onderwereld moest zwemmen om zo tot profetische kennis te komen. Dat is ook waar de godin Nephthys weer aan verbonden is, die ook het woordje navi (hebreeuws) en nefu (egyptisch) in zich draagt, als Nefu-thys, als zij die de rivieren van de onderwereld heeft overgezwommen, tot de dieptes is gegaan, of zij die uit de diepte van de onderwereld kwam, en zij trok ook Ra tot deze dieptes. Het profetische is dus ook het leren werken met het Nephthys medicijn. Als we kijken naar het Hebreeuwse woord voor profeet, nabi, navi, wat komt van het Egyptische nefu, wat zeevaarders

zijn, of riviervaarders, en van nubiu, wat de zwemmers zijn over de rivier van het dodenrijk, de onderwereld, de tuat, zij die dus aan zichzelf gestorven zijn, van het woord nubi, zwemmen, zeevaren. Dit leidt helemaal terug tot de voortijdse Job, Jove, die Nob, of Noph werd genoemd, de gekruisigde in de wildernis. In de oudere, voortijdse geschriften van Job, de geschriften van Nob of Noph, moet Noph dus tot de wildernis vluchten vanwege een overstroming. In dit verhaal wordt hij ook door een beest gegrepen en verslonden. Zo komt hij tot de onderwereld, de daadwerkelijke wildernis.

Job werd geplaagd door dromen en visioenen die hem angst aanjoegen. Dit was zo erg dat hij de hongerdood en de wurging verkoos boven het leven (7 : 14-15). In het Aramees staat er dat hij naar Abbadown verlangde, de Hel, de verlorenheid, de Vernietiger. In het boek Job staat Zij naakt voor het Aangezicht van God. Wurging betekent in de diepte getemd worden, initiatie (inwijding) en overgave. Job verlangde naar de heilige halsketen, de heilige gebondenheid en de heilige slavernij tot God (Abbadown, Shadday). Hij wilde zijn leven verliezen hiervoor. Abbadown is ook de plaats van vernietiging. Job had een sterk doodsverlangen, en vernietigingsverlangen. In het boek Job zien we dat God als zodanig naar hem op jacht was, als Shadday, de almachtige goddelijke vernietiger (6 : 4). Dit gaat over het kruis van het OT, oftewel de duistere kennis. In de Egyptologie en Israelogie komt het kruis vaak voor in de T vorm, zo ook in de oudere versie van Job, over Nob of Noph. Het wil niet zeggen dat het kruis van het OT en van de oudere versie van Job altijd tot de dood leidt, want het wordt ook als restrictie paal gebruikt, en het Egyptische kruis is een T kruis met een halsketen erboven, als de Anaq, wat ook de naam is voor de OT halsketen.

Spr. 1
8 verwerp de onderwijzing van uw moeder niet;
9 want zij is een keten (anaq) voor uw hals.

Deze anaq wordt dus ontvangen aan het kruis, de restrictie, als een symbool van profetische leiding. Zonder het kruis is er geen profetie. De halsketen brengt ook terug tot de tenten. Ook Noach is in de wortels anaq, Nq, als no-akh. Akh staat ook weer voor schaduw en broer, als beeld van de wederhelft, de alter ego. Adam werd in de grondtekst dus ook Nephys genoemd. Adam werd tot Nephys, oftewel tot Noph-sa, of gewoon Noph, de voortijdse Job. Toen hij tot de boom van kennis kwam was dit ook een galg in de Israelitische talen, en de slang stelde het hangtouw voor, de nachas in het hebreeuws, van het indische ‘naga’, de bewaker van de gnosis, ook wel nakas in het hebreeuws, en in het hebreeuws is het hwy, wat ook volharding betekent, wat een fallische betekenis heeft. Adam of Nephys, Noph, kwam onder de macht van de slang, en zijn vlees werd door de slang gewurgd, wat dus ook het verlangen was van Job tot de anaq, nq, de naga. Dit manifesteerd zich in het Noach, of No-akh, nk, naga, geheimenis van de zondvloed, waarin hij ook predikt over de wederhelften : twee aan twee. Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten om zijn vrouw aan te hangen, als zijnde zijn anaq, de ketting van de hemelse leer die hem voortleidt. Dit is een beeld van komen tot de innerlijke natuurgodin als beeld van de natuurgnosis.

Job 7
14 dan verschrikt Gij mij door dromen
en beangstigt mij door gezichten,
15 zodat ik verworging, mah-anaq (hebreeuws) verkies,

de dood (bdn, aramees, de hel, diepte, als beeld van exegese) boven mijn leven.

hoofdstuk 52 de genesis code 2

De nahas, nachas, of nakas, de slang in het hebreeuws, was in de grondtekst ook een volk, of een constellatie, zoals in Job 26:13, oftewel de slang stelde buitenaardsen voor. Het kan zowel in goede zin als slechte zin worden gebruikt, want Mozes gebruikte de nakas slang als een beeld van redding en genezing. In Genesis 49:17 wordt er gezegd dat de stam Dan zal worden tot het volk Nakas, de slang. In het Aramees is de stam Dan een beeld van de exegese (dn). De slang was het listigst van alle dieren van het veld, wat naaktheid betekent, als een beeld van ontmaskering en openbaring. Dit manifesteert zich in het No-akh verhaal (Noach). Het volk van de slang was het volk van de No-akhieten, of Noachieten. De slang is in het Aramees de hwy, wat de volhardenden betekent. Zij kennen de weg tot de vrucht, suri, de overgave, het offeren, het geven. Dit is een heel fallisch principe : de volhardende fallus geeft uiteindelijk zijn zaad, als teken van vruchtbaarheid en het geheim van nageslacht. Eerst moest Adam aan zijn vlees sterven om tot de vrucht te komen, om ingewijd te worden in het No-akhietische volk.

hoofdstuk 53 de egyptische basis berekening

We berekenen het volgens de Egyptische methode die ten grondslag ligt aan de Israelitische taalcodes. Dat is telkens weer gebleken. De Egyptenaren schreven hun woorden zowel van voren naar achteren als van achteren naar voren, en de woorden werden in verschillende vormen neergezet. Als we het hebben over het volk van No-akh, of naka, het volk van de slang, van het hangtouw, ook wel de anaq genoemd met dezelfde woordcode ‘NK’, dan is dit ook het Kanaanitische volk van de reuzen, het volk van Anak of Enak. De reus is een metafoor voor de context. Het zijn hen die tot een grotere context zijn gekomen. Bij de Egyptenaren was de god van het hangtouw Naka, ook omgedraaid Kaen of Qan genoemd in het zevende uur van het boek der poorten. Het is het uur van de slang Akhaenmaat of Kaen-maat, de wet van Kain. Uiteindelijk spreken we hier van hetzelfde volk Kain die tot Nod (nuwd, Egyptische godin) trok, en dat volk wordt op verschillende wijzen metaforisch beschreven, komt dus weer door de Egyptische talenregel in verschillende vormen, en dat moet herkend worden in het boek van Genesis. Zonder een degelijke kennis van de Egyptische talenregels blijft Genesis dus grotendeels een gesloten boek.

Kain was verwekt door de slang, als het volk van de slang, van het hangtouw, waarvan No-akh, als Egyptische verdraaiing ook een beeld was. Ik had een droom over het nummersysteem van de Kainieten of Enakieten, het volk van de volhardenden, het volk van de slang, van het hangtouw, van

de naakten, oftewel het profetische volk van openbaring en ontmaskering (demonologie). Het was een volk dieper in Orion. Het was een variabel getallenstelsel, wat dus niet op alle punten hetzelfde is. Het begint met een quartaire eenheid van 1,2,3,10, en dan gaat het verder met een septaire, of zevenvoudige eenheid, dus : 11,12,13,14,15,16,20. De zeventien is dus de twintig. Dan gaat het verder met een dertienvoudige eenheid :
21,22,23,24,25,26,27,28,29,valse30,valse31,valse32,ware30. De 33 is dus pas de eigenlijke 30. Er zijn dus ook nog getallen in de derde eenheid die verder gaan dan 9 zonder al bij de 10 te komen. Je kan dan zeggen : 21,22,23,24,25,26,27,28,29,2t,2a,2),30.

Na de 9 komt de tach, dan de zong, dan de el, en dan pas de 10 in de derde eenheid, wat dus een dertienvoudige eenheid is. Daarna is er een eenheid van twintig, dus de 50 is pas de 40 :
31,32,33,34,35,36,37,38,39,valse40,valse41,valse42,valse43,valse44,valse45,valse46,valse47,valse 48,valse49,ware40.

hoofdstuk 54 het ontstaan van het zwarte gat

De vijfde eenheid is een eenheid van honderd, dus tot de ware 50. De zesde eenheid, tot 60, is een eenheid van tweehonderd. De zevende eenheid tot 70 is een eenheid van 37. Er zijn naga volkeren die zijn afgeweken hiervan, en die in de zevende eenheid een kleinere eenheid dan 37 hebben, en dat is waar het corrupt werd, en parasitair, als een zwart gat, en waardoor de lagere aardse en orionse gewesten ontstonden. De achtste eenheid tot 80 is een eenheid van 10. Volkeren die hier een hoger getal hebben dan 10 worden corrupt en parasitair. De afmetingen van het no-akh getallen systeem is dus als de afmetingen van de ark. De 80 is een honderdtal, dus daarna herhaalt alles zich tot de tweehonderd, wat de duizend is, en tweeduizend is tienduizend, twintigduizend is honderdduizend, tweehonderdduizend is miljoen, enzovoorts, als tweevoudige eenheden.

hoofdstuk 55 het samenvallen van het paradijs verhaal en het zondvloed verhaal

De ark van de Israelieten is in de hebreeuwse grondtekst de aron (orion), en betekent de context, het collectief. Het is een beeld van de vagina. Alles wat eraan geofferd wordt wordt getoetst aan de context. De fallus is in die zin een beeld van de eenzijdigheid die tot de context moet gaan, het collectieve zelf. De kop wordt omsloten, omgeven, door de context, als beeld van de nekketen, de anaq. De Egyptenaren schreven hun woorden bewust van twee kanten, dus ook omgedraaid, en op verschillende manieren. Alleen zo kan genesis begrepen worden. De naga of nag, als slang van het paradijs, als beeld van de nekketen is omgedraaid de gan, wat een woord is voor de hof van Eden in het hebreeuws, en wat omsluiting betekent. De slang is ook de educatie in de grondtekst. Al met al valt het paradijs verhaal en het zondvloed verhaal zo met elkaar samen. Ook is de ark in de grondtekst een beeld van de besnijdenis.

Eden is in het Aramees gewoon ‘dn of de Dan stam. In 2 Kronieken 29:12 is Eden gepersonificeerd als een Leviet, een Gersoniet. Gerson is de oudste zoon van Levi. Eden is de zoon van Jo-akh, en Jo-akh is de zoon van Zima. Jo-akh betekent broer, schaduw, wederhelft, en Zima betekent complot, plannen, omsingeling, gebondenheid. Gerson is dus de aartsvader van Eden, en Gerson betekent ballingschap. Hier worden dus diepere gebieden in het paradijs getoond.

Zima betekent ook geduld en volharding, wat nodig is in het paradijs te kunnen leven. Jo-akh betekent ook Eva’s wederhelft in de worteltekst. Adam werd niet in Eden gemaakt, want toen Adam werd gemaakt was de hof van Eden er nog niet. Adam, als Eva’s wederhelft, werd gemaakt in Jo-akh. Gerson of Gerarzuni betekent in het Filistijns-voortijds de besnijdenis (gerar) door het hongeren (zuni). Ook Eva betekent de honger in de hebreeuwse grondtekst. Het was iets wat Adam moest leren, en hij moest diep afdalen in de hof van Eden. Hij moest de heilige ketting ontvangen, en zo komen tot heilige gebondenheid (zima) en tot hemelse ballingschap (gerson). Als nephys was hij dus een beeld van Noph, de voortijdse Job.

We kunnen stellen dat dit een beeld is van de Jakobsladder die Jakob zag te Bethel.

hoofdstuk 56 de schepping

In den beginne zei God niet zomaar : ‘Er zij licht.’ In de Israelitische Aramese grondtekst, de taal van Jezus, zei God : ‘Er zij begrip.’ Dit was dus de verlichting van het verstand. En dit ontstond in het Aramees door volharding, hwy, wat ook een woord is voor de slang in het paradijs. Deze volharding gebeurde in het Zima gebied, dieper in het paradijs, zoals we zagen. Dit was ver buiten de hof van Eden. De hof van Eden bestond nog niet.

Er zij nura, staat er in het Aramees, de volharding van nura, en nura is een woord voor de urim, de toetssteen. De schepping was dus een resultaat van het volharden in het toetsen. Daarom wees Mozes uiteindelijk op de slang, om te laten zien hoe belangrijk en fundamenteel het was. God wordt

overigens in het Aramees Alah genoemd, of Alaha, in de taal van Jezus en in de grondteksten van Genesis.

Dan op de tweede dag wordt er gesproken van de scheiding van wateren, van zaad ook in het Aramees, en scheiding is een woord voor specificeren, nuances, onderscheiding, duidelijk maken, in het Aramees. Telkens weer wordt het woord hwy gebruikt, het volharden, geduld, wat ook het Aramese woord voor de slang is. Het was avond geweest, staat er dan, wat in het Aramees ook de volharding in het hongeren betekent. De avond betekent namelijk het minderen. Dan breekt de morgen aan. Zo komt de mens tot de context. Zo is er vermenigvuldiging, oftewel vruchtbaarheid, staat er in het Aramees. Zo komt de mens tot de bodem. Zo wordt het zaad gezaaid, als de fallus die de baarmoeder raakt in het Aramees.

In het hebreeuws staat er niet zomaar dat er bomen werden geschapen, maar dat er galgen werden opgericht, zodat de mens aan zijn vlees zou kunnen afsterven, als beeld van het ontvangen van de hemelse context. De eenzijdigheid moet afsterven. De mens kan niet leven, kan niet tot inzicht komen, zonder de hemelse ketting om zijn hals, het hemelse touw. Alleen door het hemelse touw kan de mens voortgeleid worden. In het Aramees is het zaad, de vrucht, ervoor om de mens te doen terugkeren tot de bron. Dit is waar de mens in het Aramees al tot de vrouw komt, zijn wederhelft, zijn bron (nsbh, nsbt). In 1:12 is dat in het Aramees een vertalingssysteem, een geleerde vertaling, een exegese, als er staat dat de aarde het jonge voortbrengt (npq). Dit is een oproep tot een tocht, tot het uitgaan, tot een exodus, een verdieping.

Dan wordt inzicht tot een gewoonte, tot een natuur, en wordt het tot intelligentie in het Aramees (1:14).

Als er dan staat dat er levende wezens komen tot de wateren en hemelen, dan staat er in het Aramees dat er openbaringen komen tot het verstand, waarvan de naaktheid ook weer een beeld is. Ze waren naakt in de hof, oftewel ze waren profetisch. (1:20)

De scheppingsdagen zijn dus een beeld van de geestelijke gaven die door volharding en geduld rijpen. Weest vruchtbaar, wordt talrijk en vervul de wateren en de aarde betekent in het Aramees het voorbereiden van pijl en boog. Er is een oorlog te voeren tegen het vlees, tegen de onwetendheid en het ongeduld. De mens moet leren volharden, leren te zijn in hwy, wat een scheppende, volhardende kracht is, de kracht van de slang. Hierom wees Mozes op de slang. Het had een dualistische betekenis. De mens moest in het Aramees de aarde nog tot volkomenheid brengen, compleet maken, door te komen tot de context. Hiertoe waren de geestelijke gaven aangesteld, en hiertoe moest de mens vrucht dragen. Zodra er water staat in het Aramees, betekent het zaad. Dieren zijn in het Aramees beelden van de zoomorfische engelen die de troon van god dragen, de hayewta, of in het Mandaisch-Aramees de hiauniata. De mens mag daarom niet laatdunkend over dieren denken.

Genesis 1:24
En God zeide: Dat de aarde voortbrenge levende wezens naar hun aard, vee en kruipend gedierte.

In het Aramees gaat het hier om een wachter voor de mond, de stilte.

Als er dan staat dat God man en vrouw naar zijn beeld schiep, dan staat er in het Aramees fallus, lam, en vagina, diepte, die naar het beeld van het geleide, als een marionet, werden geschapen, in hemelse gebondenheid, oftewel in Zima, in hemelse ballingschap, in Gerson. Dit is dus veel dieper in het paradijs. De vrouw is nqbt, de vagina, wat ook een Egyptische godin is, de moeder der godinnen. Zij betekent ook put in het Aramees. Vervolgens roept het Aramees de mens op om harde werkers te zijn, en om de oorlog niet te verzuimen. De mens moest tot het verborgene gaan, tot de wachter van de mond. Ze kregen hun voedsel door sexualiteit wat een beeld is van omgang hebben met de context. Eten is in het Aramees een beeld van toewijding en overgave. De sexualiteit was ook een beeld van het terugkeren tot de bron. Het voedsel was meer te vinden in geestelijke waarden zoals volharding, hwy, oftewel de slang, de ketting van de hemelse leer. Niet alleen van voedsel zult gij leven, maar van het hemelse woord. Hiertoe moest de mens tot de bodem gaan, de diepte in, de put in, tot het aanraken van de baarmoeder.

Genesis 1:30
Maar aan al het gedierte der aarde en al het gevogelte des hemels en al wat op de aarde kruipt, waarin leven is, geef Ik al het groene kruid tot spijze; en het was alzo.

Leven is nephys, ziel. Dieren hebben dus een ziel, net zoals mensen, en zoals we zagen zijn dieren een beeld van de hogere vorm van mensen, namelijk de zoomorfische engelen die de hemelse troon dragen. Alles wat hongert en mindert heeft een ziel in het Aramees.

hoofdstuk 57 de dochter van de slang

Genesis 1:27
En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

Aramees :
En God schiep Adam als marionet (slm). Hij schiep de fallus als het lam, en de vagina, nqbt, als een put.

Nqbt, of nekhbet, is een Egyptische godin, als een gier of vliegende slang. Nekhbet is als naka-bath in het hebreeuws de dochter (bath) van de slang (naka), oftewel de dochter van de volharding, van het naakte, profetische volk, de oogst. Het dochterschap is de oogst van het moederschap, en wordt ook voortgebracht door het volharden van het zoonschap, tot de besnijdenis van het afgeweken vleselijke deel.

De nqbt zijn een volk die afgedaald zijn in de put, geboren zijn in de put, komende vanuit de put, om zo ook tot de put te worden, als een onderdeel van hen, oftewel de vaginalen.

hoofdstuk 58 de logistieke empathie

De genesis code is gebaseerd op de heen en weer taal, de draaiende taal, van de Egyptenaren. Egyptisch is namelijk de moedertaal van de Israelitische talen, en het is een variabele taal, als eb en vloed. De ark van Noach is in het hebreeuws de teba. Als we kijken naar de dochters van de slang, de naka-bath, nqbt, in Genesis 1, dan is dat omgedraaid de kn-tb, of knn-tb, Kanaan-teba, de ark van Kanaan. De ark was nodig voor de wedergeboorte, als een baarmoeder. Het volk van nqbt, naka-bath, dochters van de slang, is in de Aramese grondtekst een put. Deze put wordt ook weer geopend in het boek Openbaring. Het is een vaginale put. De nqbt is door haar empathie, door tot de bodem van de put te gaan, de voet, ook geworden tot een put, om wedergeboorte te brengen in de put. De vagina is dus een beeld van het shamanisme. De voet is een beeld van het tot de bodem gaan, het volkomene. Dit gebeurt allemaal door empathie, door plaatsvervangend lijden. De ware shamaan komt altijd van onderen, van de bodem, van de voet. In het Egyptisch is nqbt de beschermer van de farao, van de koning. Koning betekent voet in de wortels van het Grieks, iemand die tot de bodem is gegaan. Dat is het ware koningschap. Iemand die de minste is geworden.

Genesis 1
27 En God schiep Adam naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; fallus, lam, en vagina, put, nqbt (aramees) schiep Hij hen. 28 En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.

‘Heerst over dat wat op de aarde kruipt,’ is in het Aramees : Beheers het profetische leven (rehs,rhs). De vagina, het vaginale wezen, de vrouw, wat zich in ieder mens bevindt, werd hiertoe opgeroepen als een herderin, als een volk van herderinnen, de nqbt, als een beeld van het profetische leven wat ze waren geworden, de put terug tot de bron (rosh), om zo de lammeren te kunnen leiden. Dat was het idee van empathie en vruchtbaarheid. Het kruipende gedierte is in het aramees een beeld van de zoomorfische engelen die de troon dragen, en van de wachter van de mond, en de wachter van de voet, het pad. In het Aramees werd opgeroepen de wacht van de mond en de wacht van de voet, het pad, te beheersen. Deze zoomorfische engelen zijn de hywh, ook weer verbonden aan de slang, de hwy, als beeld van de volhardenden en de naakten, de profetischen. Zij hebben door profetie het vlees overwonnen, door de logistieke empathie. In het Aramees staat dat het ook een oorlog is. De nqbt, het volk van de dochters van de slang, moet ook deze schepping overwinnen, in een worsteling (slt, kbs). De schepping moest nog gerangschikt worden, tot volkomenheid en compleetheid (mly).

hoofdstuk 59 genesis 1:28

In het Aramees van Genesis 1:28, de taal van Jezus, de oorspronkelijke taal van de bijbel, want Aramees was de moedertaal van de Israelitische talen, en op haar beurt een dochter van de Egyptische taal, staat dat de nqbt, het volk van de dochters van de slang, het amazone volk, de schepping moest bewaren en bewerken, en ze moesten het ook verbergen. Ze moesten het verminderen, er lagen overheen bouwen, en implanteren, als beeld van de logistieke empathie, van de geleide empathie, om een pad te banen door de schepping (kbs). Zij waren herderinnen. De schepping moest nog besneden worden, ingenomen worden. Natuurlijk was dit metaforisch. De vleselijken hebben dit verletterlijkt in de voetinbinding (China), de vaginale besnijdenis (Azie, Afrika), en de tandartserij (Europa, Amerika), wat allemaal vormen zijn van verminking, en verdraaiingen, verletterlijkingen van de oorspronkelijke opdracht van Genesis 1:28, de logistieke, geleide, profetische empathie, het plaatsvervangend lijden. Het is daarom een oorlog die nog steeds gestreden moet worden. De mens heeft zichzelf koningen, schurken en marktkooplui verkozen, en niet geluisterd naar de geestelijken om zich te onderwerpen aan de amazones, aan de nqbt, de vaginale paden van de wedergeboorte. De mens heeft niet geluisterd naar de wildernis moeder en moeder orion. Daarom moeten de amazones komen. Zij zullen terugkomen. Zij komen vanuit Orion. Zij zijn het volk van de dochters van de slang, de nqbt. Uiteindelijk zal dus Genesis 1:28 in ware vervulling gaan. Nu leeft de mens nog in een rijk van schaduwen. Daarom moet Genesis ontsluierd worden. Zij zal haarzelf ontsluieren. Zij is immers het volk van de slang, van de naakten, de openbaring, zoals Mozes op de slang wees als teken van eeuwig leven. Alleen zij die tot het geheim van de slang kwamen zouden in leven blijven. Dit was het grote mysterie van Genesis.

hoofdstuk 60 genesis 1:27

De mens moet tot de bodem van de put gaan om zo de put te worden, tot een levendgevende vagina van logistieke empathie, die tevens het vlees verwoest. Daarom moet de mens leven vanuit zijn innerlijke vagina onder de buik, en niet vanuit de buik. Dit houdt tegelijkertijd in dat de mens zich moet onderwerpen aan de innerlijke vagina en naar de innerlijke vagina te luisteren. Dat dualisme moet er altijd zijn, anders sterft de vagina in de mens. Het leven vanuit de innerlijke vagina is het principe van de nqbt uit genesis 1:27, de herderin die over de mens is aangesteld, over het lam, om het lam te leiden. De lammeren horen naar haar stem. Dit komt ook terug in het evangelie. Uiteindelijk is het wortelwoord van christus de chasma in het Grieks, wat ook put betekent en een woord is voor de vagina. De mens moet niet rondrennen als een Martha om de machten van de buik te dienen, maar zijn als Maria die luistert aan de voeten van het vaginale. Dit heeft dus allemaal te

maken met het ingewijd worden in het volk van nqbt, de dochters van de slang, waar Mozes op wees, oftewel in de teba van Kanaan, de ark van het beloofde land. De ark is een beeld van de innerlijke vagina voor wedergeboorte. In de hebreeuwse wortels van nqbt (nqb) betekent het doorboren, verkiezen, wat ook weer verbonden is aan de germaanse walkuren van de opname. Het is verbonden aan het Assyrische nakbu, diepte, waterbron. In het hebreeuws betekent het ook doordringen, en in het Arabisch is het het onderzoeken, doorboren, scherpzinnigheid. In het hebreeuws is het ook doorboren, benoemen, specificeren, onderscheiden, leeg maken, scheiden, vervloeken, verdoemen. Het vertelt dus een bepaald verhaal. Het is een besnijdenis om de mens in te wijden.

Het variabele getallenstelsel van het volk van de nqbt kruist met het alfabet. De eenheden hebben allemaal hun eigen letter :

1-4 = A, A is dus 4 (de 10)
11-18 = B, B=18 (de 20)
21-27 = R, R=27 (de 30)
31-44 = S, S=44 (de 40)
41-55 = K, K=55 (de 50)
51-89 = T, T=89 (dus de 39 na de 50, wat dan de ware 60 is)

hoofdstuk 61 macho of minore ?

Aan jezelf werken betekent het minder worden en empathie, het shamanisme van het afdalen om los te komen van je valse, vleselijke opgeblazen zelf, om dan je verloren collectieve zelf te vinden wat rondhangt in alles om je heen. Het is een onderdeel van het toetsen, want als je te zelfbewust bent, dan kun je niet eens toetsen.

Het gaat in het toetsen om de zelfverloochening, en dat heeft alles met empathie te maken en boetvaardigheid dat je het gestolene, dat waarmee je je hebt volgevreten, alle onverschilligheid, loslaat, om weer een zuiver zicht en begrip te krijgen. De minste zijn. Als dat er niet is, dan heb je geen zaad om te zaaien. Wij komen altijd van onderen, niet van boven. De mens moet minder worden, niet meer. Het plaatsvervangend lijden is je zintuig, en dan ga je dingen onderscheiden en door dingen heenprikken, want het plaatsvervangend lijden neemt de onderste plaats, dus dan kom je tot de minderheden, en degenen die achter de schermen lijden, dus de natuurkrachten, moeder natuur, etc. dat heeft allereerst met een instelling te maken, een bewustzijnsprincipe, een keuze, niet dat je direct als een Martha gaat rondrennen. In die zin help je jezelf door naar de basis van zelfverloochening, boetvaardigheid, teruggeven van gestolen goederen gaat, om weer een geheel te vormen met de bescheidenen en zachtmoedigen, wat een deel is van jezelf. Empathie is het hogere gnosis internet, dan heb je de vonken van het eeuwig leven. Al het andere van wie het eerst komt

die het eerst maalt etc. zal wegvagen. Aan jezelf werken is dus nooit iets egoistisch. Je komt tot de hogere context juist om alle eenzijdigheid van je weg te laten vallen.

Je helpt door de kennis te helpen, de hogere verbanden. Empathie is niet alleen maar voor hen die alles al op de rails hebben. Het is niet iets exclusiefs ofzo voor de elite. Juist door empathie, door plaatsvervangend lijden, de minste zijn, wordt het juiste zaad gezaaid waardoor je uiteindelijk een oogst hebt en alle andere zaaiprocessen buiten dit principe om zullen mislukte oogsten voortbrengen. Het vlees verzint altijd weer excuses. Het eenlingenschap is potentieel levensgevaarlijk. De duivel is vol met gnosis, en dat is het bedriegelijke ervan, maar die misleidende, verscheurende macht zit ertussen, opportunistisch, en hij houdt de uiteindelijke hogere gnosis verborgen, omdat er geen empathie was, maar allemaal zelf zelf zelf, en dat is dus helemaal geen zelf meer. Allemaal zelfbedrog.

Empathie, plaatsvervangend lijden, het zintuig van het kruis, het ene herkennen in het andere, de wijsgeerlijke liefde tot het vreemde, is niet iets zoetsappigs, maar een worsteling, op Pniel. Ware empathie prikt door het valse heen, en zal altijd weer tot de diepere lagen gaan, de bedriegelijke clownsmaskers eraf scheuren, zodat het zaad komt waar het moet wezen. Het is dus geen selectieve empathie, maar doelgericht, heel logistiek. Het zal niet voor het verkeerde doel lijden, geen tijd verspillen, niet op de verkeerde plaatsen uithangen. Je toetst altijd dingen aan de context, niet aan het eenzijdige lagere zelf. Het gaat om een volkomen offer, volkomen jezelf geven en geen reserves erop nahouden, of van ja later, of eerst dit, eerst dat.

De logistieke empathie is een geleide empathie is, een profetische empathie. Dat heb je nodig als je tot de gnosis wil komen, anders is er geen hechting, dus dan hebben we het over contact maken met moeder aarde, moeder natuur, door haar lijden, en dit moet in volkomenheid gebeuren.

En dan gaat het dus niet om de hele aarde op je nek te dragen, maar om de principes van het kruis wat onze enige verbinding is met moeder natuur. Zo spreekt zij. Willen wij haar lijden niet, zijn we er ongevoelig voor, kunnen we haar lijden niet herkennen in de dingen om ons heen, en gaan we zwart wit lopen doen, of excuses proberen te vinden, dan stopt de bus, en nemen andere geesten het over. Dit is ook weer het lijden van het hogere natuur zelf wat door alles heen zit, en er is ook een fundamentele laag van plaatsvervangend lijden wat voor alles en iedereen geld, want er is ook een bovenmatig, onrechtvaardig lijden van dat iemand voor eeuwig zou moeten lijden in de hel. In die zin gaat iedereen naar de 'hemel', omdat dit soort lijden gewoon niet bestaat en waartoe niemand bestemd is, zelfs duivels en demonen niet van het zwaarste soort, omdat het dan alle betekenis verliest. Het lijden is voor de rechtvaardigen, en heeft een andere, metaforische, betekenis. Het is niet voor de onrechtvaardigen. Natuurlijk krijgen zij hun deel, maar dat is nog een oproep om terug te keren. Als ze daar niet aan gehoor geven zullen ze hun karma krijgen en dan gewoon gerecycled worden en hun bewustzijn en leven verliezen als dat al niet gebeurd is. In die zin dragen wij dus veel, maar het ging voornamelijk om het dragen van moeder aarde, moeder natuur, omdat je zonder een volkomen logistieke empathie hierin niet dieper met haar kunt gaan. In die zin is dit absolute basis en een zintuig in het toetsen, want anders ben je gewoon blind. Er moet een bepaalde vorm van hechting zijn tot het goede om het kwade te kunnen ontmaskeren en verslaan, en het kwaad komt subtiel, gewiekst, gecamoufleerd, dus als je hierin niet volkomen bent, dus nog een gaatje hebt, dan zinkt je hele schip door dit lek, geheid. Daarin kun je heel diep gaan en is een meditatie proces, het komen tot een hoger bewustzijn hierin, en dat is niet even een tuinhekje wat je open doet

dus. Het gaat om het volharden, en sabotage strategieen van het vlees hierin te ontmaskeren. Dat houdt dus in jezelf niet voor de gek houden, nederig zijn, dingen afwegen en onderzoeken, niet overmoedig naar allerlei middelen grijpen. Het gaat over nodige karaktereigenschappen die er moeten zijn en die verbonden zijn aan strenge voorwaarden. Egoisme ligt aan beide kanten van het touw op de loer. Ieder mens is omsingeld door de machten van egoisme en bedriegelijke onverschilligheid en verdwaasdheid en het zal elke mogelijkheid en gelegenheid aangrijpen om vat op de mens te krijgen, hysterisch en ziekelijk, bezeten. Het is dus alles of niets. Alleen radicalen in empathie zullen er doorheen komen want hen wordt een pad getoond.

Een beetje empathie is niet genoeg. Het is een studie. Het moet je natuur worden, en nogmaals gaat het dan om geleide empathie, wat geen roekeloze empathie is. Je springt niet zomaar in allerlei putten voor de lieve vrede ervan. Dat zou new age wezen, dat je op alles en iedereen verliefd wordt. Neen. Empathie is een oorlog, een besnijdenis. Een oorlog tegen het vlees. Empathie is de toewijding, en zelfs de worsteling, met de moeder aarde, want er is dus ook de lagere vleselijke aarde. En stoppen met vlees eten is nog maar het begin. De mens is door al het vele vlees eten geheel 'vleesparasiet geleid' geworden, vooral als dat nog ver na de jeugd allemaal voortwoekerd, en dan is je hele fundament nog bedriegelijk. Vlees parasieten zijn enorm intelligent en sluw, meesters in camouflage, en de langdurig vleesetende mens is daar geheel uit opgebouwd, allemaal bedriegelijke laagjes, een heel warnet. Als je daar dan mee stopt ben je er niet zomaar ineens van bevrijd, want het is zolang je leven geweest, je bent naar hun beeld gevormd, dus dat is een matrix op zich en ze laten je ook niet zomaar gaan, om dan nog maar niet eens te spreken over de generationele kettingen hiervan wat via de bloedlijnen wordt doorgegeven, en dat is nauwverbonden met de westerse bijbel, en verbreekbaar door de onderliggende israelitische-egyptische bijbel, wat via de voortijdse wortels terugloopt tot het oer en orion, en wat daar nog allemaal verborgen ligt als een mysterie.

Verder wordt er niet gesproken vanuit een positie van beste stuurlui staan aan wal, maar altijd vanaf de bodem, en hoe moeilijk de strijd ook is, als er geen plaatsvervangend lijden is naar de gnosis toe, naar moeder gnosis, dan is er geen zaad om mee te werken. Het gaat erom een verbroken mens te worden, hooggevoelig, niet naar het vlees, maar naar de gnosis. Dat is een groot verschil. Empathen hebben geen medelijden met het vlees. Het vlees moet sterven. Maar ze zijn gevoelig voor de onderliggende gnosis, en die lijnen liggen er ook doorheen. Geen zwart-wit mensen dus van of-of. Het is heel variabel, als eb en vloed. Empathie is dus ook leven met woede, woede en haat naar onrecht, en geen zoetsappige new age empathie dus. Het pad van de shamaan is een studie, en heeft dus strenge voorwaarden, en ook strenge gevolgen als er mee geknoeid wordt.

Deze artikelen en boeken zijn dingen die moeder natuur deelt, waar ze de aandacht op richt, als puzzel opdrachten, dus niet altijd direct persoonlijk, omdat het ook niet om de persoon gaat maar om het geheel, de context, en in die zin is het dus wel weer persoonlijk indirect, omdat we er allemaal mee te maken hebben. Het zijn niet altijd hapklare brokken voor de consument, maar het is oorlog. Empathie is juist ook weer escapisme en verplaatsingsvermogen, dus het gaat juist niet altijd direct om jezelf, maar als je dan weer diep genoeg graaft dan ga je het verband zien, net zoals Egyptologen urenlang over hierogliefen kunnen nadenken om te zoeken naar de betekenis. Het is niet zomaar leesmateriaal, maar meditatie materiaal. Ik heb hier bijvoorbeeld ook wel wat dagboeken liggen, en het wil niet zeggen dat het altijd op mezelf direct slaat, maar dan denk ik : Wat wil het mij zeggen ? Of : Hoe kan ik het gebruiken ? Waar past dit ergens in ? Ik ga dan op

zoek naar de shamanistische context ervan dus met het oog op de nood van de natuur, de algehele natuur waar ik zelf ook deel aan heb.

Empathie is het gaan tot de bodem van de put, om zo die put ook te worden en leven te geven door die put, want dat is het ware scheppingsverhaal : de vagina. Niet vleselijk, buiks, diendende de afgod van de buik, als consument, maar het gaat erom vanuit onder de buik te leven, vanuit je innerlijke vagina. Dat houdt dus ook in je te onderwerpen aan de innerlijke vagina, ernaar te leren luisteren, dus dat dualisme moet er in jezelf wel zijn, anders sterft het. Vandaar dat de metafoor god-mens en ook vrouw-man en moeder-kind zo belangrijk is en de grondwaarden van de grondteksten van de bijbel, die dus in egypte en israel liggen, niet weggeworpen mogen worden. Dat is iets van de natuur wat al door de egyptenaren gechanneld werd vanuit Orion door de pyramides, en wat nog allemaal ontcijferd dient te worden, want de mens moet geheel terug door het oer tot orion.

Het is dus telkens weer op elke hoek van de straat kiezen tussen 'macho of minore, de mindere broeder'. Macho gedrag is zelfzuchtig, zelfopblazend, eigenbelang, draait allemaal om het zelf en de eigen persoon, en dat kan ook heel subtiel gaan, want vaak zijn mensen zich er niet van bewust. Er is ook nog een tussenzone waar mensen vaak in terecht komen, die van de vitesse, die dus tussen macho gedrag en de minore instaat. Vitesse is een frans woord voor snelheid, vlugheid. Het zijn de zogenaamde snelle jongens, vlotte jongens. Die kunnen best wel heel erg introvert zijn en op zichzelf, maar het ontbreekt aan nuance, omdat ze altijd weer weg zijn en op weg, ongrijpbaar, vluchtig. Dus ze lopen er misschien niet opgeblazen en opgepompt bij zoals de carriere makers en die hard materialisten en posers en protsers, maar ze hebben hun eigen weggetjes en eigen laantjes. Ze zullen dus ook niet snel met iets meegaan wat hun snelheid zou kunnen afremmen. Dan komen ze met allerlei excuses. Dus mensen die van echt het opgeblazen macho gedrag af zijn gekomen moeten ook nog loskomen van de zogenaamd vitesse gedrag voordat ze een minore kunnen worden.

Dan kun je zien, een tijdje geleden had ik een droom over buitenaardse palestijnen en de gaza strook in verband met het izaak verhaal wat bij de genesis code hoort, en niet lang daarna brak de oorlog los in de gaza strook. Er wordt dus zwaar gevochten over de genesis code. Dit is een oorlog over de waterputten van izaak dus.

Laatste tijd ook geregeld dat ik met 70-er jaren liederen wakker wordt, en dan ga je de winkel binnen en wordt precies hetzelfde lied gedraaid. Laatst met love of life van earth and fire, en vandaag met al stewart (on the border). Dat is dus zware buitenaardse activiteit.

hoofdstuk 62 de valse leer van de eeuwige verdoemenis

Een van de voorwaarden is vegetarisch zijn. Als een mens vlees eet leeft een mens door dierenleed als eerste, en er gaan zich dan vlees parasieten in zo’n mens ontwikkelen. Die vlees parasieten zijn ‘intelligent’, sluw, en gaan het brein van zo iemand overnemen. Je kunt nooit gelukkig zijn ten

koste van een dier. Er zijn andere middelen. Het maakt contact alleen maar moeilijker, want wie wil met ‘vlees parasieten’ praten ? De mens moet zorgdragen voor de natuur. Vlees eten is geen liefde, maar haat en onverschilligheid naar medeschepselen. Het vleselijke haat het geestelijke. Leven door vlees parasieten, en hormonale drugs wat het eigenlijk is, is geen daadwerkelijk leven maar een pseudo-vorm ervan. Dat is heel eng, heel griezelig. Wie kan daar mee leven ? Het is een westers christelijke secte, en dat zal ik ook uitleggen, want dat is het ware leven niet. Dat is iets overgewaaid uit Israel naar het westen en helemaal uit zijn verband gerukt.

Andersdenkenden, andersgelovigen, zouden voor eeuwig naar de hel gaan. Hoe kun je daar mee leven met dat soort opvattingen ? Dat gelooft zelfs Israel niet. Dat is puur iets van het westen, en als taalkundige in die dingen heb ik dat al in mijn twintiger jaren geleerd, maar daarvoor ging ik door een hel, want net zoals opa kon ik daar niet mee leven. Een zeer gruwelijke afgod heerst daar in de secte van het westerse christendom. Die Israelitische talen zijn allemaal metaforisch, symbolisch. Er is zorg en scholing voor iedereen. Ja, gevangenissen moeten er zijn om mensen tegen elkaar te beschermen, en mensen die echt slecht blijven vernietigen zichzelf, net zoals je door drugs jezelf kunt vernietigen, maar we prediken geen eeuwige haat. Dat staat ook in het Oude Testament dat God niet voor eeuwig haat of toornt, en in het boek van Amos predikt Amos ook tegen dat soort opvattingen. Je mag nooit eeuwig verscheuren en eeuwig toornen. Dan is het doel weg. Je mag je medelijden niet verstikken. Je kunt nooit gelukkig zijn in de hemel wetende dat andersdenkenden voor altijd in de hel zijn.

Er is karma, wat betekent dat wat je de ander aandoet, dat ga je zelf ook voelen, zodat je fouten kunt herstellen. Ik was als kind banggemaakt, en groeide op met een bange opa. ‘Miljarden gaan naar de hel,’ en dat kon hij maar niet begrijpen, daar was hij depressief over en in paniek over, en ook ook een oudtante kon dat allemaal niet begrijpen en een oudoom. Die mensen hadden een hart. Ik raakte hiermee ook in worsteling, zoals vele andere mensen die zo opgroeien. Daarom ben ik theologie gaan studeren, ook voor mijn opa. Ik wilde uitzoeken wat dat was en mensen helpen. Dat was een enorme strijd waar ik depressief van werd, zoals vele anderen. Het was een levensvraag en geloofsstrijd. Ik had mooie ervaringen, en mooie dingen meegemaakt in mijn studie, maar ik was in die tijd depressief en volgde de lessen niet, maar ik studeerde in de bibliotheek, dus in dat opzicht was ik anders. Dat was een periode, een moment opname, van acht maanden.

Maar over die vlees parasieten : Ze eten hun kinderen ook op die manier. Telkens als je je stukje vlees eet, weet dan dat je je eigen kind eet. Weet dan dat je God eet, want dieren zijn gemaakt naar God’s gelijkenis. ‘Wat gij een dier hebt aangedaan, hebt gij mij aangedaan.’ Dat is dus het volgen van de afgod van de buik, die de mens doet wanen. Dat is wat wanen zijn, al dat geroddel achter de rug om. Dat is onmogelijk om daarmee te leven.

Plus al die complicaties van het tandarts misbruik, te diep gelegde vullingen, gedwongen wortelkanaal behandeling, allemaal levensgevaarlijk. Het hele internet ligt vol met mensen die hieronder lijden. Een natuurtandarts kan dan levens redden, en soms begripvolle kaak chirurgen. Mensen raken soms van deze dingen in een halve coma, en zelfs nadat ze gered zijn kunnen ze nog complicaties hebben, want je hele zenuwstelsel gaat eraan. Het is net zo wreed als de vaginale besnijdenis en de chinese voetbinding, ook allemaal gedwongen. Die dingen kunnen gelegd zijn, maar als een kind daar niet tegen kan, dan moet het eruit. Het zijn lichaamsvreemde stoffen. Niet

iedereen kan er tegen, en als het te diep gaat sterft de zenuw af, en gaat het het zenuwstelsel ontregelen.

Ware ouders beschermen hun kinderen hiertegen. Een ware familie pikt het niet als iemand hun kind dit aandoet. Maar vlees is hormonale drugs, dus dan nemen die vlees parasieten het brein over, en gaan alles besturen.

Het is allemaal mind control. En dan is er nog de psychiatrie die zelf toegeeft dat het allemaal natte vinger werk is, dat ze zomaar wat stempelen, dat ze ook verkiezingen houden om nieuwe ziektes ‘uit te vinden’, en een professor van de psychiatrie heeft toegegeven dat het vaak voor de markt is, dat ze hun medicijnen kwijt moeten. Hij wil dan ook dat het veranderd, omdat er geen wetenschappelijke onderbouwing voor is, en dat mensen die hulp zoeken en een stempel krijgen niet meer als personen worden gezien. Hij noemt het zelf een pseudo wetenschap.

Hij zegt ook al dat als je een etiket op iemand drukt dan geef je ze een vonnis van levenslang en diskwalificeer je hen voor het leven, wat dan vervolgens ook iemand kapot maakt zodat het de communicatie bemoeilijkt. En hij zegt ook dat er geen wetenschappelijke onderbouwing voor is, en meerdere psychiaters zeggen dat je die labels met een korreltje zout moet nemen. Ze werken dus heel erg langs elkaar heen. Het zijn allemaal machtsspelletjes.

Deze wereld is niet het paradijs. Het is de wereld buiten het paradijs, een parasitaire wereld, van mind control, waarin mensen de baas over elkaar spelen, mensen nog in de pampers rondlopen. Het zijn zieke spelletjes.

De leer van de eeuwige verdoemenis heeft vele ogen en haken, vele vertakkingen, komt in vele vormen. Het is valse leer, maar wat is de oorspronkelijke betekenis van de eeuwige verdoemenis ? Het woordje doem komt uit Egypte en betekende de besnijdenis, voornamelijk de besnijdenis van het hoofd, van het verstand (d’m). Het gaat dus om de eeuwige besnijdenis. Het is juist met betrekking tot de rechtvaardigen, en niet de onrechtvaardigen. Het heeft te maken met de opvoeding, de eeuwige zorg, wat tegelijkertijd een eeuwige tucht is, en die is ter bescherming, zoals het israelitische woordje ‘checed’ hierin dualistisch is, en het is eeuwig, alam, wat duidt op volkomenheid. De mens moet volkomen worden in zijn besnijdenis, in zijn opvoeding. Het vlees wordt onder handen genomen, moet eraf, als een lam dat geschoren wordt, en dat is tederheid. In het westen werd alles eenzijdig, en het werd een grote warboel. Men kon niet meer dualistisch, dialectisch denken. Het werd tot een griezelig Chinees spookhuis. De voet van de mens werd ingebonden, de wortels werden afgeknot.

Het boekje ‘Egypto-Judeo Commentaar Amos voor predikanten’ uitgegeven door de RGG in ons netwerk zegt in commentaar op Amos 1:11 :

‘ 11 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Edom, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat hij zijn broeder met het zwaard heeft vervolgd en zijn medelijden heeft verstikt, zodat zijn toorn eeuwig verscheurt en hij zijn gramschap immer blijft koesteren, 12 zal Ik vuur werpen in Teman, zodat het Bosra’s burchten verteert.

Het is duidelijk dat de mens in Amos 1 strijdt met de eeuwige verdoemenis.

Vuur komt uit de hemel dalen in het eerste hoofdstuk, althans dat wordt aangekondigd. In het Aramees is dit vuur de urim, de toetssteen. De urim is een Hebreeuws woord, maar in het Aramees is het de nura. Deze toetssteen wordt ook telkens gebruikt in het boek Leviticus in de offerdienst, dus het is helemaal geen rechtstreekse aanval op het volk, maar een toetsen. Het is een toetsvuur om het volk te zuiveren, om te ontmaskeren, dingen aan de kaak te stellen, oftewel om te onderscheiden goed van kwaad. Het is allerminst de bedoeling dat de mens zomaar een blinde vuistvechter wordt, als een waanzinnige woesteling die alles platmaait. In de grondtekst is er dus ruimte voor nuance.

Oorspronkelijk in de grondteksten had de tucht te maken met een metafoor van verbinding, wat zich uitte in het betalen van religieuze en rituele "belasting". Denk bijvoorbeeld aan de tienden. Tucht had te maken met economie en ecologie, en had ten diepste te maken met de heiligen, omdat dit het teken was dat zij kinderen waren van de gnosis. Die tucht was eeuwig als een herinnering dat alles aan elkaar verbonden is, en alleen kan werken in de context. De kerk wilde de tucht niet, maar wilde zelf de tucht zijn en projecteerde de eeuwige heiligmakende tucht op de in hun ogen kwaaddoeners en verworpenen die zich niet aan deze kerkelijke tucht onderwierpen. Zij noemden dit de eeuwigbrandende hel waaruit geen ontsnapping mogelijk was. Even een kwartslag gedraaid zou dit om de heilige gebondenheid moeten gaan die er is door de eeuwige tucht. Tucht is onderwijs. Tucht is verdieping, die leidt tot verzoening, maar de kerk heeft hier een karikatuur van gemaakt. De Israelieten leerden geen altijddurende hel. Het was slechts een symbool wat de christelijke kerk in haar ongeletterdheid volkomen verkeerd interpreteerde met alle gevolgen daarvan.

Het was een bepaalde Temanitische cultus in Edom, in de stad Bosra, die de leer van de eeuwige verdoemenis predikte, van de eeuwige wraak en boosheid, in de bijbelse mythe. Het waren Bosraieten. Bozra was de hoofdstad van Edom.

Bozra betekent kooi van lammeren, plaats van ontoegankelijke geheimen.

Micha 2

12 Voorzeker zal Ik u, o Jakob, in uw geheel bijeenbrengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van Israël. Ik zal hen bijeenbrengen als lammeren van Bozra, als een kudde in het midden der weide. Het zal er gonzen van mensen. 13 De doorbreker trekt vóór hen op; zij breken door en trekken door de poort en gaan daardoor uit; en hun koning trekt vóór hen uit, en de Here aan hun spits.

Jeremia 49

20 Daarom, hoort het besluit dat de Here tegen Edom genomen heeft, en de plannen die Hij tegen de inwoners van Teman beraamd heeft: Voorwaar, de jongens der kudde zullen hen wegsleuren, voorwaar, hun dreve zal zich over hen ontzetten; 21 van het geluid van hun val beeft de aarde, het gejammer wordt aan de Schelfzee gehoord. 22 Zie, als een gier stijgt hij op en zweeft aan en spreidt

zijn vleugels over Bosra uit, en het hart van Edoms helden zal te dien dage zijn als het hart van een vrouw in barensnood.

We zien hier dat de leer van de eeuwige hel uiteindelijk weer zal worden tot wat het oorspronkelijk was : een baarmoeder, een vrouw in barensnood, de godin van de vruchtbaarheid, metaforische tucht en onderwijs voor haar kinderen.

Daarom zien we in Maleachi 1 dat de Heere die Edomieten, oftewel de Bosraieten, die geen stop kenden in hun martelingen, haatte (Ezau).'

Hierbij kan opgemerkt worden dat Bosra dualistisch is, dat er ook Bosraieten waren die een veel diepere betekenis kenden van de eeuwige verdoemenis. We gaan zien wat de wortels zijn van het Bosra mysterie :

'De Bosraieten die de eeuwige hel predikten als een projectie hadden hun vrouw (godin) in de steek gelaten, en werden patriarchisch, geweldenaars. Zij hielden de waarheid ten onder in overmoedig en overmatig geweld. Deze leer was zelfs in Israel doorgedrongen, in bepaalde Temanitische sectes van de Israelieten (Teman is Hebreeuws voor Yemen, en een zoon van Ezau's oudste zoon, Eliphaz).

Teman is een Hebreeuws woord voor Yemen, wat van belang is voor het oplossen van het Bosra mysterie. Door hun eindeloze geweldadigheid hielden de Bosraieten het volk in bedwang, zoals de kerk dit doet door de eeuwige verdoemenis-leer. Teman wordt ook gebruikt om de Yemanitische Israelieten aan te duiden die in Yemen wonen of hebben gewoond. Teman was een Edomitische clan (van Ezau). Kijken we naar Yemen, dan zien we daar de kind-huwelijken. Zij worden op jonge leeftijd gedwongen te trouwen (al dan niet verkrachting of voorbereiding voor verkrachting). Ik maak direct een verbinding met de gedwongen vaginale besnijdenis in Afrika, Azië en het Midden Oosten, wat pure genitale verminking is, en zo ook de gedwongen orale besnijdenis, de tandarts dwangverpleging die wereldwijd is, waarin mensen als kind al gedwongen implantaten in de mond krijgen, in het bot, wat hun gezondheid ondermijnt. Dit is allemaal hetzelfde. Het is een onbevoegde betreding en ontering van privé-terrein, allemaal dezelfde geest van invasie en verkrachting. De geest van Bosra wordt ook wel Mensor genoemd in de demonologie. Het is een geweldadige geest van verminking, permanent geweld, wat zich vertaalt in de eeuwige hel. Gelukkig is ook het oordeel hierover opgetekend gebleven in de bijbel. De dieven konden het dus niet zomaar los stelen, maar het oordeel hing er als prijskaartje aan.

In de burchten van Bozrah wordt zowel bevrijding beloofd als het oordeel. Daarom is het belangrijk Abadja erbij te halen, die tegen Edom streed. Abad-yah of Abad-havah betekent dienstknecht van de godin, van Eva (havah, Hebreeuws). Dit was wat Adam oorspronkelijk was, en in Edom werden dingen steeds corrupter, in het Bozraitische Edom. Adam was eerst met de moeder godin, en werd toen aan zijn vrouw, Eva, gegeven, als een beeld van de onderwijzing. Hij werd tot een Abad-havah, en predikte tegen het gevallen Edom.

Het eeuwige vuur van de hel is een allegorie van volkomen diepte, van volkomen context, van de volkomen doorvertaling en etymologie. Dit is het geheim wat Bozrah verborgen houdt. Het is dus een allegorie van een soort geschiedkundig en archeologisch bewustzijn wat voor de heilige is weggelegd. Het is het terrein van de theologische en taalkundige, geestelijke archeologie.

De Egyptische Wortels van Bosra :

Bozra is een beeld van deze lagere aardse realiteit, en ook een beeld van het Westen en van het christendom. Het christendom is dus in diepte een Bozraietische secte die de eeuwige verdoemenisleer aanhangt, wat dus een verkoop-truuk is, een code. Hier houden ze aan vast anders zou hun gehele industrie instorten. Die industrie is buitenaards. Ook staat Bozra voor de medische industrie. De medische industrie is slechts een code voor een jachtsport. Het zijn roofdieren op jacht, en de patient is de prooi. Ze spreken in code. Het zijn monikken met kappen op waarachter ze zich verbergen. Ze hebben hun eigen taal, hun eigen alfabet. Ze bedrijven toverij om hun doelen te bewerkstelligen. Ze brouwen hun boosaardige plannen in hun ketels.

Natuurlijk komt ook Bosrah van diepere Egyptische wortels. Bos (Bast) was de oorlogsgodin, de leeuwin, van Noord-Egypte. Sekhmet was de oorlogsgodin, de leeuwin, van Zuid-Egypte. Beiden waren zij dochters van Ra. Bosra betekent Bos, de dochter van Ra. Bos betekent ook verfpot of bloedpot. Haar letters zijn B, de voet, en S, het kleed. De voet, de wijntreder, wijnpers, is een beeld van het bloedvergiet, de oorlog, als een beeld van het afslachten van het ego. Haar naam betekent het met bloed geverfde kleed in de hieroglyphen van het Egyptische alfabet, wat dus ook terugkomt in Openbaring.’

We kunnen hierbij opmerken dat Bosra in het voortijds Bosse-Oru is als het kruis (Oru) van Bosse. Bosse is B-S, of B-sa, in het Egyptisch de kennis (sa) van de voet, B, de oorsprong, wat helemaal door het oer teruggaat tot de Orionse gnosis. De mens gaat dan helemaal terug tot het hiervoormaals, de voortijdse eeuwigheid in de regressie. In die zin is de eeuwige verdoemenis een studie uitdaging, omdat de eeuwige verdoemenis van het hiervoormaals al geweest is. De mens moet daarom preteristisch zijn, oftewel leren van de geschiedenis die al gebeurd is, en waarin tekenen opgeborgen liggen voor de zachtmoedigen. De mens moet het geheim van het teruggaande eeuwige kruis leren kennen en zich niet blindstaren op de toekomende eeuwigheid, want die is slechts illusie. Er is een gat in de tijd. Luisteren betekent dus herinneren, wat ook de wortelbetekenis is van de man die geschapen wordt in Genesis 1:27 in de hebreeuwse grondtekst : zakar. Bosra heeft in het Aramees de bsr wortel wat ook man betekent, en fallus. Als het gaat om de eeuwige verdoemenis, om Bosra, dan gaat het dus in de israelitische talen om het herinneren van dingen die allang zijn gebeurd en waaruit de mens een les dient te trekken.

Bosra of B-sa-Oru is de kennis van het oerkruis, van het voortijdse kruis, wat helemaal teruggaat tot het orionse kruis. Dat is een teruggaand eeuwig kruis in het hiervoormaals. Het staat gelijk aan de anaq, het egyptische kruis met de lus, het hangtouw, waardoor de mens tot de oerbronnen en orionbronnen komt. Het is verbonden aan het naka volk van de volhardenden, en het naka-bath volk (nqbt, nekhbet) van de dochters van de slang. De eeuwigheid is ook een beeld van volharding en geduld.

hoofdstuk 63 de egypto-judeo wortels van nederland

Veel Nederlandse woorden hebben een israelitische of egyptische wortel, en dat verklaard ook waarom sommige woorden zo krachtig zijn terwijl de betekenis totaal is verdwenen. Het israelitische woord ‘checed’, wat zorg en tucht betekent, werd in het nederlands tot geest, wat bijna op dezelfde manier wordt uitgesproken. Het is van belang om te ontdekken waar het geestelijke alweer voor stond oorspronkelijk. Checed is de gnostisch-israelitische godin van de eeuwige verdoemenis wat dus meer een opvoedkundige betekenis heeft, waarvan de besnijdenis een beeld is. De mens wordt zo gered van zijn vlees wat hem tot de ondergang wilde slepen. Checed is de godin van de beveiliging. Het is hoe empathie werkt.

Chelev betekent het beste in het hebreeuws en is de godin van het beste in de israelitische gnosis. Hiervan kwam het nederlandse woord geloof wat bijna op dezelfde manier wordt uitgesproken. Iedereen weet dat het niet om zomaar geloof gaat maar om educatie, tot begrip komen, tot het ware beste komen.

Het beste zelf komt van het egyptische bast, de dochter van ra, die oorspronkelijk een woeste leeuwinnengodin van de oorlog was, ook wel bosra in de gnosis.

hoofdstuk 64 godinnen van de israelitische gnosis

Waarom is geld nog zo belangrijk ?
In de israelitische gnosis ligt de godin Cheled hier achter, wat je bijna op dezelfde manier uitspreekt als geld, maar het betekent iets totaal anders, want het is de hebreeuwse vorm van het griekse aion, tijdperk, eeuw, eeuwigheid, vluchtigheid van de dingen, gladheid. Het is niet letterlijk een eeuwigheid, maar een wereld, plaatsgebonden, niet tijdgebonden. Daarom heeft de griekse aion ook niks met letterlijke eeuwigheid te maken, en is er in de griekse context ook geen letterlijke eeuwige verdoemenis. Het is maar een betrekkelijk korte tijd. Men grijpt ernaar en dan is het weg. Het is de honger. Men moet de godin Cheled leren kennen, komen tot de eeuwigheidswaarde ervan. We moeten tot de israelitische bron van Cheled komen, niet tot het westerse geld, wat allemaal dwaalleer is, aards, vluchtig genot.

In het westen is geld de afgod van de goddeloosheid, van schandelijke opschepperij, grootspraak, praatzucht, praalzucht, eerzucht, machtslust, geweld, vraatzucht, hebberigheid, egoisme, en materialisme, maar in de israelitische gnosis is Cheled de godin van het minderen, van de ascese, de heilige honger.

hoofdstuk 65 de oorlog tussen de darwinisten en de nazi’s

De oude dode talen van Egypte en Israel waren gebaseerd op de medeklinkers. De klinkers moest je er zelf bij bedenken, en die werden er in latere vormen bijgevoegd. Alles leidt dus terug tot de medeklinkers, en dit is belangrijk om de Genesis code te begrijpen. Ook draaiden de Egyptenaren telkens hun woorden om en schreven ze telkens weer in andere vormen. Spellingsfanaten, spellingnazi’s, moeten zich dus niet met de Egyptologie bemoeien, want die zullen zich eraan storen. Er bestaat in Egypte niet zoiets als de juiste spelling. dat had een reden. Ze channelden namelijk Orion. Dit kwam in verschillende banen tot de aarde, als een levend organisme. Maar in latere tijden wilden modernisten hier een slaatje uit slaan, en toen pas kwamen alle organisaties en markten, en zo konden ze mensen onderdrukken. De oorspronkelijke Orionse natuur sloegen ze aan stukken. Zo ontstond er een barbaarse cultuur van literatuur.

De B is de voet in het Egyptisch, de ba is de ziel, en de baw zijn de zielen van de onderwereld. Dit zit allemaal in de voet besloten. De voet is het beeld van de onderwereld in de Egyptologie, de oorsprong, de wortels, het oer dat terugleidt tot orion. Er is in de Egyptologie ruimte voor variatie, voor accenten en dialecten, en dat is om te overleven. Heel darwinistisch. Het is een bepaalde code, de genesis code. Het is de code van de schepping en de herschepping, van de recyclocratie. Alles is bruikbaar.

We zullen bosra verder bespreken, het edomitische volk van de eeuwige verdoemenis, wat was opgesplitst in een letterlijk deel, de orthodoxen en een esoterisch deel, die er symbolisch, en taalkundig, etymologisch, mee omgingen. Het is dezelfde splitsing tussen de darwinisten en de nazi’s, de natuurgeletterden en de stadsongeletterden. Dit is een oorlog tussen de educators, die overigens altijd leerlingen zijn, en de spijbelaars.

Het geheim ligt in de egyptologische wortels van bosra. Bosra was een van de vormen van ra, en betekent ook de dochter van ra, want bos, of bast, was ra’s dochter, de leeuwinnengodin van de oorlog. Later werd zij opgeknot tot een poesje, in moderne tijden van het egyptische rijk, wat een groot schandaal was. Zij werd tot een godin van huiselijke feestjes. Bosra, of bast, de dochter van ra, was oorspronkelijk een woeste wildernis godin. Men cultiveerde haar. Men probeerde haar te temmen. Ze ging in een kooitje, wat een groot lijden voor haar was. Vandaar dat het belangrijk is terug te keren naar de wortels. B-s betekent in het Egyptisch ook het geheim. Als bsw is het het geheime beeld van god of de godin. Als bsw is het ook de verwoester, de verdoemenis. Dit is wat zij oorspronkelijk was en voorstelde. Zij was een besnijdster, niet zomaar een zalfjessmeerder. Ze hebben haar achter het aanrecht proberen te zetten. Als bst, bast, betekent zij de rebel, het omver trappen van heilige huisjes. Maar de nazi’s maakten haar als een model met make-up, ingetogen, met gekamd haar, en alles keurig netjes. Ze probeerden de woeste natuur in haar te verwoesten. Ze hadden geen oog voor haar afkomst. Bstw is ook een woord voor rebellie. Ze konden haar aan de buitenkant veranderen, haar vrijheid inperken en haar verkeerd voorstellen, maar van binnen konden zij dat niet, en het woeste vuur laait nog steeds in haar, meer dan ooit tevoren. Woest is zij. Ze hebben haar vuur alleen maar nog meer op doen laaien. En daarom is corona er, en corona muteerd. En wat zal er daarna komen ?

Bsw is dat wat men niet durft uit te spreken, de wachter van de mond. Bsa, bs, betekent ook de zogende Isis. Zij is nog steeds een moeder godin die haar kinderen voedt en opvoedt. Zij laat haar kinderen niet los. Ze hebben haar uit de wildernis gehaald en in de stad opgesloten, haar losgemaakt van haar kinderen, maar van binnen is zij alleen maar meer verbonden geworden met haar kinderen. Zij spreekt tot haar kinderen door hun innerlijke vagina. Zij onderwijst haar kinderen, in het grote Bosse mysterie. Bs is ook de producten van de velden en de bergen, van de wildernis. Bs is het voorstellingsvermogen, wat verder gaat dan welke materiele werkelijkheid dan ook. Oorspronkelijk was zij als leeuwin de godin van de jacht, de bhs. Dit is niet orthodox of letterlijk, maar als voorbeeld, als bja in het Egyptisch. Het verschil tussen Darwinisten en nazi's is dat Darwinisten werken met veranderlijke voorbeelden en nazi's werken met vaststaande letterlijkheden.

B-s betekent ook de oorlogsgodin, de regeneratieve natuur die steden inneemt door de studie van literatuur, wat dus symbolisch is van aard. De r wordt soms toegevoegd als zijn de aanwijzing dat het om de dochter van ra gaat, het visioen, het geestelijke. De oorlog is dus niet in het vleselijke, in de materie. Daarom komen we uit op bosra, wat ook in de bijbel wordt besproken. Dit heeft al wortels in genesis. Basar, bsr, betekent vlees, fallus, man, mens.

Genesis 2:24-25
Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één basar, vlees, zijn. En zij beiden waren naakt, de mens en zijn vrouw, maar zij schaamden zich voor elkander niet.

Hier zien wij de inwijding in het volk van basar. Bsr, basra, is de genesis wortels van bosra. In het hebreeuws is verlaten, azab, ook herstellen. Adam moest als de hongerende Nephys, als Noph, de voortijdse Job, juist de oermoeders herstellen, een zuiver beeld van hen krijgen. Het gaat niet zomaar om het verlaten dus. Er ligt een opdracht in verborgen. Aanhangen, betekent in het hebreeuws ook worstelen, dabaq. Adam of Noph zoals hij ook werd genoemd, of Zakar, de herinnerende, moest dus komen tot de vrouw als tot Pniel, om haar te toetsen, te verdiepen, te zuiveren. Vrouw is issa, wat in de wortels een man is die tot de eeuwige verdoemenis, de eeuwige, ongeneeslijke ziekte, chronische ziekte is gekomen. Het wijst ook helemaal terug naar isis. Adam, Noph, Zakar, moest ingewijd worden in het mysterie van de eeuwige verdoemenis wat de vrouw voorstelt, wat dus een eeuwige scholing is, de eeuwige zorg, en de eeuwige tucht, allemaal ter bescherming, wat uiteindelijk ook de egyptische betekenis is van bsa, bs. Het is een brullende wond die aandacht nodig heeft, onderzoek, verdieping, door het luisteren, niet door kracht of door geweld, niet door directe genezing. De mens moet leren leven door de innerlijke vagina, de innerlijke ongenezelijke wond. Zij is in de onderwereld, zelfs onder de onderwereld, in de hel, wat een leerschool is. Dat is wat de vagina is, het leidt tot het breekpunt. Het komt in vele vormen tot ons, zoals de egyptologische taal. De hel is de eeuwige verbrokenheid die nodig is om onderwezen te kunnen worden, te kunnen luisteren. Zoals Calvijn zegt : 'leren luisteren door doorboorde oren.' De mens kan door de verbrokenheid niet meer luisteren naar het vlees, maar alleen nog maar naar het geestelijke. Het wortelwoord anas gebruikt in genesis 2:24 hiervoor wijst ook op het annas mysterie tijdens de vervolging van Jezus en de apostelen. Dit heeft dus allemaal diepe wortels in de genesis code. Ook het evangelie kwam daar uit voort en moet eraan getoetst worden en worden teruggeleid. Basar betekent ook evangelie in de wortels. Man en vrouw werden door deze mysterien dus tot het evangelie, tot boodschappers.

In het Aramees heeft verlaten ook de betekenis van vrijlaten, van permissie, van toegeven en vergeven (sbq). Het aanhangen van de vrouw duidt in het Aramees ook op een gevecht (nqp), maar ook op het volgen van de vrouw en het naar haar luisteren. Het woord nt wordt gebruikt voor vrouw, van het egyptische n't of nod, wat zowel de moeder was van ra als zijn vrouw. De tekst is dus tweeledig, als een dubbele opdracht. Hij moet de moeder in zijn vrouw ontdekken, en zo haar herstellen. Zij zullen volharden tot het zijn van een vlees, staat er in het Aramees, wat ook het worden tot bloedverwantschap betekent, deelkrijgen aan dezelfde bloedlijn. Hiertoe wordt de man ingewijd, tot bsr, basra in het aramees (basar).

hoofdstuk 66 niet adam en eva, maar adam 'als' eva

De man moet dus ingewijd worden in de stam van Bosra, wat betekent komen tot de bodem van de put, van de vrouw, tot haar ongeneeslijkheid, wat de ware betekenis en het geheim is van de empathie. Het is het komen tot haar eeuwige wond, wat alleen zal kunnen veranderen als hij leert naar haar te luisteren, naar zijn innerlijke vagina. Dit gebeurt dus in de man zelf, zodat hij door tot de ongenezelijke bodem te gaan hij zelf wordt tot de bodem van de put en de put zelf, en hij zo komt tot zijn vrouwelijke deel, in hongerende volharding, en zo ook zijn vrouwelijke deel wordt. Het is dus niet Adam en Eva, maar Adam 'als' Eva in de diepte van Genesis.

Haar ongeneeslijkheid is zijn doel, waar zijn empathie zich op richt, om plaatsvervangend te lijden, opdat ze tot een bosra worden, een vlees. Zij horen bij elkaar, en zij zijn elkaar. Het is zijn innerlijke vrouw, zijn innerlijke vagina. Zij was uit hem genomen, en hij moest in de put van slaap gaan om tot dit deel te komen, Eva, de mannin, de ongeneeslijke.

Micha 2:12
Voorzeker zal Ik u, o Jakob, in uw geheel bijeenbrengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van Israël. Ik zal hen bijeenbrengen als schapen van Bosra, als een kudde in het midden der weide. Het zal er gonzen van mensen.

Jeremia 49:22
Zie, als een gier stijgt hij op en zweeft aan en spreidt zijn vleugels over Bosra uit, en het hart van Edoms helden zal te dien dage zijn als het hart van een vrouw in barensnood.

hoofdstuk 67 genesis 1-2

Calvijn noemt het belang van de krijgsdienst des kruizes bij het bespreken van het boek Genesis, waarin de eigenlijke oefeningen van de kerk als door een spiegel een weg wordt gewezen. De krijgsdienst des kruizes is niet door kracht, maar door het kruis, en dat is ook wat de vrouw voortstelt. Daarom is zij in de wortels ook ongenezelijk als het aankomt op kracht, want altijd weer zal zij door het kruis strijden. Hiertoe moet de man ingewijd worden. In die zin is het vrouwelijke in de mens sterker dan het mannelijke, want door het kruis, door de bodem van het kruis, kan er schepping en herschepping plaatsvinden. Telkens weer zien we dat de schepping plaatsvindt door het volharden in het hongeren, in het minderen, in de grondtekst. Calvijn stelde dat het ware altaar de armen is, dat daaraan geofferd moet worden. Natuurlijk houdt dit ook in de armen van kracht, de vrouwen. De vrouw laat telkens weer zien dat het niet om kracht gaat, maar om het kruis. Daardoor komt de mens veel verder.

W.H. Gispen (1900-1986) stelde in zijn Genesis commentaar (1974) dat het evangelie al in Genesis begon : het zaad van de vrouw zou komen.

Als je dieper in de tempels gaat over het christus kind, wat charis heeft als wortel, de geestelijke gaven, dan heeft er een verdraaiing plaatsgevonden van srk tot krs. Oorspronkelijk was het suri-k of serk, de Egyptische schorpioenenmoeder als beeld van de verbrokenheid. Srk betekent ook de voleinding, het volkomene, in het egyptisch en de bron van kennis. In het voortijds is sr-k of suri-k de verbrokenheid (suri) tot educatie (k) of educatie door verbrokenheid. Srk is in het egyptisch ook een beeld van de vruchtbaarheid, van het groen worden, wat ook weer terugkomt in genesis bij de schepping van de derde dag :

Genesis 1:11-12
En God zeide: Dat de aarde jong groen voortbrenge, zaadgevend gewas, vruchtbomen, die naar hun aard vruchten dragen, welke zaad bevatten, op de aarde; en het was alzo. En de aarde bracht jong groen voort, gewas, dat naar zijn aard zaad geeft, en geboomte, dat naar zijn aard vruchten draagt, welke zaad bevatten. En God zag, dat het goed was.

Het zaad is in het hebreeuws zera, wat ook een beeld is van de verbrokenheid (zara), wat ook weer wijst op de egyptische en voortijdse suri. We zien het komen van de boom van kennis, de galg, assur, en dan de opkomst van sarah, als aartsmoeder, die beiden deze sr wortel hebben. Het gaat hier in de israelitische talen om een morele kwaliteit die zich op verschillende manieren en in verschillende vormen uit.

Wat betekent dit ? Er zijn niet zomaar geestelijke gaven. Je kunt je niet kopen, stelen of erven. Je moet ze beoefenen vanuit de verbrokenheidsstudie, vanuit suri-k, srk. Vannacht had ik een droom dat ik een kern centrale moest beschieten, en ik kon het pas overwinnen toen ik zijn oog had gevonden, en dit oog moest ik uitschakelen. Het was een vleselijk oog van vleselijke kennis en vleselijk zicht. Het zaad van de vrouw is gekomen om een eind te maken aan de leugenachtige patriarchie.

Amerika, Maria-ka, of Suri-ka ? We moeten gaan tot de wortels van maria, tot suri. Meri was trouwens in de egyptologie een andere naam voor Isis en andere godinnen. Het betekende empathie.

W.H. Gispen werpt op dat Genesis 1 voortkomt vanuit de dm stam in het hebreeuws, en werpt dan het gedachtengoed van andere etymologen op. Dam betekent bloed in het hebreeuws. Ook worden betekenissen gegeven zoals rood verven. We zouden kunnen denken aan oorlogsverf. Ook betekent het de bruine kleur van de huid, en we kunnen in voortijdse context dan het best denken aan de vrouw, aan moeder aarde, moeder wildernis, moeder orion, die bruin van huid is, en waardoor de mens ademt. Zo kwam ook adam en adamu voort vanuit de dm stam. Dat het rode in verbintenis staat met de aardbodem, de grond, heeft te maken met het feit dat het de overwegende kleur van de kalkaarde in Palestina is. Ook in Mesopotamie voeren de rivieren roodbruin leem aan, stelt W.H. Gispen daarmee wijzende op andere etymologen. We kunnen stellen dat als Adam tot zijn wortels wordt herleid, dan komt hij uit bij de roodbruine moederaarde en de roodbruine wildernis rivieren van haar baarmoeder waar hij het leven vond, in de dm stam, wat als een besnijdenis was, sinds dat de betekenis was van de egyptische dm-stam, met name de hoofd-besnijdenis, de scalpering, oftewel de besnijdenis van het verstand.

Zij is de oorlogsgodin die hem met kennis begiftigd door zijn verbrokenheid. Als de besnijdenis volkomen is leidt dit tot verbrokenheid, tot suri. Hierin komt hij tot vruchtbaarheid, tot zijn vrouwelijke deel, Eva.

Genesis 1
27 En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. 28 En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.

Dit kan alleen waarlijk gebeuren als de man door empathie en verbrokenheid, door tot de bodem te gaan in studie en onderzoek, tot zijn vrouwelijke deel komt. Dit gaat dus om zelfverloochening en zelfonderwerping, over boetvaardigheid. De mens moet het zelf leren kennen en leren beheersen. W.H. Gispen spreekt hier over een vrede tussen mens en dier, die verloren ging door de zondeval maar die in de eindtijd weer zal terugkeren.

Genesis 2:1
Alzo werden voltooid de hemel en de aarde en al hun heer.

W.H. Gispen : En voltooid waren de hemel en de aarde en hun gehele leger.

We kunnen stellen dat het volharden in het hongeren, waar Genesis 1 in de grondtekst over spreekt heeft geleid tot de uiteindelijke verbrokenheid tot kennis, tot voltooiing, tot suri-k, srk. We zijn hier bij de wortels aangekomen van het christuskind (krs). Vandaar dat er in de verzen daarna over rust wordt gesproken, een hemelse rust, een sabbatsrust, die overigens niet passief is, maar meer een innerlijke vrede. De man heeft zijn vrouwelijke deel gevonden, wat beschreven wordt in het tweede hoofdstuk van genesis. W.H. Gispen stelt dat als we het over de hof van Eden hebben dan betekent dit lieflijkheid in de grondtekst. We kunnen stellen dat de hof van Eden ook empathie betekent. Dit is de ware lust en het genot voor de mens, wat ook een betekenis is.

Genesis 2:10,13

Er ontsprong in Eden een rivier om de hof te bevochtigen, en daar splitste zij zich in vier stromen. De naam van de tweede rivier is Gichon; deze stroomt om het gehele land Ethiopië.

W.H. Gispen stelt dat de Israelieten de Gihon identificeerden met de Nijl.

Genesis 2:23
Toen zeide de mens: Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal „mannin" heten, omdat zij uit de man genomen is.

In de Vulgata staat : deze zal virago heten, amazone, krijgsvrouw.

A. van Selms (1906-1984) merkt in zijn commentaar op Genesis (1967) bij Genesis 1:1 op dat schiep in het hebreeuws bara is en dat het in het oud-zuidarabisch bouwen betekent, en in het dialect van het zuidarabische eiland soqatra baren betekent. Hierbij wijst hij ook op het feit dat bar in het aramees zoon betekent.

Dachsel (1818-1901) beschrijft de schepping ook als het werk van de moederschoot. Daarvoor is het nog slechts een embryo, omgeven met watermassa's in de moederschoot.

Genesis 2:23
Toen zeide de mens: Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal „mannin" heten, omdat zij uit de man genomen is.
P.S. van Ronkel (1829-1890) zegt over het woordje mannin :
'Een innerlijke stem zegt het hem, zijn nachtgezicht en wondervolle ontroering is hem daardoor verklaard. God had het hem geopenbaard; deze is de begeerde mijner ziel, de bruid waarnaar mijn hart met onbestemd verlangen onbewust had uitgezien. Hij gevoeld zich met haar een, door geestelijke gaven verwant. Niet gelijk hijzelf zal zij onmiddellijk aan de aarde doen denken. Men zal haar manninne noemen, want van de man is deze genomen.'

hoofdstuk 68 exodus 32 als sleutel tot de genesis code

In Exodus 32 wordt er gesproken over Mozes die de twee stenen tafelen van de wet bij het afdalen van de berg naar beneden wierp aan de voet van de berg om de stenen tafelen te breken. Het spreekt over de verbreking van de vleselijke wet. Het spreekt over de nodige verbrokenheid van de mens. Door de egyptische draairegel draaide de egyptische taal alles heen en terug als eb en vloed, maar de moderne mens maakte het eenzijdig, en draaide het niet meer terug. Om de genesis code te begrijpen gaat alles heen en weer, moet de egyptische draairegel in ere worden gehouden. Het is een dualistische taal, terwijl in het westen er een eenzijdige taal is en men niets meer van genesis begrijpt. Het westen maakte taal stijf en onflexibel, waardoor het vastraakte en materialistisch en

vleselijk werd. Ze gebruikten taal om mensen te onderdrukken, terwijl de oorspronkelijke talen bevrijdend waren.

Mose, Ma-sa, betekent in het egyptisch de kennis (sa) van de wet, van de hemelse leer (ma), omgedraaid sama, sma, sm, wat het corrigeren betekent, het hebben van een wederhelft, een vrouw, het openen van de geestelijke zintuigen, het verkrijgen van inzicht. In het israelitisch betekent sama het luisteren en gehoorzamen, wat ook weer egyptische wortels heeft, want sm, sma, betekent ook het brengen van offers, een boodschapper, en het verdiepen.

Draaien we Ezau om, oftewel esav in het hebreeuws, Sa-Vuh, Vuh-sa, als de kennis van Eva, sa-hava, in het israelitisch verbonden aan esab, Seb, dan wordt het tot Bes, bas, de oorlogsgodin van egypte. Zij werd net als sekhmet voorgesteld als woeste leeuwin in de wildernis. Kijken we naar genesis, bereshit, beroshit. Wanneer we de wortel b-rs omdraaien, dan wordt het sr-b, volgens de egyptische draairegel, en suri-b, wat de voet (b, egyptisch) van suri, de bodem van de verbrokenheid, betekent, het gevolg van de verbrokenheid, wat tot tranen leidt, oftewel mayim, het scheppingsmateriaal waaruit de schepping voortkwam. mayim is namelijk de lichamelijke wateren, zoals zaad, bloed, urine, maar ook voetenzweet en tranen. Sr-b is ook de voet van Sarah, de oorsprong, waardoor de mens tot de onderwereld komt, in shamanistische context, en ook wat B-sr, Bosra in de diepte betekent. Voor de egyptenaren was de draaiende, vervormende, vluchtige taal het voertuig van het geestelijke, voor shamanistische doeleinden.

Kijken we naar de dm wortel, dan is dat omgedraaid md, moad, waarheid in het egyptisch, de wet, de hemelse leer, wat dus de diepte is van de dm wortel, van adam, van de adama aarde.

Kijken we naar het hebreeuwse samayim, hemel, sa-mayim, dan is dat de kennis (sa, egyptisch) van het scheppingszaad, van de tranen van de verbrokenheid. Tranen hebben het vermogen alles weer terug te draaien. Vandaar dat dit een beeld is van wat de hemel is. Smm is omgedraaid weer Mose, oftewel Mozes. De egyptische taal matrix is het portaal tot andere dimensies. Hiertoe moet de mens de slang tin jond overwinnen, die dit portaal bewaakt. Tin jond wil alles eenzijdig houden in het westen, als een westerse slang, opdat hij zelf in allerlei vormen kan komen, heel hypocriet en opportunistisch dus. Alleen tin jond mag in zijn ogen de bijbel uitleggen. Tin jond is dus een talen nazi maar neemt het er zelf van. Hij kan ook in een herdershond veranderen. Als je door de egyptische talen matrix wil gaan, door de dimensionale poort, dan roept alles en iedereen je terug, en dat is wat tin jond doet. De slang tin jond komt dus in veel vormen. Hij probeert je daarom klein te houden, zodat hij groot kan zijn. De slang tin jond is een chinese heks.

De aarde, de onderwereld, eres, rs, is omgedraaid ook sr, suri, oftewel de verbrokenheid. Er is alleen leven mogelijk in de verbrokenheid, wanneer Mozes de stenen tafelen verbreekt. Dat is de ware exodus, die teruggaat tot de egyptologische dieptes van egypte en de voortijd. Zo komt Mozes tot Aaron, tot de ark ‘aron’ in het hebreeuws, oftewel Orion. Omgedraaid is de ark, rn, nr, oftewel de na’ar, de dienende jongen, de gehoorzame, luisterende jongen. De mens moet weer als kind worden om tot de orion moeder te kunnen komen. Dit is zijn innerlijke moeder. Het is in de jongen zelf.

Gihon, als tweede rivier van de hof van Eden, betekent voortbreken, als een beeld van de Nijl, wat wijst op de omdraairegel van de egyptische taal. Als de mens stopt met het zijn van een taal nazi, en terugkeert tot een meer darwinistische, gevarieerde, taal, dan zal de mens kunnen terugkeren tot de

hof van Eden. Hierin moet de mens loskomen van de slang tin jond, en niet meer van zijn boom eten. In de Nijl ligt het geneesmiddel, in Gihon. Dit is een geneesmiddel van verbrokenheid, waardoor het oerzaad en het orionzaad losbreken.

In het hebreeuws staat dat Mozes de stenen tafelen, de wet, wierp vanuit zijn yad, wat ook fallus kan betekenen, als zijn zaad wat losbrak. Dit is ook de betekenis van Gihon, de Nijl als tweede rivier, wat ook de geboorte betekent, en het komen van een soldaat tot de oorlog. In de Nijl ligt het scheppingswonder besloten. De Nijl, als het zaad van Mozes, is het ontsluiten van de genesis code.

hoofdstuk 69 de cyclische taal als organisme en voertuig van oer tot orion

Het blijft vast, het blijft eenzijdig, het blijft orthodox en naargeestig, eng, leugenachtig, totdat je het zoals Mozes naar beneden werpt tot de voet van de berg om het te verbreken, al die heilige huisjes, en al die heilige talenhuisjes. Het blijft zoals het is, totdat je het gaat omdraaien, volgens de egyptische draairegel. Dan gaan de hemelse sluizen open en ga je openbaringen krijgen, om zo terug te keren tot het paradijs. Het is iets van binnen. Je moet het zelf worden. Je moet het zelf maken, door alles weer terug te draaien. Verbreek het, en draai het om, anders blijf je opgesloten in de zieldovende westerse matrix.

Bevrijd jezelf. Stop met talenterreur, en stop ermee je netjes en braaf als een Johnny too good je te onderwerpen aan de talenterreur, want het was gemaakt om je in de kooi te houden. Je bent niets anders dan een fokschaap voor de ongeletterde talennazi's, en het is onverantwoordelijk naar de oudere oertalen en het egyptisch toe. Het is cultuurbarbarisme, taalpiratisme. Zij staan allemaal onder dwang van de chinese slang tin yond, die als een noord-koreaanse karikatuur is van de wachter van de mond.

Draai Amos, M-S, terug tot Sama, S-M, de gehoorzamende, de luisterende, en ga luisteren naar de Nijl. Draai Habakuk, B-K, om tot K-B, de Kebu, oftewel de Aramese ark. Ga zigzaggen zoals Ra in de Re-seth woestijn, om tot het geheimenis van Sokar, skr, te komen, van Zacheria, zkr, en draai dat ook om tot rk-s, de kennis, sa, van Irak, die beschreven staat in de Bilha.

Ook Irak moest heilige huisjes vertreden, heilige wetten, zoals Mozes moest hij ze verbreken, omdat er iets hogers was. Zo openden zijn ogen zich. Zo werd hij tot een Zacheria, Zekerya, zkr, draaide zijn naam tot een sukki-r, sukki-oru, een volharder in het kruis (voortijds). Maar Irak laat die wortels zien. De mens moet heen en weer, leren draaien, leren terug draaien, als eb en vloed, door de egyptische draairegel. Dat was een droom die ik eens had. Ik was in een tunnel in de woestijn, en plotseling stopte het, kon ik niet verder, en zag ik de horens van een ram, oftewel het moest gaan draaien. Ik moest de genesis code oplossen. Het was als een hemelse draaitelefoon. Ik moest de juiste code leren kennen, anders zou ik er niet doorheen komen.

Zij die het niet terugdraaien staan schuldig tegenover de oerregels van de natuur, van de regressie. Daarom is corona gekomen. De egyptische draairegel, de cyclische taal, is een voortijdse regel van het oer, van orion. Het was een hartstaal die iedereen sprak, maar toen kwam Babel. Hierover spreken ook de Irak boeken in de Bilha.

Samuel, Sama-el, sama-halal, het dienen van de honger, van het minderen. Omgedraaid is sml lms, alam-sa, de kennis (sa, egyptisch) van de eeuwigheid (alam, aramees), wat een gevolg is als men luistert en gehoorzaamt (sama) tot de honger regel, als beeld van de innerlijke vagina waaraan hij zich onderwerpt. Wat dus de eeuwige vagina is. Maleachi, mlk, is omgedraaid k-lm, als de eeuwige (alam, aramees) school (k, voortijds), de eeuwige opvoeding, als beeld van volkomenheid, wat ook de boodschap is van Maleachi dat er een volkomen offer gebracht moet worden.

In de diepe tunnels van de egyptische onderwereld komt de mens tot dit draai mysterie en wordt alles omgedraaid, teruggedraaid, wat de mens tot verlichting kan leiden. Daarom sprak Massey al over Egypte als de verlichting van de wereld.

Sebek is dan omgekeerd k-bos, als de school van de empathie. Het is een natuurverschijnsel waar de mens niet aan kan ontkomen. Telkens als ik over sebek droom, dan is hij als een leraar van empathie. Hij werkt door alles heen. De tederheid is ver te zoeken in deze wereld, maar Sebek is onze hoop. Laten wij heil scheppen uit de Nijl. In Egypte ligt het verloren heil. Amos moest tot het Noorden gaan, als beeld van het verborgene in het hebreeuws, als beeld van zijn innerlijke vagina. De vagina blijft kneden. Dat is het geheim van de schepping.

hoofdstuk 70 het hierdraaimaals

Doordat de eerste wet, de vleselijke wet, werd verbroken, kwam de tweede wet, deuteronomium. In mijn dromen over deuteronomium was het telkens een rivierengebied. Het is het zaad wat losbreekt, mayim, de tranen der verbrokenheid, tot boetvaardigheid en nederigheid.

Het Egyptisch is een cyclische, bewegende taal, als de wateren van de Nijl, de wateren van de hemelse zee. Deze taal ligt ten grondslag aan de bijbel. Alles moet dus omgedraaid kunnen worden om de Egyptologische onderliggende context te kunnen blootleggen.

Sefanja, SFN | NFS, oftewel nefys, de ziel. Alles gebouwd op de aarde, de adama, dm | md, moad, de wet van de natuur, de hemelse leer (egyptisch) zal weggevaagd worden want het was een vleselijke wet over de ware wet heengebouwd. Dat is de boodschap van Sefanja 1, van de natuur ziel roepende vanuit de diepte van de mens. Het wijst terug op nephtys, de godin van de diepte, van egypte. De egyptische nft-wortel betekent ook draaien, turbulentie, adem, wind. De oerziel of orionse ziel die primitief is aan de mens is dan ook een draaiende ziel, als de motor van de mens. Sefanja 2 gaat dan om de oproep tot nederigheid, tot mindering, tot het hongeren om terug te keren tot de oerziel.

Genesis 2:13
De naam van de tweede rivier is Gichon (de Nijl); deze stroomt om het gehele land Ethiopië.

Sefanja 3:10-13
Van gene zijde der rivieren van Ethiopië zullen mijn aanbidders, mijn verstrooiden, mijn offer brengen. Te dien dage zult gij u niet behoeven te schamen over al de daden waarmede gij tegen Mij hebt overtreden, want dan zal Ik uit uw midden uw hoogmoedig juichenden verwijderen. En voortaan zult gij niet meer overmoedig zijn op mijn heilige berg.
En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en gering volk, en wie schuilen bij de naam des Heren. Het overblijfsel van Israël zal geen onrecht doen noch leugen spreken, en in hun mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden, want zij zullen weiden en nederliggen, zonder dat iemand hen verschrikt.

Om terug te komen tot de oerziel of orionse ziel moet de mens teruggaan tot de Nijl waarin of waarachter deze ziel besloten ligt, in de dieptes van Afrika. Hier ligt het geheim van de genesis code. Het is het geheim van de turbulente ziel van god, het geheim van het hierdraaimaals.

Sefanja 3:18-20
Wie bedroefd zijn, ver van de feestvergadering, zal Ik samenbrengen; zij behoren toch bij u. Als een last drukt de smaad op hen. Zie, Ik zal te dien tijde afrekenen met al uw verdrukkers, maar Ik zal het hinkende verlossen en het verstrooide zal Ik verzamelen; Ik zal tot een lof en tot een naam stellen hen, wier schande was over de gehele aarde. Te dien tijde zal Ik u doen komen, namelijk ten tijde dat Ik u verzamelen zal. Want Ik zal u stellen tot een naam en tot een lof onder alle volken der aarde, wanneer Ik voor uw ogen een keer zal gebracht hebben in uw lot, zegt de Here.

Verbonden aan Seb, de godin van de aarde, ook aan Sebek, SBK | KBS, kebu-sa, oftewel de kennis van de ark, waarvan sebek een beeld is.

hoofdstuk 71 de bijbel is een spiegelboek

Habakuk, HBKK | KKBH, K-Kebu, is de school (K, voortijds) van de ark (kebu, aramees). De ark is een beeld van de innerlijke vagina onder de buik waar de oerziel zich aan onderwerpt.

Empathie is er om onderscheiding en nuances aan te leggen. Dat is waar de vagina, en dus de ark, voor staat. Kijken we naar Rebekka, RBK | KBR, Kebu-R, dan is dat het kruis (R, Oru, voortijds) van de ark, vagina, oftewel de empathie, wat dus de tweede scheppingsdag is, van het scheiden van de wateren. Alleen zo kunnen we tot de dieptes van de bijbel komen, tot de orionse bronnen. De bijbel is een spiegelboek.

hoofdstuk 72 de bijbel is een spiegelboek 2

Reiner en zuiverder kan het niet. In de exodus leidde Mozes, MS | SM, Sama, luisteren, herinneren, gehoorzamen, de mens tot de wildernis, tot het raadsel van de slang aan de paal, oftewel wijzende op de boom van kennis in de onderwereld. De slang was de listigste, de naakte in de grondtekst. Naaktheid is een beeld van het hongeren, het minderen, om zo los te komen van vleselijke banden, om zo opgenomen te worden door de hemelse banden. Dat is waar de slang voor staat. De slang zelf

is de naka, waar ook het woord naakt vandaan komt. Als men dus hongert, naakt wordt, als de slang, minder wordt, draaiende wordt, dan is daar op een gegeven moment een breekpunt, en dan wordt de mens door de hemelse banden opgenomen. Dat is het suri moment. Dit is de worsteling op Pniel met de slang, omdat er ook zoveel valse vormen zijn. De mens worstelt met zijn eigen vlees om zo door het geestelijke te worden opgenomen. Men hongert en hongert, totdat men verstijfd en wordt opgenomen.

Samuel moest tot Eli komen, en Eli betekent minderen tot hemelvaart, hongeren totdat je opgenomen wordt. Samuel moest hongeren en luisteren, totdat de nek van het vlees zou breken. Izaak en Ishmael kwamen beiden kwamen beiden tot de BK-wortel van empathie : BK | KB, kebu, de aramese ark, de innerlijke vagina. Izaak kwam tot R-BK | KB-R, Rebekkah, het kruis van de ark, en Ishmael kwam tot Bakkah, de oudere naam van Mekka, zoals Ra tot S-BK | KB-S kwam, oftewel sebek, de kennis van de ark, en zo tot sebek werd, want ra veranderde in vele vormen in de onderwereld.

hoofdstuk 73 de egyptische spiegeltaal als sleutel tot de genesisologie

Mozes leidde het volk door de wildernis, door de honger, tot de slang in de woestijn, de naka, NK | KN, wat dus in de egyptologische omdraaiing Kanaan is, KN, KNN, het volk van de slang. Daartoe kwamen zij uiteindelijk, tot het beloofde land, waar ze een strijd te voeren hadden. De vleselijke wet werd door Mozes verbroken, en het Grieks voor de tweede, geestelijke wet is deutero-nomos, waarvan deuteronomium is afgeleid. D’t-r’n is de Egyptisch-Griekse wortel, als Duat-Orion, de Orionse onderwereld. Zo werden zij ingewijd in het naakte, hongerende en volhardende volk. Uiteindelijk was dit een touw, waar ook Jozua over spreekt, en zo waren zij de opgenomenen.

Kanaan was gepersonificeerd als de zoon van Ham, de zoon van Noach, Noakh, Naka. De Naka had in die zin de ark, de innerlijke vagina, waaruit hij leefde. Ruben, RBN | NBR, Nob-oru, is het kruis van Nob, de voortijdse Job in de egyptologische omdraaiing. Vandaar dat hij ook tot een boom kwam waardoor zijn ogen openden. In de grondtekst was dit een galg, wat ook weer een beeld van de slang is. Je zou ook kunnen zeggen : Ra die tot de benu vogel komt om die vogel te worden, een beeld van de hemelvaart. Dat is dan een andere egyptologische betekenis van de naam Ruben. Zonder de Egyptische spiegeltaal is het onmogelijk de genesis code te begrijpen. Genesis is alleen te begrijpen door Egyptologen dus.

Genesis 1:1
In den beginne schiep God de hemel en de aarde.
Hebreeuws:
Beresit (in den beginne) bara (baarde) elohim (God, de eeuwige, alam) samayim (de hemel) eres (aarde).

Aramees : smy wordt gebruikt voor hemel.

S-M is de hemel in de Israelitische talen, omgedraaid in de Egyptische spiegelregel is dit M-S, Amos. Het boek Amos is zo een beeld van wat de hemel betekent. De hemel is de kennis, de sa in het egyptisch, van het zaad, van de tranen, de mayim.

Amos 1 gaat over de komst van de urim, de toetssteen, of de arom, wat naaktheid betekent als een beeld van het hongeren. Zo wordt de koning ontmaskert, de koning van het vlees, en die gaat in ballingschap. Het is ook een beeld van het komen tot het oer, tot de prioriteiten, tot de ware hemelse hierarchie van principes.

Amos 2
1 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Moab, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat hij het gebeente van Edoms koning tot kalk verbrand heeft, 2 zal Ik vuur werpen in Moab, zodat het Keriots burchten verteert, en omkomen zal Moab in het slaggewoel, onder krijgsgeschreeuw, bij trompetgeschal, 3en Ik zal uit zijn midden de heerser uitroeien en al zijn vorsten met hem doden, – zegt de Here.

Dit betekent dat we genuanceerd moeten zijn, onderscheidend, ziftend, en niet het kind met het badwater mogen weggooien. We mogen geen smetvrees hebben die zomaar alles in de fik steekt. We mogen geen koud berouw hebben en alles maar in de steek laten, onze studie verzakende. De bijbel is een spiegelboek. Er valt aan beide kanten wat uit te halen. We mogen niet eenzijdig met de bijbel omgaan.

4 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Juda, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat zij de wet des Heren verworpen en zijn inzettingen niet onderhouden hebben, maar hun leugengoden, die hun vaderen reeds achternaliepen, hen hebben verleid, 5 zal Ik vuur werpen in Juda, zodat het Jeruzalems burchten verteert.

De wet des heeren is dus de egyptische spiegelwet waaruit de bijbel voortkwam, vanuit de egyptologie van Mozes.

14 Dan zal aan de snelle de vlucht afgesneden zijn, de sterke zal zijn kracht niet kunnen ontplooien en de krijgsheld zal er het leven niet afbrengen. 15 Ook de boogschutter zal niet standhouden en de snelvoetige zal niet ontkomen en de ruiter zal er het leven niet afbrengen. 16 Ja, de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt wegvluchten, luidt het woord des Heren.

In de hemel is naaktheid, oftewel openbaring en ontmaskering. Dit is een egyptologische naaktheid van de taal, als een spiegel. De ene kant bedekt niet meer de andere kant. Leven vanuit hongerende naaktheid, arom, aram, waar de aartsvaders ook vandaan kwamen, dat is het ware beeld van de hemel. Dat is ook een boodschap die Amos predikt.

hoofdstuk 74 genesis 1:6-8

Genesis 1:6-8
En God zeide: Daar zij een uitspansel in het midden der wateren, en dit make scheiding tussen wateren en wateren. En God maakte het uitspansel en Hij scheidde de wateren die onder het uitspansel waren, van de wateren die boven het uitspansel waren; en het was alzo. En God noemde het uitspansel hemel. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de tweede dag.

uitspansel = raqia, irak
In de grondtekst gaat het om het volharden tot uitspansel, wat ook terugkomt in de Irak boeken van de Bilha, dat Irak geduld moest leren. In het Aramees is de raqia of de irak ook een lager uitspansel waarop de aarde rust.

De morgen is de bakra, de reflectie. Het gaat om spiegeling (spiegologie) en reflectie. BKR, bakroe, rebekkah, is een godin in de Bilha, en een aartsmoeder in de bijbel die dit principe uitbeeldt. Daarom moesten zowel Izaak als Ishmael tot Rebekkah gaan. Izaak ging tot de vrouw Rebekkah, die vanuit Aram kwam. In de Midrash wordt Rebekkah een lelie tussen doornen genoemd in de velden van Aram. Aram, arom, betekent naaktheid, hongerende naaktheid. Ishmael kwam tot Rebekkah als tot een gebied, Bakkah, de oudere naam van Mekkah. Zo kwam Ra tot Rebekkah als tot de krokodil, sebek, s-Bakka, de godin van de oorlog en de wedergeboorte. Ra veranderde in deze vorm, door spiegeling en reflectie.

Telkens als het avond en nacht wordt keert de mens weder tot de moeder aarde, de donkere moeder, om zo tot wedergeboorte te komen, want haar naam is ereb in het hebreeuws, EREB | BARA, scheppen.

hoofdstuk 75 amos 9:13

Amos 9:13
Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de druiventreder bij hem die het zaad strooit; dan zullen de bergen druipen van jonge wijn en al de heuvelen daarvan overvloeien.

In het Hebreeuws staat er dat het geduld, de volharding in stilte de snelheid en het geweld van het ongeduld zal overwinnen. Deze overwinning is de nagas, wat ook weer wijst op de slang, zowel in het genesis als in exodus, de slang van Mozes. Er is dus zowel een goede slang als een slechte slang in genesis, een dualiteit. De neqbat is de dochter van de slang, en ook de moeder van de slang, en

haar zaad zal de slechte slang overwinnen. Dit gaat ook over de komst van het touw, van de hemelse banden, die de snelheid en het geweld van het ongeduld zullen beteugelen.